LEDA

Oare el este răspunsul
la dorințele unei fete singure?
Sau este doar una dintre...

Greșelile Mirandei

Jill Mansell

Jill Mansell

Oare el este răspunsul la dorințele unei fete singure? Sau este doar una dintre...

Greșelile Mirandei

Traducere din limba engleză de
LILIANA COJOCARU

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Gabriela Tudose

Jill Mansell, *MIRANDA'S BIG MISTAKE*
Copyright © 1999 Jill Mansell
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediţii
sunt rezervate Editurii LEDA, imprint
al GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MANSELL, JILL
Greşelile Mirandei / Jill Mansell; trad.:
Liliana Cojocaru. -Bucureşti: Leda, 2012
ISBN 978-973-102-416-5

I. Cojocaru, Liliana (trad.)

821.111-31=135.1

Pentru Lydia şi Cory, cu toată dragostea mea.

1

Era prima zi de aprilie. Văzând că în acel moment nu se afla nimeni la biroul de la recepţie, Miranda se repezi la telefonul care suna.

— Salonul Fenn Lomax. Cu ce vă pot fi de folos?

— Bună, se auzi o voce de bărbat. M-ar interesa o schimbare radicală de look...

— Avem deja o lungă listă de aşteptare, îl avertiză Miranda, în vreme ce scotea cu dinţii capacul unui pix. Îmi puteţi spune numele dumneavoastră, vă rog?

— Duncan Goodhew[1].

Şi Miranda auzi nişte hohote de râs în fundal.

— Oh, ha, ha, bravo, foarte bine, zise Miranda pe un ton prefăcut amabil. Măcar de-ar fi şi Eddie Izzard[2] la fel de amuzant ca şi tine.

Apoi îşi îndreptă privirea către Bev, fermecătoarea recepţioneră a salonului, care venea în grabă de la toaletă.

— Cine era? o întrebă Bev pe Miranda, în timp ce aceasta punea telefonul în furcă.

— Un mare idiot. Nu-i aşa că Ziua Păcălelilor e pur şi simplu încântătoare?

---

[1] Înotător britanic celebru, uşor de recunoscut după capul său complet chel. (Toate notele din acest volum aparţin traducătoarei.)

[2] Comediant şi actor englez.

Înşfăcându-şi haina şi scotocind prin buzunare, Miranda scoase o mănuşă verde de lână şi una roz de piele. Mă rog, imitaţie de piele.

Bev ridică din sprâncenele-i blonde atent pensate.

— Deja pauza de prânz? Nu-i decât unsprezece şi jumătate.

— Muncim din greu, se strâmbă Miranda, după ce se asigură că nu e privită. Ţigări pentru Alice Tavistock. Şi o cutie cu pliculeţe de ceai din plante. *Şi* o jumătate de duzină de timbre de prima clasă. Sincer acum, nu înţeleg de ce femeia asta nu-şi face o listă de cumpărături pentru toată săptămâna, apoi să mă trimită la Sainsbury's şi să isprăvim cu totul odată pentru totdeauna.

— Iar când ai să termini cu toate astea, ai putea avea grijă de maşina ei, sugeră Bev îndatoritoare.

— Să-i duc hainele la spălătorie.

— Să-i tunzi peluza.

— Să-i completez declaraţia de venit.

— Să-i cureţi toaletele cu periuţa *ei* de dinţi, clipi Bev inocent.

— Miranda, eşti încă aici? întrebă Fenn Lomax, aruncându-i o privire neîncrezătoare în timp ce ieşea din camera VIP-urilor.

— Scuze, Fenn. Nu, Fenn. Am plecat.

Miranda îşi îndesă mănuşile, nimerind cu trei degete în spaţiul pentru degetul mare. Îi aruncă un rânjet lui Bev şi se duse glonţ spre uşă.

— Mă întorc în zece minute, bine? aruncă peste umăr.

— Să fie mai bine cinci, strigă Fenn după ea.

De când Fenn Lomax îşi făcuse loc în show-ul TV *Dis-de-dimineaţă,* care se bucura de o foarte mare popularitate, lista cu numele clienţilor săi se mărise considerabil.

După cum remarcase şi producătoarea show-ului, Fenn era un stilist heterosexual foarte atrăgător. Cum ar putea să nu aibă succes?

Producătoarea avusese dreptate.

Cu un păr blond cu şuviţe de mai multe culori şi lung până la umeri, cu nişte ochi căprui cu gene dese şi cu un zâmbet care parcă spunea „hai în pat", Fenn mânuia femeile şi foarfecele într-un mod foarte profitabil. Odată ce scosese capul din străzile lăturalnice din Bermondsey (tarife speciale pentru pensionari în zilele de luni şi miercuri), fusese propulsat pe un palier superior al pieţei, în zona cu trotuarele sclipitoare de pe Knightsbridge's Brompton Road (tarife speciale, *niciodată*). Celebrităţile îşi aşteptau rândul câteodată luni de zile pentru a avea privilegiul de a cheltui două sute cincizeci de lire, ca mai apoi să se laude în faţa prietenilor, jurnaliştilor... în fine, în faţa oricui era dispus să-i asculte că, în esenţă, tunsoarea lor avea marca Fenn Lomax.

Clientele lui pot fi recunoscute acum şi de la o milă depărtare, se gândi Miranda, clătinându-se pe bordură când o limuzină condusă de un şofer particular opri la câţiva centimetri de vârful pantofilor ei. Zăpada se cam topise, lăsând în urmă multe bălţi, dar femeia care a coborât din spatele limuzinei era înfăşurată în destul de multă blană încât să ţi-o poţi imagina la o plimbare de-a lungul Antarcticii. Delicat, cu cizmuliţele ei căptuşite cu blană, îşi croi drum prin zloată.

Era un trotuar extrem de *lat*. Era o distanţă de aproape doi metri de la maşină până la geamul de culoarea caisei şi la uşile de alamă ale salonului de coafură.

Iar dacă voiai să angajezi un şofer să te plimbe tot timpul prin oraş, era logic să economiseşti în alte părţi, se gândi

Miranda, recunoscând-o pe faimoasa autoare de cărţi sentimentale când femeia îşi scoase ochelarii fumurii. Acesta ar putea fi motivul pentru care bătătia aia zgârcită, care şi-a făcut o mulţime de operaţii estetice, i-a lăsat doar treizeci de penny bacşiş săptămâna trecută.

Timbrele şi ţigările nu erau o problemă, în schimb a durat mai mult până să găsească pliculeţe de ceai revitalizant de grepfrut cu extra ginseng. Când Miranda a terminat toate cumpărăturile, întârziase deja cincisprezece minute.

El stătea acolo, în locul obişnuit din faţa magazinului de pantofi. Simţindu-se extrem de vinovată, Miranda se întreba dacă ar fi putut traversa strada fără ca el să apuce să o vadă sau, pur şi simplu, să treacă în grabă pe lângă el şi să pretindă că nu l-a văzut.

Pe de altă parte, poate că ar trebui să-i explice că era extrem de grăbită şi că nu avea geanta la ea, iar dacă el se mai învârtea pe-aici încă vreo oră, l-ar fi putut întâlni mai târziu.

Mai învârtă-te tu o oră pe-aici, se gândi Miranda în timp ce-o trecea un fior. Măi să fie, dacă nici asta nu înseamnă să-l iei de sus...

Săracu' om, de parcă ar avea unde să se ducă în altă parte.

Dar pare aşa de zgribulit, nefericit şi îngheţat până la os.

Oricum, era prea târziu să încerce să-l mai evite acum, îşi dădu seama Miranda. O zărise.

— Bună! îl salută Miranda, simţindu-se deja o ticăloasă.

Era înfăşurat într-o pătură udă şi murdară.

— Ştii, nu sunt chiar în pauza de prânz, am ieşit doar să cumpăr câteva lucruri pentru o clientă, dar mă întorc sigur înainte de ora două.

Se simţi stânjenită. Vai de mine, de ce a trebuit ca un motiv bun să sune ca o scuză proastă? Nu avea el nevoie de

sendviciurile ei peste două ore, avea nevoie de ceva să-l încălzească *acum*.

— Bine, răspunse bărbatul, care avea probabil treizeci şi ceva de ani, apoi dădu din cap şi zâmbi uşor. Mulţumesc.

Nu cerşea şi nici nu cerea ceva nimănui. Doar zăcea acolo, cu părul negru unsuros care îi cădea uşor pe faţă şi peste genele lui închise la culoare, acoperindu-i ochii pe jumătate, şi privea lumea care trecea nepăsătoare pe lângă el.

Miranda nu-i dăduse niciodată bani, de teamă să nu fie dependent de droguri. Gândul că economiile ei vor fi injectate în cea mai apropiată venă distrusă o făcea să se înfioare. Cel puţin un sendvici cu creveţi nu putea fi îndesat într-o seringă.

Dar astăzi lucrurile stăteau altfel. Chiar peste stradă era un Burger King unde se vindeau băuturi calde. Mai mult, Miranda îşi aminti că Alice Tavistock îi dăduse o bancnotă de zece lire pentru cumpărături...

— Uite aici, îi spuse ea, scotocind în grabă în buzunarul de la haină după mărunţiş, şi îi strecură şaptezeci de penny în mână. Cumpără-ţi o ceaşcă de ceai. Încălzeşte-te un pic.

— Eşti foarte drăguţă.

Heroina costă mai mult de şaptezeci de penny, nu?

— Nu iei cumva droguri, nu? întrebă îngrijorată Miranda, simţind nevoia să verifice.

El îi zâmbi scurt, apoi clătină din cap.

— Nu, nu mă droghez.

Doar că... ei bine, oricum nu ar fi recunoscut!

Miranda renunţă, trebuia să se întoarcă la muncă. Ah, vremea asta! Îi amorţiseră picioarele.

— Bine, ne vedem mai târziu, zise ea, mişcându-şi degetele îngheţate de la picioare. Şuncă şi roşii sau creveţi cu maioneză?

Bărbatul de pe trotuar ridică din umeri.

— Nu contează. Ce vrei tu.

— Îmi cer scuze că am întârziat, spuse Miranda, dând năvală în camera VIP-urilor, gâfâind. La Harrods era aglomerat, iar femeia din faţa mea de la coadă era foarte nehotărâtă. În fine, m-am întors. Poftiţi, doamnă Tavistock!

Fenn făcea ultimele retuşuri pentru buclele în stil franţuzesc ale lui Alice Tavistock.

Fără să creadă povestea Mirandei, o privi cum îşi goleşte buzunarele de timbre, ţigări şi mărunţiş.

— Scoate prosoapele din uscător, îi spuse el, apoi ajut-o pe Corinne să îi aranjeze părul doamnei Trent.

Miranda se întreba dacă Alice Tavistock, o femeie rujată strident, avea să-i mulţumească, dar, în mod evident, aceasta găsea mai important să-şi scoată tacticos o ţigară şi să şi-o îndese între buze. Privi cum bricheta scumpă de argint scapără şi cum venele i se reliefează pe gâtul subţire, în timp ce trăgea primul fum.

— Miranda. Prosoapele!

Cinci minute mai târziu, Miranda îi înmâna conştiincioasă lui Corinne foiţele dreptunghiulare argintii, când Fenn şi Alice Tavistock ieşiră din camera VIP-urilor în holul principal al salonului.

Fenn îi făcu semn să se apropie şi Miranda observă monedele care străluceau în mâna lui Alice Tavistock.

Uraaa, e timpul bacşişului!

Sau poate că nu. Figura femeii, dată cu pudră din belşug, nu exprima foarte multă recunoştinţă.

— Ţi-am dat o bancnotă de zece lire, zise cu glas răspicat Alice Tavistock, întinzând palma sub ochii Mirandei. Şi acesta e restul pe care mi l-ai adus. Crezi că nu mă pricep să fac o socoteală? întrebă ea cu voce ascuţită. Nu mi-ai dat tot restul!

— Iertaţi-mă, am uitat! răspunse Miranda, plesnindu-se uşor peste frunte. Intenţionam să vă înapoiez tot restul, dar apoi Fenn mi-a zis să sortez prosoapele şi eu...

— Şi te-ai gândit că o să-ţi rămână ţie, zise Alice Tavistock, care întotdeauna vorbea cu prune în gură, însă acum părea doar să scuipe sâmburii. Escroaco! Hoaţo!

— Nu sunt hoaţă!

Fenn închise ochii.

— Miranda, ce ai făcut cu banii doamnei Tavistock?

— I-am dat cuiva.

— Ce zici? Nu mai mormăi, vorbeşte clar, spuse Fenn încruntat.

Miranda îşi ridică privirea. Vai de mine, nu pare deloc vesel!

— I-am dat restul unui om fără adăpost ca să-şi cumpere o cană de ceai.

— Banii mei! ţipă Alice Tavistock. Adică, vrei să spui că ai dat cei şaizeci de penny ai mei unui cerşetor murdar şi profitor pe deasupra? Pentru Dumnezeu, fetiţo, nu eşti în toate minţile!

Şi cât s-a mai lăudat că se pricepe să facă socoteli! se gândi Miranda revoltată.

— Nu este cerşetor, spuse ea, căci nu putea să lase lucrurile aşa cum erau; cineva trebuia să-i ia şi lui apărarea. Nu cerşeşte niciodată! Şi oricum, nu erau şaizeci de penny, adăugă ea, erau şaptezeci.

Mirandei îi plăcea să fie coafeză, în ciuda sumei mizerabile pe care o primea ca ucenică. Lucra cu drag în salonul lui

Fenn, îi plăcea la nebunie să taie părul — chiar dacă erau puţine ocaziile când putea să facă asta — şi se bucura atunci când interacţiona cu clienţii.

Ei bine, cu cei mai mulţi dintre clienţi.

Singurul inconvenient era faptul că trebuia să fie drăguţă cu ei chiar şi atunci când se purtau foarte urât cu ea.

— Nu sunt o hoaţă, îi zise ea lui Fenn, după ce acesta i-a dat banii înapoi din sertar clientei revoltate, şi-a cerut nenumărate scuze şi a condus-o până la uşă.

— Ştiu asta. Dar nu eşti nici prea isteaţă, mai spuse Fenn.

— E o scorpie! Femeia asta nu face altceva decât să se laude că e înscrisă în nenumărate comitete de caritate. Şi totuşi, cum poate fi atât de *rea*?

— Nu asta ne interesează. Alice Tavistock este clienta noastră.

— E o băbătie zgârcită şi rea, mormăi Miranda.

— Gata, opreşte-te. Acum ascultă-mă, zise Fenn uitându-se la ceas. Bev trebuie să se ducă la stomatolog la ora 1. Vreau ca tu să stai la recepţie câteva ore.

— Adică... să lucrez în pauza de prânz?

Cumplită veste! Ochii negri ai Mirandei se făcură mari de groază. Deja îi era o foame de lup.

Mai mult, îşi aminti plină de remuşcări, nu era singura în această situaţie.

Dar nu mai avea ce face. Fenn îi aruncă una dintre acele priviri serioase ce păreau că spun „eu sunt şeful aici"

— Da, cred că aşa e corect, ţinând cont de împrejurări. Nu eşti de aceeaşi părere?

Chloe o privi pe vânzătoarea care lua pe rând fiecare produs, îl trecea pe deasupra scanerului şi apoi îl lăsa să alunece

pe banda rulantă. Parcă erau premiile din *The Generation Game*[1], mai puţin jucăria de pluş.

Un pachet de piept de pui.

O lămâie.

O jumătate de litru de lapte, semidegresat.

Un pachet de broccoli vidat.

Un cutie mică de cartofi noi şi foarte scumpi.

Un test de sarcină.

The Generation Game. Foarte potrivit.

Chloe îşi ţinu respiraţia, întrebându-se dacă vânzătoarea o va privi pe furiş, cu subînţeles, dar când aceasta şi-a ridicat privirea, tot ce a rostit cu o voce extrem de plictisită a fost:

— 15 lire şi 70 de penny. Aveţi card de fidelitate?

În zilele noastre, un simplu piept de pui şi un test de sarcină nu mai stârnesc curiozitatea unui vânzător. E nevoie de mult mai mult.

După ce reveni la magazinul *Ocazii speciale* — cadouri perfecte pentru *toate* ocaziile — Chloe îşi atârnă plasa cu inscripţia Tesco în cuier şi se încuie în toaleta îngustă de la parter.

Degetele îi tremurau în timp ce desfăcea ambalajul testului de sarcină. Vedea ca prin ceaţă cuvintele de pe prospectul pe care îl avea în faţă.

Ajută-mă, Doamne, de data asta e foarte important!

Nu-mi permit să fac vreo greşeală, se gândi Chloe, deja simţind că îi e greaţă. Poartă-te ca la un examen, îşi spuse ea, citeşte instrucţiunile încet şi cu atenţie sporită.

[1] Competiţie televizată BBC între echipe din generaţii diferite.

Concentrează-te, concentrează-te şi, pentru Dumnezeu, opreşte-te din *tremurat*!

Cineva ciocăni la uşă şi zgomotul neaşteptat aproape o aruncă de pe scaunul toaletei.

— Chloe? Tu eşti acolo înăuntru?

Cine altcineva putea să fie? se gândi ea resemnată.

— Păi... eu sunt.

Cel puţin nu făcea un lucru prea laborios, care să necesite cine ştie ce instrumente.

— În regulă, spuse atunci Bruce, şeful ei, din a cărui voce răzbătea o urmă de nerăbdare.

Nu înţelegea niciodată de ce o femeie avea nevoie să stea în toaletă mai mult de treizeci de secunde.

— Ai grijă un pic şi de magazin, te rog! Trebuie să dau un telefon.

— Două minute, strigă Chloe disperată.

— Poftim?

Nu putea afla chiar acum rezultatul testului, iar suspansul era la fel de apăsător ca şi dorinţa de a face pipi.

— Mai lasă-mă încă două minute, te rog!

De cealaltă parte a uşii, Bruce dădu din cap, uluit. Femeile şi mecanismul lor interior erau un mister total pentru el.

— Bine.

Afară, clopoţelul de deasupra uşii scoase un clinchet, vestind sosirea unui posibil client.

Chloe se simţi uşurată când auzi zgomotul paşilor şefului ei îndepărtându-se. Nu putea să facă pipi pe un beţişor când ştia că Bruce trăgea cu urechea la câţiva centimetri de ea, de cealaltă parte a uşii de la toaletă.

Şuvoiul hotărâtor de urină îşi făcu datoria. Chloe închise ochii şi începu să numere.

Când îi deschise, capătul riglei era albastru.

— Of, la naiba, spuse ea în şoaptă.

Cuvintele parcă îi erau împiedicate de bătăile puternice ale inimii. Desfăcându-şi gulerul de la puloverul de lână şi privindu-şi cu atenţie abdomenul, spuse pe un ton şovăielnic:

— Bună!

În magazin, Bruce împacheta cadoul cumpărat de un client, o vază italienească galben cu alb, extrem de scumpă. Când apăru şi Chloe, destul de palidă, îi spuse:

— Chloe, să nu uit. În seara asta o să merg la clubul de golf. Verity şi cu mine speram să stăm acolo vreo oră-două, dar afurisita aia de doică ne-a lăsat baltă. Crezi că ai putea tu să ne salvezi?

Conştientă că îi mai salvase şi până atunci de nenumărate ori, Chloe nu se lăsă amăgită de tonul lui jovial. După cum şi pisica are nouă vieţi, tot aşa, în concepţia lui Bruce o oră-două însemnau, de fapt, cam şapte-opt.

— Bruce, îmi pare rău! Nu pot.

Că a fost luat prin surprindere era puţin zis!

— Dar ai spus că nu ai planuri pentru astă-seară, spuse el pe un ton de reproş.

Fii curajoasă, apără-te, nu-l lăsa să te păcălească!

— Asta s-a întâmplat de dimineaţă, spuse Chloe, adoptând o atitudine fermă. Acum am planuri.

2

Florence Curtis a dus întotdeauna o viaţă extrem de agitată, mereu a trăit clipa şi s-a implicat cât a putut în fiecare eveniment care i-a umplut viaţa. S-a căsătorit la douăzeci de ani, a devenit mamă la douăzeci şi cinci, a divorţat la douăzeci şi şapte, s-a recăsătorit, a rămas văduvă, s-a căsătorit pentru a treia oară la vârsta de treizeci şi trei de ani... Doamne, iar acum o treceau fiorii doar când se gândea la acei ani înfierbântaţi, când era nevoită să se mute dintr-o casă în alta şi să-şi mulţumească fiul adorat, dar extrem de pretenţios, şi să-şi însoţească diferiţii soţi prin toată lumea.

Când i-a murit cel de-al treilea soţ, mult preaiubitul Ray, care a sfârşit printr-un infarct pe treptele cazinoului din Monte Carlo, Florence a decis să tragă linie la capitolul soţi. Rămăsese de două ori văduvă şi a considerat că îi era suficient, durerea era prea mare şi foarte greu de îndurat. De acum încolo se va limita numai la amanţi. Pe de altă parte, se confesă discret cunoştinţelor — căci compătimirea era o năpastă pentru Florence — se săturase să îşi schimbe mereu numele de familie şi cărţile de credit.

Următorii douăzeci de ani i-a petrecut într-o distracţie continuă, bucurându-se de fiecare clipă. Deviza ei a fost întotdeauna: „De la o anumită vârstă o să suferi de moarte." Până când primele semne de îmbătrânire i-au pus stăpânire

pe articulaţii, nu i-ar fi trecut vreodată prin minte că poate deviza ar fi trebuit să fie alta: „De la o anumită vârstă ai să suferi de artrită."

A fost greu să se adapteze la viaţa într-un scaun cu rotile când creierul o făcea să se simtă ca-n tinereţe. Din când în când, Florence visa cum dansa nopţi întregi la Café Royal. Când se trezea, înfierbântată şi cu chef să continue, se gândea: „Asta o să fac astăzi, o să merg într-un loc şic şi o să *dansez*"

Asta până când încerca să se răsucească în pat şi gemea de durere. În zilele acelea ar fi fost norocoasă dacă ar fi putut să ajungă până în bucătărie fără să cadă.

Anul trecut, medicul binevoitor al lui Florence îi sugerase să se apuce de dans de societate în scaunul cu rotile. În fiecare joi seara, se pare, autobuze pline de pensionari cu acest tip de handicap se opreau la sala de dans din apropierea centrului comunitar Sfântul Augustin. Pasagerii lor se distrau apoi de minune, învârtindu-şi partenerii pe ringul de dans.

— Cum, în scaune cu rotile? întrebase Florence, izbucnind în râs. Îmi pare rău, dragă, dar nu e genul meu! Parcă ar fi o scenă în care doi adolescenţi îşi ciocnesc aparatele dentare, încercând să se sărute.

În momentele în care era cuprinsă de tristeţe, Florence încerca să-şi ascundă acest sentiment. Ce rost ar avea, la urma urmei, să se plângă de depresiile ei şi de cât de plictisitoare i-a devenit viaţa? Aceasta era o cale sigură de a-şi îndepărta orice prieten.

În schimb, se decise să se arate cât mai veselă şi mai amuzantă în faţa cunoscuţilor. Iar prin asta se făcu plăcută. Avea unde să locuiască, iar situaţia financiară nu ridica probleme. O avea pe Miranda. Poate că picioarele-i erau

paralizate, dar se putea folosi de mâini. Şi putea astfel să ţină un pahar de şampanie, să joace o partidă încinsă de poker sau să se fardeze singură. Nu întotdeauna cu îndemânare, chiar ea recunoştea asta. Dar, la naiba, existau lucruri mult mai rele în viaţă decât un tuş aplicat prea tremurat pe pleoapă!

Atunci când ceasul de pe şemineu arăta ora şase jumătate, Florence îşi îndrepta scaunul cu rotile către fereastra din camera de zi. Îi plăcea s-o urmărească cu privirea pe chiriaşa ei. De îndată ce o zărea pe Miranda venind pe stradă — de obicei căutându-şi cheile prin buzunare — lua o sticlă de bere slabă din frigider şi-şi turna pentru ea un pahar de sherry sec.

Acesta era un alt mare avantaj al scaunelor cu rotile. Dacă moleşeala primei băuturi îţi cobora în genunchi, nu ţi se putea întâmpla nimic rău.

Florence manevra tava în care erau cuburile de gheaţă, când uşa de la intrare se trânti şi se auzi vocea Mirandei:

— Am ajuns acasă!

— Ai îngheţat! Du-te şi aşază-te lângă foc, o sfătui Florence, când Miranda intră în bucătărie să o ajute. Mă descurc şi singură.

Miranda ciocni tava de frigider, împrăştiind cuburile de gheaţă peste tot.

— Mâinile mele sunt deja amorţite, zise în timp ce puse câteva cuburi de gheaţă în paharul cu sherry al lui Florence. Uite, gata! Acum putem să ne aşezăm amândouă lângă foc, zâmbi ea. Şi să-ţi povestesc ce zi minunată am avut!

O picătură de apă se prelinse pe gâtul Mirandei atunci când luă o gură de bere direct din sticlă. Părul ei scurt şi

negru, tuns în scări, cu reflexe de albastru-închis şi verde-deschis, strălucea ca nişte pene de coţofană.

— ...aşa mi-am ratat pauza de prânz şi, până să plec de la salon, el dispăruse, încheie ea, fără să-şi dea seama că-i rămăsese spumă pe buza de sus. Bietul om, mă simt prost că l-am dezamăgit.

— Ştii care e defectul tău? spuse Florence pe un ton consolator. Te înduioşezi foarte uşor.

— Ideea e că-mi fac griji pentru el. Oare ce viaţă duce? Imaginează-ţi, să n-ai unde să *locuieşti*!

Florence sorbi o gură de vin.

— Ah! Să-ţi fie milă de el e în regulă, atâta timp cât n-o să-l aduci aici, având pretenţia să-mi fie şi mie milă de el.

Nu i s-ar fi părut neobişnuit ca Miranda să încerce să aducă un vagabond să locuiască acolo cu ele.

— Eşti prea dură! spuse Miranda.

— Nu sunt uşor de convins, atâta tot. Oricum..., continuă Florence pe un ton serios, vreau să-ţi spun ceva. Şi mă tem că nu sunt veşti prea bune.

— Ce e? întrebă Miranda alarmată, cu ochii mari. Te-ai îmbolnăvit?

— Eu nu, dar contul meu din bancă nu se simte prea bine. Ai auzit despre prăbuşirea bursei de valori de săptămâna trecută?

Miranda nu auzise, dar încuviinţă din cap oricum. Nu prea o interesau chestiunile financiare.

— Ei bine, m-a sunat în după-amiaza asta contabilul. Acţiunile mele s-au dus pe apa sâmbetei. Practic, sunt falită, rosti scurt Florence şi privi în jur stânjenită. Treaba e că sunt obligată să-ţi măresc puţin chiria.

Miranda înghiţi în sec. Începea să i se facă greaţă.

— Ah! OK. Cam cu cât?

— Păi, s-o dublez.

Doamne sfinte!

Miranda încremeni. Florence izbucni în râs şi începu să bată din palme.

— Ha, ha! Păcăleală de 1 aprilie!

Miranda rămase cu gura căscată.

— Vrei să spui că... nu-mi măreşti chiria?

— Bineînţeles că nu!

— Deci nu eşti falită?

— N-a avut loc nici o prăbuşire a pieţei de capital. Ar trebui să mai citeşti din când în când ziarele, chicoti Florence, şi o să fii mai informată.

Miranda răsuflă uşurată

— E trecut de miezul zilei, protestă ea, nu se mai fac păcăleli şi la ora asta.

— Nu am avut ocazia mai devreme. Oricum, zise Florence rânjind viclean, te-am păcălit, nu-i aşa?

— Dar ai trişat, bombăni Miranda.

— Ei bine, mie îmi e permis să trişez, sunt o bătrânică excentrică într-un scaun cu rotile, zise Florence cu un aer mulţumit de sine. Asta îmi dă dreptul să fac tot ce vreau.

Greg nu avea să se întoarcă de la serviciu înainte de opt. Simţind că se cerea o cină extraspecială, Chloe pregăti piept de pui marinat cu ciuperci în usturoi şi ulei de măsline, fierse în unt cartofii noi şi se asigură că este suficientă îngheţată de coacăze negre în congelator înainte să se ducă să facă baie.

Îşi prinse părul sus, cu nişte clame cu strasuri pe care Greg i le făcuse cadou anul trecut de Crăciun, apoi îşi pregăti rochia roşie de satin pe care tot el i-o dăruise de ziua ei. Din

moment ce parfumul lui preferat era *Obsession* — deşi ei nu îi plăcea foarte mult — se dădu cu el din belşug. Mai mult decât atât, scotoci după vechiul ei portjartier şi după ciorapii negri care-i plăceau foarte mult lui Greg, hotărâtă să ignore asprimea dantelei pe piele.

Orice amănunt îi putea fi de ajutor.

Sau cel puţin aşa spera ea.

Şi, trebuie să recunoaştem, îşi spuse Chloe în timp ce începuse — deşi cu mâna tremurând — să se machieze, în această seară am nevoie de tot ajutorul din lume.

Opt şi douăzeci şi cinci.

Nici un semn de la Greg deocamdată.

Doamne, o dată simt şi eu nevoia să beau ceva şi nu am voie!

La opt şi jumătate, nervii lui Chloe erau deja întinşi la maximum. Când auzi zgomotul cheii lui Greg în uşa de la intrare, sări de pe scaun ca arsă.

Făcându-şi apariţia în camera de zi şi desfăcându-se la cravată, Greg începu să fluiere uşor.

— Pentru ce ai pregătit toate astea? Nu e cumva aniversarea noastră, nu?

Chloe începu să tremure. Era clar, exagerase, şi acum el voia să ştie pentru ce făcuse ea acest efort.

— Pur şi simplu am avut chef de ceva elegant!

Şi reuşi să îi zâmbească larg. Ca să-i mărturisească lui Greg adevărul, trebuia ca el să fi mâncat bine şi să fi băut deja aproape o sticlă de vin.

— Şi portjartier, clătină el din cap, observându-l prin rochia roşie de satin strâmtă. Aşa mi-ar plăcea să te văd mereu.

Hmm, mai bine să facă şi sex după cină, *apoi* să-i mărturisească. Aşa ar fi cel mai bine!

Ar fi o idee, doar dacă Greg nu adoarme şi începe să sforăie ca un rinocer de îndată ce se va da jos de pe ea.

Se mai întâmplase asta şi în trecut.

— Miroase a usturoi? întrebă Greg, simţind mirosul mâncării ce venea dinspre bucătărie. Mai bine am sări peste asta. Am o întâlnire importantă mâine-dimineaţă — n-aş vrea să alung clienţii de lângă mine.

— Oh! spuse Chloe, nevenindu-i să creadă.

Pusese usturoi în toate felurile de mâncare. Asta însemna ca cina să se rezume doar la îngheţata de coacăze.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă el şi, simţindu-i tulburarea, se apropie de ea. Iubire, tremuri. Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să opresc cuptorul.

Propriile cuvinte îi răsunau întruna în urechi. Era ca şi cum altcineva ar fi vorbit. N-ar fi vrut să se hazardeze şi să-i mărturisească pur şi simplu, avea nevoie de timp ca să prindă curaj, să mai repete câteva replici.

Şi apoi, chiar avea asta să-i facă mai uşoară misiunea?

— Chloe? îi şopti Greg, masându-i uşor cu mâinile umerii. Ce s-a întâmplat?

— Oh! Greg, o să avem un copil.

Gata! A făcut-o!

A zis-o şi pe-asta.

Mâinile lui Greg alunecară de pe umerii ei, la fel cum alunecau pe gheaţă picioarele lui Bambi.

— Poftim?

Trase din nou aer adânc în piept.

— Un copil. O să avem un... un copil.

El se dădu cu un pas înapoi.

— Vrei să spui că ai rămas însărcinată?

Lui Chloe îi pieri zâmbetul de pe faţă, iar genunchii păreau că n-o mai ascultă.

— Ei bine, dacă nu am câştigat unul la vreun concurs!

— E cumva o glumă?

— Nu! N-aş glumi cu astfel de lucruri!

Greg îi aruncă o privire ciudată, nu prea încurajatoare.

— De cât timp ştii?

Inima începu să i se zbată, gata să-i sară din piept.

— De şapte ore.

— Chloe, asta n-a avut cum să se întâmple. Ştii că nu-i posibil.

— Dar s-a întâmplat, protestă Chloe cu gura uscată.

— Doar ne înţeleseserăm. Fără copii. Nu avem nevoie de ei. Nu-i vreau. Nici măcar nu-mi plac copiii.

— Ştiu, ştiu, îngână ea. Dar s-a întâmplat. A fost un accident, dar asta e, s-a întâmplat.

— Eşti sigură de lucrul ăsta? întrebă rece Greg. Eşti sigură că a fost un accident?

— Jur! Oh, Doamne, ce groaznic! N-aş fi făcut niciodată aşa ceva. A fost un şoc şi pentru mine.

— Bine. Acum ne mai rămâne doar să vedem ce putem face în privinţa asta.

Chloe se holba la el, incapabilă să mai articuleze vreun cuvânt.

— Nu mă mai privi aşa, îi spuse Greg, uitându-se încruntat la ea. Sincer acum, ce te aştepţi să zic? Chloe, *nu* o să avem acest copil. O să ne ocupăm imediat de asta. Nu-i mare lucru, iubito, nici măcar n-o să te doară!

Teama se transformă într-o furie oarbă. Chloe strângea atât de tare pumnii, încât simţea cum unghiile îi pătrundeau în carne.

— Nu vorbim aici de... de o măsea *de minte*...

— E o chestie mai mică decât o măsea de minte.

— Dar e o fiinţă umană!

De ce nu putea el să înţeleagă cum se simţea? Simţea nevoia să urle cât o ţineau puterile. Dacă o iubea sincer, de ce nu putea s-o înţeleagă? De ce respingea această idee din start?

— Nu vreau să par o brută, spuse Greg, sunt doar pragmatic.

— Doar nu e sfârşitul lumii!

— Nu, doar sfârşitul căsniciei noastre.

Chloe făcu un pas înapoi de parcă ar fi fost lovită. Şi chiar simţea că nu mai are aer.

— Acum înţeleg de ce ai făcut tu toate pregătirile astea, izbucni Greg arătând spre rochia ei. Oh, acum înţeleg eu. Te fardezi un pic, îţi pui un portjartier din sertar şi cu asta ai crezut că poţi să mă păcăleşti. Crezi că dacă te îmbraci cu ceva sexy, o să-ţi cad la picioare, îngăimând: „Draga mea, ce minunat, m-ai făcut cel mai fericit bărbat din lume! Normal că vreau un copil."

Chloe se uita în altă parte.

Ei bine, da.

În mare, cam asta sperase ea să se întâmple.

— Îmi pare rău, Chloe. Dar nu pot să fac asta. Ţi-am spus dinainte să ne căsătorim care este părerea mea despre copii şi nu am de gând să îmi schimb convingerile acum. Poate doar când or să zboare porcii, zise Greg, întinzând o mână spre fereastră. Vezi tu vreun porc zburător?

Nu, se gândi Chloe, e unul chiar în faţa mea în sufragerie, un porc cu două picioare.

— Nu pot să fac avort, chiar nu pot, şopti ea.

Se ura pentru slăbiciunea ei, ştia că era doar o pierdere de timp, dar tot îl rugă.

— Poate te răzgândeşti.

— Nu! răspunse Greg cu o privire rece, în timp ce-şi lua cheile de la maşină. Nu, nu şi nu. Şi apropo, adăugă el pe un ton dispreţuitor în timp ce se îndrepta către uşa de la intrare, nu mai păstra nimic din cină pentru mine. O să mănânc în oraş.

3

— Uite, chiar îmi pare rău pentru ieri, spuse Miranda. Am avut tot felul de probleme cu o clientă şi a trebuit să lucrez şi în timpul pauzei de prânz, altfel aş fi...

— E-n regulă, nu-i nimic. Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze.

Miranda îşi înlătură, clipind, picăturile de ploaie de pe pleoape şi începu să caute ceva prin geantă. Dacă degetele ei erau îngheţate, nu-şi putea imagina cât de îngheţate erau ale lui.

— Astăzi am şuncă şi roşii. Ce zici? Şi mă gândesc că astea ţi-ar putea fi de folos.

Scotocind mai adânc, reuşi să găsească o pereche de mănuşi de piele, maron-gălbui, şi un fular negru, tricotat.

— Sunt minunate. Mulţumesc foarte mult, îi zâmbi el. Tu l-ai croşetat?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Doamne, nu, l-am cumpărat din Oxfam. N-aş putea să tricotez, nici dacă viaţa mi-ar depinde de asta!

— Ei bine, mulţumesc oricum! Ţine de cald.

El avea o voce plăcută. Miranda îl urmări cum îşi înfăşura fularul în jurul gâtului şi cum îşi punea mănuşile. Fata îşi ciufuli părul, brusc stânjenită. Dintr-odată se simţea ca o mătuşă bătrână şi neînduplecată, care îşi forţează nepotul să

probeze în faţa ei cel mai antipatic cadou de Crăciun, ca să vadă cum îi vine.

Şi să fie şi îndeajuns de recunoscător.

La naiba, acum îşi dorea să nu-i fi dat acele lucruri ridicole.

— Ar fi bine să mă întorc, zise ea uitându-se la ceas. N-aş vrea să o încurc iarăşi.

— Par nişte mănuşi foarte scumpe, zise el, întorcând una pe dos şi citindu-i eticheta. Scrie aici „Harvey Nichols"

— Nu le-am cumpărat eu, spuse Miranda, nerăbdătoare să plece de acolo. Nu-ţi face griji, nici nu le-am furat, continuă ea, când sprâncenele lui se ridicară întrebător.

O oră mai târziu, telefonul sună în salon. Miranda, ocupată să mătură părul de pe podea, o auzi vag pe Bev de la recepţie, exclamând fericită:

— Ah, bună, da, chiar *sunt* aici, ne întrebam cine le-a uitat!

Trecură încă două minute până când Bev o bătu uşor pe umăr.

— Miranda, era un client la telefon! Ştii cumva ce s-a întâmplat cu mănuşile alea uitate în garderobă? O să treacă pe aici după ele după-amiază, iar eu nu le găsesc nicăieri. Ştii cumva dacă Fenn le-a dus la el în birou?

— Oh, la naiba! exclamă Miranda, îndreptându-se de spate şi scoţând un geamăt.

Trei săptămâni şi jumătate mănuşile au tot zăcut pe un raft în garderobă, iar acum... ei bine, viaţa este câteodată aşa de nedreaptă!

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Bev, suspicioasă. La naiba, ce?

— Au fost folosite pentru o cauză nobilă.

— Nu-mi spune că le-ai dat vagabondului tău! ghici Bev imediat din privirea Mirandei. Eşti irecuperabilă! Ce naiba să-i spun acum clientului când vine să le ia?

— Ăăă...

— Şi Fenn o să te omoare.

— Nu cred, răspunse Miranda, mult mai încrezătoare decât era de fapt. L-am întrebat dacă pot să le iau. Şi mi-a zis că e în regulă.

Mă rog, ceva de genul ăsta! Singura problemă era că Fenn fusese cam ocupat în acel moment. Şi, deşi *practic* a spus „da" Miranda simţise că acel răspuns ar fi putut să însemne: „da, poţi să le iei, dacă nu vine cineva după ele în următoarele şase luni"

Şi nu în următoarele şase secunde!

Îşi muşcă buzele.

— Ei bine, dacă Fenn ţi-a spus că e în regulă, atunci chiar n-ai de ce să-ţi faci griji, spuse Bev. El o să se scuze cu capul plecat atunci când clientul ajunge aici. Poate că va face o vizită la Harvey Nichols şi o să-i cumpere o altă pereche!

Miranda tresări.

— La urma urmei, continuă Bev necruţătoare, mănuşile alea costă aproape două sute de lire.

Cele două erau prietene bune. Bev ţinea foarte mult la Miranda, care era o persoană sensibilă şi bună la suflet. Problema era că Miranda reuşea întotdeauna să intre în... mă rog, bucluc. Avea obiceiul să facă tot timpul greşeli.

— Ei? întrebă Bev.

— Bine, bine, gemu Miranda, apucând mai bine mătura. Te rog să mă acoperi! Dacă Fenn întreabă de mine, spune-i că sunt la toaletă. Mă întorc în *două minute*.

— Zău aşa, în ce încurcături te bagi şi tu, îi strigă Bev, în timp ce Miranda se îndrepta către uşă, apoi începu să zâmbească larg. Mă bucur că nu sunt în pielea ta!

Ce n-aş da să nu fiu nici eu în pielea mea! se gândi Miranda, în timp ce mergea cu paşi grăbiţi înspre Brompton Road.

Oh, Doamne, are să fie cu siguranţă foarte penibil!

El nu plecase încă, slavă Domnului. Când o văzu îndreptându-se către el, clătină din cap şi înălţă o mână în semn de mulţumire, întinzându-şi palma ca să-i arate că încă purta mănuşile ei călduroase.

— Ce o să fac acum, începu Miranda, e *foarte* stânjenitor.

— Ce s-a întâmplat?

Dinţii Mirandei începură să clănţănească de frig şi de ruşine. Încă ploua, iar ea se repezise afară fără haină.

— Mănuşile! Ele... aparţin cuiva. Şi... hm, ei bine, acum le vrea înapoi.

Doamne sfinte, oare ce-o crede despre mine? Acum un minut mă jucam de-a Doamna Generozitate, iar acum iau înapoi tot ce i-am dat!

El nici măcar nu clipi.

— În regulă.

— Îmi pare rău, zise Miranda cu o privire disperată. Mă simt groaznic!

— Iar eu îţi spun că nu trebuie să-ţi ceri scuze, spuse el zâmbind uşor, în timp ce îşi scotea mănuşile şi apoi i le întindea. Oricum, nu erau stilul meu.

— Mersi.

Simţindu-se o persoană mizerabilă, le luă.

— Ai cumva nevoie şi de fular?

— Nu! *Stai,* aproape ţipă alarmată când el începu să şi-l desfacă de la gât. Pe ăsta chiar poţi să-l păstrezi!

— Bine atunci, răspunse el uşurat şi şi-l înfăşură la loc. De fapt, chiar prefer fularul, spuse şi ochii lui negri sclipiră amuzaţi. Ăsta mi se potriveşte mai bine.

În timp ce dădea buzna în salon prin uşa de sticlă, Miranda auzi o voce de bărbat, care spunea:

— ...măcar nu sunt nevoit să cumpăr o pereche nouă!

Într-o fracţiune de secundă, ea-şi îndesă mănuşile sub tricou.

Bev, care trăgea de timp şi care, totodată, se străduia să-l impresioneze pe bărbat cu (a) bustul ei şi cu (b) replici inteligente, se arată extrem de uşurată când observă prezenţa Mirandei şi protuberanţa ciudată de sub sânii considerabil mai mici ai acesteia.

— Misiune îndeplinită, murmură Miranda, când se întâlniră câteva secunde mai târziu în garderobă.

După ce scoase mănuşile, le scutură sub nasul lui Bev, ca pe nişte ugere de vacă.

— Asta se numeşte a scăpa ca prin urechile acului. Se grăbeşte, zise Bev, înşfăcând mănuşile pe care le mirosi suspicioasă. Doamne, dacă ar şti el unde *au fost*!

— Am făcut duş dimineaţă, răspunse Miranda ofensată.

— Nu mă referam la tine, prostuţo, ci la Herbert Vagabondul! Au trecut probabil săptămâni de când nu s-a mai atins de un săpun.

Miranda ieşi în urma ei din garderobă.

— Minunat, mulţumesc, răspunse bărbatul, luând mănuşile. Sunt calde, se încruntă el.

O privi pe Bev. Aceasta se uită la el fără replică.

— E cam frig afară, îi sări Miranda în ajutor. Imediat ce ai sunat, Bev le-a pus pe calorifer să se încălzească!

Uşurată, Bev încuviinţă dând energic din cap.

— Ce drăguţ din partea ta, îi zâmbi el.

— Bev este o fată care se gândeşte la toate, zise Miranda. Şi mai e şi singură, continuă ea, abţinându-se să nu se strâmbe când un toc cui o lovi în picior pe sub birou. Ar fi o soţie minunată!

După ce clientul plecă, Fenn o chemă cu un gest scurt pe Miranda la raport.

— Deci s-a găsit posesorul mănuşilor?

— Mm... Norocul lui că a venit înainte să plec eu de aici cu ele!

— Mare noroc!

Fenn îşi păstră figura serioasă, în timp ce se întorcea la frizura pe care o executa. Oare Miranda chiar îl credea orb *şi* bătut în cap?

— Ce-i cu mirosul ăsta? Miranda strâmbă din nas când năvăli în camera de zi a lui Florence. E răspândit în tot holul... Doamne, aici miroase chiar mai tare! Hei, ai avut un musafir!

— Am primit o vizită, recunoscu Florence solemn, în timp ce Miranda văzu ceainicul, ceştile şi cele două farfurioare de pe masă. A fost Elizabeth.

— Săraca de tine! Ce voia de data asta? spuse Miranda scoţându-şi haina. Să-ţi vândă alte bilete de tombolă?

Elizabeth Turnbull, vecina lor, era o femeie divorţată, trecută bine de patruzeci de ani, care-şi petrecuse jumătate din viaţă cu strângerea fondurilor de caritate, iar cealaltă jumătate parfumându-se. Era o femeie destul de drăguţă, deşi puţin cam autoritară: copleşitoare din toate punctele de vedere.

— Mai rău! În timp ce vorbea, Florence împinse două invitaţii albe pe masă. Invitaţii la un cocteil, dacă te interesează. Douăzeci de lire de persoană, dar au invitat câteva celebrităţi, ridică ea din sprâncenele conturate asimetric cu creionul, deci aparent e o afacere bună! Primeşti un pahar de şampanie gratis şi şansa de a conversa cu vreo vedetă bogată şi faimoasă. Şi, desigur, toate acestea pentru o *nemaipomenită* cauză nobilă!

— Sunt sigură că o să fie şi *nemaipomenit* de distractiv, replică Miranda, imitând vocea stridentă a lui Elizabeth. Privi invitaţiile aurite pe margine. Fiecare era pentru două persoane. De fapt, chiar ar putea fi distractiv! spuse ea. Ţi-ar prinde bine o ieşire.

— Oh, nu, nu mă duc, zise Florence.

— De ce Dumnezeu să nu mergi?

— Petrecerea are loc într-un apartament la etajul trei. Nu sunt lifturi în clădire. Şi nici urmă de bandă rulantă, adăugă Florence pe un ton sec. Singurul mod prin care aş putea ajunge acolo este ca un elicopter să mă paraşuteze prin acoperiş.

— Deci ai plătit optzeci de lire pe invitaţii şi nu ai de gând să te duci? clătină năucită din cap Miranda. Zău aşa, şi zici de mine că sunt naivă!

Florence ridică din umeri. Trebuia să-şi apere imaginea de persoană sarcastică.

— Era singura modalitate prin care puteam scăpa de Elizabeth, înainte ca parfumul ăla îngrozitor al ei să înceapă să dizolve covorul. Oricum, o să le dau o invitaţie lui Verity şi lui Bruce. Petrecerea se ţine exact de ziua aniversării căsătoriei lor — iar ocaziile în care ar putea întâlni celebrităţi sunt pe gustul lor.

4

Nu ajuta cu nimic faptul că Bruce clătina întruna din cap şi-i spunea cât de groaznic arată. De fiecare dată când spunea asta, Chloe ar fi vrut să-i răspundă că dacă el ar fi însărcinat, iar soţia lui i-ar cere să facă un avort, şi el ar arăta la fel de groaznic.

Dar nu putea.

Nu îndrăznea.

Atâta timp cât nimeni altcineva nu era la curent cu problema ei, Chloe se gândea, superstiţioasă, că ar putea exista o şansă ca totul să se rezolve de la sine, ca prin magie.

Nu părea foarte probabil, trebuia să recunoască asta. Dar nu poţi şti niciodată, se mai întâmplă şi miracole.

Un alt motiv pentru care avea rezerve să-i spună lui Bruce era... ei bine, chiar slujba ei.

El era patronul ei, iar dacă Greg chiar o părăsea, ea va avea o nevoie disperată să rămână angajată undeva.

Chloe nu putea să nu se întrebe cum ar fi reacţionat la ideea de timp liber, luat pentru programări prenatale, vizite la doctor, sau poate chiar o întreagă zi liberă pentru a naşte un bărbat care dezaproba până şi faptul că o femeie petrece la toaletă mai mult de treizeci de secunde...

Nu, nu, mai bine să-l scutească de astfel de veşti, se gândi Chloe, scuturată de un fior.

Cel puţin pentru moment.

***

Se simţi de două ori mai vinovată vineri dimineaţă, când Bruce intră în magazin cu un pachet de la patiseria de după colţ.

— Nu te hrăneşti suficient, îi spuse el, lăsând pachetul pe tejghea. Chestia asta cu dieta nu ţi se potriveşte! Uite, am cumpărat câte un ecler cu cafea pentru fiecare.

Dacă în urmă cu două săptămâni perspectiva unui ecler cu cafea la nouă dimineaţa i-ar fi făcut greaţă, acum, uitându-se lung la ele, realiză că era atât de lacomă, încât ar fi mâncat nu doar ambele ecleruri, ci şi ambalajul.

— Foarte drăguţ din partea ta!

El chiar are impresia că arăt groaznic fiindcă ţin regim?

— Ţi-am mai adus şi altceva, spuse el, căutând în buzunarul interior, de unde scoase o invitaţie aurită pe margini. Mama ne-a trimis-o. O petrecere de caritate în Belgravia[1] şi, oricât de bine ar suna, ne-am făcut alte planuri pentru seara aia — e aniversarea căsătoriei noastre! De aceea, ne-am gândit că s-ar potrivi pentru tine şi Greg. Te-ar mai înveseli puţin!

— Încântător, răspunse Chloe, analizând atentă invitaţia.

În acel moment, singurul lucru capabil s-o înveselească puţin ar fi fost un transplant de creier pentru soţul ei.

— Vor veni multe celebrităţi, se aplecă Bruce şi-i arătă lista cu nume, de parcă ea nu mai ştia să citească. Wayne Peterson, fotbalistul. Caroline Newman, cea care face emisiunea aceea de vacanţă. Şi Daisy Schofield..., şovăi el.

[1] Cartier luxos din Londra.

Numele i se părea familiar, dar altceva nu mai ştia despre ea.

— Un model australian, mai şi cântă din când în când. Şi a jucat şi în câteva filme, îl lămuri Chloe.

Greg făcuse o pasiune pentru Daisy Schofield, şi aşa aflase şi ea câte ceva.

— Cred c-o să fie distractiv, îi făcu încurajator cu ochiul Bruce. Să nu conversezi prea mult cu Wayne Peterson! Ia aminte! E un tip destul de arătos.

Oh, da, mai mult ca sigur, se gândi Chloe. În momentul în care Wayne Peterson va da ochii cu mine, se va îndrăgosti fulgerător, fără îndoială.

O să cadă pe spate.

La propriu, decise ea cu un zâmbet trist, dacă o să continui să mănânc atât de mult.

Greg aşteptă până când Chloe plecă la serviciu în dimineaţa următoare, apoi se apucă să scoată geamantanele aflate sub scări.

Să facă lucrul ăsta ar putea părea cam nedrept, dar nu asta era intenţia lui. Ar fi fost mult mai supărător pentru Chloe ca ea să fie acolo şi să-l privească cum îşi împacheta lucrurile.

Era mai uşor să-şi strângă lucrurile cât timp ea era plecată.

Era asta o cruzime?

Nu-i luă prea mult timp să umple patru valize, nu pleca cu aparatura electrocasnică, doar haine şi câteva CD-uri.

După patruzeci de minute, Greg făcea un ultim tur al sufrageriei. Nu era cea mai fericită zi din viaţa lui, dar îi supravieţuise.

Eu n-am avut nici o vină, îşi spunea el, imaginându-şi reacţia lui Chloe când va veni acasă la cinci şi jumătate şi va găsit biletul pe care i-l lăsase. Chiar *nu este* vina mea! Chloe ştia regulile şi totuşi le-a încălcat. Cum aş putea fi eu cel acuzat, când ea m-a constrâns să procedez aşa?

Privi ceasul de pe şemineu. Era un dar de nuntă de la bunica lui, dar nu-l lua cu el. Nu era chiar un ticălos, măcar atât. Poate că acesta era sfârşitul drumului pentru el şi Chloe, dar asta nu însemna că trebuiau să se transforme într-un cuplu care să se certe pentru fiecare capăt de aţă!

Oricum, ce ar fi putut face el cu un astfel de ceas? Urma să se mute cu vechiul său prieten Adrian, a cărui nevastă îl părăsise anul trecut pentru un agent de bursă. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie trezit în fiecare dimineaţă de această monstruozitate din alamă, comandată de bunica lui dintr-un catalog.

Oricât ar fi iubit-o pe bunica, nu putea să nu recunoască un fapt, concluzionă Greg: era un ceas de prost gust.

Invitaţia cu marginile aurite era aşezată exact lângă ceas, pe şemineu. Având tot timpul la dispoziţie, Greg o luă şi o citi din nou. Cu o seară înainte, Chloe scosese invitaţia din geantă şi-i spusese:

— Ce-ar fi să mergem aici? Uite, are să vină şi Daisy Schofield. Ţi-ar face plăcere s-o cunoşti, nu-i aşa?

Acesta era, ghicise el, felul ei de a pretinde că nu se întâmplase nimic.

— Ce rost mai are, Chloe? îi răspunsese el ferm, dar încercând să n-o rănească. Ţi-am spus deja c-o să mă mut. Dar dacă tu vrei să te duci la petrecere, du-te!

— Nu pot, răspunsese Chloe, în timp ce ochii ei albaştri se umpleau de lacrimi. Nu de una singură!

Asta fusese tot. Greg ridicase din umeri, ca şi cum el nu avea nici o vină, iar Chloe aruncase invitaţia pe jos, înainte să iasă în grabă din cameră. Greg fusese acela care se aplecase, o culesese de sub măsuţa de cafea şi o aşezase la loc sigur pe şemineu.

Daisy Schofield.

Doamne, ce bine arăta!

Ce *corp*...

Oh, ce naiba, se gândi Greg, băgându-şi invitaţia în buzunarul de la spate al blugilor. Oricum Chloe nu avea de gând să o folosească, nu-i aşa?

Să recunoaştem, există unele oportunităţi în faţa cărora pur şi simplu nu poţi să rezişti.

Era o zi de duminică răcoroasă şi strălucitoare. Pentru prima dată de câteva luni bune, cerul era albastru, iar soarele ieşise din nori.

Florence stătea în faţa ferestrei şi se uita afară, când o auzi pe Miranda tropăind pe scări.

— Sunt eu, mă duc la cumpărături, zise ea băgând capul pe după uşă. Vrei să-ţi cumpăr ceva?

— Categoric. O sticlă de Montrachet, te rog!

Sprâncenele expresive ale Mirandei se ridicară într-un unghi drept.

— Sună ca un strănut. Ce-i ăsta, un sirop de tuse?

— Este vin. Mai bun ca orice medicament, răspunse Florence şi îşi împinse căruciorul către masa pe care se afla geanta ei. Uite, să-ţi dau banii!

— Stai liniştită, îl iau din Tesco. Îmi dai banii mai târziu!

Florence îi flutură o bancnotă de cincizeci de lire.

— Nu vorbim de o poşircă aici, cam atât ar trebui să coste. Şi va trebui să mergi la comercianţii de vinuri de pe strada Kendal.

— Grozav! E pentru un moment special?

Miranda îşi spuse în sinea ei că Florence o luase razna. Tesco avea nişte oferte nemaipomenite. Dacă avea chef să-şi arunce banii pe fereastră, îşi putea permite o sticlă de Chardonnay australian de 3,99 lire!

— Este zece aprilie, aniversarea lui Ray. Întotdeauna beam Montrachet de ziua lui.

Florence îşi închise brusc poşeta, încercând să nu pară o bătrânică sentimentală.

— Am păstrat într-un fel ritualul. Mereu am spus că vom face asta. Era vinul preferat al lui Ray. Al naibii nemernic, spuse ea, privind emoţionată fotografia aşezată pe masa de alături. Socotea că-l merită!

Când Miranda se întoarse cu vinul o oră mai târziu, o găsi pe Florence aşteptând-o lângă uşă.

— De ce ţi-ai pus pălăria? o întrebă.

— E frig afară, răspunse Florence, aranjându-şi borurile vechii pălării roşii de fetru. Ai întârziat destul de mult! Taxiul poate sosi în orice clipă. Apucă sticla frumos ambalată, cu aceeaşi grijă cu care ar fi luat un nou-născut. Ţi-au ajuns cele cincizeci de lire?

— Trei lire restul. Unde pleci?

— Hampstead Heath. Dealul Parlamentului, rânji Florence, privind expresia de pe chipul Mirandei. Soarele străluceşte. Mi-ar prinde bine puţin aer proaspăt. Oricum, este locul în care Ray şi cu mine ne-am cunoscut.

— Au să se holbeze oamenii la tine!

— Ei şi, sunt obişnuită cu asta!

— Ai de gând să te duci pe Dealul Parlamentului şi să bei o sticlă de vin de patruzeci şi şapte de lire? întrebă Miranda, uluită. Ţi-ai luat şi tirbuşon?

— Sunt într-un scaun cu rotile, răspunse Florence, mângâindu-şi uşor geanta. Nu sunt senilă.

Se auzi un clinchet atunci când îşi mângâie geanta.

— Două pahare? Unul pentru tine şi unul pentru...? întrebă precaută Miranda, în timp ce un taxi oprea în faţa casei.

Dacă Florence ar fi răspuns „Ray", ar fi fost nevoită s-o oprească. Era mult prea straniu.

— Pentru tine, desigur, răspunse Florence, deschizând uşa şi ieşind. Cine altcineva crezi că mă va împinge pe afurisitul ăla de deal?

5

Priveliştea către Hampstead îţi tăia răsuflarea. Nori albi treceau pe cerul de un albastru de culoarea oului de raţă, iar zmeiele se înălţau vesele. Miranda, pătrunsă de frig, îşi scoase bereta portocalie de lână din buzunarul jachetei şi şi-o trase pe cap, peste urechile îngheţate, arătând ca Benny Hill.

Florence ţinea paharele în poală, în timp ce Miranda se lupta să scoată dopul sticlei. După ce-şi turnară vin, ridicară paharele în amintirea lui Ray şi apoi le ciocniră. Sorbind respectuos prima înghiţitură, Miranda se strădui — dar eşuă lamentabil — să aprecieze punctele tari ale unui vin de patruzeci şi şapte de lire sticla.

— Mm, ce bun, minţi ea.

— Ha, şi eu sunt regina Spaniei! Nu contează dacă nu-ţi place, zise Florence veselă, golind primul pahar şi lingându-se pe buze. Mă descurc eu cu restul!

Dorind să abată atenţia de la ignoranţa ei în materie, Miranda îşi frecă mâinile îngheţate şi întrebă:

— Şi cum v-aţi întâlnit, tu şi Ray?

— Nu ţi-am spus asta? Oh, e o poveste grozavă, îşi aminti Florence, întinzându-şi paharul ca să fie umplut din nou. Eram aici într-o duminică dimineaţa împreună cu Bruce. Tocmai îi cumpărasem o bicicletă nouă şi nu voiam să-l las singur pe străzi cu ea. Iar el, bineînţeles, a încercat să-mi demonstreze

că se pricepe — avea opt ani, ştii cum sunt băieţii la vârsta asta — şi în minutul următor cobora vertiginos şi fără control pe cărarea de acolo — şi Florence făcu un semn cu capul către o potecă foarte înclinată din stânga lor. Pacostea aia mică a intrat direct într-un copac!

— Nu mi-ai povestit niciodată asta! Captivată, Miranda se trase mai aproape şi se aşeză cu picioarele încrucişate pe iarbă. Nu era greu să ţi-l imaginezi pe Bruce ca pe un copil încăpăţânat de opt ani. Ce s-a mai întâmplat după aceea?

— Sânge şi dinţi pretutindeni! O bicicletă făcută praf, un genunchi luxat. Bruce ţipa ca din gură de şarpe, iar eu n-aveam nici măcar un şerveţel să-l şterg de sânge.

— Săracul Bruce!

— Săraca de mine! Nici nu ştiam ce trebuie să fac! Nu numai Bruce plângea, îţi spun eu.

— Ia stai puţin, restul pot să-l ghicesc, exclamă încântată Miranda. Apoi — trompete, trompete! — de pe deal apare Ray pe motocicleta lui (Miranda auzise cât de pasionat era Ray de motorul lui, un Norton 500) cu o trusă de prim-ajutor agăţată de un umăr şi cu o pungă mare cu proteze dentare în cealaltă.

Florence chicoti.

— Nu chiar! De peste deal apăru Ray, însă pe jos şi cam mahmur, încercând să găsească drumul înapoi spre Highgate după o noapte de petrecere. Dar a venit în ajutor, binecuvântată fie-i inima! Mai avea şi o batistă curată, ceea ce mie îmi lipsea. L-a şters la gură pe Bruce, a reuşit să-l facă să nu mai ţipe şi a insistat să-l ducă în spate până acasă. A cărat chiar şi bicicleta făcută ţăndări, îşi reaminti emoţionată Florence. E de mirare că n-a suferit un infarct atunci, pe loc! Ei bine, în ceea ce mă priveşte, aşa a fost să fie: dragoste la prima vedere!

Imaginează-ţi-l pe Ray, cu părul lui a la Clark Gable — era pe vremea când încă mai avea păr, desigur — şi pe mine alergând după el, cărându-i smochingul. Bruce îi stropise cu sânge cămaşa albă de seară şi lui nici măcar nu-i păsa. Ne-a făcut pe amândoi să râdem. Nici măcar nu făcea asta ca să mă impresioneze pe mine, pentru că el mă vedea doar ca pe o tânără soţie ce avea nevoie de o mână de ajutor. Când am ajuns acasă, mi-a spus: „Soţul tău va avea ceva de furcă meşterind la bicicleta aia."

— Ce *romantic*, suspină Miranda. Şi...?

— Eu i-am răspuns: „Cu siguranţă o să aibă, având în vedere că e mort de trei ani!"

Miranda îşi strânse braţele în jurul genunchilor, încântată.

— Şi mai departe?

— Ei bine, a rămas aşa un minut rânjind la mine. Apoi mi-a zis: „În cazul ăsta, mi-ar prinde bine o aspirină şi o ceaşcă de ceai!"

— Oh! A reparat şi bicicleta?

— I-am sugerat asta, răspunse râzând Florence. Dar mi-a zis că nu este genul îndemânatic. Când lucrurile se stricau, cumpăra altele noi.

— Şi i-a cumpărat lui Bruce o altă bicicletă?

— Te cred şi eu, patru zile mai târziu. Florence îşi flutură mâna stângă înspre Miranda. Şi, ca să nu mă simt ignorată, mi-a cumpărat şi mie un inel de logodnă!

Golind şi ce mai rămăsese în sticlă, Florence închise ochii satisfăcută şi întrebă:

— Te superi dacă trag şi eu un pui de somn vreo cinci minute?

Miranda se lăsă pe spate, întinzându-şi picioarele şi sprijinindu-se pe coate. În această poziţie se putea bucura de căldura

slabă a soarelui, care-i mângâia faţa, şi putea să privească zmeiele colorate, care făceau acrobaţii pe cer.

Mijind ochii în lumina soarelui, ea contemplă priveliştea ce i se deschidea în faţa ochilor. În depărtare se distingea Catedrala Sfântul Paul, care se înalţa în văzduh ca un sân siliconat de la Hollywood. Se mai vedea şi Big Ben. Spre est, Canary Wharf şi turnul cu ceas din vechea Caledonian Market. Spre vest, coşurile centralei electrice Battersea şi Turnul Trellick. Oh, Doamne, înţelegeai astfel cât de vastă — şi cât de extraordinară — era cu adevărat Londra!

Dar neobişnuita strălucire a soarelui îi făcea ochii să lăcrimeze. Miranda îşi întoarse privirile către un BMW verde, destul de hârbuit, care mergea încet pe drumul de sub ea. Îl urmări leneşă cu privirea, până când maşina frână şi intră cu spatele într-un spaţiu de parcare. Câteva secunde mai târziu, uşa din stânga se deschise şi un băieţel, de cinci sau şase ani, sări afară pe iarbă.

Miranda îl văzu pe şofer cum iese din cealaltă parte, deschide portbagajul şi scoate de acolo un zmeu colorat în alb şi galben. Din acel unghi nu îi distingea faţa, dar putea să-şi dea seama că avea în jur de treizeci de ani, părul închis la culoare ca cel al fiului său şi că purta un sveter alb şi blugi decoloraţi.

Un alt tată de duminică, se gândi Miranda, care-şi duce fiul să-şi înalţe zmeul, după care îl îndoapă cu un burger la McDonald's şi apoi îl depozitează la mama lui, la ora stabilită.

Hampstead Heath era plin de asemenea persoane.

Rata în creştere a divorţurilor nu era deloc rea pentru industria fast-food.

În timp ce Florence moţăia liniştită lângă ea, Miranda îl urmări pe băiat strigându-i instrucţiuni tatălui său. Tatăl, în mod clar, nu se pricepea. În timp ce suiau dealul, el desfăşurase firul de nailon şi făcuse două sau trei încercări eşuate de a înălţa zmeul în aer.

Miranda zâmbi compătimitor când el încercă din nou, de data asta evitând la milimetru să fie decapitat. Îl auzi pe fiul său cum îi striga dezgustat:

— Nu eşti bun de nimic! Haide, lasă-mă *pe mine* să încerc!

Acum se mai apropiaseră şi se îndreptau către ea. Bărbatul îi spuse copilului:

— Încântătoare maniere, Eddie, le-ai deprins de la mama ta.

— Zice că ai fost mereu o cauză pierdută! Nici măcar nu poţi să montezi un raft, răspunse copilul.

— Poate că nu vreau. Oricum, nici mama ta nu e aşa deşteaptă, replică el. Întreab-o de câte ori a lovit maşina încercând să intre cu spatele în garaj.

Miranda îl privi pe băiat cum ia cu nerăbdare controlul zmeului.

Cum îi aţâţă el unul împotriva celuilalt, se gândi ea, părându-i rău pentru copil. Sărăcuţul de el, prins la mijloc între doi părinţi care nu se înţeleg.

Nu putea fi prea distractiv.

Doar că... nu era ceva ciudat de familiar în vocea tatălui? O familiaritate care, dintr-un anume motiv, nu se potrivea cu imaginea bărbatului aflat la douăzeci de metri în faţa ei, acum încercând să descurce o porţiune din firul de nailon, care reuşise cumva să i se înfăşoare în jurul picioarelor.

Miranda se ridică în capul oaselor şi-şi împinse bereta în vârful capului pentru a putea vedea mai bine. Era sigură că nu era unul dintre clienţii salonului.

La naiba, unde am mai auzit eu vocea asta? se gândi ea frustrată. Şi de ce am senzaţia că ceva nu este în ordine?

Zmeul se înălţă miraculos în aer. Băiatul scoase un strigăt de încântare şi alergă câţiva metri în sus pe panta înverzită.

— Ai reuşit, ai reuşit!

— Cine mai e neîndemânatic acum? întrebă tatăl, rânjind triumfător.

— Ai grijă să nu se prăbuşească!

— E în regulă, acum am învăţat cum se face! Un geniu, asta sunt, şi poţi să i-o spui şi mamei tale când ne întoarcem!

Zmeul era purtat de vânt spre vârful dealului. Urmându-şi fiul, bărbatul se apropie mai mult de Miranda. Lângă ea, Florence sforăia liniştită în scaunul ei cu rotile. Bărbatul se uită spre ele şi zâmbi.

În momentul în care ochii lui negri întâlniră privirea Mirandei, ea îşi dădu seama.

Oh, nu, era *imposibil*!

Dar asta se întâmpla.

Era chiar el!

Rămase încremenită. Incredibil, el continua să îi zâmbească!

Nu m-a recunoscut, se gândi Miranda. El îşi petrece viaţa stând jos şi privind lumea cum trece pe lângă el. Pentru numele lui Dumnezeu, cum poate *el* să nu *mă* recunoască?

Furioasă, îşi îndepărtă o şuviţă de păr care-i intra în ochi. Bereta portocalie, care deja îi ajunsese la ceafă, îi alunecă de pe cap.

În sfârşit, de îndată ce părul ei ţepos, cu nuanţe de albastru şi verde, ieşi la iveală, lui îi căzu fisa. Zâmbetul lui larg dispăru. Pentru moment uită şi de zmeu.

Profitând de neatenţia lui, zmeul coborî în picaj.

— L-ai lăsat să cadă! ţipă băiatul, alergând după zmeu. Trebuia să ţii coarda întinsă! Haide, fii atent, fă-l să zboare din nou!

Florence se trezi brusc din somn. Lângă ea, folosindu-se de un braţ al scaunului cu rotile, Miranda se ridicase în picioare. Florence o auzi cum vorbea furioasă şi cu o voce tremurătoare:

— M-ai păcălit, mincinos afurisit ce eşti, cum poţi să te mai priveşti în oglindă?

Florence se învioră de îndată. Ei bine, asta era o răsturnare de situaţie neprevăzută! Nu o auzise niciodată pe Miranda atât de furioasă pe cineva.

Privind-o cum tremura, Florence analiză cu interes obiectul furiei sale.

Înalt, cu părul închis la culoare şi destul de arătos — deşi momentan un pic şocat — hmm, nu era rău deloc! Şi într-o formă excelentă, după câte putea vedea ea.

Unul dintre nefericiţii foşti iubiţi ai Mirandei, presupuse Florence.

Probabil unul care-i făcuse necazuri. Ei bine, nu-i de mirare că era supărată.

— Uite ce e, îţi pot explica, începu el, dar Miranda îşi ridică mâinile ca să-l oprească.

— Oh, te rog, nu, ştim amândoi ce prefăcut poţi să fii, scuipă ea cuvintele cu dispreţ. Ia spune-mi, din cauza asta tu şi soţia ta v-aţi despărţit? A aflat ea cum îţi petreceai tu zilele şi te-a dat afară? Fiul tău ştie ce trişor e tatăl lui?

Ar fi vrut să strige în gura mare toate acuzaţiile astea, dar băiatul era doar la câţiva metri depărtare. De dragul băiatului, Miranda reuşi să se controleze.

Bărbatul, cu un aer surprins, urmă direcţia privirii ei. Întorcându-se spre Miranda, îi spuse împăciuitor, încercând să zâmbească:

— Crede-mă, pot să-ţi explic asta! În primul rând, eu nu sunt căsătorit. Iar Eddie nu e fiul meu, este...

— Tati, vino şi *ajută-mă*! strigă băiatul, înfăşurat acum cu totul în firul zmeului. Pierzi timpul: mama a zis că trebuie să fim acasă până-n patru!

— Pe naiba poţi să-mi explici, şuieră Miranda, ridicând cu o lovitură puternică de picior frânele căruciorului lui Florence şi smucind-o spre potecă. Îmi poţi explica de ce mi-ai luat banii şi mi-ai mâncat sendviciurile cu creveţi, când tu, evident, câştigi mai mulţi bani decât mine? îl întrebă ea peste umăr, în timp ce zdruncina căruciorul cu rotile pe pământul denivelat. Şi-mi poţi explica de ce conduci un BMW? urlă ea. Mă faci să *vărs*!

— Stai, strigă el, dar mai sus, pe deal, fiul său urla după el, iar în acest timp, Miranda împingea în mare viteză căruciorul în jos pe deal.

Uşurată că a ajuns întreagă la poalele dealului, Florence spuse plină de înţelegere:

— Cei mai arătoşi sunt întotdeauna cei mai ticăloşi!

Ea mângâie braţul subţire al Mirandei, simţind că era mai bine să nu aducă vorba despre cele două pahare de vin, din cristal Waterford, pe care le lăsaseră în vârful dealului.

— Ce s-a întâmplat, a uitat să-ţi spună că e căsătorit?

Biata, impulsiva Miranda, merita mult mai mult de-atât. Totuşi, dacă voia să impresioneze un bărbat, chiar trebuia să înveţe să gătească, gândea Florence în sinea ei. Când inviţi pe cineva la cină, nu te poţi aştepta să fie dat pe spate de un sendvici cu creveţi.

6

În timp ce răsfoia plictisită o revistă în sala de aşteptare din cabinetul medical, la ora nouă fără zece, luni dimineaţa, Chloe dădu peste un articol ce povestea cu lux de amănunte despărţirea unui cuplu neînsemnat din lumea mondenă.

În fotografia ce însoţea articolul, femeia — o actriţă care se apropia bine de patruzeci de ani — părea răvăşită în mod corespunzător, cu machiajul impecabil şi purtând o rochie strâmtă şi scurtă care dezvăluia... ei bine, aproape totul.

Titlul articolului era: ÎN FIECARE NOAPTE PLÂNG PÂNĂ ADORM.

Norocoasa de tine, se gândi Chloe, prăbuşindu-se istovită în scaun. Eu plâng în fiecare noapte, dar tot nu reuşesc să adorm.

Cum putea oare s-o compătimească pe o femeie care în mod evident nu prea plângea atât de mult pe cât se văita? Era dată cu rimel, nu-i aşa? Ochii nu-i erau umflaţi ca ai unei broaşte. Ba mai mult, avea o talie de viespe.

Simţind că o urăşte, Chloe aruncă revista înapoi în teanc. Se tot mişca pe scaunul incomod de plastic — făcut pentru un fund mult mai mic decât al ei, după cum îl simţea — şi îşi băgă un deget pe sub acul de siguranţă care susţinea betelia celei mai largi fuste din garderoba sa.

Pe peretele din faţă era un afiş prins în piuneze pe care scria: *Depresie postnatală?*

Eu sufăr de depresie *pre*natală, se gândi Chloe. Ha, ce chestie!

— Chloe Malone, camera şase, se auzi la difuzor vocea firavă a doctorului.

În următoarele cinci minute, totul deveni incredibil de real. Cunoscând data ultimei menstruaţii a lui Chloe, doctorul răsuci un dispozitiv circular cu tabele, consultă un calendar, apoi se pronunţă:

— Copilul va veni pe lume marţi, trei decembrie.

Chloe se holbă la el. Spusese acest lucru atât de sigur pe el!

Sfinte Sisoe! Hai, fugi de-aici, Mystic Meg[1]!

— Poţi să-i spui un cadou de Crăciun venit ceva mai devreme, îi zâmbi doctorul, văzându-i figura uluită. Deci, totul e în regulă? Soţul e fericit de veste?

Acum e acum.

— M-a părăsit acum cinci zile, răspunse Chloe, aşteptând să izbucnească în plâns.

Doctorul părea că aşteaptă şi el s-o vadă izbucnind în plâns.

Chloe se întreba de ce totuşi nu îi dau lacrimile.

În schimb, cuvintele doctorului, *Copilul va veni pe lume marţi, trei decembrie*, îi tot răsunau în minte.

Într-un anumit fel, miraculos, ele păreau mai importante decât vorbele pline de cruzime pe care Greg i le aruncase săptămâna trecută.

---

[1] Astrolog şi medium britanic, autoarea predicţiilor zodiacale din *The Sun*.

— Niciodată nu şi-a dorit copii, îi mărturisi Chloe doctorului, uimită de fermitatea propriei voci. Dar e în regulă, o să mă descurc.

În fine, să se descurce era prea mult spus. Mai degrabă să supravieţuiască, ăsta era cuvântul care i s-ar fi potrivit cel mai bine.

— În cazul acesta, hai să te punem pe cântar, îi zise doctorul.

Mi se pare oarecum nostim, se gândi Chloe. Chestia asta o faci în supermarket, cu o pungă de struguri fără seminţe!

— Sunt de-abia în şapte săptămâni şi deja m-am îngrăşat destul de mult, răspunse Chloe stânjenită, descălţându-se şi urcând pe cântar. Nu mă pot opri din mâncat, simt că mi-e foame tot timpul.

— Nu-ţi face griji. Încearcă doar să mănânci sănătos.

Cât de sănătoasă era o îngheţată cu caramel şi nuci? Sau toate soiurile de bomboane cu lemn-dulce? Ca să nu mai vorbim de crema Angel Delight cu căpşuni!

— Greţuri dimineaţa, asta îmi trebuie, spuse jalnic Chloe. Tot aştept să mi se întâmple, şi nimic!

Amuzat, doctorul plescăi din limbă.

— Şi soţia mea e însărcinată. Dacă te-ar auzi vorbind astfel, ţi-ar da una-n cap cu punga ei cu medicamente. Rămâi aşa cum eşti, o sfătui vesel pe Chloe. Eşti o fată norocoasă.

Oare era el cu adevărat doctor?

Sau, se gândi Chloe, un pacient scăpat de la psihiatrie care făcea pe doctorul?

Eu, *fată norocoasă*?

— Ai întârziat, zise Fenn.

— Ştiu şi-mi pare rău!

În timp ce se întorcea spre el, Miranda îşi surprinse cu coada ochiului faţa vlăguită într-una din oglinzile salonului. Ei bine, era de mirare că arăta atât de obosită?

— Oh, Fenn, n-o să-ţi vină să crezi ce mi s-a întâmplat! continuă ea.

Scuze? Fenn le auzise până acum pe toate.

— Nu-mi spune! Ai fost atacată de o bandă de răpitori care te-au ţinut ostatică, îşi dădu el cu părerea, până au constatat că nimeni nu avea de gând să plătească vreo răscumpărare pentru tine, aşa că te-au eliberat.

— Ha, ha, răspunse ofensată Miranda. Eu vorbesc serios.

— Metroul a fost oprit. Cadavru pe linie.

Întotdeauna un martor de încredere! Era de mirare că mai existau locuitori în Londra de vreme ce Fenn auzise această scuză de nenumărate ori.

Miranda îl fixa cu privirea.

— Nu!

— Atunci un căţeluş a ajuns pe carosabil şi tu ai sărit să-l salvezi.

Fenn rânjea. Miranda ar fi putut să-l plesnească. Scuza cu căţeluşul era o glumă permanentă în salon. Chestia haioasă era că odată chiar s-a întâmplat lucrul acesta. Era una dintre puţinele ei scuze reale şi nimeni — dar absolut *nimeni* — nu o crezuse vreodată!

— Dacă într-adevăr vrei să ştii, l-am tot căutat pe cerşetorul ăla, îl anunţă ea. Fenn era cu siguranţă un porc, dar Miranda trebuia să spună cuiva. Ştii tu, ăla care stă în faţa magazinului de pantofi!

— Vrei să spui cerşetorul căruia i-ai dat banii lui Alice Tavistock? Amuzat, Fenn ridică o sprânceană. Ăla despre care

tu tot spui că nu-i un cerşetor pentru că nu cere niciodată nimic?

— Bine, bine, nu mai învârti cuţitul în rană, îl întrerupse nerăbdătoare Miranda. Oricum, s-a dovedit că nu era deloc un cerşetor. Nu-i era foame şi nici nu era fără adăpost — se *prefăcea*. L-am zărit ieri în Hampstead Heath purtând haine normale. Era împreună cu fiul său, care înălţa un zmeu. Şi n-ai să ghiceşti niciodată ce fel de maşină conduce! Ochii ei negri scăpărară cu o revoltă reînnoită, pe măsură ce vorbea. Doar un BMW!

Fenn încercă să nu zâmbească. Sărmana Miranda, probabil fierbea de indignare. Toate speranţele ei, năruite într-o clipită!

— Se mai întâmplă, zise el pe un ton blând.

— I-am dat un fular şi perechea aceea de mă... — se opri la timp — ăăă... ochelari, nişte ochelari de soare vechi.

— Înţeleg, ochelari de soare. Nu se ştie când ai nevoie de ei, adăugă Fenn, clătinând încet din cap.

— Nu pot să cred că am fost atât de naivă! Şi-n timpul ăsta el râdea în sinea lui de mine. Îţi vine să crezi? clocoti Miranda. Un afurisit de BMW!

— Şi i-ai zis ceva ieri când l-ai văzut?

— Mă rog, două vorbe, dar era şi copilul lui acolo. Oricum, m-am gândit la *mult* mai multe lucruri pe care să i le strig astăzi.

De fapt, stătuse trează aproape o jumătate din noapte ca să găsească nişte insulte pe măsură. Într-un final îi veniseră în minte atât de multe, încât fusese nevoită să şi le noteze.

— Uite, am aici lista, zise ea.

Era o listă destul de lungă. Fenn şi-o imagină stând acolo în stradă lângă acel biet nenorocit în timp ce-i striga: „Stai, aşteaptă, că nu am terminat *încă*!"

— Mă rog, e bine, îi spuse el blând Mirandei. Dar aş prefera să te întâlneşti cu el în timpul tău liber, nu în timpul meu.

Nu era acolo la prânz.

— Priveşte partea frumoasă a lucrurilor, zise Bev, pe care Miranda o târâse acolo pentru sprijin moral — şi fizic. Măcar acum nu mai trebuie să-ţi împarţi prânzul!

Asta nu o consola pe Miranda. Şi simţea cum creşte în ea un sentiment prevestitor de rău. Începea să creadă că întreg planul ei se dusese pe apa sâmbetei.

— Cred că şi-a găsit alt loc, îşi băgă ea posomorâtă mâinile în buzunare. La naiba, trebuia să-mi ţin gura ieri!

Ca şi cum să-şi ţină gura ar fi fost vreodată punctul ei forte.

Bev era uşurată că avea să se întoarcă la salon cu unghiile ei false intacte. O luă pe Miranda pe după umeri, încercând s-o consoleze.

— Hai, înveseleşte-te! Poate că l-ai speriat şi o să se facă om cinstit.

Ultimul client plecă la şase fără zece. Miranda era în camera din spate, scoţând rufele din uscător şi aranjând un munte de prosoape violet-de-Parma — culoarea mărcii Fenn Lomax — în teancuri ordonate.

Mă rog, aproape ordonate.

Când Bev băgă capul pe uşă, avea o expresie ciudată.

— A venit cineva să te vadă!

Miranda se uită la ea. Chiar era o expresie stranie: pe jumătate încântată, pe jumătate nedumerită.

— Cine e?

— Nu mi-a spus numele. Şi nu-ţi ştie nici ţie numele, mi-a spus doar că vrea să vorbească puţin cu fata cu părul de coţofană.

Repede, pentru că Fenn s-ar fi supărat dacă nu făcea asta, Miranda împături neglijent şi ultimele prosoape şi le aşeză în teanc. Nu-i pomenise de asta lui Fenn — ei bine, nimeni nu ar face-o, nu-i aşa? — dar azi-dimineaţă una dintre clientele lui venise la salon împreună cu fiul său, care se arătase destul de interesat de ea. Era foarte amuzant. Arăta şi bine pe deasupra! Şi, descoperise Miranda, mai era şi poliţist!

Întotdeauna avusese o slăbiciune pentru bărbaţii în uniformă.

Iar acum că a ieşit din schimb, se gândi ea emoţionată, a venit iarăşi să mă vadă.

Luată pe sus de la locul tău de muncă, mmm, ca în *Officer and a Gentleman*[1], visă cu ochii deschişi Miranda. Şi cât de bine se nimeriseră lucrurile, ţinând cont că el chiar *era* un ofiţer de poliţie!

Totuşi nu unul prea isteţ, de vreme ce nu-şi mai amintea nici măcar cum o cheamă.

Hop, şi ultimul prosop zbură prin aer, aterizând — mai mult sau mai puţin — pe raftul de sus.

— Stai liniştită, cred că ştiu cine este!

Cu ochii scânteind, Miranda îşi dădu părul de coţofană după urechi şi îi ceru părerea lui Bev:

— Arăt bine?

[1] Film american din 1982, cu Richard Gere şi Debra Winger.

— Bine, răspunse Bev încă năucită, dar...

— Nu fi surprinsă dacă vine să mă ia de aici şi mă răpeşte, visă fericită, cu ochii deschişi, Miranda. Puteţi să aplaudaţi şi să vă bucuraţi, dacă vreţi! Oh, şi să nu care cumva să întrebaţi: ai un baston de cauciuc în buzunar sau doar eşti bucuros că o vezi? Pentru că poate fi chiar un baston şi atunci ar fi într-adevăr foarte stânjenitor.

— Ai de gând să te opreşti şi să te duci acolo? Exasperată, Bev o împinse cu putere înspre uşă. Nu poate aştepta la nesfârşit, a parcat într-un loc nepermis!

Ia stai puţin, ceva nu se potriveşte aici, se gândi Miranda.

Poliţiştii sunt nişte oameni corecţi, cetăţeni care respectă legile, nu-i aşa?

Ar parca ei într-un loc nepermis?

7

— Iat-o, zise Fenn, care tocmai îşi punea jacheta şi se pregătea să încuie. Ce s-a întâmplat, Miranda? Începusem să credem că ai căzut în uscător.

Miranda nici nu îl auzea. Era prea concentrată să îl privească pe Cel Flămând şi Fără Adăpost.

Cu părul lui lucios, proaspăt spălat.

Şi cu puloverul lui roşu la baza gâtului, purtat peste o cămaşă verde-închis.

Şi cu pantalonii lui negri şi cu pantofii negri bine lustruiţi.

Încet, încet, începu să tragă aer în piept.

Şi aftershave-ul lui *Christian Dior*...

— E timpul potrivit pentru acea explicaţie? întrebă el ridicând din sprâncene. Putem merge undeva să mâncăm dacă ţi-e foame. Sau doar să bem ceva, dacă preferi.

Miranda era privită de un public restrâns, dar curios. Bev, Corinne şi Lucy, toate îmbrăcate de plecare, zăbovind la recepţie, moarte de curiozitate să afle cu cine ieşea ea în timpul liber.

El îşi petrecuse ultima lună aşezat pe trotuar în faţa magazinului de pantofi, se minună ea. Fetele trecuseră probabil pe lângă el de cel puţin cincizeci de ori!

Şi, totuşi, nici una nu avea nici cea mai vagă idee cine era el.

— Şi de ce-aş vrea să iau cina cu tine? întrebă tăios Miranda, insultată de-a dreptul de tupeul lui fantastic. Acum sincer, cât de naivă mă crezi?

— Aşadar, rânji el, doar ceva de băut!

— *Nu*, se dădu înapoi Miranda când el îşi duse mâna la buzunarul de la spate. Nici cină, nici băutură, nimic. De unde ştiu eu că nu eşti un psihopat?

Scoţându-şi portofelul din buzunar, el îi zise pe un ton liniştitor:

— De fapt, asta e un semn bun. Dacă erai convinsă că sunt un psihopat, păstrai părerea asta doar pentru tine, nu mi-o aruncai aşa în faţă. Oricum, nu sunt, continuă el, scoţând o legitimaţie din portofel şi arătându-i-o Mirandei. Sunt jurnalist, spuse el.

Miranda privi legitimaţia NUJ[1]. Aparţinea unei persoane pe nume Daniel Delancey.

Nu avea nici o poză ataşată.

— Toate astea îmi spun doar că ai jefuit un jurnalist şi i-ai furat portofelul.

Privindu-l furioasă, ridică din umeri şi-i înapoie legitimaţia.

Fenn o prinse din zbor.

— Haide, Miranda, calmează-te. Tipul e jurnalist. Încerca să-şi dea seama cum e să trăieşti pe străzi, să n-ai un adăpost. I-ai distrus acoperirea, i-ai aruncat nişte insulte groaznice, dar el *tot* te-a iertat!

[1] *National Union of Journalists*, organizaţie sindicală a jurnaliştilor din Marea Britanie şi Irlanda, fondată în 1907. În prezent numără 35 000 de membri.

Fenn se îndreptă către uşă, era timpul să încuie şi să plece acasă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, acceptă invitaţia la cină! spuse el.

Miranda şovăi. Din spatele lui Fenn, Bev, cu ochii cât cepele, dădea energic din cap, atât de tare, încât era în primejdie să-şi piardă genele false.

De fapt, nimic din Bev nu era cu adevărat al ei.

— Poate doar ceva uşor, o pizza de exemplu, o încurajă Daniel Delancey — *dacă* ăsta era numele lui adevărat.

Să-l ia naiba, se gândi indignată Miranda, îmi datorează mai mult decât o afurisită de pizza!

Dacă vrea să mă scoată în oraş la cină, o să mergem într-un loc scump.

Merseră la Braseria Langan's, în Stratton Street. Miranda nu mai fusese niciodată în acel restaurant, dar auzise destule despre el de la clientele salonului ca să ştie că e foarte scump.

Ei bine, perfect.

Din partea Mirandei, cu cât era mai scump, cu atât era mai bine.

Şi avea să comande mâncărurile cu preţurile cele mai mari din meniu.

— Mă bucur că te-ai răzgândit în legătură cu ieşirea în oraş, îi mărturisi Daniel Delancey, după ce ospătarul le luă comanda.

— Nu prea am avut de ales.

Miranda se juca cu tacâmurile. Încă mai simţea nevoia să-i ardă una. O umilise şi nu putea să-l ierte aşa uşor.

— Apropo, am în maşină paharele tale de vin! Le-ai uitat ieri.

El o privea prietenos. Voia ca şi ea să-i zâmbească.

— Ascultă, nu ştiu ce aştepţi de la mine, spuse Miranda supărată. Să-ţi mulţumesc şi să-ţi cer scuze că am urlat ieri la tine? Pentru că nu văd de ce aş face-o. Ţi-ai bătut joc de mine, ai acceptat sendviciurile mele... şi ciocolata... fularul ăla afurisit... Ai idee cât de *proastă* mă simt?

— Bine, lasă-mă să-ţi explic, răspunse el pe un ton liniştit, ca şi cum i-ar fi vorbit unui copil gata să-l apuce pandaliile. Nu i-am putut da mâncarea ta unui adevărat cerşetor, dar am făcut o donaţie la Armata Salvării[1], pentru ca altcineva să beneficieze de mâncare din partea ta. Şi le-am dat şi fiecare ban primit astfel. Nu trebuie să-ţi faci griji, o asigură el, n-am uitat pe nimeni.

Cu excepţia mea, se gândi Miranda, am împărţit mereu cu tine prânzul când puteam foarte bine să-l înfulec eu pe tot.

Să dai din ciocolata ta nu e cel mai uşor lucru de făcut. Dumnezeule, e chiar ceva împotriva naturii!

Miranda oftă, jelind în gând pierderea tuturor acelor batoane Mars.

— Şi cât ai de gând să mai continui asta? Curiozitatea învinse în cele din urmă ostilitatea. Pare prea multă muncă pentru un amărât de articol!

— Am terminat. Vineri a fost ultima zi, răspunse el amuzat. Îţi poţi recupera şi fularul, dacă vrei!

Primul lor fel de mâncare sosi. Miranda se repezi cu lăcomie asupra scoicilor.

— Pun pariu că de-abia aşteptai să te speli pe cap!

[1] *Salvation Army*, organizaţie creştină de caritate, funcţionând după principii militare.

— M-am spălat în fiecare seară, răspunse Daniel Delancey. Şi mi-am frecat părul cu ulei de gătit Mazola în fiecare dimineaţă, adăugă el, ridicând din umeri.

Îh, ce scârbos!

— Totuşi, pare o muncă obositoare pentru un simplu articol de revistă.

El îşi lăsă jos furculiţa şi-i zâmbi uşor Mirandei.

— Ce s-a întâmplat? zise ea, în vreme ce se întreba de ce o priveşte aşa. Am smântână pe bărbie?

— Nu. Nu este pentru un articol de revistă. Este pentru televiziune.

— Nu vorbi prostii, răspunse cu dispreţ Miranda, ai nevoie de camere de luat vederi pentru televiziune. Ai nevoie de lumini, plăcuţe din alea pentru aplauze şi regizori cu portavoce care să strige: *Acţiune!*

— Pentru *Armă mortală* poate, zise Daniel Delancey, dar nu şi pentru un documentar. Nu de acest fel, oricum.

— Dar tot ai nevoie de o cameră de filmat.

El dădu din cap:

— Ştiu.

— Şi, cu siguranţă, nu ai avut aşa ceva!

— De fapt, am avut una. Era în magazinul de pantofi.

Oh, Doamne Dumnezeule! Miranda era gata să se înece cu o scoică. Dacă acea cameră a fost aşezată strategic în spatele lui, asta însemna că...

— Vrei să-mi spui că o să apar şi eu *în* acest documentar?

— Normal! Producătorului îi place la nebunie de tine. Dacă ar fi după el, zise Daniel Delancey încântat, ai ajunge un star.

Miranda se înfricoşă. Imagini terifiante i se învârteau prin minte cu toate dăţile când alergase să-l vadă, îmbrăcată cu

jacheta ei murdară, cu părul răvăşit în toate direcţiile de vânt şi de ploaie. Şi aproape fără nici o urmă de machiaj!

Oh, Doamne, şi când era frig nasul i se făcea întotdeauna roşu, ca al unui clovn!

— Este *atât* de nedrept, spuse ea, îndeajuns de tare să facă să tresară un cuplu de la masa vecină. De ce nu m-ai avertizat? Cum o să arăt?

— După cum spune Tony, toată lumea are să se îndrăgostească de tine, răspunse amuzat Daniel.

— Oh, da, şi la anu' pe vremea asta o să ajung supermodel, la cei un metru cincizeci şi cinci ai mei! Nu era deloc haios. Miranda se cutremură, imaginându-şi kilometri de peliculă înregistraţi pe afurisita aia de cameră. N-ai putea să filmezi din nou unele părţi? îl rugă ea stăruitor. Dă-mi o şansă să mă pieptăn şi să mă fardez puţin!

Ca să nu mai vorbim de un sutien Wonderbra!

— Ţi-ai împărţit prânzul cu mine. Lucrul ăsta e mai important decât felul cum arăţi.

Ha, se gândi Miranda, numai un *bărbat* ar spune asta!

— Când apar eu, imaginea ar putea fi neclară, îi veni ei o idee, ai putea să-mi acoperi faţa cu o chestie din aia tremurătoare, cum faceţi cu criminalii care nu trebuie recunoscuţi.

— Uite, dacă într-adevăr nu-ţi convine, zise Daniel Delancey, poţi oricând să refuzi.

Se uită surprinsă la el.

— Pot?

— Evident că ne trebuie şi permisiunea ta ca să difuzăm filmul. Dar dacă te deranjează aşa de mult, continuă el, poţi să refuzi.

— Oh!

Miranda era surprinsă. Nu se aştepta ca el să spună asta.

Nu era chiar total împotriva apariţiei sale la televizor. De fapt, în sinea ei, chiar îi surâdea ideea.

Dacă ar fi apărut şi arătând ceva mai... ei bine, un pic mai *îngrijită*!

Mai ca o fiinţă umană, în fond. Şi mai puţin ca un câine!

Fir-ar să fie, ce dilemă!

Daniel Delancey termină primul fel de mâncare.

— Văd că eziţi. Poate că ar trebui să refuzi! Uitându-se înspre farfuria ei, adăugă: Să ştii că nu mă supăr şi nu o să te dau afară de aici, dacă de asta îţi este teamă. Poţi să termini de mâncat. Deşi...

Miranda înşfăcă în grabă şi ultima scoică înainte ca el să se răzgândească.

— Deşi ce?

— Nimic, mă gândeam doar că ar face o bună publicitate şi salonului, ridică el din umeri, arătând spre logoul Fenn Lomax, inscripţionat pe tricoul ei violet-de-Parma. Dar asta nu ţi-ar aduce beneficii ţie, nu-i aşa? Ci doar şefului tău.

Doar şefului ei?

Miranda ascultă cu atenţie. Poate că Daniel Delancey respinsese deja ideea, dar asta pentru că nu o cunoştea prea bine.

De fapt, acesta chiar era un stimulent puternic pentru ea.

Perspectiva mai multor bile albe nu era deloc de neglijat. Mai ales când era vorba de un simplu angajat, ce simţea deseori că slujba îi era agăţată doar de un fir de aţă.

De exemplu, cineva ca mine, se gândi Miranda.

De fapt, exact ca mine.

— Ar fi bună publicitatea pentru salon, consimţi ea prudentă, în timp ce sosea şi următorul fel de mâncare. M-aş bucura să fie aşa!

Cotletul de miel sclipea în lumina lumânării, slăbindu-i hotărârea.

— Ei, ştiu şi eu... doar gândul că toţi oamenii ăia au să mă vadă la televizor şi au să ţipe: Doamne, uită-te în ce hal arată, ce *ratată*! Probabil că or să-şi închipuie că mă dădeam la tine. Se făcu mică la acest gând. Că sunt aşa de tristă şi urâtă şi disperată, încât să stau la palavre cu un cerşetor şi să-l mituiesc cu sendviciuri a rămas singura mea speranţă!

Ar fi fost drăguţ dacă, în acel moment, Daniel Delancey ar fi protestat: „Ei, şi tu acum, nu eşti deloc urâtă!"

Dar el nu spuse nimic. Cavalerismul nu-l caracteriza deloc, asta e sigur! Zâmbi doar cu jumătate de gură, enervant, şi răspunse:

— Bine, e posibil să gândească şi aşa.

Mulţumesc mult, se gândi Miranda, profund jignită.

— Dar pe urmă, continuă el, când au să-ţi vadă interviul luat în cea de-a doua parte a programului... ei bine, tocmai atunci au să realizeze că s-au înşelat, nu-i aşa?

Interviu?

Miranda rămase cu paharul de vin suspendat în aer.

— Ia stai puţin, ce interviu?

— E un documentar de cincizeci de minute. În prima parte, îi explică Daniel Delancey, vom folosi imaginile surprinse de camera video ascunsă. Telespectatorii pot să-şi formeze o opinie despre oamenii pe care îi văd. Despre cei ca tine, care au vrut să ajute, la fel şi despre alţii, continuă el liniştit, aceia care strigau la mine să-mi iau o slujbă. Să nu mai vorbim despre ceata de copii care mi-au furat banii şi m-au luat la şuturi.

Miranda îl privi îngrozită.

— Vorbeşti serios? Eşti rănit?

— Un pic smotocit, răspunse el, ridicându-şi mâneca sveterului şi scoţând la iveală un semn de bocanc pe antebraţ. Restul nu ţi-l mai arăt.

— Ticăloşii!

Miranda uitase complet de cină. Cotletul de miel începea să se răcească în farfurie.

— Aşa e în meseria asta, zise el, lăsându-şi mâneca în jos şi ridicând din umeri. Oricum, asta e doar prima parte. În cea de-a doua avem o serie de interviuri cu oamenii pe care telespectatorii deja i-au cunoscut. Unii dintre ei buni, alţii răi. Tu vei fi una dintre persoanele bune, desigur. Se opri o clipă. Asta doar dacă eşti de acord să apari!

Ei bine, asta schimba *total* perspectiva.

— Şi unde mi s-ar lua interviul?

Mirandei începuse să i se taie răsuflarea de emoţie.

— Asta depinde de tine. Scenariul este să intercalăm diferite planuri. Mergând pe stradă... la serviciu... acasă la tine, dacă eşti de acord. Eşti o fată tânără, o ucenică la un salon de coafură, îi explică el entuziast, fără ca să ai tu însăţi prea mulţi bani. Dacă oamenii au să te vadă locuind într-o cameră jegoasă, te vor plăcea mai mult!

Cameră jegoasă?

— Dacă proprietăreasa mea te-ar auzi zicând asta, îi spuse Miranda, ar da peste tine cu scaunul ei cu rotile.

— Ah, era proprietăreasa ta? Am crezut că era bunica.

— Oh, Doamne, acum cred că te-ar călca de două ori!

Daniel clătină uşor din cap.

— Scuze, sunt jurnalist, nu pot să nu pun întrebări. Ce făceai ieri cu proprietăreasa ta, când vin, pe Dealul Parlamentului?

— Are artrită. Am un pic grijă de ea, o ajut cu anumite lucruri şi în schimb nu plătesc o chirie prea mare. Luând o bucată de sparanghel în furculiţă, Miranda trecu la probleme mult mai serioase. Şi în aceste interviuri pot purta nişte haine mai drăguţe?

— Desigur.

— Şi pot să pun câte straturi de farduri vreau eu?

— Mă rog, poate doar un strat. Nu-i nevoie să exagerezi.

Oare râdea de ea?

— Pot să-mi aranjez şi părul?

Daniel Delancey aprobă din cap, solemn.

— Aşa că se vor lămuri că nu eram urâtă şi disperată, răsuflă uşurată Miranda. Atunci e în regulă, o s-o fac.

— Grozav!

Un ultim gând îi trecu prin minte.

— Ah! Doar că e ceva ce nu trebuie să arăţi!

— Nu-mi spune, contracară rânjind Daniel, mănuşile furate!

— De unde ştii? întrebă indignată Miranda.

— Tony şi cu mine ne-am uitat la câteva dintre casete azi-dimineaţă. Asta e partea care îi place cel mai mult.

— Ei bine, nu o poate folosi, zise hotărât Miranda.

— L-am avertizat deja, răspunse el zâmbind iar larg. Ştiam că o să spui asta.

Nota de plată era astronomică. Miranda se hotărî să nu se simtă vinovată. Dacă Daniel Delancey era implicat în producerea de emisiuni de televiziune, cu siguranţă că înota în bani!

Totuşi, mai era şi micul detaliu al celeilalte minciuni. O minciună deloc necesară, se gândi Miranda, ţinând cont că,

atunci când el i-o spusese, identitatea îi fusese deja descoperită.

— Tot nu mi-ai spus de ce tu şi proprietăreasa ta aţi ieşit ieri pe deal şi aţi băut vin în pahare de cristal Waterford.

O conducea acasă în BMW-ul său murdar. Miranda, stând lângă el şi ţinând cele două pahare în poală, se uită lung la el.

— Iar tu nu mi-ai spus încă de ce ai zis că nu eşti căsătorit.

Culoarea semaforului se schimbă în roşu. El puse frână şi se întoarse s-o privească.

— Pentru că nu sunt.

Părea într-adevăr sincer mirat. Bine, acceptă Miranda. Nu trebuie să fii căsătorit ca să ai un copil.

— Bine, insistă ea, dar erai împreună cu fiul tău ieri. De ce ai spus că nu eşti tatăl lui?

— Vorbeşti de Eddie? Dar *nu* sunt tatăl lui.

Ah, bărbaţii ăştia! Mai degrabă le arzi una decât să ai încredere în ei!

— L-am auzit, spuse apăsat Miranda. Te-a strigat „tati"

Daniel Delancey zâmbi în colţul gurii. Semaforul se schimbă în verde şi demarară.

— Eddie este fiul surorii mele. Eu sunt unchiul lui. Mă striga, de fapt, „Danny"

8

— Verity şi cu mine dăm o mică petrecere în seara asta. Bruce băgase capul pe uşă în camera din spate, acolo unde Chloe stătea în genunchi, despachetând nişte abajururi de sticlă colorată. Nimic deosebit, doar o chestie improvizată.

— Vrei să am grijă de Jason câteva ore? întrebă Chloe, ridicând privirea din mormanul de ambalaje cu bule de aer protectoare.

— Nu, nu, Jason rămâne peste noapte la un prieten de-al lui, o asigură Bruce. Nu de-asta îţi spun de petrecere. De fapt, ne întrebam dacă tu şi Greg nu aţi vrea să treceţi pe acolo. De la şapte până pe la vreo zece, băutură şi gustări. Nimic sofisticat, doar un gest prietenesc, explică el, pentru a-i întâmpina cum se cuvine pe noii noştri vecini.

După ce aflase, cu o seară înainte, că noii săi vecini erau un director de bancă şi soţia lui, contabilă, Bruce hotărâse că o asemenea petrecere era necesară. Nu strica niciodată să fii în relaţii bune, social vorbind, cu un director de bancă.

— Ei? întrebă el din nou când Chloe nu spuse nimic. Tăcerea ta înseamnă că da? Nu l-am mai văzut pe Greg de ceva vreme, adăugă el, ca o încurajare.

Nu eşti singurul, se gândi Chloe, luând-o transpiraţiile.

Şi totuşi, poate că asta era ocazia de care avea ea nevoie. Bruce trebuia să afle, mai devreme sau mai târziu, dar o trecuseră toate apele doar închipuindu-şi cum i-ar fi spus: „Apropo, Bruce, m-a părăsit."

Chloe se linse pe buze. El continua să o privească.

— Bruce, problema este că Greg şi cu mine nu mai suntem împreună. Ne-am... ăăă... separat.

Gata, a spus-o.

Ticălosul, se gândi Chloe, şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Dumnezeule! Bruce făcu un pas înapoi, căci lacrimile îl stânjeneau întotdeauna. De ce?

— Ştii, mormăi Chloe, lucrurile nu prea mai mergeau între noi.

— Îmi pare rău să aud asta. Cred că nu este... prea uşor.

Acum era rândul lui Bruce să-şi lingă nervos buzele.

Cred că arătăm ca o pereche de canibali, se gândi Chloe.

— O să fiu bine.

El se sprijinea când pe un picior, când pe celălalt.

— Vrei... să vorbim despre asta?

Scutură din cap alarmată.

— Nu, nu, sincer, sunt în regulă!

Bruce fu profund uşurat. Emoţiile feminine erau ca un teren minat de care era bine să stai cât mai departe.

Măcar m-am oferit, îşi spuse el. Atunci când Verity avea să-i ceară amănunte picante diseară, curioasă să afle cine a părăsit pe cine şi dacă Greg fugise cu o altă femeie, el va putea să-i răspundă: „N-a vrut să vorbească despre asta."

— Deci, întrebă el blând, frecându-şi mâinile într-un gest de „hai să schimbăm subiectul", ce zici de întâlnirea de astă-seară? Ai să vii totuşi, nu? Tu şi cu Verity puteţi să staţi de vorbă...

— Mulţumesc, răspunse Chloe, dar chiar nu sunt în stare să fac asta acum. N-aş fi o prezenţă prea plăcută. Poate altă dată.

Bruce îşi luă o expresie înţelegătoare. Cel puţin aflase de ce Chloe — care cu siguranţă stătea excelent la capitolul aspect exterior — fusese atât de palidă şi cu ochii umflaţi de nesomn în ultimul timp.

— Bineînţeles, o asigură el. Nu-ţi face griji pentru asta.

— Dar... dacă ai vreodată nevoie de un babysitter, te ajut cu plăcere! Chloe ştia că se bâlbâie, şi totuşi acum părea un moment foarte bun să deschidă subiectul. Am să te ajut oricând ai nevoie. Poate că trebuia să o spună deschis. Ideea e că mi-ar prinde bine banii! Ah, nu cer vreo mărire de salariu, continuă ea repede, observând privirea îngrozită de pe faţa bucălată a lui Bruce. Doar că plata chiriei a devenit o treabă nu prea uşoară pentru mine. Deci trebuie să muncesc în plus... mă rog, asta m-ar ajuta.

— Bine, înţeleg.

Tonul lui Bruce era precaut.

— Nu caut o altă slujbă *propriu-zisă*, se grăbi Chloe să-l lămurească. Iubesc munca de aici.

Adevărat. Mă rog, aproape adevărat.

Oricum, dacă şi-ar fi schimbat serviciul, nu ar mai fi beneficiat de ajutorul de maternitate.

Bruce se relaxă vizibil.

— În regulă, am să-i spun lui Verity. Cu siguranţă o să găsim noi ceva. Şi tu te înţelegi foarte bine cu Jason, adăugă el încurajator. Ăsta e un mare avantaj!

Era chiar mai mult decât atât, era pur şi simplu un miracol. După cum afirmase Greg, dacă Bruce şi Verity ar fi dorit să câştige foarte repede o mulţime de bani, trebuiau doar să-l

care pe iubitul lor fiu la sediul celui mai apropiat producător de prezervative. Dacă l-ar fi introdus pe Jason în reclamele lor, spusese de multe ori Greg, vânzările la prezervative ar fi atins cote record.

„Dacă nu folosiţi unul din ăsta", recita el, mişcând un prezervativ imaginar ţinut între degete şi arborând o privire îngrozită, „o să vă treziţi cu unul din *ăsta*."

Iar eu am râs, îşi aminti Chloe.

Ei bine, atunci păruse distractiv.

Dar treaba e că nu-i deloc de glumit cu aşa ceva.

Bruce părăsi depozitul, iar Chloe continuă să despacheteze abajururile.

În timp ce îndesa într-o cutie goală un morman de ambalaje cu bule de aer protectoare, se străduia să nu se gândească la Greg.

După două minute se ridică înspăimântată în picioare.

Doamne, cum am putut să fiu aşa proastă? Cum am putut să mă ofer să mă duc acolo să stau cu Jason?

Bruce era în regulă, era doar un bărbat. Bărbaţii nu observă niciodată nimic.

Dar Verity, cea slăbănoagă şi cu ochi de vultur, era cu totul altceva, realiză Chloe cu o strângere de inimă.

Doar o privire către burta mea şi are să sară pe mine imediat.

Oh, Doamne, trebuie să merg la nişte cursuri care te învaţă cum să nu te dai de gol, se gândi ea neajutorată. O să-i spun lui Verity că m-am înscris la *Gurmanzii Anonimi*.

9

— Asta e clădirea, zise Miranda, intrând pe uşa rotativă. Nasul meu o simte.

— Câteodată îmi fac griji pentru tine, îi spuse Bev, trecându-şi nervoasă mâna peste păr, verificând dacă nu i se desfăcuse cocul după vântul de afară. Doamne, ce noapte! Ar fi bine să nu mă fi târât aici sub un fals pretext, o avertiză ea. Dacă nu există aici bărbaţi ca lumea, plec direct acasă.

Miranda spuse o mică rugăciune în gând în vreme ce urmau dâra lăsată de parfumul lui Elizabeth Turnbull de-a lungul a trei etaje. Începea să aibă mustrări de conştiinţă pentru promisiunea exagerată făcută lui Bev, cum că vor fi zeci — dacă nu chiar sute — de bărbaţi superbi şi disponibili la petrecerea din seara asta.

Dar dacă nu i-ar fi spus asta, Bev nu ar mai fi venit.

Şi, când Florence insistase ca ea să ia acel bilet dublu, Miranda fusese disperată. Perspectiva de a te duce la un cocteil de una singură, acolo unde singurii cunoscuţi erau Bruce şi Verity Kent — *îh!* — şi Elizabeth Turnbull — de două ori *îh!* — era departe de a fi una plăcută.

Trebuia să vină cu cineva pentru sprijin moral. Şi, de fapt, cu o viaţă socială aşa de jalnică în acest moment, Bev avea nevoie de tot sprijinul.

Săraca Bev, se gândi Miranda, trebuie să fie groaznic să te simţi aşa de neajutorată în faţa hormonilor!

Nu era vorba că Bev nu ar fi fost drăguţă, pentru că era. În plus, avea grijă de ea ca nimeni alta.

Nu era vorba că era în vârstă, pentru că nu era. Ei bine, cam bătrâioară, dar nu babă. Avea doar treizeci de ani.

Nu că ar fi avut un caracter groaznic sau o halenă îngrozitoare. Sau suprafeţe imense de celulită.

Nu, singura problemă cu Bev era ceva atât de uşor de rezolvat, încât îţi era şi ciudă.

Din păcate, era acel defect care înspăimânta bărbaţii şi-i alunga din încăpere de îndată ce ea îşi aţintea privirea asupra lor.

Problema cu Bev era Disperarea ei.

Ceasul biologic îi ticăia la fel de tare ca şi clopotul de pe puntea *Titanicului*. Asta se întâmpla de trei ani încoace.

Şi nu voia doar un copil, ci şi un soţ, de preferat unul care să-şi dorească o viaţă de beatitudine casnică la fel de mult cum îşi dorea şi ea.

Deşi ar fi mers şi unul care nu dorea grozav de mult asta.

Atâta timp cât Bev putea SĂ SE MĂRITE şi SĂ AIBĂ UN COPIL.

Asta era una dintre glumele obişnuite ale salonului.

— Ei bine, trebuie să fie el pe undeva, o consolase Miranda doar cu o zi în urmă, când Bev începuse să plângă după ultima cucerire care nu o mai sunase. La grădina zoologică, poate. Cu o plăcuţă agăţată de cuşcă şi pe care să fie scris: „Bărbat familist. Posibil ultimul supravieţuitor al speciei. Îi place friptura făcută în casă, plăcinta din rinichi şi poartă pulovere tricotate. Îşi petrece weekendurile pe lângă cuşcă, făcând tot felul de treburi mărunte. Caută perechea ideală cu care să întemeieze o familie."

— Nu ştiu de ce sunt eu prietenă cu tine, răspunsese trufaşă Bev. Te urăsc!

— Ştiu, dar ai să vii cu mine la petrecere mâine-seară, nu-i aşa? o linguşi Miranda. Îţi garantez că vor fi o grămadă de bărbaţi.

Degeaba îi explicai lui Bev că speria îngrozitor bărbaţii. Ştia asta deja. Nu se putea abţine, asta era problema ei. În ochi i se aprindea un beculeţ pe care scria „căsnicie" şi nu-l mai putea stinge.

Iar dacă unele persoane bine intenţionate încercau să-i explice că motivul pentru care eşua ea mereu consta chiar în strădania ei continuă — că dacă renunţa să mai caute bărbatul potrivit avea să-l găsească într-o clipită — ei bine, Miranda nu le vedea prea bine.

De cele mai multe ori se alegeau cu mai mult decât o privire furioasă.

— Miranda, ce încântată sunt să te văd, izbucni Elizabeth Turnbull, aplecându-se către ea şi sărutând-o — *mua, mua* — la o palmă de fiecare obraz.

Era dată cu *Poison*. Aerul din jurul ei era des ca supa de mazăre. Miranda, cu buzele strânse, putea simţi cum o ustură parfumul pe gât.

Avidă, pe deasupra umărului rotunjor al lui Elizabeth, cercetă întreaga cameră după bărbaţi care i s-ar fi potrivit lui Bev. Sincer, era ca şi cum ai fi scormonit prin gunoaie pentru a hrăni un copilaş înfometat. Wayne Peterson, fotbalistul, stătea lângă fereastră. Părea cam liniştit, ştiut fiind temperamentul său. Dar din moment ce Bev nu era vreo fată de la pagina cinci care să-şi arate din plin sânii, probabil nu ar fi fost interesat.

Oh, Doamne! îşi spuse Miranda, căutând în continuare. Orice alt bărbat pe care îl reperase până acum era ori îngrozitor de urât, ori mai bătrân ca Turnul Londrei, ori evident căsătorit.

În spatele ei, într-un mod telepatic, parcă o simţea pe Bev înfigându-i în spate nişte ace.

— Nici urmă de fiul lui Florence şi de nevasta lui, spuse Elizabeth, bănuind că pe ei îi căuta Miranda cu privirea. Cum o cheamă? Valerie?

— Verity. Un chelner cu o tavă se apropie. Uşurându-l rapid de două pahare, Miranda adăugă: Sunt sigură că or să apară în curând. Nu-ţi face griji pentru noi, o să ne învârtim pe aici.

— Aşa, aşa! Caroline Newman este acolo, apropo, gesticulă larg Elizabeth înspre şemineu. Cea care prezintă emisiunea aia de călătorii, trebuie s-o recunoaşteţi. O fată încântătoare, plăcută la vorbă, noi două ne înţelegem de minune.

Îşi dădea ochii peste cap şi se făIea ca un cacadu.

— N-o văd pe Daisy Schofield, spuse Miranda. Nu trebuia să vină şi ea?

Lângă ea, Bev îşi dădu peste cap paharul în trei secunde.

Gazda strânse din buzele-i portocalii.

— Cred că o să fim dezamăgiţi de *domnişoara* Schofield. Unele dintre aşa-zisele celebrităţi nu-şi iau niciodată în serios îndatoririle.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă Miranda. N-a apărut?

— Cam aşa, răspunse Elizabeth, şi buzele ei se strânseră şi mai tare, de parcă un aspirator interior încerca să i le tragă în jos pe gât. Petrecerea a început la ora opt. Nici urmă de Daisy Schofield. Vreau să spun, te-ai fi aşteptat la asta din

partea unui fotbalist alcoolic... — şi făcu un gest nepăsător spre bietul Wayne Peterson — dar până şi el a reuşit să ajungă aici la timp. Nu ştiu de ce ar trebui să mă indispună absenţa unei actriţe *australiene* de categoria a treia.

— Poate că e pe drum, sugeră Miranda. Pentru că nici ea nu era de obicei punctuală, se simţi obligată să sară în ajutorul fetei. Poate că e prinsă în trafic.

Nasul Mirandei se obişnuise deja cu mirosul pătrunzător de parfum. Altfel, ar fi fost ameţită de-a binelea, ca după o anestezie.

— Hm, fornăi Elizabeth, asta şi speram, când a sunat telefonul acum zece minute. O voce de bărbat, nu mi-a spus şi numele, m-a anunţat că Daisy nu se simte prea bine. A spus că e ţintuită la pat de o viroză şi că n-are să fie în stare să vină la petrecere.

— Şi tu nu-l crezi? întrebă Miranda.

— Nu vorbea totuşi foarte convingător. Parcă totul ar fi fost o simplă glumă: „E ţintuită la pat de o afecţiune virilă — ups, scuze, virală." Iar ea era acolo, am *auzit-o* chicotind, ca o adolescentă care chiuleşte de la şcoală.

— Daisy Schofield are nouăsprezece ani, îşi aminti Miranda că citise asta într-o revistă din acelea lucioase. Simţindu-se foarte bătrână la cei douăzeci şi trei de ani ai săi, adăugă: Chiar este o adolescentă prostuţă.

— Oamenii au venit aici în această seară aşteptând să o întâlnească, răspunse glacial Elizabeth, iar ea ne-a lăsat baltă. Pe fata asta trebuie s-o smotoceşti un pic.

Pe bune, dacă Daisy era în pat cu un bărbat viril, se gândi Miranda, chiar *asta* i se întâmpla acum, era smotocită.

***

Până pe la ora nouă, Greg Malone începuse să regrete că-l târâse şi pe Adrian cu el la această petrecere. Iar când lui Ade îi intra în cap că trebuie să fie ţâfnos, nu mai era cale de întoarcere. Doamne, de fapt nici unul dintre ei nu era interesat să cunoască o blondă trecută, care prezenta călătorii la televizor.

— Este o încălcare a promisiunilor, nu-i aşa? savura Adrian stânjeneala organizatoarei. Am plătit bani buni pentru biletele astea — ce minciună gogonată! — iar tu nu te-ai achitat. Nici urmă de Carol Newman.

— Caroline, murmură Greg.

— Dar *a fost* aici, insistă organizatoarea. Însă a trebuit să plece mai devreme.

— Şi nici urmă de Daisy Schofield. Zău aşa, e corect lucrul ăsta? clătină din cap acuzator Adrian. Am venit şi noi să cunoaştem celebrităţi şi, în schimb, te vedem pe tine cum ne păcăleşti cu o mână de... necunoscuţi.

— Dar este aici Wayne Peterson, răspunse înţepată femeia.

— Oh, mare scofală, zise tărăgănat Adrian. Uite ce *treaz* e.

Acesta era adevărul. Pentru că tocmai i se ţinuse mama predicilor chiar de către propria lui mamă, Wayne Peterson se comporta ireproşabil în acea seară. Ţinând în mână cel de-al şaptelea pahar de Perrier — şi străduindu-se din răsputeri să nu râgâie — făcea tot posibilul să pară interesat de o relatare amănunţită a Cupei Mondiale din 1966 pe care o făcea un bătrân plictisitor.

Trist era că Wayne se transforma în sufletul distracţiei doar după ce dădea pe gât paisprezece halbe de Newcastle brună. Când nu era îmbibat de alcool, era o personalitate ştearsă.

Până şi Elizabeth fusese grozav de tentată să-i toarne puţină vodcă în apă.

— Uite, îmi pare rău că sunteţi dezamăgiţi, încercă ea să-i aducă la sentimente mai bune pe cei doi oaspeţi dificil de mulţumit. Lăsaţi-mă să vă mai aduc ceva de băut!

— Lasă băutura, răspunse Adrian. De o rambursare ce zici?

— N-a vrut să spună asta, interveni repede Greg, iar în gând îşi zise: Doamne, Adrian poate fi cam necioplit câteodată. Normal că nu ne vrem banii înapoi, îi zâmbi el lui Elizabeth. Şi da, acceptăm cu plăcere ceva de băut.

Normal, în acel moment nu se vedea nici un chelner. În graba ei de a ajunge în bucătărie, Elizabeth se izbi de Miranda. O bucată de crevete cu susan sări din mâna Mirandei şi căzu cu zgomot într-un vas cu lumânărele plutitoare.

— Oh, Doamne, Doamne, se văită Elizabeth, scoţând o batistă dintr-o mânecă şi ştergându-şi fruntea transpirată.

— Eşti bine? o privi insistent Miranda. Arăţi puţin cam...

„Agitată" era cuvântul care îi stătuse pe limbă.

— ... aprinsă şi necăjită.

— Au chef de scandal, arătă discret Elizabeth în direcţia uşii. Ăia doi care de-abia au sosit. Sunt nervoşi că Daisy Schofield nu e aici. Înfiorându-se, căci întreaga ei reputaţie era în joc, se plânse: De ce nu pot oamenii pur şi simplu să se relaxeze şi să se simtă bine? Nu sunt Tommy Cooper[1] să pocnesc din degete şi celebrităţile să apară ca din senin.

— Nu poate asta nici Tommy Cooper, o consolă Miranda. El pocnea din degete şi scotea din pălărie o mână de cârnaţi.

[1] Faimos comediant şi magician britanic (1921–1984).

— Nu e vina mea, se văită aproape cu lacrimi în ochi Elizabeth. Unul dintre ei m-a amenințat că mă dă în judecată pentru încălcarea promisiunii!

— Care dintre ei? întrebă Miranda, indignată pentru ea.

— Cămașa albastră. Vai, Doamne, uită-te în ce hal am ajuns. Și ar trebui să le d-duc un alt rând de b-băutură, se bâlbâi ea.

Oamenii puternici nu trebuie niciodată să plângă.

Răsucindu-se ca să fulgere cu privirea perechea ofensatoare, Miranda constată că și ei se uitau la ea.

Cel cu cămașă albastră rânjea și îi șoptea ceva prietenului său.

La naiba, se gândi Miranda.

— Haide, umerii înapoi, o instrui pe Bev, pieptul înainte.

— O să stăm de vorbă cu Wayne Peterson? o privi îngrijorată Bev.

Nu era atât de sigură că vrea să se mărite cu un fotbalist alcoolic. Și totuși — acest gând i se ivi în mintea axată într-o singură direcție — poate că ea avea să-l aducă pe drumul cel drept. Puteau să trăiască fericiți până la adânci bătrânețe, într-o casă cu o falsă arhitectură Tudor, situată în Middlesbrough, să-și cumpere unul altuia brățări cu diamante și cu numele lor inscripționate pe ele, și să aibă o mulțime de minifotbaliști energici și rași în cap...

— Wayne Peterson? Nici gând. Întrerupându-i pe neașteptate fanteziile, Miranda apucă cele două pahare cu care Elizabeth se întoarse de la bucătărie. Ia aminte la mine, îi spuse lui Bev, și urmează-mă.

10

După ce se aşează în pat şi-şi aranjă comod pilota, Florence scoase ziarul *Evening Standard* din seara precedentă şi începu să-l citească.

Politică, şi iar politică, plictisitor, şi iar plictisitor. Trecu repede şi nervoasă de primele câteva pagini.

„BUNICA FACE BUNGEE-JUMPING" era un titlu de-o şchioapă pe pagina patru, deasupra unei fotografii ce înfăţişa o bătrânică gârbovită, cu o cască de protecţie. „Alma Trotter, gata de orice", citi Florence, „s-a bucurat nespus când a aflat ce anume îi pregătise familia ei pentru cea de-a optzeci şi şaptea aniversare." Ha, se gândi Florence, cu o familie ca asta, cine mai are nevoie de duşmani?

Să-i facă vânt, asta îi pregătiseră. Doar că nu le ieşise planul, nu-i aşa? Nu-i de mirare că bătrânica arată aşa de mulţumită de sine.

Dar un alt articol, aflat pe pagina douăzeci şi trei, chiar o făcu pe Florence să-şi îndrepte spatele şi să citească atent.

„O SOŢIE THAILANDEZĂ FAVORITĂ PENTRU COLONELUL TOM."

— Ticălos bătrân, exclamă Florence, privind cu atenţie fotografia unui bătrân de vreo şaptezeci de ani, care rânjea cu braţul încolăcit pe mijlocul subţire al unei fetişcane asiatice. Tom Barrett, ce-ai de gând?

Florence şi Ray îi cunoscuseră pe Tom Barrett şi pe soţia lui, Louisa, în anii '70, iar după moartea soţului său, Florence rămăsese prietenă cu ei. Ultima dată când se mai văzuse cu Tom fusese la funeraliile Louisei, acum trei ani, după care acesta îşi pierduse urma prin Spania, ca să stea un timp alături de fiica sa şi familia ei şi să se reculeagă după pierderea iubitei sale soţii.

Hm, se gândi Florence, analizând cu atenţie fotografia şi observând încântată licărirea din ochii vechiului ei prieten, se pare că a făcut-o. Şi şi-a adus viitoarea mireasă înapoi în Hampstead, nu-i aşa? Fără să vrea, o străbătu un gând: oare el mai locuia în aceeaşi casă? În care caz...

Dintr-odată, Florence începu să cotrobăiască prin sertarul de lângă pat după vechea agendă de telefon. Câteva secunde mai târziu îi telefona lui Tom.

— Nu pot să cred, exclamă Tom, un telefon de la Regina Dansului în persoană! Îţi jur, telefonul nu s-a oprit o clipă din sunat astăzi. Ai idee câţi vechi prieteni au început să se târască spre mine de când fotografia aia a apărut în ziare? Nu că tu te-ai târî vreodată, dragă, continuă el cu gentileţea-i caracteristică. Tu te zbânţui în dans.

Florence râse:

— Anii mei de zbânţuit s-au încheiat. Mă tem că acum mă târăsc şi eu.

— Artrita încă îţi mai joacă feste? întrebă plin de înţelegere Tom.

— Ei, ştii tu, vechile junghiuri.

— Ia să vedem, mă bucur să aud veşti de la tine. Florence remarcă tonul precaut al vocii lui. Sau ai sunat să-mi spui şi tu că am luat-o pe arătură?

— Asta au făcut ceilalţi?

— Haide. Ce părere ai?

Florence privi articolul din ziarul întins în poală.

— Ai văzut-o într-un catalog şi ai cunoscut-o acum cât timp?

— Trei luni.

— E din Thailanda, zise Florence. Eşti sigur că nu-i băiat?

De la celălalt capăt al firului se auziră hohote de râs.

— Oh, da, reuşi Tom să articuleze.

— E un început. O iubeşti?

— Da, răspunse Tom.

— Ea te iubeşte?

— Cred că da.

— Eşti extrem de fericit?

— Sunt atât de fericit, încât îi fac invidioşi pe alţii.

— Ei bine, zise Florence, în acest caz, e clar că ai luat-o razna de tot şi sunt mai fericită ca niciodată pentru tine. Dă-i înainte, dovedeşte-le tuturor scepticilor mizerabili că se înşală, distrează-te. Şi nu uita să mă inviţi la nuntă.

— Poţi fi domnişoară de onoare dacă vrei, răspunse vizibil uşurat Tom. Draga mea Florence! Deci tu nu crezi că fac cea mai mare greşeală a vieţii mele?

— Dacă te distrezi, cum poate să fie asta o greşeală? Ultimul lucru pe care l-am comandat dintr-un catalog prin poştă a fost o cratiţă de teflon, îi spuse Florence, iar după o săptămână afurisitul de mâner s-a desprins.

— Hristoase, sper ca al meu să se ţină mai bine!

Trebuia să întrebe.

— Ce părere are Jennifer despre toate astea?

Jennifer era fiica lui Tom. Iar Tom era un om bogat. Era normal să o intereseze.

— Oh, Jennifer e o scumpete. N-are nimic împotrivă, mă susţine tot timpul. Spune că dacă eu sunt fericit, şi ea e fericită. Uite, vorbi entuziasmat Tom, trebuie să ne revedem, pentru că a trecut atât de mult timp. Vino la cină săptămâna viitoare, Flo! Vreau s-o cunoşti pe Maria.

După ce închise telefonul câteva minute mai târziu, Florence se afundă iarăşi între perne şi răsfoi în continuare paginile ziarului. Pentru că tot nu avea altceva mai bun de făcut, dădu citire horoscopului:

Oh, dragă, ai intrat într-o rutină, nu-i aşa? E timpul să faci ceva în privinţa asta. O persoană plictisită e o persoană plictisitoare...

— Bla, bla, bla, îngână Florence, aruncând ziarul pe podea.

Zău aşa, cică asta te înveseleşte. Bine că nu credea în horoscop.

Dar nu putea nega că — fie că-l credea sau nu — acesta era indubitabil adevărat.

Norocosul de Tom, se gândea ea. Bine, e posibil ca ceea ce are de gând să nu-i iasă, dar măcar a încercat.

E şi mai norocos Tom, se gândi ea, pentru că are o fată care l-a susţinut întotdeauna. Jennifer, la urma urmei, era cea care pierdea financiar dacă mariajul avea să se destrame.

— Pe tine nu te ştiu să fi fost vreodată atât de generos, rosti ea cu voce tare, adresându-i-se fotografiei lui Bruce de pe noptieră. Tu nu ai fi atât de cumsecade, nu-i aşa, dragul meu, dacă ai descoperi vreo posibilitate ca banii mei să nu ajungă tot la tine într-un final, nu?

— ... iar în iunie începem să filmăm noul film al lui Madhur şi Jaffrey în Norfolk, cu Helena Bonham-Carter şi Stephen

Fry. Eu am un rol minor, mărturisi modest Miranda, dar o să dea grozav la CV. Madhur şi Jaffrey sunt foarte cunoscuţi, iar ăsta e un lucru bun. Dacă ai lucrat cu ei, oamenii devin atenţi şi se uită mai bine la tine. Dovedeşte că nu eşti doar o prostuţă frumuşică, explică ea, şi că tu chiar poţi juca, în adevăratul sens al cuvântului.

Şi pe bune că *pot*, se gândi fericită Miranda. Nu era asta o interpretare de zile mari? Adrian — uf, ce nume urât — înghiţea tot.

— Ai lucrat cu Sylvester Stallone? întrebă el cu înflăcărare.

— Nu, răspunse plină de regrete Miranda, nu dădea bine să te grozăveşti prea mult. Am dat o dată o probă, dar nu am primit rolul.

— Şi cum e să lucrezi cu Pierce Brosnan?

— Oh, a fost *grozav*. Trebuie să te duci să vezi filmul când apare. Scena în care el mă salvează din râu, când crocodilii se pregăteau să mă înhaţe, a fost cea mai înspăimântătoare pe care a trebuit s-o filmez vreodată.

Adrian o privea cu ochii holbaţi.

— Erau crocodili adevăraţi?

Hm...

— Mă rog, nu erau chiar *adevăraţi*.

El se încruntă.

— Atunci, ce era atât de înspăimântător?

— Pentru că Pierce este un actor atât de uluitor încât m-a făcut să *cred* că erau adevăraţi, clătină din cap admirativ Miranda. În plus, apa era cât se poate de reală. Iar eu nu ştiu să înot.

— Hm, îşi drese vocea Greg, când Bev dispăruse la toaletă, iar Adrian plecase să mai aducă nişte băuturi. Sunt Merchant şi Ivory.

Miranda se întoarse spre el să-l privească. Până în acel moment se concentrase doar asupra lui Adrian, cel în cămaşă albastră. Era cucerirea ei, iar Greg era al lui Bev.

— Merchant şi Ivory, nu Madhur şi Jaffrey. Numele lor sunt Ismail Merchant, îi explică el calm, şi respectiv James Ivory.

— Oh, Doamne, spuse Miranda, nu-i de mirare că mă priveau mereu într-un fel anume. Ce jenant! Îşi lovi uşor fruntea cu palma. Niciodată nu am putut ţine minte numele.

— Şi datele. Apropiindu-se, Greg îi şopti în ureche: Nu ştiu cum a făcut Pierce Brosnan — doar dacă e Superman — să petreacă ultimele şase săptămâni în California *şi în acelaşi timp* să facă un film cu tine la Studiourile Pinewood!

Miranda roşi.

— Concorde.

— Pe naiba!

— Ce te face să crezi că a fost în California? întrebă ea indignată.

— Ştiu sigur că aşa a fost.

— Cum aşa?

— Este unchiul meu.

— E pe naiba. Vorbeşti serios?

— Nu, răspunse amuzat Greg. Era o prostie.

Ciondăneală, se gândi Miranda. La naiba!

— Bev a...?

— Oh, nu, s-a prefăcut perfect şi ea. Am auzit tot ce a spus despre contractul ei nemaipomenit şi despre cum s-a rătăcit cu Jarvis Cocker în drum spre studiourile *Top of the Pops*, ca să nu mai punem la socoteală şi când a mers la o petrecere şi i s-au rupt pantalonii şi a sfârşit prin a purta una dintre rochiile lui Boy George.

Miranda privi prin cameră. Poate sosise timpul s-o şteargă, să plece cât mai repede până nu se face complet de ruşine. Dar nu se vedea nici urmă de Bev.

— Adrian are să se întoarcă în orice clipă, murmură ea.

— În acest caz, zise Greg şi îi cuprinse degetele umede în palma lui rece, ar fi mai indicat să ne ascundem.

O scoase afară pe un balcon, despărţit de interiorul camerei printr-o draperie groasă. Pe sub ei, străzile ude sticleau în bătaia felinarelor. Spre uşurarea Mirandei, ploaia încetase, la fel şi vântul.

— Şi Bev? protestă ea. Are să se întrebe unde suntem.

— Ultimele treizeci de minute am tot vorbit cu Bev. Mi-am făcut datoria, răspunse Greg. Acum vreau să schimb partenera.

Miranda urmări un bărbat care trecea pe trotuar şi care se opri o clipă să facă repede pipi lângă o cutie poştală. În Belgravia, imaginează-ţi!

— E corect?

— Cred că da. Greg o răsuci spre el ca să o privească. N-am crezut poveştile acelea cu *Top of the Pops* şi Boy George; am auzit şi discursul despre cât de minunaţi sunt copiii.

Zău aşa, de câte ori am tot rugat-o să *nu mai vorbească* despre asta? se gândi Miranda.

— Şi, întâmplător, eu nu cred că sunt, continuă el, zâmbind ironic. Oricum, mai degrabă aş vorbi cu tine.

El avea părul şaten-deschis — natural, realiză ea imediat —, ochi cenuşii jucăuşi şi o gură frumoasă. Simţind o fluturare în stomac, Miranda îşi dădu seama cât de atrăgător era de fapt.

— Nu sunt chiar actriţă, recunoscu ea.

— Mi-am dat seama.

— Am spus asta doar pentru că...

— Stai liniştită, ştiu de ce ai făcut-o.

— Elizabeth Turnbull este vecina mea. Iar tu ai făcut-o să plângă.

— Acum mă simt groaznic. Îmi pare rău, ştiu că nu ne-am purtat prea frumos. Dar Adrian a fost mai rău decât mine.

— Are să se întrebe unde te-ai dus.

— Adrian poate să vorbească despre copii cu Bev. Aşa-i trebuie, pentru că ţi-a supărat vecina. Deci cine eşti tu cu adevărat?

— Nimeni, recunoscu Miranda fără să regrete. Un hair-stilist în devenire.

— Asta îţi explică părul. Ridică mâna şi îi atinse cârlionţii negri-albăstrui de pe ceafă. Îmi place.

Miranda se înfioră. Şi ei îi plăcea. Lucrurile începeau să se înfierbânte.

— Şi tu cu ce te ocupi?

Nu era chiar replica ideală, dar timpul era scurt şi chiar voia să afle.

— Cu ceva extrem de plictisitor. Asigurări. Ai voie să caşti.

— Eşti căsătorit?

— Nu, zâmbi Greg. Dar tu?

Ce zâmbet! Ce dinţi! Şi, în plus, un corp foarte bine lucrat. Miranda clătină din cap, încercând să-şi oprească genunchii din tremurat.

— În cazul ăsta — el scoase un stilou din buzunarul hainei, îi desfăcu repede capacul — ce-ar fi să-mi dai numărul tău de telefon?

Doamne, îi iubesc pe cei care se mişcă repede, se gândi Miranda.

Luă stiloul şi aşteptă.

— Hârtie?

Greg clătină din cap.

— N-am nici o bucăţică. Uite, scrie-mi pe mână. Nu, mai bine pe braţ. Începu să-şi desfacă un buton. Nu vrem să-l supărăm pe Adrian.

— Sau pe Bev, adăugă Miranda, cu o efemeră mustrare de conştiinţă.

În clipa următoare tresăriră amândoi la auzul unei voci nervoase din cealaltă parte a draperiei.

— N-au cum să fi plecat, trebuie să fie pe aici pe undeva.

Miranda îngheţă. O auzi pe Bev tânguindu-se:

— M-am uitat până şi în baie.

— Bine, întreabă-l pe individul ăla dacă ţi-a văzut cumva prietena. Spune-i că o cauţi pe fata cu părul albastru.

În întuneric, Greg se străduia să-şi desfacă butonul de la manşetă.

Prea încet, prea *încet*, îşi zise disperată Miranda.

Apucându-l de cămaşă, i-o desfăcu repede şi începu să-şi scrie numărul de telefon pe pieptul lui.

11

Slavă Domnului că nu avea pieptul păros!

— Au, şopti Greg, strâmbându-se când peniţa ascuţită a stiloului îi zgârie pielea.

— Scuze. Gata. Data viitoare să ai pregătit un marker, îi şopti Miranda în vreme ce-l încheia rapid la nasturi.

— Pot suporta durerea, rânji el, atâta timp cât e provocată de tine.

Dintr-odată perdeaua se dădu la o parte. Miranda se lăsă pe balustrada balconului.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, *aici* eraţi.

Bev vorbea ca o profesoară care mustra un elev neascultător într-o excursie şcolară.

— Ce făceaţi voi doi aici? întrebă Adrian, privind suspicios peste umărul ei.

— Mi s-a făcut rău. Aplecându-se puţin mai mult, Miranda flutură cu mâna în direcţia petrecerii. Scuze, dar era prea cald acolo înăuntru. A trebuit să iau o gură de aer proaspăt. Au, îşi duse ea o mână la stomac, încă mă mai doare.

— Trebuie să meargă acasă, le spuse Greg. Nu se simte deloc bine.

— Dacă vomiţi, o să te simţi imediat mai bine, zise Adrian.

Miranda îşi dădu ochii peste cap.

— Nu cred că vreau să fac asta.

— Măcar încearcă, rosti el cu un aer dezamăgit. Ei, haide, nu poţi pleca tocmai acum, de-abia e zece! Voiam să te duc la Stringfellows[1].

— Asta-i bună, se miră Bev. La Stringfellows! De ce?

— Miranda e cunoscută, nu-i aşa? răspunse Adrian, privind-o de parcă nu-i venea să creadă ce fusese întrebat. Şi îl ştie pe Peter Stringfellow.

— Nu în sensul biblic, spuse repede Miranda.

— Bine, dar nu va fi nevoie să plătim ca să putem intra, nu-i aşa?

— Nu, murmură Bev, trebuie să plăteşti doar ca să poţi pleca.

Adrian credea că e o idee genială. Nu fusese niciodată la Stringfellows. Mai mult chiar, era ambiţia lui de o viaţă să fie asaltat de paparazzi.

— Puteţi veni şi tu cu Greg. Sunt sigur că Peter n-o să se supere, îi spuse el cu generozitate lui Bev.

Oh, Doamne, e timpul de plecare.

— Eu chiar mă simt rău, oftă Miranda.

— Te-ai prefăcut atunci, zise Bev în taxi în drum spre casă.

— Mm... Premiul întâi la concursul Tâmpita Anului!

Miranda îşi dăduse pe faţă cu o loţiune pentru bebeluşi şi acum se ştergea cu un şerveţel. Trebuia să o facă, pentru că de obicei nu mai avea chef să se demachieze atunci când ajungea acasă.

---

[1] Lanţ de cluburi de noapte din Londra şi Paris, deţinute de Peter Stringfellow, om de afaceri multimilionar britanic, adesea ridiculizat de mass-media pentru că se poartă şi se îmbracă asemenea unui tânăr.

— Adrian chiar te-a plăcut.

— I-a plăcut faptul că eram actriţă, vrei să spui.

— Cu siguranţă o să te sune.

— Nu cred, răspunse Miranda. Am inventat numărul ăla de telefon.

Bev oftă.

— Măcar ţi l-a cerut.

Oh, Doamne, iar mă simt vinovată!

Şi nici măcar n-ar trebui să mă simt vinovată, îşi spuse frustrată Miranda. Greg doar a vorbit cu Bev timp de o jumătate de oră. Doar nu era prietenul ei, pentru numele lui Dumnezeu!

— Greg nu ţi l-a cerut pe al tău?

Ca să-şi ascundă stânjeneala, îşi mai turnă puţină loţiune demachiantă şi începu să se şteargă viguros cu şerveţelul deja rupt.

— Nu, răspunse Bev, jucându-se cu una dintre brăţări. Dar totuşi i l-am dat.

— Serios?

— Doar ca să fiu eu sigură, zise Bev ca să se apere. Probabil voia să mi-l ceară, dar a uitat. Sau poate că era prea timid.

— Se poate.

— Treaba este că el chiar mi-a plăcut. Posomorâtă, Bev începu să tragă de un firişor ieşit dintr-un ciorap; în scurt timp firişorul tras deveni o adevărată gaură. Ştiu că Adrian era un papagal, dar Greg chiar părea drăguţ.

— Bine, s-ar putea să sune totuşi. Nu ştii niciodată, adăugă încet Miranda.

Cu cât se străduia mai tare să nu se gândească la cum îşi mângâlise numărul de telefon pe pieptul dezgolit al lui Greg, cu atât se simţea mai ruşinată.

— N-o s-o facă, scutură din cap Bev, fluturând din mână ca şi cum ar fi cerut un şerveţel. Pe cine încerc eu să păcălesc? Am dat-o în bară, n-o să mai aud niciodată de el.

— Haide, scumpete, înveseleşte-te, i se adresă taximetristul peste umăr. Ideea este că oricum nu merita. Probabil că e însurat şi are cinci copii.

Oh, Doamne, se gândi Miranda, sper că nu.

— Nu e însurat, răspunse Bev, suflându-şi nasul cu un zgomot asurzitor total lipsit de romantism, ca un elefant în perioada de împerechere. Am verificat.

— Vrei să spui că l-ai căutat să vezi dacă are vreun semn? zise şoferul şi chicoti de spiritul său glumeţ.

Dar Bev nici nu-l mai asculta. Privea scârbită la şerveţelul pe care îl ţinea în mână.

— Când te-am rugat să-mi dai un şerveţel, îi zise ea dezgustată Mirandei, voiam să spun unul curat.

Pe obraji i se scurgea loţiune albă pentru bebeluşi şi îi picura de pe bărbie. Când opri la un semafor, şoferul se răsuci şi spuse:

— Ce tare, am văzut odată un film de groază şi era exact aşa.

— Scuze, răspunse Miranda, am crezut că vrei şi tu să te demachiezi.

— Femeia din mlaştină, chicoti şoferul, exact ca aia arăţi.

— Iar *tu* arăţi ca un şofer de taxi fără nici un bacşiş, murmură Bev.

Zău aşa, mai există oare pe planetă bărbaţi care să nu fie nişte nemernici?

Atunci când telefonul sună în apartamentul ei două zile mai târziu, Miranda ştiu că este Greg. Inima începu să-i bată

în ritm de tarantelă când auzi vocea de la celălalt capăt al firului.

Ceea ce, la ora şapte jumătate dimineaţa, nu era rău.

— Motivul pentru care nu am telefonat ieri, mărturisi Greg, a fost că am încercat să par indiferent.

— Şi eu la fel, răspunse jovială Miranda. Şi bine ai făcut, pentru că nu ţi-aş fi răspuns.

Ea îl simţea cum zâmbeşte.

— Deci cu asta am terminat. Am scăpat de partea cu indiferenţa. Acum putem trece la pasul numărul doi. Greg făcu o pauză. Deci, ce mai faci?

— Grozav. Ce-ţi mai face pieptul?

— Are încă pe el numărul tău de telefon, răspunse el plin de jale. Ştii, cred că a fost o cerneală care nu mai iese. Am făcut ieri patru duşuri.

— Ai nevoie de un burete de sârmă, zise Miranda. Asta o să te ajute. Sau poţi folosi nişte discuri de şmirgheluit, adăugă ea veselă. Le fixezi doar în polizor şi-i dai drumul...

Ups, n-a vrut să sune cu dublu înţeles. Miranda îşi ţinu răsuflarea, sperând ca Greg să nu o dezamăgească. Dacă spunea ceva şantierist, îl lăsa imediat baltă.

Doar pentru că îl descheiase la nasturii de la cămaşă şi scrisese pe pieptul lui nu îi dădea dreptul să fie grosolan.

Aproape că sări în sus de bucurie când Greg trecu testul şi nu deschise gura.

— Poate că va trebui să fac asta, răspunse el amuzat. Adrian deja a început să se întrebe de ce umblu în halat prin casă.

— Spune-i că eşti un virgin renăscut şi că nuditatea este un păcat, îl sfătui Miranda. A încercat să mă sune?

— Ieri. Şi i-a răspuns o anume doamnă Finkelstein.

— Nu l-a deranjat asta, nu?

— Păi, treaba stă cam aşa, spuse Greg: a rămas la telefon douăzeci de minute, la început implorând, apoi devenind din ce în ce mai furios. Când într-un final femeia i-a închis telefonul, a urlat: „Îţi vine să crezi? Mama Mirandei nu mă lasă să vorbesc cu ea, doar pentru că nu sunt şi eu evreu."

Miranda, care inventase acel număr de telefon, îi ceru iertare în gând bietei doamne Finkelstein.

— Oricum, continuă el, cam atât despre Adrian. Când pot să te văd?

— Am încheiat definitiv perioada de indiferenţă? verifică încă o dată Miranda.

— Definitiv.

— Ei bine, în cazul ăsta, răspunse ea veselă, ce zici de diseară?

Patruzeci de minute mai târziu, înghesuită în metrou, Miranda stătea agăţată cu o mână de bară şi se legăna la fel ca toţi ceilalţi călători, când văzu o figură cunoscută.

Lăsă capul în jos şi privi mai atent la exemplarul din *Daily Mail,* ţinut în sus de femeia de care era lipită în acel moment. Ziarul era deschis la rubrica de mondenităţi şi fata pe care-o zărise în fotografia principală era nimeni alta decât Daisy Schofield.

Femeia care ţinea ziarul în mână citea pe cealaltă pagină şi acoperea într-un mod enervant exact părticica pe care Miranda dorea s-o citească cel mai mult. Dar Daisy părea destul de fericită, cu braţele ei subţiri încolăcite in jurul umerilor unui bărbat — ei, haide, mişcă puţin degetele! — şi, deşi textul care însoţea fotografia era parţial ascuns, Miranda

reuşi totuşi să desluşească anumite cuvinte: „siluetă de invidiat", „o poveste de iubire fierbinte" şi „miercuri seară"

Deci cam asta era cu virusul care o ţinea în pat, se gândi Miranda. Elizabeth Turnbull avusese dreptate.

— Mincinoasă afurisită, murmură ea ca pentru sine.

Când femeia tresări şi privi alarmată în jur, Miranda realiză că acele cuvinte nu fuseseră rostite numai ca pentru sine. Ei, asta e, nu-i nimic, poate că dacă îi explică şi îi cere iertare, femeia o să-şi dea degetele la o parte şi o s-o lase să citească şi restul articolului.

Dar posesoarea ziarului a fost prea rapidă pentru Miranda. Până să poată spună ceva, metroul încetini pentru staţia South Kensington. Uşile se deschiseră, iar femeia, strângând ziarul la piept, sări pe peron.

Acum trebuie să cumpăr şi eu unul, se gândi revoltată Miranda, uitându-se lung în urma ei. Zău aşa, unii oameni sunt atât de *egoişti*!

12

— Ham, ham, strigă Miranda atunci când Fenn ajunse la salon o oră mai târziu.

— Ştiam eu. Fenn ridică din sprâncene către Bev. Până la urmă a ajuns să şi latre.

— Doamne, ce greu de cap eşti, protestă Miranda. E vineri, nu? Ziua Tabithei. Ai zis că o să fiu câinele tău de pază.

Tabitha Lester, cunoscută la salon sub denumirea de „Tabitha-care-încearcă", fusese o actriţă cu un succes nebun în anii '70.

Acum îi cam trecuse vremea, dar ea refuza cu încăpăţânare să accepte asta şi îşi petrecea zilele făcându-şi operaţii estetice la faţă şi scoţându-şi grăsimea de pe coapse, iar serile mergea la premiere, clătinându-se la braţul unor bărbaţi ruşinos de tineri.

Făcuse o pasiune pentru Fenn, care o dată fusese la ea acasă de unul singur şi de-abia scăpase de acolo cu pantalonii săi de piele întregi. De atunci, era întotdeauna însoţit în vizitele sale regulate acasă la Tabitha în St. John's Wood, spre disperarea ei şi spre uşurarea lui.

Mirandei îi plăcea să meargă cu el. Dacă Tabitha voia să arunce prosteşte o groază de bani pentru că dorea un stilist la domiciliu, pe ea n-o deranja deloc. Casa era uriaşă şi decorată în cel mai pur stil hollywoodian. Erau serviţi mereu cu

multă mâncare hollywoodiană, iar Tabitha — în încercarea ei de a slăbi apărarea lui Fenn — deschidea întruna sticle de şampanie rosé.

— Nu ştiu de ce nu te culci cu ea, spuse Miranda, simţindu-se tot ca la Hollywood pe scaunul din stânga al maşinii Lotus de un negru strălucitor a lui Fenn. Să-ţi faci meseria ca un începător, să fii inert. Pe urmă n-o să te mai bată la cap.

— Asta te frământă pe tine astăzi?

— E o idee genială!

— Da, aprobă din cap Fenn. Vorbim aici despre regina tabloidelor. Asta mi-ar ajuta de minune buna reputaţie, nu-i aşa? Parcă şi văd titlurile: „Cum am făcut-o cu Fenn Biguiu — un as la foarfecă, un fâs la pat!"

— Da, dar nimeni nu ar crede, protestă Miranda.

Iubitele lui Fenn erau în majoritatea lor supermodele, iar el era privit în general ca unul dintre cei mai doriţi burlaci din Londra.

Când eşti un stilist heterosexual superb — şi întâmplător şi unul cu succes — ei bine, nu ai cum să greşeşti. Eşti în mod oficial o partidă bună.

— Aş prefera să nu risc, concluzionă Fenn, dacă e totuna pentru tine.

— Fenn, arăţi grozav ca întotdeauna, exclamă Tabitha, întâmpinându-i pe trepte. Luându-l înăuntru, i se confesă: Ştii, azi-noapte am avut un vis uluitor cu tine. Foarte, foarte neobrăzat. Pe când vorbea, îi făcu Mirandei cu ochiul şi dădu din cap către bucătărie. Dragă, astăzi bucătarul şi-a luat liber. Este pepene galben în frigider şi o grămadă de şuncă. Du-te şi serveşte-te în timp ce eu şi cu Fenn urcăm până sus.

— Mai târziu, răspunse prompt Fenn, asta însemnând peste o jumătate de oră, când Tabitha avea capul înfăşurat în folie şi nu mai putea să se năpustească asupra lui. Am nevoie de Miranda să mă ajute la început.

— Ham, ham, murmură Miranda pe când urcau toţi trei scările, Tabitha ţinând într-o mână o sticlă cu şampanie, iar cu cealaltă poalele neglijeului ei verde-marin.

Pentru cineva care avea la îndemână cinci şifoniere imense ticsite cu haine, Tabitha părea că petrece cam mult timp îmbrăcată în cămăşuţe de noapte transparente.

Dormitorul principal fusese redecorat de la ultima vizită a Mirandei, covorul pufos turcoaz în care piciorul se cufunda până la gleznă fusese înlocuit cu unul de culoarea fildeşului, tot pufos, şi tot până la gleznă. Tapetul, fildeş şi auriu, se potrivea cu draperiile de damasc care cădeau în falduri elegante în jurul patului cu baldachin.

— Drăguţă cameră, spuse Miranda, uitându-se repede în sus şi văzând că oglinda era tot acolo, pe tavan.

— Ştiu, răspunse Tabitha, zâmbindu-i cu subînţeles lui Fenn. Am gusturi minunate. Oh, îmi pare rău, continuă ea atunci când Miranda trase un scaun şi ceva metalic îngropat în covor zăngăni. Pune-le tu în sertarul ăla, da? Bravo.

În timp ce băga în sertar cătuşele aurii înguste dar părând extrem de eficiente, Miranda nu avu curajul să se uite la Fenn. Ştia că dacă o face, o să izbucnească în râs. Muşcându-şi buzele şi privind pe fereastră în schimb, văzu o siluetă bronzată în pantaloni scurţi negri înotând în piscina din apropiere.

Deşi era la o distanţă destul de mare, îi părea cunoscut.

— Miranda, aşază nişte prosoape în jurul scaunului, îi ceru Fenn. Nu vrem să se decoloreze covorul.

O a doua pleoscăitură anunţă aterizarea în piscină a altei persoane, mai slabă decât prima şi purtând pantaloni multicolori. După cum se vedea, Tabitha îşi găsise o pereche de jucării masculine.

— Miranda, prosoape!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Fenn, ia mai slăbeşte-o pe fată, glumi Tabitha. Îi admiră pe noii mei prieteni.

— Scuze, Fenn.

Miranda îşi luă privirea de la fereastră. Era sigură că pe cel în pantaloni negri îl mai văzuse undeva.

— Relaxează-te, nu-l lăsa să te terorizeze, spuse Tabitha şi se instală confortabil pe scaun.

Fenn, golindu-şi conţinutul trusei, ridică o sprânceană.

— Glumeşti. Miranda e cea care mă terorizează pe mine.

— Ah, iubesc bărbatul care îşi cunoaşte locul, răspunse rânjind Tabitha.

Dar rânjetul părea să spună: *mai ales când e legat cu cătuşe de stâlpul patului.*

— Folie, Miranda, zise Fenn, începând să pară uşor disperat.

— Hai mai întâi să desfacem asta, zise Tabitha şi îi întinse sticla, mângâindu-i braţul, reuşind să-şi frece în trecere încheietura mâinii de coapsa lui. Fă tu onorurile. Scoaterea dopului e o treabă de bărbat. Clipi cu impertinenţă spre Miranda. Bietul Fenn, nu arată prea bine în dimineaţa asta. Cred că i-ar merge la suflet o băutură.

Retuşarea nuanţelor buclelor aurii strălucitoare ale Tabithei dură cam patruzeci de minute. Când ultimele rădăcini

cărunte fuseseră vopsite cu migală şi învelite în folie, ghiorăiturile furioase scoase de stomacul Mirandei căpătaseră proporţii înspăimântătoare.

— Hai, du-te jos şi mănâncă ceva.

Fluturându-şi către Fenn paharul deja golit, Tabitha sugeră că trebuia umplut.

Miranda îl privi pe Fenn, care aprobă din cap. În următoarele douăzeci de minute era în siguranţă; până şi „Tabitha-care-încearcă" nu ar fi riscat să-şi tragă foiţele din păr şi să şi-l distrugă.

În plus, dacă Miranda nu mânca, în curând aveau nevoie de dopuri pentru urechi.

În bucătărie, uşa care dădea înspre terasa însorită era deschisă. În timp ce Miranda se ghemui în faţa frigiderului, încântată la vederea şuncii, a ciupercilor marinate şi a coşurilor cu căpşuni, putea auzi strigăte şi pleoscăituri afară la piscină.

Tocmai ducea la masă o pâinişoară şi pepenele galben când un fluierat de admiraţie din spatele ei o făcu să tresară. Se răsuci şi scăpă din mână pepenele, care căzu pe podea.

— Hei, ce idee grozavă!

Era bărbatul cu pielea mai albă dintre cei doi pe care îi văzuse mai devreme pe fereastră.

Ridicându-l de pe jos, îi rânji:

— Polo în apă!

— Nu poţi să iei pepenele, protestă Miranda. Tabitha tocmai m-a rugat să-l tai...

— Sunt un reprezentant al Frontului de Eliberare a Pepenilor, exclamă intrusul, încercând să-l ţină pe un deget ca la baschet. Acest pepene — şi bărbatul, cu apa picurând de pe el pe pardoseala de gresie, începu să se dea înapoi — va fi eliberat!

Ieşi pe uşă într-o clipită. Miranda, care salivase întruna în ultima oră cu gândul la pepene, porni pe podeaua alunecoasă după el.

Ajunse pe terasă exact la timp pentru a vedea pepenele zburând prin aer. Sfârşi în piscină cu un pleoscăit, de unde celălalt bărbat îl recuperă repede. Scuturându-şi părul blond din ochi, ridică triumfător pepenele în aer.

— Nu i-l da, îi strigă prietenul său. E o criminală.

— Uite, încercă Miranda să vorbească rezonabil, nu poţi juca polo cu un pepene.

— Dar nu jucăm polo, răspunse cel blond, jucăm pepene.

Zâmbind larg, îl aruncă în sus peste capul Mirandei, de unde a fost prins cu dibăcie de către prietenul său. Miranda, care începea să se simtă prost, se duse spre el.

Pepenele zbură încă o dată peste capul ei.

— Uite, poţi să joci şi tu dacă vrei, îi propuse blondul. Poţi face echipă cu mine.

Era de departe cel mai arătos dintre cei doi maimuţoi ai Tabithei. Mai mult, îi părea extrem de cunoscut. Dacă n-ar fi avut părul lipit de frunte şi ar fi fost îmbrăcat, se gândi Miranda, sigur l-ar fi recunoscut.

— Te cunosc cumva?

— Normal că mă cunoşti. Sunt coechipierul tău în jocul cu pepenele. Haide, o îndemnă el, sari în piscină. Apa e grozavă.

— Uite, mi-ar plăcea să mă joc cu pepenele împreună cu tine — încercă ea să-i cânte în strună — dar chiar nu pot.

Mare greşeală.

— Nu există nu pot!

Tipul în slip multicolor se ivi pe neaşteptate în spatele ei şi aruncă pepenele iarăşi în apă. Înşfăcând-o pe Miranda, o ridică în aer şi alergă cu ea la marginea piscinei.

Până în ultima clipă, ea a fost convinsă că nu o va arunca. Dar a făcut-o.

Cu un pleoscăit asurzitor, amândoi aterizară în piscină. Miranda începu să tremure în apa rece ca gheaţa şi pielea i se făcu de găină.

Când ajunse ea la suprafaţă, bărbatul mai arătos deja călca apa lângă ea.

— Uf, ce uşurare. Pentru un moment am crezut că nu ştii să înoţi, zise el cu ochii săi verzi sclipind veseli şi pe un ton familiar. Am crezut că trebuie să te salvez.

Încă mai ţinea pepenele. Miranda se repezi să-l înşface.

— Oh, dragă, văd că sunt nevoit să-ţi explic regulile jocului cu pepenele. Fără efort, îi ascunse obiectul mult dorit. Vezi tu, noi suntem în aceeaşi echipă. Trebuie să lupţi împotriva adversarului, nu cu mine.

Miranda începu să clănţănească din dinţi. Nu era aşa uşor să plutească pe apă complet îmbrăcată.

— Apa asta e r-rece. M-ai p-păcălit!

— Ba nu, răspunse el, dezvelindu-şi dinţii albi, parcă spălaţi cu Persil, ce contrastau cu pielea bronzată. Ţi-am spus doar că apa e grozavă, nu am specificat cum că ar fi fost caldă.

— O să intru într-un adevărat bucluc pentru asta, privi temătoare Miranda înspre fereastra de la dormitorul Tabithei.

Nu se vedea chipul disperat a lui Fenn, slavă Domnului.

— Ei, haide acum, spuse coechipierul ei, ţinând pepenele într-o poziţie numai bună de luat. Numai un joc.

— Am pantofii în picioare.

— Scoate-i.

— Am şi toate hainele pe mine!

Aici nu îşi mai dădu cu părerea, doar îi rânji. Avea nişte ochi superbi, constată Miranda acum, când era foarte aproape de el, de o culoare verde-albastră cu punctişoare aurii.

— Hei, voi doi! Păi ne jucăm cu pepenele sau nu?

Cel în slip multicolor ieşise din piscină.

— Pasează-mi! strigă el, făcând semn că avea să-l lovească cu capul.

— Nu! îşi puse mâinile la ochi Miranda când coechipierul ei se pregăti să arunce. O să-l laşi inconştient.

— Nimic nu-l lasă inconştient pe Johnnie.

Aşa şi era. Pepenele se sparse. Forţa impactului îl desfăcu în două, iar seminţele şi sucul se împrăştiară peste tot ca proiectilele.

— Au, se văită Johnnie, luând o bucată de miez portocaliu de pe umăr şi băgând-o în gură.

— L-ai omorât, spuse tristă Miranda. Am să te reclam la Frontul de Eliberare a Pepenilor.

— Prea târziu, murmură partenerul ei de joc când Fenn apăru pe terasă. Se pare că oficialii lui sunt deja aici.

13

Miranda stătea ghemuită pe unul dintre scaunele din bucătărie, cu un prosop pe umeri şi o băltoacă din ce în ce mai mare de apă cu clor la picioare. Dinţii îi clănţăneau spectaculos pe buza ceştii cu cafea. Părul ei, care fusese frecat energic şi fără milă cu un prosop de către Fenn, stătea zburlit, în ţepi.

— Nu pot să te iau nicăieri.

— N-a fost vina mea, protestă Miranda. Tipul care-a dat cu capul în pepene. El m-a aruncat în piscină.

— Dar de ce trebuie să ţi se întâmple întotdeauna ţie asta? clătină din cap nedumerit Fenn.

— Nu ştiu, pur şi simplu se întâmplă.

De când era copil, îşi aminti posomorâtă Miranda, mama ei îi spunea că e predispus la buclucuri.

— Băieţii ăia neastâmpăraţi, zise Tabitha, apărând în pragul uşii cu un braţ de haine uscate. Mă duc să vorbesc eu puţin cu ei. Uite, dragă, du-te sus în camera mea şi schimbă-te de hainele astea ude.

În camera Tabithei, Miranda se dezbrăcă de hainele ude leoarcă, se şterse şi se îmbrăcă cu un sveter şi pantaloni mulaţi albi. Aşezată pe marginea patului să-şi tragă o pereche de şosete roz de angora, auzi ceva fâşâind în spatele ei şi scoase de sub cuvertura mototolită un *Daily Mail.*

Tabitha îl lăsase deschis chiar la pagina de mondenităţi, ceea ce era grozav. Doar cu un ciorap pus, Miranda se aplecă peste ziar ca să descopere ce anume făcuse Daisy Schofield miercuri seara.

Se auzi un ciocănit în uşă.

— Eşti îmbrăcată?

— Aşa cum o să fiu mereu.

Uşa de la dormitor se deschise. Coechipierul ei, acum îmbrăcat şi cu părul blond dat peste cap, întrebă:

— S-a supărat şeful tău pe tine?

— Nu, dar m-am supărat eu pe tine. Miranda îl recunoscu imediat aşa îmbrăcat. Arătă acuzator cu degetul la o fotografie din ziar. Ce făceai tu miercuri seară cu Daisy Schofield?

El rânji.

— Eşti sigură că vrei să ştii?

Nu era de mirare că i se păruse cunoscut. Miles Harper, pilot de Formula Unu, intrase pe scena sporturilor cu motor cu nu mai mult de un an înainte, dar avusese parte de o publicitate extraordinară. Ajutat de aspectul său deosebit, talentul incontestabil şi felul său plăcut de a fi, era considerat noul James Hunt[1].

— Nu mă interesează amănuntele picante. Voiam să ştiu, *de ce* era cu tine?

— Poate pentru că mă simpatizează, îi făcu cu ochiul Miles Harper. Oh, Doamne, nu-mi spune că eşti geloasă!

— Daisy Schofield trebuia să vină la un cocteil. A anulat, spunând că este bolnavă. Sau mai degrabă tu ai făcut asta,

[1] Pilot de curse britanic (1947–1993), care a câştigat Campionatul mondial de Formula Unu în 1976.

sublinie ea, dându-şi seama că bărbatul misterios care vorbise la telefon cu Elizabeth Turnbull fusese probabil chiar el. Se încruntă. Ai minţit. Nu a fost puţin meschin din partea ta?

— Să înţeleg că tu ai fost la acea petrecere?

— Da.

— A fost plictisitoare?

Miranda şovăi. Ea se distrase, îl cunoscuse pe Greg. Dar dacă nu îl cunoştea, ar fi fost fără îndoială plictisitoare.

— Uite atunci de ce! Pentru că ea nu răspunse imediat, Miles Harper ridică din umeri nepăsător. De-asta n-a venit şi ea.

— Dar era invitată de onoare, se strădui Miranda să-l facă să înţeleagă. Nici tu n-ai fi prea încântat dacă ai organiza un eveniment caritabil şi nimeni nu s-ar sinchisi să apară.

— Ah, se arătă şi el ruşinat într-un final. N-am ştiut că era caritabil.

Miranda era convinsă că trebuia să-l creadă.

— Oricum, ce faci aici? întrebă ea schimbând subiectul, trăgându-şi şi celălalt ciorap. Când v-am văzut în piscină, m-am gândit că sunteţi ultimele achiziţii masculine ale Tabithei.

Miles începu să râdă.

— Johnnie m-a târât aici. El e un vechi prieten de-al meu, iar Tabitha este naşa lui. La cinci minute după ce am cunoscut-o, continuă el, mi-am dat seama că cel mai sigur loc pentru mine e mijlocul piscinei. Îţi spun eu, femeia asta are nişte mâini tare şugubeţe.

— Nu ţi-a fost teamă că o să sară în apă după tine?

— Ne-a spus că stilistul ei tocmai venea încoace, aşa că nu trebuie să-şi ude părul. Atunci, îi spuse Mirandei zâmbind viclean, m-am aruncat în apă.

— Din moment ce poţi controla o maşină de Formula Unu, am crezut că poţi face faţă şi unei nimfomane între două vârste.

Miles se gândi o secundă înainte să răspundă.

— Diferenţa e că Tabitha nu are frâne.

Jos, cu toate hainele ei ude leoarcă băgate într-o geantă Fortnum and Mason, i-a fost prezentată oficial lui Johnnie, finul Tabithei. Îi ceru scuze jenat că o stropise cu apă. În schimb, Miranda îi admiră superbul cucui de pe frunte produs de pepene. Apoi veni timpul să-şi suflece mânecile tricoului alb împrumutat şi să-l ajute pe Fenn să scoată toate bucăţelele de folie din părul Tabithei.

— Mătuşică Tab, noi am plecat, zise Johnnie băgând capul pe uşa de la baie, în timp ce Miranda îi freca Tabithei scalpul cu balsam.

— Distraţi-vă voi doi. Nu faceţi nimic din ce n-aş face nici eu, răspunse ea cu capul aplecat în chiuvetă. Şi Miles unde e? Nu m-a pupat încă de rămas-bun.

— A sunat managerul său. Este afară la telefon, clipi vesel Johnnie, vrând de fapt să spună că deja s-a ascuns în maşina lui. Apropo, îi spuse el Mirandei, diseară mergem la o petrecere la Clubul Unicorn. Miles se întreba dacă nu vrei să vii şi tu.

Uluită, Miranda se opri din masat. Simţi că roşeşte de plăcere.

Miles Harper însuşi o invita la o petrecere?

Mă rog, poate că nu o întrebase el direct, dar îl pusese pe prietenul lui să facă asta.

Doamne, nu era asta grozav?

Se uitase rânjind încântată la Johnnie pentru câteva clipe, până ce mintea ei se trezi la viaţă, amintindu-i de ce era atât de

binedispusă în acea dimineaţă şi de ce aştepta cu nerăbdare să vină seara.

Proastă sincronizare!

— Mi-ar plăcea, răspunse plină de regret Miranda. Voiam să spun, mi-ar fi plăcut. Dar nu pot, nu în seara asta. Deja am... ceva programat.

— Bine, zise nepăsător Johnnie.

Era clar că asta nu îl deranja în nici un fel.

Dar mă deranjează pe *mine*, se gândi frustrată Miranda.

— Ce păcat, ar fi fost grozav, adăugă ea, afişând un zâmbet strălucitor. Poate în altă seară? Vreau să spun, de obicei sunt liberă. De fapt, *în orice altă* seară am să pot merge.

Îşi strânse buzele. Oh, Doamne, cât de disperată poate fi o fată singură? Acum se purta exact ca Bev.

Johnnie aprobă din cap şi se uită la ceas.

— Bine atunci, ne mai vedem, spuse el şi plecă.

— Ai dat-o în bară, îi zise hotărât Tabitha. Dragă, trebuie să fi fost nebună. Nu mai ai a doua şansă cu bărbaţi ca Miles Harper.

Miranda îşi turnă în palmă puţin balsam şi îşi continuă mohorâtă masajul. Normal. Şase luni de la despărţirea de ultimul prieten şi acum să i se întâmple asta. Poate că a fost vreo pedeapsă divină pentru că i l-a furat pe Greg lui Bev.

— Păi şi ce ai de gând să faci diseară? insistă Tabitha, cu un entuziasm enervant. Să zbori la Los Angeles să participi la premiera unui nou film al lui Tarantino? O cină plăcută în doi la Ritz, cu Leonardo DiCaprio?

— Am întâlnit un tip miercuri seara, murmură Miranda. Astăzi e prima noastră întâlnire.

Nu mai adăugă faptul că era foarte probabil să iasă la nişte beri călduţe şi la o pizza fleşcăită.

— E cineva cunoscut?

— Nu. Lucrează în asigurări.

— Sfinte Sisoe! izbucni în râs Tabitha. Şi pentru asta l-ai refuzat pe Miles Harper! Oh, sper să merite cu prisosinţă, continuă ea cu cruzime.

Amintindu-şi brusc cât de neserioşi erau bărbaţii şi de câte ori fusese dezamăgită în trecut, Miranda se întrebă dacă Greg are să apară în acea seară.

— Şi eu sper, murmură ea, cu un sentiment nedesluşit de nelinişte.

14

Chloe ştiuse că face o greşeală atunci când îi telefonase mamei sale cu o seară în urmă. Dar unele lucruri — oricât de mult ai vrea să se rezolve de la sine — trebuie făcute.

— Cum adică, te-a părăsit? lătrase Pamela Greening, după ce desluşi vorbele bâlbâite la telefon. Chloe, nu te mai prosti, ce fel de glumă e asta? De ce naiba ar vrea Greg să te părăsească?

Speriată de furia mamei sale, Chloe devenise brusc laşă şi nu mai pomenise nimic despre copil. În schimb, mormăise ceva nedesluşit despre faptul că nu se mai înţeleg şi că lucrurile nu merg de fapt bine între ei.

— Doamne, ce tupeu a avut băiatul ăla! Aşteaptă doar să dau eu ochii cu el, o să-l lămuresc eu!

— Mamă, te rog, nu mai e nimic de făcut, o implorase Chloe. A plecat definitiv. Nu e un capăt de ţară. Căsniciile se destramă la tot pasul.

— În familia noastră nu se întâmplă aşa ceva, răspunsese înverşunată mama ei. Nu s-a mai întâmplat aşa ceva niciodată.

— Ei bine, asta a fost până acum.

— Renunţi prea uşor, fata mea. Întotdeauna ai făcut-o.

— Oh, pentru Dumnezeu, ţipase exasperată Chloe, ce trebuia să fac, să-l leg şi să-l încui în dulapul pentru mături?

— Nu mai face pe proasta. Există tot felul de mijloace, Chloe. Dacă vrei cu tot dinadinsul să-ţi ţii soţul, există *întotdeauna* mijloace.

Mama ei păruse chiar mai supărată pe ea decât era ea însăşi pe Greg.

Această convorbire avusese loc cu o seară în urmă. Iar acum lucrurile urmau să se înrăutăţească.

Când trecu de colţ, Chloe văzu silueta familiară a mamei sale aşteptând pe trotuar, în faţa apartamentului ei.

— Mamă, chiar nu era nevoie să faci asta. Mi-e bine, sincer.

— Te-ai îngrăşat.

Fără sărutări, fără îmbrăţişări liniştitoare, se gândi Chloe. Fără nici un cuvânt de consolare.

Ei bine, nu s-a schimbat nimic.

— Puţin, recunoscu ea, străduindu-se să-şi tragă burta cât putea.

— Haide atunci, unde-i cheia? Trei ore în autobuz, atât a durat călătoria. Poţi să-mi faci o ceaşcă de ceai până să trecem la treburile noastre.

— Care treburi?

Chloe bâjbâi cu cheia în broască. În apartament nu era prea multă dezordine, dar mama ei nu va fi deloc impresionată când o să vadă vasele de aseară lăsate nespălate în chiuvetă.

— Greg, desigur.

— Dar...

— Nici nu încerca să mă înduplecă, Chloe. Flăcăul ăla a stat în biserică şi a făcut jurăminte în auzul tuturor. Căsnicia e pe viaţa, o atenţionă furioasă cu degetul pe fiica ei, nu până ce se plictiseşte el. Trebuie să i se reamintească asta,

o înştiinţă ea ameninţător. Iar dacă n-o faci tu, o să am eu grijă.

Chloe era epuizată după o zi lungă de muncă. Ca să aibă o clipă de linişte, se îndreptă spre bucătărie.

— O să fac acum ceaiul ăla. Dacă rămâi peste noapte, poţi dormi în patul meu, iar eu o să dorm pe canapea.

Din moment ce mama ei venise cu o valiză, bănuia că acesta era planul ei.

— Dar n-o să poţi să-i ţii predici lui Greg despre jurămintele de la nuntă, îi aruncă peste umăr — o acţiune destul de îndrăzneaţă din partea ei — pentru că nu e aici.

— Nu toţi suntem aşa de neputincioşi ca tine, răspunse ea prompt. Doar o să mă duc să-i fac o vizită, nu-i aşa?

Surprinsă, Chloe privi în jur. Mama ei stătea în pragul uşii precum vestitul şerif Wyatt Earp în costumul ei din poliester neşifonabil, agitând o agendă într-o mână şi un pix în cealaltă.

— Nu poţi face asta!

— Dă-mi doar adresa lui.

— N-o am.

— Nu fi ridicolă.

— Nu sunt, minţi Chloe, şi palmele începură să-i transpire. Nu ştiu unde e.

Ştia însă. Auzise că Greg s-ar fi mutat împreună cu Adrian, dar avusese mândria ei şi nu îl căutase.

În mare parte pentru că nu avea nici un rost.

Iar dacă există o umilire publică mai mare, se gândi Chloe, decât să apari în pragul uşii soţului care te-a părăsit, implorându-l să se răzgândească şi să se întoarcă... ei bine, era ca mama ta să facă toate astea în locul tău.

— Îmi dau seama întotdeauna când minţi, îi spuse Pamela Greening. Normal că ştii unde e.

Mâinile lui Chloe tremurau pe când turna apa fiartă în zaharniţă. Oh, Doamne, cât mai putea să suporte?

— Mami, Greg a plecat. Nu mi-a spus unde. Nu l-am văzut şi nu am vorbit cu el de câteva săptămâni. Acum ce-ar fi să te opreşti tu din interogatoriu, să pui pixul la loc şi să te duci să-ţi despachetezi lucrurile?

Pentru o femeie care poartă pantofi uşori, Pamela Greening putea cu siguranţă să bată cu putere în podea. Respirând adânc, Chloe reuşi de această dată să umple ceainicul. Golea vasul cu zahăr în chiuvetă, când paşii se auziră mai tare. Podeaua începu să vibreze.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu, se gândi plictisită Chloe, ce mai este acum? Parcă era din *Jurassic Park*.

Cu o secundă înainte să se răsucească, a înţeles.

Dar din moment ce nu avea vreo cale de scăpare — nici măcar prin fereastra îngustă a bucătăriei, prin care nu şi-ar fi putut strecura şoldurile — se răsuci totuşi.

Mama ei îl imita iarăşi pe Wyatt Earp. Doar că de această dată ţinea în mână cartea broşată pe care Chloe o citise în pat seara trecută.

Sarcina şi naşterea. Ghid practic de Miriam Stoppard.

În acel moment, Chloe chiar îl invidie pe Greg. Şi-ar fi dorit să nu-i fi dat niciodată mamei adresa ei.

— Ah, da. Făcându-şi curaj, murmură: Am uitat să-ţi spun. O să am un copil.

Pamela Greening se învineţi la faţă, apoi se făcu palidă şi iarăşi se învineţi.

— *Al cui?* tună ea într-un final.

***

Nu-i luă prea mult Pamelei ca să afle unde locuia acum ginerele ei fugit de acasă.

Treizeci de secunde să caute în *Pagini Aurii* numărul companiei lui de asigurări.

Încă treizeci de secunde să descopere că Greg plecase mai devreme de la birou.

Patruzeci şi cinci de secunde să o informeze pe secretara lui uimită că era extrem de urgent — da, *extrem* de urgent — să-i dea noua lui adresă. Nu mă interesează care este politica firmei. Mă numesc dr. Blake şi sun de la Spitalul St. Thomas. Trebuie să vorbesc cu Gregory Malone în legătură cu o problemă foarte urgentă ce nu suferă amânare.

Stând în celălalt capăt al sufrageriei, ghemuită pe canapea, Chloe îşi spuse că mama ei cu siguranţă a văzut prea multe episoade din *Hetty Wainthropp Investigates*[1].

Când venea vorba de intimidare, nu era nimeni mai bun ca Patricia Routlege.

— Uite, zise Pamela închizând telefonul şi arătându-i adresa astfel obţinută. Ai fi putut şi tu face asta.

Chloe o privi cum îşi îmbracă înverşunată haina de ploaie bleumarin.

— Oh nu, nu poţi face asta.

— Priveşte-mă.

— N-o să reuşeşti decât să înrăutăţeşti lucrurile!

Mama ei îi aruncă o privire plină de dispreţ.

— Eşti însărcinată. El te-a părăsit. Cât de rău mai pot merge lucrurile?

***

[1] Serial poliţist britanic difuzat de BBC între 1996 şi 1998, în care personajul principal era interpretat de Patricia Routledge.

— Nu-i aici, răspunse prudent Adrian, aranjându-şi prosopul la şold.

Şi-o amintea vag pe cumplita mamă a lui Chloe încă de la nuntă, când îi făcuse observaţie să nu mai danseze pe mese.

— Vrei să spui că se ascunde sus, fiindcă i-e frică să dea ochii cu mine? Transmite-i lui Gregory că soacra lui a venit să-l caute şi că nu se va mişca de aici până nu va da ochii cu el.

— Dar nu-i acasă, vă jur! Tocmai a plecat, insistă Adrian. A plecat acum cinci minute. Vă puteţi uita prin casă dacă vreţi.

Pamela Greening îl măsură din ochi pe străin cu antipatie. Dacă Gregory nu era acolo, nu ar fi riscat să intre într-o casă unde se afla un bărbat gol.

— La ce oră se întoarce?

La această întrebare, se gândi iute Adrian, nu se putea răspunde pentru că totul depindea dacă Greg va avea sau nu noroc cu fata cu care se întâlnea în acea seară. Dar din moment ce mama războinică a lui Chloe nu avea să aprecieze asta deloc, se mulţumi să răspundă:

— Nu ştiu. Probabil nu foarte târziu.

Doar că şi el avea să iasă în oraş. Nu îl invidia deloc pe Greg.

Până să plece, o oră mai târziu, Adrian scrise câteva cuvinte pe spatele unei facturi de benzină şi o lăsă la vedere pe masa din bucătărie. Bietul de Greg, măcar putea să-l înştiinţeze că soacra lui a sosit în oraş şi este dezlănţuită.

La capătul drumului, nevrând să rişte nimic, Pamela pândi din spatele unei cutii poştale. Îl observă pe prietenul lui Gregory cum iese din casă şi se îndepărtează în direcţia opusă.

Nici urmă de Greg.

Apăsă iarăşi pe sonerie, să verifice. Nu răspunse nimeni.

Nici o problemă, nu se grăbea.

Pot aştepta, se gândi cu îndârjire Pamela.

Nu se întâmplă nimic dezastruos. Miranda crezuse că nu va apărea, dar el veni. Când îl văzu pe Greg ieşind din maşină în faţa casei sale — cu un aspect mult mai atrăgător decât şi-l amintea ea — se întinse cam mult peste fereastra camerei dormitorului, încât era gata să cadă.

— Cobor eu. Ai ajuns *mai devreme*, ţipă ea şi flutură mâna ca un comandant de escadrilă.

Nu era prea frumos, dar cui îi păsa?

Cu siguranţă nu lui Greg, care îi zâmbi şi flutură mâna în semn de răspuns, apoi îi strigă:

— Abia aştept.

O duse la Le Vin Rose, un bar din Baywater fără prea mari pretenţii, unde se servea vin, special pentru îndrăgostiţi.

— Te mai ustură pieptul? întrebă Miranda, iar el îşi desfăcu primul nasture de la cămaşă, arătându-i mâzgălitura aproape ştearsă a numerelor scrise cu negru.

— Nu se şterg. M-am ales cu un tatuaj pe viaţă.

— Doamne, îmi pare sincer rău.

— Mie nu, răspunse zâmbind Greg, încheindu-se la loc. Pentru unii oameni merită să te tatuezi. I-ai spus lui Bev cu cine te vezi astă-seară?

— N-am putut să fac asta. Încă mai suferă pentru că nu i-ai telefonat. Tu ce mai faci?

— Oh, eu nu sunt atât de disperat pentru asta.

— Nesuferitule, nu i-ai spus lui Adrian până acum?

— Nu.

— De fiecare dată când Bev îţi rosteşte numele, izbucni Miranda, mă înroşesc. Sincer, parcă înnebunesc. Mă simt atât de ruşinată, de parcă m-aş întâlni pe furiş cu cineva care este *însurat*.

— Sărăcuţa de ea, îi cuprinse protector mâna Greg. Deci nu ai avut o zi prea grozavă?

Mângâierea o înfioră pe Miranda şi valuri de plăcere îi urcară pe braţ şi ajunseră tocmai la coloană. Doamne, de mult timp nu se mai simţise atât de bine.

— De fapt, nu a fost chiar aşa de proastă. Am înotat cu Miles Harper în piscina Tabithei Lester. M-a invitat la o petrecere astă-seară, dar a trebuit să-l refuz pentru că mă întâlneam cu tine. Totuşi, s-a purtat respectuos, spuse ea ridicând din umeri şi îndepărtându-şi bretonul din ochi. S-a comportat ca un gentleman, de fapt.

— Şi eu la fel, mărturisi Greg. Am avut-o pe Madonna la birou azi-dimineaţă, tot bătându-mă la cap să o scot la cină astă-seară. A trebuit să sun la agenţii de pază să mă scape de ea. *Nu,* Madonna, îi tot spuneam, nu putem să ne vedem astă-seară, deja am stabilit să mă întâlnesc cu Miranda.

Vrând să-i spună că el glumea în acel moment, dar ea vorbea cât de poate de serios, Miranda abandonă gândul. Lăudăroşenia nu era deloc o calitate a unei fete. Dar dacă totuşi Miles Harper o va căuta? Oricât de mult îl plăcea pe Greg, erau totuşi la început. Fiind cât se poate de sinceră, se gândi că dacă Miles suna la salon şi o invita iarăşi în oraş, ei bine, ar fi acceptat din prima clipă.

— Mulţumesc, mă bucur că m-ai preferat pe mine, răspunse ea solemn, în schimb.

— Şi eu. Că m-ai ales pe mine, vreau să spun. Oricum, nu cred că voiai să te încurci cu Miles Harper, o asigură Greg. Nu poţi avea încredere în tipi ca ei, au să scape de tine imediat.

— Ah, ştiu.

— Se întâlneşte cu Daisy Schofield, continuă el. În ziarul de azi-dimineaţă am văzut o poză cu ei doi.

Miranda înghiţi o gură de vin. Clătină din cap aprobator în timp ce sorbea.

— Şi eu am văzut-o.

O oră mai târziu, stomacul Mirandei începea să-şi facă simţită prezenţa. Mai devreme fusese prea emoţionată să mănânce, iar acum murea de foame.

— Am rezervat o masă la L'Etoile, zise Greg, pentru ora nouă jumătate.

— Mereu spui cuvintele potrivite.

Ar fi putut să-l sărute. Era categoric un pas înainte faţă de berea caldă şi pizza fleşcăită.

Nu că era mercantilă, dar asta arăta că lui îi păsa, se gândi repede Miranda, bucurându-se în timp ce îl urmărea pe Greg cum se duce la bar să achite nota de plată. De fapt, seara decurgea atât de bine, şi chiar nu i-ar fi păsat dacă ar fi mâncat numai pizza.

Am întâlnit pe cineva care chiar mi se potriveşte, se gândi ea cu bucurie, iar el are aceleaşi sentimente.

— La naiba! se încruntă Greg după ce se întoarse. Cardul meu de credit a expirat.

— Oh! exclamă Miranda întinzându-se după geanta ei, în care începu să cotrobăiască. Am ceva bani pe aici pe undeva...

— Stai liniştită, am destui bani la mine să achit nota! Îi făcu semn să nu mai caute în poşetă. Asta presupune doar un scurt ocol. Noul card de credit e acasă. Trebuie să-l iau înainte să ne ducem la restaurant.

15

Pentru că nu îi surâdea deloc ideea să fie arestată ca o potenţială infractoare, Pamela Greening petrecu ultimele două ore şi jumătate străbătând în lung şi-n lat Milligan Road, planificându-şi în detaliu ceea ce avea să-i spună ginerelui său când l-ar fi întâlnit într-un final.

Era la celălalt capăt al străzii, la o distanţă de aproape 300 de metri de casă, când observă o maşină familiară cum se apropie dinspre cutia poştală.

Oh, da, era categoric Roverul său alb parcând sub lumina felinarelor în faţa casei cu numărul patruzeci şi doi.

Trăgându-şi pe ea mai bine pelerina de ploaie, Pamela se îndreptă decisă înspre maşină.

— Două secunde, îi garantă Greg Mirandei că va dura până ce se va întoarce. Ştiu exact unde este.

— Stai liniştit, nu plec nicăieri, răspunse Miranda fluturându-şi mâna, apoi dădu mai tare volumul casetofonului când U2 cânta melodia „Sunday Bloody Sunday"

Ce fericire, aveau chiar aceleaşi gusturi muzicale. Imaginează-ţi cât de groaznic ar fi, atunci când întâlneşti pe cineva perfect precum Greg, când te înţelegi de minune cu el, să descoperi că în timp ce tu eşti fan U2, el e... ei bine, fan Des O'Connor.

Cu ochii închişi şi cu muzica în urechi, Miranda nici nu o văzu sau auzi pe femeia între două vârste, îmbrăcată într-o pelerină de ploaie, şuierându-i cuvântul „Târfă!" în dreptul geamului când intră pe alee.

În bucătărie, Greg privea, necrezându-şi ochilor, la bileţelul mâzgălit pe care Adrian i-l lăsase în dreptul unei ceşti murdare de cafea.

„Atenţie! Soacra ta a fost aici să te caute şi *se va întoarce mai târziu*. Dacă nu vrei să fii măcelărit, ascunde bine cuţitul de bucătărie!
Mult noroc, Ade.

PS: Dacă vrei s-o omori şi să scapi de cadavru, foloseşte cutiile de sub chiuvetă."

Pentru Adrian era foarte uşor să glumească pe tema aceasta, se gândi Greg, nu era vorba despre soacra lui. Apoi îl trecură fiorii: dacă nu întârziau la restaurant şi Miranda ar fi intrat cu el, ar fi putut vedea biletul blestemat!

Mototoli factura de benzină, apoi o aruncă la coşul de gunoi.

O plăcea prea mult pe Miranda ca să vrea să rateze prima lor întâlnire. Cu siguranţă nu i-ar fi mărturisit că este însurat şi mai are pe deasupra şi o nevastă gravidă. Nu că fusese vina lui, se gândi Greg cu o nervozitate crescândă, dar unele fete nu prea sunt de acord cu astfel de lucruri.

Prea târziu acum să-şi facă ordine în dormitor şi să schimbe lenjeria. Nu trebuia să rişte s-o invite mai târziu pe Miranda la un pahar înainte de culcare.

Sunetul strident al soneriei îl făcu să tresară. Iisuse, oare *cine* este? Miranda?

Sau soacra venită tocmai din iad?

Simţind că va cădea din picioare, Greg se gândi că oricare ar fi fost, nu se putea să nu răspundă.

Sperând din tot sufletul că era Miranda, deschise uşa de la intrare.

Capul i se smuci când Pamela Greening se repezi la el şi începu să-l pălmuiască.

— De-aia ai plecat, nu-i aşa? arătă ea înfuriată înspre maşina în care stătea Miranda. De-aia ai abandonat-o pe fata mea? Uite, lasă-mă să-ţi spun că n-am de gând să accept asta! Ai să-ţi reiei responsabilităţile, flăcăule. Chloe are nevoie de soţul ei, copilul are nevoie de un tată şi tu ai datoria să...

— Pamela, nu acum.

Greg îngheţă când o văzu pe Miranda pe deasupra umărului soacrei sale, privindu-i din scaunul pasagerului. Era un adevărat coşmar. Trebuia să scape rapid din această situaţie.

— Oh, n-o să faci asta, ţipă Pamela Greening când el închise uşa trântind-o şi încercă să treacă pe lângă ea. Am venit aici să vorbesc cu tine!

— Nu am ce să vorbesc, răspunse el rânjind forţat şi înlătură viguros mâna ce i se încleştase pe braţ. *Nu am nevoie* de asta.

În maşină, Miranda privea cu gura căscată scena bizară. Până în urmă cu câteva secunde nu fusese atentă la nimic, bătuse din călcâie şi cântase împreună cu Bono. Doar când ultimele acorduri ale melodiei încetară îşi deschise ochii şi îl văzu pe Greg cum se certa pe scări cu o femeie între două vârste.

Acum îl vedea cum încearcă să treacă de ea şi cum se îndreaptă către maşină. Pe când deschidea uşa şoferului, o auzi pe femeie — care fierbea — strigându-i furioasă:

— N-ai să scapi aşa uşor!

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat? întrebă Miranda.

— N-o băga în seamă.

— Pe mine *ai să mă bagi* în seamă! Am să te fac să regreţi!

Când motorul porni, Greg reuşi să închidă şi portiera. Femeia, care încerca în continuare să deschidă uşa, se depărtă cu un pas când maşina demară.

— Îmi pare rău pentru asta.

— Greg, cine era? Miranda se răsuci în scaun, privind insistent la femeia rămasă pe trotuar. Apoi se întoarse şi se holbă la Greg: Ce naiba s-a întâmplat?

El clătină din cap şi frână uşor în timp ce luară o curbă.

— O clientă cu capsa pusă. Se mai întâmplă câteodată, din păcate. Ea şi soţul ei au încheiat o poliţă de asigurare pentru o sumă mare. Apoi el s-a sinucis. Poliţa nu acoperă şi o sinucidere, iar ea nu acceptă asta, răspunse calm Greg. Acum scăpaseră, mâinile nu îi mai tremurau. Săraca femeie, continuă el, cred că şi-a pierdut minţile. I-am spus de o mie de ori că asigurarea nu este validă şi că firma nu are să o achite. Dar ea, nu şi nu. Are impresia că vreau să o păcălesc cu trei mii de dolari.

— Glumeşti! zise Miranda cu ochii cât cepele. Este *groaznic*.

Greg încuviinţă din cap.

— Mă tot deranjează la birou. Acum, e evident că a aflat şi unde locuiesc. Vreau să spun că îmi pare rău pentru ea, dar ce pot face eu?

— Să telefonezi la poliţie pentru început, spuse Miranda şi îl strânse de braţ. Poate fi periculoasă!

Extrem de periculoasă, se gândi Greg.

— Deja am vorbit şi cu poliţia. Nu merită. Nu pot să o aresteze până nu face ceva ilegal. Dar cunosc situaţia, adăugă el. Dacă fereastra îmi este spartă sau casa îmi arde până în temelii, vor şti pe cine să dea vina.

— Dacă arde toată casa? repetă înspăimântată Miranda.

— Stai liniştită, îi zâmbi Greg, sunt complet asigurat.

Merita oare să te asiguri? Miranda nu avea nici o asigurare. Era, se gândi indignată, o afacere scandaloasă.

— Dar nu o pot aresta pentru tulburarea liniştii publice? Sau... legile alea împotriva hărţuirii, exclamă ea. Vreau să spun, nu asta face această femeie nebună? Nu te hărţuieşte?

În orice moment, simţi Greg, Miranda ar fi fost în stare să dea un telefon de la cea mai apropiată cabină telefonică la 999.

— Este o femeie în vârstă, îi spuse el, care tocmai şi-a pierdut soţul. A înnebunit de durere. Crezi că un asemenea lucru i-ar face vreun bine? Iar apoi, continuă el cu blândeţe, imaginează-ţi cum m-aş simţi eu, ajutând-o să intre la răcoare. N-aş mai putea suporta mustrările de conştiinţă.

— Opreşte maşina, zise Miranda.

— Ce?

— Am spus să opreşti maşina.

— De ce?

Greg privi speriat în jur după o cabină de telefon. Nu se zărea nici una, dar oare putea risca să oprească?

— Pentru că tu eşti cel mai drăguţ, cumsecade şi generos bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, răspunse Miranda

cu vocea emoţionată şi se aplecă înspre el. Îmi pare rău, dar trebuie să te sărut *cu patimă* în acest moment.

— Bine, momentul adevărului, murmură Greg, vizibil satisfăcut, câteva clipe mai târziu. Eşti pe cale să descoperi adevărata mea faţă.

Miranda, care se întreba dacă mai fusese vreodată aşa de fericită, îi sărută urechea şi coborî cu pupăturile pe gât.

— De ce?

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

— În legătură cu ce?

— Cu generozitatea mea.

— De ce?

— Cardul meu de credit. Am uitat să-l iau.

— Ah. Ei bine, am eu opt lire în geantă.

— Iar eu am opt lire şi jumătate, răspunse Greg îndurerat.

Miranda îi privi ceasul şi rămase cu ochii aţintiţi la mâinile lui, în lumina de chihlimbar a serii revărsată de felinarul de deasupra lor.

— Deja am ratat rezervarea mesei. Nu-i nimic.

— De ce nu-i nimic? întrebă surprins Greg.

— Pentru că prefer pizza câteodată, răspunse Miranda, continuând să-l sărute.

16

Magazinul era cel mai aglomerat sâmbăta. Pe la ora cinci, Chloe se pregătea să plece acasă, unde să se aşeze pe canapea cu picioarele ridicate. Sau aşa ar fi făcut, dacă mama ei nu ar fi fost acolo, gata să se lanseze într-o a treia tiradă împotriva lui Greg.

— La naiba, zise dintr-odată Bruce, nu am cadoul încă.

— Ce cadou?

— Pentru mama. E ziua ei de naştere, de aceea mergem acolo cu toţii diseară.

După cum îşi dădu ochii peste cap, Chloe realiză că nu era foarte încântat să-i facă o vizită obligatorie lui Florence.

— Ce îi iei?

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse rapid Bruce, privind în jur. Ceva care să coste în jur de o sută de lire. Vasul ăla pentru fructe. Nu, a mai primit unul de Crăciun. Ah, sfeşnice, asta o să-i iau. Cele două de acolo. În timp ce clătina din cap înspre sfeşnicele emailate argintii, ridică receptorul şi începu să tasteze un număr. Le ambalezi tu pentru mine, Chloe? Ce fată bună. Şi pune şi tu o felicitare, gesticulă el înspre display.

— Nu ştiu ce fel de felicitare i-ar plăcea mamei tale, răspunse indignată Chloe.

— Are şaizeci şi doi de ani, ridică din umeri nerăbdător Bruce. Ce trebuie să ştii mai mult? Ia ceva cu flori pe ea.

În timp ce îl auzea cum programează un meci de golf pentru dimineaţa următoare, Chloe se întreba dacă nu cumva el se aştepta ca ea să-i şi semneze felicitarea, poate să i-o şi dea din partea lui. Nu o întâlnise niciodată pe mama lui Bruce, dar vorbise de câteva ori cu ea la telefon, când Florence sunase să-şi caute fiul.

Părea grozavă, se gândi Chloe. Mult mai drăguţă decât fiul ei răutăcios.

— Foloseşte hârtie aurie, îi spuse Bruce peste umăr.

— Vrei să spui hârtie din aceea de două lire coala? întrebă pe un ton voit scandalizat Chloe, întoarsă cu spatele.

— Păi ce naiba, gesticulă el îngăduitor cu mâna prin aer, e ziua ei de naştere. I-ar plăcea puţin auriu.

— Ne pare rău, dar suntem pe cale să închidem, se adresă Bruce clientei care deschise uşa magazinului la cinci şi jumătate.

— Ştiu asta, sunt mama lui Chloe. Pamela Greening se strecură pe lângă el, lăsându-l puţin surprins. Tot nu e acasă, îi spuse lui Chloe, care scotea afară din depozit o cutie cu câini dalmaţieni din porţelan. Am fost de patru ori pe la el şi nu l-am văzut. Cu siguranţă e prin oraş cu noua lui achiziţie. I-a fost frică să dea ochii cu mine. Ai voie să ridici greutăţi?

O fixă pe fiica ei cu o privire dezaprobatoare.

Prea târziu, Chloe realiză că existau câteva chestii de care mama ei trebuia să ţină seama când era şi Bruce de faţă.

— Mamă, nu mă interesează dacă Greg a ieşit în oraş cu noua lui achiziţie. Era o minciună, dar atenţia încordată a lui Bruce trebuia păcălită în vreun fel. Nu mă interesează nici

dacă ar avea un întreg harem de fetiţe. Mama a fost să vorbească cu el aseară, îl lămuri ea îmbujorată pe Bruce, iar el era cu o fată.

— Deci de aceea te-a părăsit. Şi-a găsit pe altcineva, clătină din cap Bruce. Bănuise el ceva mai demult. Apoi se încruntă. Dar...

— Te superi dacă las astea pe luni, vorbi Chloe, acum că a venit să mă ia mama? Iar tu trebuie să ajungi la petrecerea mamei tale... ah, şi să nu uiţi cadoul.

Îi înmână cadoul gata ambalat, cu panglici aurii spiralate. Bruce se holbă la el, apoi privi zăpăcit la ea.

— De ce nu ai voie să ridici greutăţi?

— Mă doare spatele. Nu-ţi face griji, îl asigură Chloe. M-a atins psoriazisul.

— Psoriazisul?

— Ah, nu psoriazisul. Sciatica. Acum nimerise? Simţea cum o năpădesc căldurile. Sau lumbago. Asta era categoric o durere de spate. Poate e lumbago, concluzionă ea, nici doctorul nu era prea sigur.

— Nu mi-ai spus că ai lumbago, zise pe un ton acuzator Pamela Greening.

— Nu e ceva serios, mă apucă doar câteodată. Haide, mamă, să mergem.

— Bine, bine, dar ai grijă de tine, o avertiză ea. Nu trebuie să cari cutii grele încolo şi încoace — şi îndreptă un deget spre Chloe pentru a fi mai bine înţeleasă. Nu face bine copilului.

— Stai, strigă Florence când se auzi soneria. Numai puţin. Dădu peste cap paharul de whisky. Nu pot să mă prezint prea trează în faţa lor. Doamne, e mai rău decât o vizită a celor de la Serviciul Social.

Miranda se ridică să răspundă la uşă.

— Stau numai cu o condiţie. Dacă Jason începe să mă lovească, să îl pot băga în cuptorul cu microunde.

— La mulţi ani, mamă!

Bruce sărută supus obrajii pudraţi ai mamei sale.

— La mulţi ani! repetă urările şi Verity, împingându-l înainte pe Jason.

— Haide, scumpule, pup-o pe bunica.

— Miroşi a whisky, îi spuse Jason lui Florence.

— Mulţumesc cerului pentru asta, aveam impresia că beau doar apă chioară. Şi vorbind de băuturi — se întoarse ca către Miranda, care privea pofticioasă înspre cuptorul cu microunde — fii drăguţă şi fă tu pe gazda!

Cadoul începu să fie despachetat şi analizat pe toate părţile. Oricât de elegante erau sfeşnicele, totuşi nu se potriveau gusturilor lui Florence.

— Frumoase, Bruce. Foarte frumoase. Unde le-ai găsit?

Întrebarea era doar pentru propriul amuzament al lui Florence, oare chiar credea că nu ştia ea de unde le luase?

— Le-am văzut într-un magazinaş din Covent Garden, răspunse plin de el Bruce.

— Ar trebui să descoperi cine este furnizorul. Cred că astfel de lucruri s-ar vinde bine la tine în magazin. Cum merg afacerile, apropo?

— Oh, destul de bine. Binişor.

— Şi Chloe?

Bruce se schimbă la faţă. Clătină din cap.

— Vine cu veşti proaste. E însărcinată.

— Oh, Doamne! Pe Chloe a părăsit-o soţul acum câteva săptămâni, îi explică scurt Florence Mirandei. Pe cuvântul meu, ce încurcătură. Biata Chloe.

— N-o mai plânge pe biata Chloe, izbucni Bruce. Fie-ţi milă mai degrabă *de mine*!

Florence îl privi ciudat.

— Oh, Bruce, ce *ai mai pus* la cale? Nu-mi spune că e al tău copilul!

Acum veni rândul lui Verity să izbucnească.

— Florence, normal că nu-i al lui!

— Am glumit, răspunse Florence.

— Nu se glumeşte cu astfel de chestii, replică vehement Verity. Cum i-a putut *face* asta Chloe lui Bruce? Cred că visează la concediul maternal, pentru numele lui Dumnezeu! Luni de zile fără să muncească, să primească bani fără să-i merite...

— N-o să primească ea aşa ceva, bineînţeles, o întrerupse Bruce. Atunci o s-o concediez. Dar n-are să fie uşor... iar datorită împrejurărilor nu am să...

— Au, strigă Miranda când Jason o lovi cu piciorul.

— Scumpule, gânguri Verity, de câte ori te-am rugat să nu mai faci asta? Oamenilor nu le place să fie loviţi.

— N-o poţi da afară pe Chloe doar pentru că este însărcinată, protestă Florence. E groaznic. Oricum, nu există legi împotriva acestor practici meschine?

— Pot să văd pe sub fusta ta, îi spuse Jason Mirandei.

Miranda îi făcu semn să se apropie.

— Iar eu pot să văd prin capul tău. Uitându-se atent printr-o ureche, adăugă: De aici şi până în cealaltă parte.

— Ba nu poţi, răspunse vizibil jignit Jason.

— Ba da, îţi spun eu că pot. Ia stai aşa, dă-mi paiul ăla. Dacă îl pot strecura înăuntru, pot trece cu el până la cealaltă ureche...

— Miranda te necăjeşte, zise cu dezaprobare Verity. Vino aici, scumpule, şi aşază-te lângă mine.

— Nu o concediez pentru că este însărcinată, explică Bruce cu o gravă stăpânire de sine. O să inventez eu altceva.

Florence nu suporta deloc obiceiul lui de a o trata ca pe un copil de şapte ani.

— Dar am crezut că fata asta este un angajat model.

— Era. Dar acum e însărcinată şi trebuie să plece, ridică el din umeri. Banii înseamnă bani. Avem o afacere mică, nu facem acte de caritate.

Bruce plănuise totul. Pentru a se folosi de Chloe până la capăt, avea s-o lase să muncească până când năştea, dar ţinând evidenţa tuturor lucrurilor de care nu s-ar fi achitat corespunzător. Când o să nască, are toate şansele să nu vrea să se mai întoarcă la serviciu, se gândi prevăzător Bruce. Iar dacă ar mai fi vrut să revină — ei bine, până atunci ar fi strâns toate dovezile necesare oricărui tribunal că era în măsură să o concedieze.

Jason exersa tot felul de mişcări de karate pe marginea mesei pentru cafea. Uitându-se la Miranda, Florence îi surprinse privirea plină de reproş. M-ai minţit, putea citi Florence pe faţa ei, mi-ai promis că am voie să îl bag în cuptorul cu microunde dacă mă loveşte.

— Dragă, parcă te grăbeai să ajungi undeva?

Miranda se ridică exact în clipa în care auzi asta.

— Înveseleşte-te, se va sfârşi în curând, îi şopti ea lui Florence în timp ce o îmbrăţişa.

Verity privi atentă la felul cum era îmbrăcată Miranda: cu o fustă scurtă, roz cu picăţele, bine întinsă peste coapse.

— Îţi văd chiloţii, croncăni Jason.

— Distrează-te, o mângâie pe braţ Florence. Miranda se întâlneşte cu un tânăr chipeş, le explică ea lui Bruce şi Verity după ce uşa se închise.

Verity, care nu era deloc de acord cu fustele indecent de scurte purtate de Miranda, răspunse glacial:

— Chiar aşa? Şi ce culoare e părul ei... *mov*?

Chloe ura situaţiile când mama ei avea dreptate şi ea nu, iar acum era o astfel de situaţie.

Nu conta cât de mult ar fi sucit cifrele, lucrurile nu stăteau cum ar fi vrut ea.

— Vezi, asta eşti tu, spuse Pamela Greening, trăieşti cu capul în nori. Dacă asta e tot ce capeţi, bătu ea uşor în hârtia de pe birou, şi asta e tot ce trebuie să dai — o altă lovitură triumfătoare în hârtie —, ei bine, să recunoaştem, te duci la fund.

Chloe îşi masă tâmplele care îi zvâcneau. Nu ştia ce era mai rău, să încerce să facă socoteli sau să o asculte pe mama ei cum o cicăleşte neîncetat.

— Adu-ţi acasă soţul, asta trebuie să faci, clătină din cap repede Pamela.

Oh, Doamne.

— Mamă, îl cunosc destul de bine pe Greg. N-o să se răzgândească. De acum înainte sunt pe cont propriu.

— Ah, dar nu eşti chiar de una singură, nu-i aşa? Mai ai un copil care aşteaptă să vină pe lume. Nu te poţi îmbăta cu apă rece, fata mea. Nu că în Londra ar exista numai izvoare cu apă proaspătă!

Această ultimă remarcă a fost însoţită de un râs dispreţuitor.

— O să plec din apartamentul ăsta. O să găsesc o locuinţă mai ieftină, spuse obosită Chloe.

— Oh, da, crezi că i-ar face bine copilului să crească într-o cameră închiriată murdară, pe o stradă cu tâlhari şi drogaţi care pândesc la orice colţ. Nu, nu, *nu*, continuă hotărât Pamela. Mai vorbeşte o dată cu Greg. Sunt sigură că are să te ajute. La urma urmei, astea sunt îndatoririle unui soţ.

17

— Vezi, treaba este, mamă, începu Bruce, dacă mergem la bancă, rata dobânzii va fi mult mai mare. Apoi mi s-a părut că ai toţi banii răspândiţi prin conturi... şi tu nu prea îi foloseşti la nimic...

Verity îl luase pe Jason în bucătărie să caute coca-cola. De îndată ce Bruce îşi trase scaunul mai aproape de al ei şi îşi luă o figură serioasă, Florence îşi dădu seama la ce să se aştepte.

Inima i se strânse.

Este aniversarea mea, şi ce primesc? O vizită scurtă din obligaţie de la familie şi o cerere de bani.

O cerere pentru *mai mulţi* bani, se gândi Florence. Ce s-a întâmplat cu ultimele zece mii... şi cu cele douăzeci de mii de dinainte de ele...

— De unde ştii că nu îmi trebuie? Poate că am şi eu planuri, răspunse ea calmă.

Bruce o privi neîncrezător.

— Planuri să faci ce? Tu nu ai o afacere de care să te ocupi. Tu nu faci niciodată nimic, nu ieşi nicăieri...

— Ştiu, ridică din umeri Florence, arătându-şi paharul care aştepta să fie umplut din nou. Dar poate e timpul să încep să fac şi eu ceva. Să fac diferite lucruri şi să vizitez diferite locuri, continuă ea dusă pe gânduri, savurând

expresia de pe faţa fiului ei. Lucruri captivante şi să vizitez locuri înfiorător de scumpe.

— În regulă, bine, dar cu siguranţă poţi să te lipseşti de bani.

Gâtul lui Bruce se înroşi, ca un semn al disconfortului. De obicei, îşi aminti Florence, spusese „da" imediat şi îi completase un cec într-o clipită.

Vai, Bruce, sunt mama ta, nu o sursă de bonuri de masă pe viaţă.

— Dragă, mai toarnă-mi un pahar, te rog. Cu mai multă gheaţă de data asta, ceru ea răspicat.

Din bucătărie răzbătură câteva oftaturi furioase.

— Nu înţeleg de ce este aşa de greu să înţeleagă, o auzi Florence pe Verity şuierând. Oricum o să-ţi revină ţie totul atunci când moare.

— Bunica trage să moară? întrebă înfiorat Jason. Când, *în curând?*

Dacă acesta ar fi un thriller marca P.D. James, se gândi Florence, aş fi norocoasă dacă mai prind şi noaptea asta.

— Am doar şaizeci şi doi de ani, Verity, nu o sută doi, zise ea venind cu scaunul în uşa bucătăriei.

— Îmi pare rău, Florence, n-ar fi trebuit să auzi asta, zise Verity, cu buzele strânse şi sprijinindu-se de frigider. Dar asta-i adevărul, nu? Bruce este fiul tău. Practic, sunt banii lui, dar pe tine nu te impresionează foarte mult lucrul ăsta. Nu înţelegi cât de umilitor este pentru el să-ţi tot ceară ceea ce oricum este de drept al lui?

Din moment ce nimeni nu avea de gând să-i mai umple paharul, Florence îşi mânui scaunul printre ei şi se servi singură.

— De câţi bani ai nevoie?

— Cincisprezece, răspunse Bruce în timp ce se juca nervos cu nodul de la cravata lui Armani, de culoarea topazului.

— Cincisprezece lire sau cincisprezece mii de lire?

Neavând chef de glume, Bruce îi aruncă o privire şi luă o înghiţitură zdravănă de gin.

— O să-ţi dau cinci mii, zise Florence.

— Oh, *haide*, nu e chiar..., ţipă Verity, înfiorată de parcă ar fi fost cuplată la curent de 220 V.

— Dacă nu e de ajuns, continuă Florence, ţi-aş sugera să-ţi vinzi Mercedesul ăla nou şi lucios.

Doamne, ce uşurată mă simt acum! Parcă aş fi ieşit dintr-un corset groaznic de strâns, se gândi încântată Florence. Ar fi trebuit să fac asta de acum mulţi *ani*.

— Vrei să spui că ţi-ai dori să trăim ca nişte săraci, mamă? Asta vrei?

— Mă gândesc că poate ar fi bine să încercaţi să vă întreţineţi singuri, răspunse mulţumită de sine Florence. Să vă câştigaţi existenţa prin propriile voastre mijloace, fără să mai primiţi totul de-a gata de la mine.

— În regulă, dacă aşa consideri, spuse Bruce golindu-şi paharul, apoi uitându-se atent la ceas. Oricum, noi trebuie să plecăm. Nu-ţi face griji pentru noi, mamă. Magazinul probabil va da faliment, o să vindem casa, iar Jason va merge la o şcoală undeva departe, dar tu stai liniştită, nu-ţi face griji...

— Bruce, tu mă iubeşti pe mine? îl întrerupse brusc Florence.

— Poftim?

— Tu mă iubeşti pe mine? repetă ea întrebarea, în timp ce-şi căuta ţigările şi-şi aprindea una, pentru a o enerva pe Verity. Tu ţii la mine, vrei să mă vezi şi pe mine fericită?

— Asta este o întrebare ridicolă, răspunse Bruce clătinând din cap, încă orbit de furie. Bineînţeles că vreau, răspunse el, luând-o pe Verity pe după umăr. Amândoi vrem asta.

— Doar că eşti aici de mai bine de o oră, zise Florence privindu-i pe amândoi. Şi tot ce am făcut până acum a fost să vorbim numai despre tine. Nici măcar nu m-ai întrebat ce mai fac.

O văzu pe Verity cum îi dă un ghiont cu subînţeles în coaste.

— Mamă, îmi pare rău, se plânse prefăcut Bruce, ca un copilaş care şi-a dat seama că fusese nepoliticos.

— Nemaipomenit de bine, mulţumesc. Mă simt aproape — care ar fi cuvântul? — întinerită. Ăsta e lucrul uluitor cu rutina, nu crezi? Nu-ţi dai seama cât de mult te afectează, până când nu te scoate cineva din ea.

— Nu înţeleg, mamă, îi spuse nedumerit Bruce. Sigur asta nu are vreo legătură cu religia?

— Am cunoscut pe cineva, îi mărturisi Florence, care mă face foarte fericită.

— Doamne sfinte, exclamă Bruce şi bărbia începu să-i tremure.

— Un prieten, zise Verity. Florence, ce drăguţ. Ce mă bucur pentru tine!

— Vrem să ne simţim bine, să ne distrăm, continuă Florence. Să călătorim prin toată lumea.

— Deci şi el e la pensie, dădu aprobator din cap Bruce. Tipul trebuie să fie bogat dacă îşi permite astfel de vacanţe. Ce-a fost el la viaţa lui?

— Oh, a făcut de toate, le zâmbi larg Florence. Dar nu e la pensie.

— Dacă nu e la pensie, întrebă Verity, cum are să călătorească cu tine în lume?

Deşi în ziua de astăzi, cu ajutorul computerelor orice e posibil, se gândi ea.

— Foarte uşor. Inelele extravagante de pe degetele lui Florence sclipiră când ea flutură din mână. Acum îşi caută alt serviciu.

— Şi cum îşi permite să te plimbe prin atâtea locuri?

— Nu el mă plimbă pe mine, îi lămuri Florence, ci eu o să-l plimb pe el.

— Mamă, ai *înnebunit?*

— El are grijă de mine. Mă face să râd. Când sunt cu el simt că *trăiesc*, pentru prima dată după atâţia ani. Florence făcu un cerculeţ cu fumul de la ţigară. Şi nu mă interesează dacă oamenii cred despre mine că sunt o bătrână care a luat-o razna, pentru că ei pur şi simplu nu ştiu cum este el de fapt. Suntem fericiţi şi asta este tot ce contează.

Lui Bruce nu-i plăcea cum sunau toate astea. Fruntea i se încreţi suspicioasă.

— De ce ar fi de părere oamenii că ai luat-o razna?

— Pentru că el e mai tânăr decât mine, îl lămuri Florence, ridicând din umeri cu nepăsare.

Oh, nemaipomenit.

— Cu cât e mai tânăr decât tine?

— Uite ce e, e viaţa mea. Dacă pentru noi nu contează asta, de ce ar deranja pe altcineva?

— Mamă, cu cât e mai tânăr?

— Destul de tânăr faţă de mine. Ei, bine, bine, recunoscu ea oftând. Dacă vrei să ştii, e chiar mai tânăr şi decât tine.

***

— Uită-te la tine, ce-ţi strălucesc ochii, îi zise Florence plină de afecţiune când Miranda se întoarse cu puţin timp înainte de miezul nopţii. Nu-i nevoie să te întreb dacă ai avut parte de o seară plăcută.

— Am avut, am avut, răspunse Miranda, făcând piruete prin sufragerie în timp ce-şi scotea papucii din picioare.

— Şi el unde este?

— Doar îl aţâţ, îl ţin pe ace, răspunse Miranda aruncându-se pe canapeaua de catifea, ameţită de atâta învârtit. Nu vreau să creadă că mă îndrăgostesc uşor. Vreau să spun, tu ştii că aşa e şi ştiu şi eu la fel de bine, dar vreau ca el să nu afle asta prea repede.

— Ce tactici, zise uimită Florence, sunt impresionată.

— Şi eu, rânji Miranda. Dar tu cum ţi-ai petrecut seara?

— Aproape la fel, dacă vrei să ştii. Am refuzat să-i dau lui Bruce ce mi-a cerut. Doar că ceea ce a vrut el, bineînţeles, erau banii, zise Florence strâmbându-se. De fapt, chiar am fost un pic răutăcioasă în această seară.

Aşezându-se, Miranda îşi strânse genunchii la piept.

— Nu-mi spune că ai mâncat toate trufele de vanilie. Nu, mai mult decât atât, Jason te-a enervat şi pe tine. Tu te-ai înfuriat, l-ai luat de picioare şi l-ai atârnat pe fereastră până ţi-a cerut iertare.

Dacă Jason ar fi încercat să o lovească, se gândi Florence, cu siguranţă ar fi fost tentată să procedeze exact cum a descris Miranda.

— Le-am mărturisit lui Bruce şi lui Verity că nu le pot da banii pe care mi i-au cerut, pentru că eu însămi am nevoie de ei. Le-am spus că am cunoscut un tânăr şi că urmează să

plecăm împreună să facem înconjurul lumii, şi să cheltuim tot până la ultimul penny.

— Nu pot să cred! ţipă Miranda şi bătu din palme.

— Oh, ba da. Trebuia să le vezi feţele. Să vezi cum au pălit, oftă Florence. Când l-am înştiinţat pe Bruce că, dacă mă voi căsători, va trebui să-i zică „tată" lui Orlando, aproape că a făcut infarct pe loc.

— Şi chiar te-au crezut?

Miranda râdea cu lacrimi. Îşi şterse ochii cu partea de sus a tricoului ei negru, bun pentru că nu se vedea pe el rimelul.

— Au crezut tot ce le-am spus.

— Şi... Orlando!

— Părea un nume de gigolo, răspunse Florence, mulţumită de sine. Nu m-am gândit la asta dinainte, să ştii. Totul mi-a venit pe moment. Am inventat pe măsură ce înainta discuţia. A fost genial. Am fost *atât* de mulţumită de mine... Doamne, aş putea să devin următoarea Barbara Cartland.

— Una e de-ajuns, zise Miranda. Oricum, nu cred că în lume există suficient ruj roz pentru voi două. Un gigolo care vânează averi, continuă ea, căutând cutia cu trufe de vanilie, oferindu-i cu generozitate una lui Florence. Cum de ţi-a venit ideea asta?

— Tom Barrett şi mireasa lui comandată prin poştă, fata pe care a adus-o tocmai din Thailanda. Ţi-am povestit despre el, îţi aminteşti?

Miranda încuviinţă din cap.

— Mi-ai spus că nu va dura prea mult.

— Ştie şi el asta. Tom nu e prost. Dar se distrează, face tot ceea ce-i place, spuse Florence. Iar fiica lui nu are nimic de comentat în legătură cu asta. Fericirea lui Tom înseamnă

şi fericirea ei. N-a avut o cădere nervoasă la gândul banilor cheltuiţi de tatăl ei, pe care nu-i va moşteni.

— Şi cât ai de gând să continui cu farsa asta? întrebă Miranda cu gura plină de trufe.

— Mă gândeam la câteva luni.

— Câteva luni! Nu crezi că Bruce o să vrea să-l cunoască pe acest iubit al tău?

— Probabil, ridică din umeri Florence. Dar nu va avea cum, nu-i aşa? zise luând o înghiţitură de whisky. O să-i spun că Orlando e foarte pretenţios cu persoanele pe care le întâlneşte, iar Bruce nu este suficient de bogat.

18

Următoarele două săptămâni au fost un coşmar pentru Chloe. În fiecare zi, în timpul pauzei de prânz şi după serviciu, se târa dintr-un apartament deprimant într-altul şi mai deprimant, căutând disperată ceva care s-o mulţumească.

În fiecare seară, când mama sa îi telefona din Manchester, Chloe îi ascundea adevărul, insistând că era bine şi lăsând impresia că singurul motiv pentru care încă nu găsise unde să stea era pentru că avea o gamă prea largă de spaţii încântătoare din care să aleagă.

Şi mai era şi serviciul, mai mult un câmp minat decât un magazin zilele astea, cu un Bruce care se prefăcea tot timpul îngrijorat de starea ei — dar Chloe *ştia* că el era disperat să găsească un motiv cât de minor ca s-o dea afară. Starea nu i s-a îmbunătăţit după veştile că mama lui şi-a găsit un iubit tânăr şi plănuia o escapadă pentru a-şi cheltui banii, în loc să-i dea lui Bruce.

— A luat-o razna, a înnebunit de tot. Aş putea s-o reneg pentru asta, urla el. Cât despre afacere, murmură el ameninţător, nu ştiu cum am să mă descurc, sincer.

Atmosfera în magazin nu era una prea plăcută. Şi, ironia sorţii, cu cât Chloe încerca să fie un angajat perfect, cu atât lucrurile mergeau mai rău. Cum nu mai întârziase niciodată

din pauza de prânz, luă dintr-odată două bile negre într-o singură săptămână.

— Îmi pare foarte rău, autobuzul s-a defectat, iar eu a trebuit să alerg ultimii şapte sute de metri, se plânse ea, năvălind în magazin la două şi zece.

Apartamentul pe care voia să-l viziteze se închiriase până să ajungă ea acolo, şi a mai cheltuit şi o liră şi patruzeci de cenţi pe biletele de autobuz.

— Am nevoie de tine ca să fii aici la timp, o ameninţă Bruce, chiar dacă magazinul e gol. În timp ce-şi nota întârzierea lui Chloe în agendă cu o satisfacţie mascată, îi spuse dur: Nu te străduieşti suficient.

Când a plecat de la serviciu în acea seară, Chloe a observat o maşină parcată neregulamentar în faţa magazinului. Adrian, prietenul lui Greg. Adrian îi făcu semn să se ducă la el.

— Chloe, e vorba de mama ta. Telefoanele astea trebuie să înceteze.

— Dar am rugat-o.

Chloe se îmbujora în fiecare seară când mama ei îi povestea detaliile jignitoare ale ultimei convorbiri. Era atât de umilitor. Mai era şi total inutil.

— Trebuie să ne punem robotul în funcţiune tot timpul acum, se plânse Adrian. Ne e foarte greu.

— Îmi pare rău. Şi eu vreau să înceteze la fel de mult ca şi tine, răspunse Chloe, în timp ce se juca agitată cu ziarul.

Mai avea încă trei apartamente pe care să le viziteze şi era disperată să nu întârzie.

— Oricum, Greg se va muta săptămâna viitoare, şi după asta nu va mai avea rost să telefoneze. Adrian mai trase un

ultim fum din ţigară şi o aruncă în canal. Poate îi transmiţi tu asta.

Mâinile lui Chloe se umeziră.

— Greg se mută? Unde?

Adrian o măsură cu privirea.

— Din moment ce mama ta este motivul pentru care pleacă, nu cred că va fi prea încântat să-ţi dau adresa lui.

Fii tare, fii tare!

— Se mută cu... prietena lui?

— Chiar nu pot să-ţi spun. Chloe, nu-mi mai pune şi alte întrebări, te rog. Eu sunt prins la mijloc.

Măcar avea bunul-simţ să pară stânjenit. Chloe îşi aduse aminte de toate mesele pe care le pregătise pentru Adrian în primele săptămâni după ce soţia îl părăsise. Apoi, suferise atacuri de panică, se îmbăta deseori şi căuta disperat companie. Îi ascultase interminabilele văicăreli, îi dăduse să mănânce şi să bea, îi călcase chiar şi cămăşile când i-a spus că Lisa îi luase şi singurul fier de călcat.

De câte ori, în timpul acelor săptămâni, Adrian clătinase din cap şi-i mărturisise cât îi era de recunoscător? „Tu şi Greg sunteţi nişte prieteni adevăraţi", bolborosea el după cea de-a noua sticlă de Stella. „Vorbesc serios, nu ştiu cum m-aş descurca fără voi doi."

Aia a fost atunci, bineînţeles, iar asta se petrece un an mai târziu.

Adrian depăşise povestea cu Lisa. Acum revenise la normal.

— Şi eu sunt în căutarea unui apartament, îi mărturisi Chloe. De fapt, chiar am întârziat la o programare. Crezi că ai putea să mă duci cu maşina până în Parcul Finsbury?

— Te-aş duce, minţi Adrian, dar şi eu mă grăbesc.

— Am văzut patruzeci şi trei de apartamente în ultimele două săptămâni. Toate arătau îngrozitor. Du-mă, te rog, mai încercă ea o dată să-l convingă.

Dar nu avea nici un rost. El nu mai era prietenul ei acum, ci al lui Greg.

— Îmi pare rău, Chloe, chiar nu pot. Cred că ar fi mai bine să iei metroul.

M-ar fi luat dacă aş fi sărit în faţa maşinii, se gândi Chloe în timp ce aceasta începu să demareze.

Două dintre apartamente arătau îngrozitor, dar al treilea — cel din Clerkenwell — era destul de drăguţ. Chloe îi spusese proprietarului că era foarte interesată să-l închirieze.

Când a ajuns acasă, a găsit pe robotul telefonic un mesaj de la respectivul proprietar care îi spunea că tocmai îl închiriase unei alte persoane.

Chloe îşi reîncălzi pastele care rămăseseră din seara trecută şi bău un pahar de *milkshake* de căpşuni. Apoi mâncă două chifle Chelsea şi o ceaşcă de budincă de orez, după care făcu o baie.

Până când îşi mai putea permite să plătească apa caldă.

După aceea, se privi în oglinda din dormitor, în timp ce se dezbrăca de rochie cu precauţie, precum un chirurg plastician care îndepărtează un ultim bandaj de pe o operaţie.

Nu-i de mirare că nimeni nu vrea să-mi închirieze un apartament, se gândi Chloe, sunt atât de grasă şi arăt atât de oribil încât poate nu merit.

După ce se îmbrăcase — ei bine, nu prea era recomandat la oglindă — se îndreptă spre bucătărie, unde-şi desfăcu un pachet de biscuiţi cu cremă.

Avea de ales: să mănânce sau să plângă. Şi nu mai avea şerveţele.

Iar timpul o presa, realiză Chloe neliniştită.

Trebuia să se mute de acolo în două săptămâni. Dacă nu-şi găsea repede o nouă locuinţă, risca să rămână pe drumuri.

Sau, mai rău, să stea din nou în Manchester cu mama ei.

O gură de vin i-ar fi fost de ajutor. Din moment ce-i era interzis vinul, Chloe îşi făcu curaj cu un biscuit.

Călcându-şi mândria în picioare, formă numărul de telefon al lui Adrian.

După cum se aştepta, răspunse robotul.

— Greg, sunt eu. Chloe. Trebuie să vorbesc neapărat cu tine, zise ea cu o voce tremurătoare. Sună-mă, te rog.

După ce aşeză telefonul în furcă, îl fixă meditativ cu privirea.

Acesta sună în mai puţin de două minute.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Greg fără menajamente. S-a întâmplat ceva?

Dacă s-a întâmplat *ceva*?

Oh, nu, totul e-n regulă, se gândi Chloe. Sunt însărcinată, soţul m-a părăsit, sunt pe cale să-mi pierd slujba, nu am unde să locuiesc şi, dacă nu mă opresc din mâncat, o să capăt proporţii înspăimântătoare.

— Chloe? Mai eşti pe fir?

Era ciudat să-i audă din nou vocea. Strânse receptorul cu ambele mâini.

— Am vorbit cu mama. N-o să vă mai deranjeze cu telefoanele.

— Bine atunci. Nu că ar fi însemnat mare lucru pentru mine, îi răspunse Greg. După cum ţi-a spus Ade, o să plec de aici săptămâna viitoare.

Bine, acum e acum, se gândi Chloe şi trase aer adânc în piept.

— Greg, nu pot să mă mai descurc. Din punct de vedere financiar vorbind. Îmi caut un apartament mai ieftin, dar mi-e imposibil să mă descurc cu toate cheltuielile.

Urmă o pauză lungă.

— Trebuia să te fi gândit la asta înainte să rămâi însărcinată, replică el rece. Şi? Ce legătură are asta cu mine?

Cum s-a ajuns la asta? Eram atât de fericiţi odată, se gândi Chloe. Greg era încântător ca nimeni altul atunci când ne-am cunoscut. Dar acum şi-a dat seama de adevărata lui faţă. Pasiunea lui Greg era pe cale să se stingă. Odată ce s-a obişnuit cu ideea despărţirii, nu-l mai interesa nimic.

De fapt, nu era el prea tandru nici înainte, îşi aminti Chloe. Oh, da, când venea vorba despre bani, întotdeauna fusese puţin răutăcios.

— Mă gândeam că... poate mă ajuţi puţin.

Ambalajul de la cremă foşnea între degetele ei în timp ce vorbea.

— Îmi e imposibil. Şi eu mă mut. Şi apartamentul ăsta nou mă costă o avere.

Acest nou cuibuşor de nebunii, vrei să spui, se gândi Chloe.

— Ideea e că am vorbit cu Bruce despre asta. Mi-a spus că din punct de vedere legal am dreptul la un suport financiar. Dacă merg la un avocat, ai putea primi o înştiinţare că...

— Nici o şansă, Chloe. O să merg până în pânzele albe. Tu ai ales să păstrezi acest copil, nu eu. Doamne, zise el

dezgustat, eşti o ticăloasă! Mai întâi ne distrugi căsnicia, iar acum ai tupeul să te susţin financiar. Dacă eşti în încurcătură, asta e numai din vina ta, nu din a mea. Eu sunt cel nevinovat în această problemă şi să fiu al naibii dacă am să-ţi dau vreun ban.

— Nu vreau să te storc de bani, răspunse Chloe, simţindu-se vinovată. El întotdeauna inventa argumente nemaipomenite. Dar nu ştiu ce să mai fac, Greg. Nu mai am *nici un* ban, iar după cum spune legea, tu trebuie să...

— Nu mă ameninţa cu legea! O să-mi schimb adresa, pot să îmi schimb şi slujba. Deci, legea nu mă poate obliga să fac nimic, concluzionă el. Mai întâi trebuie să-mi dea de urmă.

Chloe era singură în magazin în dimineaţa următoare, încercând să scoată dintr-o cutie nişte figurine de porţelan ambalate.

Când sună telefonul, se cutremură ca şi cum ar fi explodat o bombă. Scăpă din mână fragila narcisă de porţelan, iar aceasta lovi un alt bibelou, o ţărăncuţă, căreia îi rupse mâna.

Bibelourile nu erau exagerat de scumpe, dar nu asta era important. Chloe se imagină ea însăşi o narcisă rănită.

Se imagină, cu bagajele făcute, urcând într-un autobuz către Manchester.

Înapoi la mama ei.

Un destin mai crud decât moartea însăşi.

— Alo? oftă ea în telefon.

— Pe cuvânt, aşa chiar nu merge. Nu, nu, *nu*, o mustră la telefon o voce familiară. Ar fi trebuit să spui: „Bună dimineaţa, aici Ocazii Speciale, cu ce vă pot ajuta?" pe un ton *groaznic* de drăguţ. Îmi pare rău, Chloe, nu ai nici măcar

vocea plăcută a unei stewardese care tocmai a suferit o lobotomie. Eu te-aş concedia pe loc.

Chloe se simţi puţin îmbărbătată, în ciuda tuturor greutăţilor.

Nu foarte mult.

— Prea târziu. Cred că tocmai m-am concediat singură. Bună ziua, doamnă Curtis. Ce mai faceţi?

— Într-o dispoziţie excelentă. Te bate la cap Bruce? chicoti Florence. Hai, nu-ţi mai face griji. Ia dă-mi-l la telefon, să-i spun eu vreo două.

— Mi-e teamă că Bruce nu e aici (era o minciună, nu-i era teamă, dimpotrivă). Este plecat la o expoziţie cu vânzare în Birmingham. Să-i zic să vă sune când se întoarce?

— Nu-ţi face griji, nu e nimic important. O să-i dau un telefon diseară. Şi, întrebă Florence, *tu* ce mai faci?

— Oh, sunt bine, minţi ea din nou.

— Ai vreun client în magazin?

— Nu, răspunse uimită Chloe.

— Bine. În acest caz, termină cu politeţurile şi spune-mi sincer, cum te simţi?

Lui Chloe i se puse un nod în gât. Acestea erau primele cuvinte amabile pe care le auzise în ultimele săptămâni. Şi veneau tocmai din partea mamei lui Bruce, o femeie despre care se poate să fi auzit foarte multe lucruri — nu numai lucruri bune — dar pe care nu a întâlnit-o niciodată.

— Cum mă simt? întrebă ea şi lacrimi fierbinţi i se scurgeau pe obraji. Nu foarte bine.

— Aşa îmi imaginam şi eu. Bruce mi-a povestit despre greutăţile tale, îi mărturisi Florence pe un ton binevoitor. O situaţie destul de încurcată şi pentru alţi oameni, continuă

ea. Vreau să spun, toată lumea stă în cumpănă: să te felicite sau să te compătimească.

— Ştiu, suspină Chloe. M-am băgat singură în încurcătură.

— Şi cum adică te-ai concediat singură?

Florence nu ştie toate amănuntele, se gândi Chloe.

— Tocmai am spart un bibelou de porţelan.

— Şi era preţios?

Chloe privea ţărăncuţa de porţelan fără o mână care zăcea pe jos.

— Destul de preţios.

— Stai liniştită, nu e chiar aşa de grav. Spune-i lui Bruce că l-a spart unul dintre clienţi.

Chloe simţea că nu mai poate să articuleze nici un cuvânt.

— Nu mă va crede.

— Crezi că te va da afară?

— Cred că da, răspunse Chloe cu vocea tremurândă. Nu pot să-l condamn pentru asta.

— Ai reuşit să-ţi găseşti un apartament? Vreo veste bună?

Veste bună? se gândi Chloe. Când am auzit ultima oară o veste bună? Nasul începuse să-i curgă, iar ea tot încerca să-şi stăpânească lacrimile.

— Nu... îmi pare rău, sunt puţin răcită..., murmură ea, căutând în buzunar după un şerveţel.

Chloe scoase un sunet dizgraţios provocat de răceală şi astupă receptorul la timp pentru a nu fi auzită. Lacrimile îi şiroiau pe obraji şi-i picurau pe ambalajul de pe tejghea.

— Chloe, mai eşti la telefon?

— Tocmai a intrat un client, trebuie să închid, se bâlbâi Chloe şi puse în furcă receptorul.

Douăzeci de minute mai târziu, telefonul sună din nou.

— Ia un pix şi notează, îi ordonă Florence. Tredegar Gardens, numărul douăzeci şi patru, Notting Hill.

Chloe se întrebă ce însemna asta. Adresa celui mai apropiat bun samaritean, probabil.

— Ai notat? întrebă veselă Florence. Bine. Vino pe la mine după ce termini serviciul.

Chloe începuse să înţeleagă de ce Bruce se referea la mama lui ca fiind o bătrână autoritară şi cicălitoare.

— Hm... de fapt, trebuie să văd câteva apartamente...

— Vino la mine după serviciu, îi repetă Florence. Te aştept la şase fix.

19

Deplasându-se cu scaunul spre uşa de la intrare, Florence o deschise. Fata din pragul uşii nu avea nici o haină pe ea, tremura şi era udă până la piele. Părul lung şi blond i se făcuse şuviţe, genele îi erau lipite una de cealaltă şi rochia albastră de bumbac lungă până la gleznă se şifonase, părea o sirenă care tocmai ieşise din mare.

— Doamna Curtis? Îmi pare rău că sunt aşa udă. Era senin azi-dimineaţă şi nu m-am gândit că o să înceapă să plouă...

— Chiar şi vremea ţi-e potrivnică, răspunse Florence, întorcându-şi scaunul şi invitând-o să intre. Intră, Chloe. Şi poţi să-mi spui Florence, pentru numele lui Dumnezeu.

Florence punea mare preţ pe prima impresie. Nu îi lua niciodată mai mult de câteva clipe pentru a se decide asupra caracterului cuiva. Aşa procedase cu fiecare dintre soţii ei, la fel şi cu Miranda, când artrita i se agravase anul trecut şi fusese nevoită să închirieze o cameră în schimbul unui mic ajutor.

După ce a refuzat douăzeci şi trei de persoane, când nici nu mai spera, a apărut Miranda.

Cerându-şi mii de scuze pentru întârziere, îi explicase lui Florence că uitase să coboare la staţia respectivă deoarece

fusese atentă la o discuţie din metrou, şi imediat îi spusese o glumă deocheată pe care tocmai o auzise.

S-au plăcut reciproc încă din prima clipă. Florence, care-şi ducea zilele-n singurătate în acea perioadă, practic i-a oferit apartamentul pe loc. Iar Miranda, care nu mai avea pe nimeni — părinţii ei muriseră într-un accident de maşină cu trei ani în urmă — a fost impresionată de comportamentul şi de atitudinea lui Florence. S-a mutat acolo în ziua următoare, emoţionată de acest lucru şi dornică să-i fie pe plac. Şi de atunci o tot făcuse pe Florence să râdă — nu mereu intenţionat.

O ceaşcă de ceai şi douăzeci de minute petrecute în faţa şemineului i-au prins bine lui Chloe. Părul ei blond şi ondulat aproape că se uscase şi îi revenise culoarea în obraji.

Nu prea părea ea gata să spună glume, dar date fiind circumstanţele, acest lucru era de înţeles.

— Deci, l-ai sunat pe soţul tău noaptea trecută, se lămuri Florence când Chloe se opri la jumătatea istorisirii.

— A fost umilitor, ştiu. Dar eram disperată, ridică din umeri Chloe. Nu că m-ar fi ajutat în vreun fel. Chiar dacă aş fi reuşit să-l târăsc prin tribunale... mă rog, asta ar fi putut dura şi câţiva ani, clătină ea supărată din cap. Oricum, eu nu sunt genul cu care să te judeci prin tribunale.

Florence îşi dădu seama că era mai mult decât evident că şi Bruce se bazase pe asta.

Chloe îşi îndreptă spatele şi îşi scoase părul din ochi, sub privirile ei compătimitoare.

— Ştiu că pare greu de crezut, uitându-te acum la mine, dar am şi eu mândria mea. Dacă soţul meu îşi doreşte atât de mult să rupă orice legătură cu noi — îşi mângâie protector

stomacul cu mâna — ei bine, atunci nu vreau nici banii lui. Mai bine mă lipsesc de ajutorul lui, mă descurc şi singură.

Ochii ei albaştri erau limpezi, iar chipul ei era hotărât. Dacă mai devreme plânsese — Florence era convinsă de asta — nu mai era nici o urmă de lacrimi acum.

Lovită, dar nu înfrântă, îşi spuse Florence cu admiraţie. Curajul fusese bine ascuns, dar era acolo.

— Lucrezi pentru fiul meu de mai bine de trei ani şi nu ştiu dacă te-a lăudat vreodată. Nu-ţi face griji pentru locul de muncă, îi spuse lui Chloe. O să am eu grijă să nu te concedieze.

Chloe respiră uşurată.

— Foarte drăguţ din partea ta. Mi-ai luat o piatră de pe inimă.

Se uită la ceas, simţind că întrevederea se apropia de sfârşit. Şase şi treizeci şi cinci de minute. A ratat prima programare, dar dacă se grăbeşte poate ajunge la timp pentru următoarea.

— Unde pleci? zise Florence, ridicând din sprâncene.

— Florence, îţi sunt foarte recunoscătoare. Dar sper că nu te superi dacă o să plec acum, zise ea cu părere de rău, luându-şi geanta şi ridicându-se în picioare. Vezi, eu trebuie să...

— Nu pentru asta te-am rugat să vii aici. Puteam să-ţi spun asta la telefon. Iar acum că te-ai ridicat, poate ţi-ar plăcea să-ţi arunci o privire înainte să pleci.

Chloe era nedumerită.

— La ce?

— Trebuie să urci singură, spuse Florence, arătându-i scaunul cu rotile. La capătul scărilor, a treia uşă pe stânga.

Oare ce să fie acolo, se întrebă Chloe, pătuţul lui Bruce de când era mic?

— În regulă, şi ce anume trebuie să caut acolo?

Dacă era un pătuţ, spera că Florence nu se aşteaptă să-l ia cu ea chiar în acel moment, să-l bage sub braţ şi să-l ducă acasă cu autobuzul.

— Te-am rugat să te uiţi la cameră, dragă, zise Florence pe neaşteptate. E goală. Dacă o vrei, e a ta.

— Sincer, e înspăimântător, de parc-aş fi agent dublu! strigă Miranda pentru a se face auzită peste zgomotul aspiratorului, în timp ce făcea curat prin sufrageria lui Florence, curăţând firimiturile de biscuiţi care erau peste tot. Îmi tot spun că trebuie să aştept până când Bev n-o să mai pomenească numele lui Greg o zi întreagă. Apoi, când o să se întâmple asta, înseamnă că a uitat de el şi o să pot să-i mărturisesc. Dar încep să mă întreb dacă are să se întâmple vreodată asta. Practic, vorbeşte despre el fără încetare. Singurele momente când nu o face sunt atunci când mă întreabă cum merge relaţia cu noul meu prieten. Îţi mărturisesc, mi-e teamă. O vorbă să scap şi sunt terminată.

Acum era îngenuncheată pe podea, cu fundul în sus şi aspira energic pe sub canapea.

— Şi lui cum îi spui? întrebă Florence, care se afla în scaunul ei cu rotile.

— În nici un fel! răspunse Miranda, ridicându-se, scoţându-şi şuviţele care-i intrau în ochi şi oprind aspiratorul. Doar „prietenul meu" sau „iubitul meu". Desigur, Bev este convinsă că motivul pentru care nu-i dezvălui numele este că are unul urât precum Horace ori Percy. Sau Engelbert.

— N-ar fi mai simplu să-i *zici* Engelbert?

Miranda o măsură cu privirea.

— Nu, n-aş putea face asta.

Era şapte şi jumătate, şi Greg — iubitul fără nume — trebuia să sosească la opt. Miranda se uita întruna la ceasul de pe şemineu.

— Du-te sus şi pregăteşte-te, îi strigă Florence din uşă.

— Ce e asta? întrebă Miranda, ridicând o bandă roz de păr dintre pernele de pe canapea.

— Am avut o vizită în după-amiaza asta. Banda trebuie să fi căzut din geanta lui Chloe, îşi aminti Florence. O să-ţi povestesc eu mai târziu despre ea. Acum du-te şi fă baie.

Soneria s-a auzit la şapte şi patruzeci şi cinci de minute. Domnul Nerăbdător, se gândi Florence amuzată, în timp ce se îndrepta cu scaunul spre uşă. De sus, se auzea cum Miranda se bălăcea zgomotos în cadă.

— A venit, strigă Florence de la baza scărilor. Stai liniştită, o să mă port frumos cu el.

Deschizând uşa de la intrare, îl văzu pentru prima dată pe noul prieten al Mirandei. Avea părul negru şi ochii căprui, observă Florence; întotdeauna i-au plăcut bărbaţii cu ochi căprui.

Hainele — o pereche de blugi vechi şi un tricou negru decolorat — au cam dezamăgit-o. Din perspectiva lui Florence, nu prea erau potrivite pentru o întâlnire fierbinte. Dar aşa sunt tinerii din ziua de azi. Oricum, corpul ascuns sub aceste haine era ceea ce conta mai mult.

— Haide, intră, sunt încântată să te cunosc în sfârşit. Îi amintea de cineva: de un actor de la televizor. Miranda mi-a povestit multe despre tine. Apropo, e în baie acum, dar o să am eu grijă de tine până ce ea o să fie gata.

— Oh, bine, răspunse el surprins, dar încântat. Nu e nici o problemă din partea mea. Şi mie îmi pare bine să te cunosc.

— Pe aici, îl direcţionă Florence înspre sufragerie.

— Sper că nu ai de gând să mă calci cu scaunul cu rotile, nu-i aşa? o întrebă el rânjind. Miranda m-a avertizat că ai putea face asta.

— Aş avea vreun motiv să o fac? Acum, spune-mi cu ce să te servesc. Am o sticlă de vin alb desfăcută, dar este şi bere în frigider dacă vrei.

— Aş prefera vin. Vom încerca să nu îţi pierdem paharele de data aceasta.

— Paharele? Florence se întrebă ce i se părea lui amuzant în legătură cu paharele. Nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea el. Sinceră să fiu, e cam greu să le pierdem de aici şi până la bucătărie, spuse ea.

Când se întoarse, observă că prietenul Mirandei o privea ciudat.

— Mă referem la paharele de vin pe care le-aţi uitat pe Dealul Parlamentului.

— Ah, alea! Miranda ţi-a povestit de ele, nu-i aşa? zise Florence, amintindu-şi de plecarea lor subită. Hei, ce zi amuzantă am mai petrecut atunci.

— De fapt...

— Şi unde vrei s-o duci astă-seară?

— Hm, cred că e o mică neînţelegere aici.

Florence încercă să pună lucrurile cap la cap. Aşeză pe masă sticla din care tocmai îşi turna şi-l privi atent pe vizitator.

Era ceva în neregulă cu ochii ăia căprui.

Florence se tot străduia să înţeleagă...

— Vai, Doamne, exclamă ea în cele din urmă. Cred că mă crezi nebună. Tu nu eşti Greg, nu-i aşa?

El zâmbi.

— Nu, nu sunt Greg.

Acum Florence îşi dădu seama de ce i se părea atât de familiar. Nu semăna deloc cu vreun actor de televiziune, era cineva pe care-l mai văzuse înainte în carne şi oase.

Cel puţin doar în trecere. Şi de la o distanţă destul de mare. Să nu mai punem la socoteală şi ochelarii pe care nu îi purta niciodată, dar pe care ar fi trebuit să înceapă să-i poarte...

— Tu eşti Cel Flămând şi Fără Adăpost, îşi dădu seama Florence.

— Da, se poate spune şi asta. Dar poţi să-mi zici Danny, răspunse el rânjind.

Poate că era cine crezuse ea, dar Florence deja se hotărâse în privinţa lui, chiar îl plăcea.

— Deci, nu tu eşti noul prieten al Mirandei? întrebă ea, întinzându-i un pahar de vin. Nu-i nimic, cu o băutură tot te pot servi.

Când Miranda auzise soneria mai devreme, avusese un impuls de a ieşi din baie şi de a se năpusti în jos pe scări. Mă rog, şi-ar fi pus şi câteva haine pe ea.

Greg venise însă prea devreme, nici nu apucase să-şi spele părul şi aşteptase toată ziua să facă baia asta. Dar era Florence acolo să-i ţină companie.

Poate nu ar trebui să mă grăbesc, se gândi Miranda, scufundându-se leneşă în apa parfumată şi aburindă. Să-i las să mai stea şi ei de vorbă singuri; în felul acesta, or să se cunoască mai bine.

— Uite-o, zise Florence douăzeci de minute mai târziu. Oh, Doamne, şi chiar poartă o rochie! Draga mea, arăţi minunat.

Încurajată de explozia de râsete care se auzeau de jos — Florence şi Greg păreau că se înţeleg destul de bine — Miranda se aranjase pe îndelete. Înmărmurită la vederea celor doi care se înţelegeau atât de bine — ei bine, femeia potrivită şi bărbatul nepotrivit — se opri brusc în pragul uşii.

Era Jeremy Beadle[1] responsabil pentru asta?

[1] Prezentator britanic de televiziune, scriitor şi producător de emisiuni, cunoscut pentru farsele sale (1948–2008).

20

— Bună, spuse Miranda, uitându-se mai întâi la Danny Delancey, apoi la ceas şi în cele din urmă la Florence. Unde-i Greg?

— Şşşt... , ridică din sprâncene alarmată Florence. Vorbele aruncate aiurea contează foarte mult. Uită că ai auzit aceasta, îl povăţui pe Danny. Prietenul Mirandei este în mod oficial Omul Fără Nume. Pe bune, dragă, se întoarse ea către Miranda, dacă ai de gând să te faci agent secret, trebuie să te străduieşti mai mult.

Miranda privi cu băgare de seamă la sticla de vin aproape goală de pe masă, la felul relaxat în care Danny Delancey îşi ţinea braţul pe spătarul canapelei, detectând rânjetele care stăteau să mijească pe feţele amândurora. Era aproape ca şi cum puseseră ceva la cale.

— Unde este?

Florence avea un aer nevinovat.

— Cine?

— Greg.

— Şşşt...

— Nu merge, scutură din cap Danny. Trebuie să-l strigi altfel. Ce zici de Percy?

În mod categoric făceau haz de ea. Miranda oftă. Era opt şi zece, deci unde *era* Greg?

— N-ar trebui să te tachinăm. Sărăcuţa, ea doar vrea să se întâlnească cu băiatul, spuse Florence. Dragostea este câteodată traumatizantă. Nici o veste de la el deocamdată. Îi făcu un semn Mirandei să vină să se aşeze pe canapea. Dar nu-ţi face griji, sunt sigură că o să vină în curând.

Să aibă împotrivă doi aliaţi era şi aşa destul de greu. Când la asta se mai adăugau şi primele senzaţii neplăcute de nelinişte, de genul „Doamne, nu-mi vine să cred că sunt pe punctul de a mi se trage clapa", efectul era groaznic.

— Dar, oricum, ce faci aici? întrebă nervoasă Miranda, deşi nu-i păsa foarte tare.

Greg nu mai întârziase până acum. Chiar o să-i tragă clapa?

Danny Delancey bătu cu palma locul liber de lângă el de pe canapea.

— Eu eram în trecere, am venit aici din întâmplare. Trebuie să punem la punct câteva date referitoare la filmare. Săptămâna asta, dacă poţi şi tu.

Dinadins, Miranda se cocoţă pe braţul canapelei, cât mai departe de el cu putinţă.

— Săptămâna asta sunt ocupată. Nu-mi pot lua liber de la serviciu oricând vreau.

— O.K., dar ţi-am putea lua interviul aici. Joi seara ar fi excelent pentru noi, îşi consultă el agenda ruptă, apoi ridică privirea. De fapt, există vreo şansă să-ţi văd acum camera?

Nici cea mai mică şansă, se gândi cu un fior de groază Miranda. Camera ei era acum răvăşită, cu toate hainele pe care le probase aruncate pe pat şi pe podea.

— Nu. Şi sunt ocupată şi joi seara, adăugă ea ca să fie sigură.

Sincer, nu era asta obrăznicie? Părea ea o persoană fără nici un pic de viaţă socială?

— Să-ţi întâlneşti prietenul, vrei să spui? Danny privi înspre ceas şi păru îngrozit. Oh, Doamne, au trecut douăzeci de minute.

Miranda strânse din dinţi până o duru maxilarul.

— Danny, ţi s-a golit paharul, protestă Florence. Haide acum, să-ţi mai torn unul.

Până ca el să apuce să răspundă, se auzi soneria. Miranda se grăbi să deschidă.

— Ai venit! Ai întârziat!

— Accident pe Strada Bayswater.

— Oh, *nu*...

— Nu eu, răspunse Greg. Un autobuz şi un Fiat Uno. Echipa de descarcerare încă mai încearcă să-l scoată pe şoferul Fiatului.

— E bine atunci, îl îmbrăţişă Miranda. Atâta timp cât nu ţi s-a întâmplat nimic ţie!

— Poate că ar trebui să întârzii ceva mai des, dacă o să fiu mereu întâmpinat aşa, spuse Greg zâmbind.

— Să nu îndrăzneşti. Am crezut că mi-ai tras clapa. Îi acoperi faţa cu sărutări, abia mai respirând de uşurare. Haide, vreau să te prezint lui Florence.

— Ei? Ce părere ai? întrebă curioasă Miranda, zece minute mai târziu.

Danny Delancey inventase nişte scuze şi plecase şi, până să facă şi ei acelaşi lucru, Greg se dusese repede până la toaletă.

— Cred că ar trebui să-l suni pe Danny şi să-i spui că joi seara este bine. Să faci pe mironosiţa merge doar dacă eşti Elizabeth Taylor, zise răspicat Florence, iar tu nu ai câştigat nici un Oscar până acum. Ar putea oricând să facă documentarul ăsta şi fără tine, ştii?

— Vreau să spun, ce părere ai despre Greg? arătă impacientată Miranda cu braţul spre uşă. Ce zici, chiar îţi place?

— Oh! Mă rog, normal că-mi place de el. Pare destul de drăguţ, foarte... încântător.

„Foarte" era chiar cuvântul potrivit. Putea însemna ori extrem de încântător ori chiar contrariul. Puteai alege orice variantă.

Oh, Doamne. Florence se străduia să fie sinceră. Greg era şi drăguţ, şi încântător; doar că ea nu fusese aşa de impresionată de el cum fusese de celălalt bărbat, Danny. Dintre cei doi, ştia pe cine prefera.

Dar asta nu conta, Miranda nu-şi dorea decât să fie iubită de Greg, şi ce defect ar putea să-i găsească lui? Era arătos, isteţ din cale-afară, politicos... şi, în mod evident, atras de Miranda când erau împreună.

Şi dacă farmecul părea puţin forţat, cam prea exagerat... ei bine, recunoscu Florence, probabil că nu se putea abţine. Era fără îndoială un efect regretabil al faptului că vânduse asigurări ani de-a rândul.

— Pare destul de drăguţ, repetă ea, căutându-şi ţigările şi încercând să schimbe subiectul. Oricum, până pleci, lasă-mă să-ţi povestesc cine m-a vizitat în după-amiaza asta.

Miranda îşi ascunse dezamăgirea. Nu avea de gând să audă despre un vizitator plictisitor, voia ca Florence să-l laude pe Greg — entuziasmată peste măsură, de preferat — şi să-i repete la nesfârşit cât de *perfect* era. Până acum, tot ce obţinuse era un *destul de drăguţ*, pronunţat pe acel ton cu care adulţii se adresează copiilor de cinci ani când li se înmânează un desen pe care sunt oarecum forţaţi să-l admire: „E un tractor? E un avion?" Ascunzându-şi nervozitatea,

Miranda se strădui să pară interesată. Îşi legănă pantoful din picior şi întrebă:

— Vizitator? O.K., continuă.

— Am rugat-o pe Chloe să vină pe aici. Chloe cea însărcinată, care lucrează pentru Bruce, o lămuri Florence când Miranda se arătă nedumerită.

— Ah, da.

— Trebuie să plece din apartamentul ei. Soţul refuză să o sprijine financiar. Este o fată minunată.

Dar nu prea isteaţă, se gândi Miranda, dacă şi-a ales tipul ăsta ca bărbat.

Probabil că Florence i-a strecurat fetei ceva bani.

— I-am spus că se poate muta aici cu noi.

— Poftim?

— Nu de tot, explică Florence. Doar până se mai pune puţin pe picioare.

— Dar asta ar putea dura ani în şir! Nici nu a născut încă, se alarmă Miranda. Vrei să spui că i-ai oferit camera vecină cu a mea?

Oh, grozav, mulţumesc mult.

— Este disperată, zise calm Florence.

— Sincer, şi îmi spui mie că sunt uşor de înduioşat! Tot ce am făcut a fost să-mi împart sendviciurile cu nişte vagabonzi, protestă Miranda. Mă rog, cu nişte falşi vagabonzi. Iar tu îţi împarţi întreaga *casă*.

— Este destul de încăpătoare. Oricum, răspunse Florence, mă plictisesc aici de una singură. Îmi place compania.

— Compania unui bebeluş care ţipă? Agitată, Miranda îşi scăpă pantoful din picior. Nu ştiu cum să joc pocher, dacă asta urmăreşti. Şi ce spui despre toate nopţile nedormite? Cu siguranţă n-or să-ţi placă.

— Sunt sigură că până atunci Chloe îşi va găsi unde să locuiască. După cum spuneam, este ceva temporar.

— Mă rog, tot sunt de părere că eşti nebună.

— Nu nebună, doar plictisită. Şi priveşte partea bună, continuă înveselită Florence. Asta o să-i supere grozav pe Bruce şi pe Verity.

Bruce şi Verity nu erau singurii. Miranda se simţi uşurată când auzi pe scări paşii lui Greg.

— Nu eşti încântată, spuse Florence când Greg apăru în pragul uşii. Îmi pare rău, dragă! Poate ar fi trebuit să te întreb pe tine mai întâi.

Părea dezamăgită. Miranda îşi muşcă buza, simţindu-se oarecum vinovată. Nu-i stătea în fire să fie aşa nemiloasă.

Oh, bine: atât de egoistă, de supărăcioasă şi de rea.

Era casa lui Florence, la urma urmei. Putea să aducă acolo pe oricine voia.

— Nu-ţi face griji, e totul în regulă din partea mea, răspunse Miranda şi se întoarse către Greg.

— Florence adună neveste şi femei părăsite, explică ea. O să se mute cu noi o fată însărcinată care nu are unde să locuiască.

— Mai degrabă la tine decât la mine, zise Greg.

Îşi zornăi cheile de la maşină, nerăbdător să plece; femeile însărcinate nu erau deloc subiectul lui favorit de conversaţie.

— Chestia e că acea cameră trebuie redecorată, spuse Florence în timp ce o privea pe Miranda. Mă întrebam dacă nu cumva ai vrea tu să dai o mână de vopsea până se mută ea.

— Nici o problemă, aprobă energic din cap Miranda, dornică să se revanşeze pentru impertinenţa de adineauri. Îi atinse mâneca lui Greg. Putem s-o facem duminică, nu-i aşa? Să o transformăm în ceva foarte drăguţ.

— Mi-ar face plăcere, minţi Greg, dar şi eu o să fiu destul de ocupat weekendul acesta. Mă mut, ai uitat? răspunse el şi, apucând-o de mână, o trase în picioare. Acum ar trebui să mergem. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, adăugă el, trecându-şi mâna prin părul îngrijit şi zâmbindu-i peste umăr lui Florence.

— Şi mie.

— Mă simt puţin cam prost, murmură Miranda când ajunseră în hol. Nu m-am arătat prea încântată când Florence mi-a spus că fata asta se va muta aici.

— Nu sunt deloc surprins.

— Totuşi — se opri ea când îşi îmbrăca geaca — poate că o să fie distractiv. Copilaşii pot fi drăgălaşi, nu-i aşa?

— Vrei să schimbăm subiectul? întrebă Greg, deschizând uşa de la intrare. Începi să semeni cu Bev.

— *Ce* face Chloe? Bruce apăsă mai puternic telefonul pe ureche şi-i făcu semn fiului său să dea mai încet volumul la PlayStation. Mamă, stai puţin, nu pot auzi nimic. Jason, nu auzi când îţi zic, *opreşte-l*! Povesteşte-mi acum, ce face Chloe?

— Se mută cu mine, repetă Florence cu o veselie drăcească. Nu-i aşa că e cea mai minunată idee? Să prinzi două păsări cu o singură lovitură!

De-aş fi avut eu norocul acesta, se gândi Bruce. Mânia începea să pună stăpânire pe el.

Oh, asta era prea mult.

— Nu văd ce e atât de minunat în asta, răspunse el tăios. Nu ştiu de ce te bagi în treburi care nu au absolut nici o legătură cu tine. Pentru numele lui Dumnezeu, mamă, nici măcar nu o cunoşti pe Chloe!

— Ba o cunosc. A venit să mă viziteze seara trecută.

— A venit să te vadă *pe tine*? îngână Bruce. Vrei să spui că ea...?

— Nu te enerva prea tare, îl întrerupse Florence. Eu am rugat-o. Chloe are nevoie să locuiască undeva, iar eu am destul spaţiu. Nu înţeleg de ce strigi la mine, Bruce. Am crezut că o să te bucuri.

În mintea lui Bruce era o aşa harababură, încât pentru un moment nu-şi putea aminti de ce striga. Apoi îşi aduse aminte: voia să o concedieze pe Chloe.

În curând.

Respiră adânc. Odată ce ai concediat un angajat, era mult mai uşor dacă nu ar fi trebuit să mai dai ochi cu el vreodată. Dacă Chloe avea să locuiască la mama lui, acest lucru nu mai avea să se întâmple.

Ar fi fost, de fapt, al naibii de greu.

Cunoscând-o pe Florence, se gândi sumbru Bruce, era destul de evident de ce o făcuse.

Doar din acest motiv, se strădui să se liniştească.

— O.K., îmi dau seama de ce o ajuţi tu pe Chloe. Dar ce câştigi din toată această afacere?

— Mă aleg cu o colocatară, răspunse voios Florence. Acum că Miranda şi-a găsit un bărbat, nu are să mai fie acasă aşa de mult ca înainte. Toată treaba, îmi imaginez eu, are să se desfăşoare în apartamentul lui. Iar eu o să fiu cam singurică. Desigur... ţi-am spus că Orlando şi cu mine ne gândim la Vegas?... Aşa că e bine să fie cineva aici, să aibă grijă de casă.

Las Vegas.

Bruce se cutremură.

Douăzeci şi patru de ore pe zi jocuri de noroc *şi* la braţ cu un gigolo.

Era un adevărat coşmar. Florence şi-a pierdut minţile, iar acum intenţionează — *cu câtă bucurie*, la naiba — să-şi piardă şi banii.

— Mamă, nu ştiu dacă Las Vegasul este o idee bună.

— De ce nu, sunt prea multe capele unde m-aş putea căsători? îl tachină Florence. Nu-ţi face griji, dragă, Orlando deja m-a cerut de nevastă şi eu l-am refuzat.

Mulţumesc, Doamne, pentru asta, se gândi Bruce. Mâinile îi erau ude de transpiraţie.

— Nu vreau deloc să mă mărite un tip îmbrăcat ca Elvis, într-un costum alb de poliester, continuă Florence pe un ton consolator. I-am spus-o direct lui Orlando. Dacă hotărâm să ne căsătorim, o s-o facem în Anglia, cu un preot adevărat şi într-o biserică, exact ca la carte.

21

Noul apartament a lui Greg era situat la etajul al treilea, într-un imobil modern, amplasat în mijlocul unui parc. Apartamentul în sine era mic, dar destul de încăpător şi fusese recent zugrăvit în nuanţe de verde şi crem care aminteau vag de aspectul toaletelor municipale.

— Arată superb, e grozav, se entuziasmă Miranda când i se prezentară toate încăperile

Nu era în totalitate adevărat, îi plăceau mai degrabă clădirile mai vechi decât cele noi, dar ce puteai răspunde când cineva îţi arăta mândru noua lui achiziţie?

Iar aceasta era noua casă a lui Greg, deci ar fi trebuit s-o iubească la nebunie.

— Într-adevăr? o cuprinse el cu braţele. Ştiu că nu este imens, dar are avantajele lui. În primul rând, nu-l are pe Adrian.

Miranda îl sărută. Adrian era bine intenţionat, dar intimitatea — mai degrabă lipsa acesteia — devenise în ultimul timp o problemă îngrijorătoare. În seara precedentă, acasă la Adrian, lucrurile tocmai alunecau încântător pe o pantă erotică, când acesta sosise pe neaşteptate, însoţit de o gaşcă de prieteni de la restaurant. Descoperindu-i pe Miranda şi pe Greg cum stăteau tolăniţi pe canapea, observând dintr-o privire obrajii ei îmbujoraţi, lipsa sutienului şi bluza încheiată

strâmb, agitase înspre ei patru cutii de bere şi le strigase: „Ups, *coitus interruptus*! Hei, nu ne luaţi în seamă, continuaţi nestingheriţi. Aveam de gând să ne uităm la fotbal, dar putem foarte bine să ne holbăm în schimb la voi."

Miranda roşi iarăşi doar aducându-şi aminte. Cât de stânjenitor fusese? Aproape la fel de stânjenitor ca şi treizeci de secunde mai târziu, când ea şi Greg fugiseră pe uşa de la intrare, şi în living se înălţase un urlet căci unul dintre prietenii lui Adrian, mutând o perniţă de pe canapea ceva mai încolo, îi descoperise triumfător sutienul.

Sincer, era şi aşa destul de jenant să porţi un 34A ca să nu mai trebuiască să anunţi acest lucru unei camere înţesate de microbişti pe jumătate beţi, care izbucniseră imediat într-un cântecel deochiat.

Oh, da, perspectiva unei intimităţi totale era minunată.

— Nici urmă de Adrian, răspunse vesel Miranda, doar noi. Îl sărută din nou, strecurându-şi mâinile nerăbdătoare pe sub sveterul lui. Nu cred că mi-ai arătat încă dormitorul.

Greg o mângâie pe păr.

— O să facem asta aşa cum se cuvine. Nu-i nici o grabă, avem tot timpul din lume. Uite, e doar şapte, îi arătă el ceasul, iar tu ai fost la serviciu toată ziua. Cred că eşti moartă de foame. Mă gândeam să ieşim în oraş şi să mâncăm ceva pentru început. Apoi, când venim înapoi... ei bine, o să-ţi arăt şi dormitorul. Zâmbi satisfăcut. Mâine e duminică, nu trebuie să ne trezim devreme. Dacă vrei, o să ne petrecem în pat toată ziua. Şi cred că trebuie să te avertizez de pe acum: eu vreau asta în mod categoric.

— Doar că i-am promis lui Florence că o să redecorez camera aia, murmură Miranda.

— Amână.

— Nu pot. A primit astăzi vopseaua.

— Am crezut că fata aia nu se mută mai devreme de o săptămână.

— Aşa e, dar Florence chiar vrea să facem asta mâine. Altfel mirosul de vopsea...

— N-o lăsa să te dirijeze după bunul ei plac, o întrerupse nerăbdător Greg. Nu te poate *obliga* să faci asta. Cine se crede, vreun paznic de sclavi? Spune-i doar că mâine nu ai cum să o faci.

— Florence nu e un paznic de sclavi, vrea doar să vadă terminată treaba. Şi i-am promis că o s-o fac eu. Nu vreau să o dezamăgesc.

Greg se încruntă, fără să-şi ascundă nemulţumirea.

— Voiam să ne petrecem ziua împreună.

— Dar putem!

— În pat, sublinie el. Nu pictând nişte afurisiţi de pereţi.

Urmă o tăcere îngrozitoare.

— Oh, Doamne, ţipă dintr-odată Miranda. Tocmai ne certăm pentru prima dată. Astăzi!

Greg se îmblânzi pe neaşteptate.

— Nu-i deloc aşa.

— Îmi pare rău!

— Să nu-ţi pară. Nici el nu dorea să se certe. Sunt doar dezamăgit, atâta tot. Voiam ca prima noastră zi în apartament să fie specială. Îi cuprinse faţa cu palmele şi o sărută încet. N-ai nici cea mai mică idee cât de mult am aşteptat asta.

— Nu mi-e foame, murmură Miranda în răsuflarea lui încinsă. Nu vreau să ieşim să luăm cina în oraş.

— Putem că comandăm ceva mai târziu, răspunse Greg, care era lihnit de foame.

— Mă urăşti?

— Nu. Te iubesc, spuse el, sărutând-o pe gât.

Era adevărat. Nu plănuise să întâlnească pe cineva aşa repede după perioada cu Chloe, dar se întâmplase. O găsise pe Miranda şi nu avea de gând să o piardă.

O simţi tremurând în braţele lui.

— Vorbeşti serios?

— Da.

Miranda închise ochii. Pentru asta meritase să aştepte. Şi când te gândeşti că încercase să se eschiveze de la groaznica petrecere de strângere de fonduri a lui Elizabeth Turnbull. Se dusese până la urmă doar pentru că Florence insistase şi se gândise că ar putea apărea un bărbat cu intenţii serioase, cu scânteieri de familist în ochi, pentru Bev.

— Nu trebuie să aşteptăm până mai târziu, nu-i aşa? zise ea, jucându-se stânjenită cu nasturele de sus de la blugii lui. Cred că vreau să-ţi văd dormitorul acum.

— Am aşteptat atât de mult, o tachină Greg. Eşti sigură că nu vrei să o amâni pe weekendul viitor?

Miranda desfăcu încă doi nasturi. Erau în hol, iar ea îl împingea spre uşa închisă a dormitorului, nedeschisă până atunci.

— Oh, sunt sigură.

Ea puse mâna pe clanţă. Uşa se deschise şi ea îl îmbrânci înăuntru.

Ups.

Dinăuntru se auziră zgomote ciudate.

— Debaraua, murmură Greg, trăgând-o afară. Am greşit uşa.

— Pun pariu că Mata Hari nu a avut niciodată asemenea probleme.

— Dar eu cred că Mata Hari nu a purtat 34 A la sutien.

— Şi nu-i mai avea pe cap pe Adrian şi prietenii lui. Miranda îi desfăcu şi ultimul nasture de la blugi. Se rezemă de clanţa ultimei uşi şi încercă să o deschidă cu şoldul. Sper că nu sunt şi aici, nu-i aşa?

— Ar fi bine să nu fie, răspunse Greg.

Întorcându-se acasă cu paşi nesiguri pe la ora opt în dimineaţa următoare, cu capul greu de nesomn, Miranda spera să nu arate cumva la fel de crăcănată cum se simţea.

Oh, ce noapte minunată!

— Nu-i nevoie să te întreb dacă ţi-a plăcut, zise Florence cu lipsa ei totală de discreţie. Cu ochii strălucindu-i de încântare, îi întinse Mirandei o cană cu cafea tare. Aţi fost într-un loc drăguţ?

Miranda încercă din răsputeri să pară o fată cuminte.

— Am petrecut doar o seară foarte liniştită acasă.

— Sper că nu prea liniştită. Asta-i problema cu apartamentele acestea noi, pereţii sunt aşa de subţiri că nici nu-ţi desfaci bine o aspirină şi vecinii te şi întreabă dacă ţi-a trecut durerea de cap.

Să se prefacă fată cuminte nu prea mergea. Miranda începu să soarbă din cafea şi să rânjească.

— Pe mine nu m-a durut capul noaptea trecută.

— Te-a sunat cineva, zise Florence, întorcându-şi îndemânatic scaunul şi căutând agenda pe care notase. A sunat prietena ta Bev, care se întreba ce ai de gând să faci astăzi. A spus că poate vine ceva mai încolo şi te ajută.

Miranda nu-şi făcu nici o speranţă deşartă, Bev avea o manichiură perfectă şi nu-i putea oferi un ajutor practic. Duminica era prin tradiţie o zi în care se ocupa de treburile mărunte, asta era tot. Ideea lui Bev despre ajutor era să trândăvească la o bârfă şi din când în când să arate cu degetul către un colţ greu de ajuns şi să spună: „Aici ţi-a scăpat puţin."

— O.K., a mai sunat cineva?

— Danny Delancey, spuse Florence, ţinând agenda ceva mai departe de ochi pentru a o vedea mai bine. Trebuie să plece mâine cu avionul la New York şi se întreba dacă nu cumva ar putea să-ţi ia interviul ăla azi după-amiază.

— Legănându-mă pe o scară, cu o pensulă strânsă între dinţi? Oh, da, ar fi încântător! Gata să-şi dea ochii peste cap, Miranda o privi suspicios. Sper că l-ai refuzat.

— Ba nu, am spus că ar fi bine, răspunse Florence, neregretând nimic. Doar astăzi pot să facă ei asta şi deja i-ai amânat de două ori. Oricum, le-am spus să vină pe la cinci, aşa că trebuie să termini până atunci.

— *La cinci?* Dar am aranjat să mă întâlnesc cu Greg la şase!

Zău aşa, era atât de nedrept! Oare misiunea vieţii lui Danny Delancey era să-i distrugă toate bucuriile?

— Dacă nu te vezi cu el azi, cu atât va fi mai plăcută următoarea întâlnire, ridică din umeri Florence fără nici o grijă. Sună-l şi spune-i că vă întâlniţi la opt.

— Ţi-a scăpat puţin, zise Bev, prea preocupată să răsfoiască unul dintre suplimentele de duminică pentru a mai arăta cu una dintre unghiile ei false în direcţia potrivită. În schimb, ridică din sprâncene şi clătină din cap spre o porţiune de perete de deasupra uşii. Vezi? E cu pete.

— Peste tot iese cu pete, murmură nemulţumită Miranda. Se sprijini cu spatele de scară, frecându-şi coloana înţepenită. Trebuie să dăm în două straturi.

— E un articol aici despre cele mai bune locuri unde ai putea să întâlneşti bărbaţi. Bev era aşezată pe patul acoperit cu ziare, şi aruncă pe podea mai multe pagini din *Sunday Times*. Spune că centrele de sănătate sunt locul potrivit. Ridică privirea, interesată. Eu nu am fost niciodată la un centru de sănătate.

— Singurii bărbaţi pe care i-ai putea întâlni acolo sunt oameni de afaceri supraponderali, foarte stresaţi, care au fost preveniţi de medicii lor că dacă nu pierd în greutate mai multe kilograme vor fi morţi până la Crăciun. Miranda clipi des când o substanţă gălbuie-şofran dintr-un spray îi ţâşni în ochi. Şi au să fie în sevraj pentru că acolo le confiscă telefoanele mobile şi laptopurile.

— Aşa e, suspină Bev. Nu suport bărbaţii cu ticuri nervoase. Şi continuă să citească. Ce spui despre cursuri serale despre cum să întreţii o maşină?

— Acolo e plin de femei disperate să cunoască un bărbat, răspunse energic Miranda. Şi acolo nu s-ar duce nici un bărbat, pentru că ar fi un loc total ridicol pentru ei.

— Să înveţi cum se înalţă zmeiele! exclamă Bev, înfigându-şi unghia în pagină. Aşa l-ai cunoscut tu pe Cutare! Ei bine, pentru tine a mers.

Miranda încercă să şi-o imagineze pe Bev, pe tocurile ei înalte, legănându-se sus pe Dealul Parlamentului, străduindu-se să-şi ţină părul în bătaia vântului cu o mână, iar cu cealaltă încercând din răsputeri să manevreze îndemânatic un zmeu deloc ascultător.

Totuşi, Cutare era un nume potrivit pentru Danny Delancey.

— Nu l-am cunoscut într-un mod adecvat, protestă Miranda. Mai degrabă i-am aruncat o mulţime de invective.

— Pot şi eu să fac asta. Bev păru indignată. Mă pricep la asta. Nu am lucrat dintotdeauna la salonul lui Fenn, ştii. Am fost odată recepţionistă la un doctor.

Pleosc, o dâră de vopsea se prelinse de pe pensula Mirandei şi i se scurse în cap. Era chiar mai rău decât să fii stropită de porumbei în Trafalgar Square.

Doar ceva mai galben.

— Picioarele mă dor, mâinile mă dor, spatele mă doare.

— Oh, nu mai fi aşa nevrozată. Ia două analgezice şi nu mai geme atât. Doctorul nu te poate primi decât de marţi într-o săptămână, şi asta este.

Miranda se răsuci uimită.

— Ce?

— Aşa făceam eu când eram recepţionistă de doctor, răspunse Bev mulţumită de sine. Ţi-am spus doar că mă pricep.

— Dar *chiar* mă doare.

— Nu înţeleg de ce. Ai vopsit doar o jumătate din tavan şi un singur perete.

Şi în plus mi-am petrecut noaptea făcând nonstop sex sălbatic, care mi-a făcut praf muşchii, îşi spuse Miranda, simţindu-se oarecum vinovată. Totuşi, mai bine să nu aducă vorba despre asta.

— Am crezut că ai venit să mă ajuţi, încercă ea o schimbare a subiectului.

— Dar te ajut, îţi ţin de urât.

Grozav de mult.

— Poţi să-mi ţii companie şi suită pe scara asta.

— Ameţesc dacă mă sui pe scară. Şi sunt şi alergică la vopsea. Bev se cuibări mai comod, cu un exemplar din *News of the World*. Dacă pică vopsea pe mine, încep să mă pătez ca pereţii tăi.

— Nu m-ar deranja.

— Pe mine da. Oricum, o să te ajut şi eu mai încolo, nu-i aşa? O să te fac să arăţi prezentabil pentru camerele de luat vederi.

De cum auzise Bev că Danny Delancey vine pe acolo, se oferise entuziasmată să o machieze pe Miranda.

— Nimic ieşit din comun, o avertiză Miranda acum, imaginându-şi-o cu oarecare frică pe Zandra Rhodes[1]. Puţin fard de pleoape, puţin ruj, atâta tot. Nu prea mult fond de ten.

În mod special ultimul lucru; Bev avea tendinţa să exagereze puţin când venea vorba despre fondul de ten.

— Stai liniştită, vei arăta minunat.

Aplecându-se, Bev îşi mângâie mulţumită poşeta, umplută cu toate cosmeticele cunoscute la Harrods Beauty Hall.

— Bine, dar mai uşor cu fondul de ten.

— Crede-mă, spuse Bev încercând s-o consoleze, acum ai nevoie de tot ajutorul din lume.

— Parcă nu-mi eşti prietenă.

— Îţi sunt prietenă, dar sunt una sinceră.

— Dacă mi-ai fi fost cu adevărat prietenă, răspunse cu tristeţe Miranda, ţi-ai mişca fundul ăla mare şi leneş şi mi-ai face un sendvici cu ciocolată şi un *milkshake* de banane.

---

[1] Designer britanic renumit pentru hainele ei neobişnuite în culori stridente.

***

Miranda se străduia să dea cu vopsea într-un colţ, când uşa se deschise în spatele ei. Auzi clinchetul satisfăcător al porţelanului care se ciocneşte de sticla paharelor.

— Retrag totul, Bev, recunosc că nu ai fundul mare şi leneş şi cu siguranţă îmi eşti prietenă.

— Ce drăguţ din partea ta, se auzi o voce necunoscută, dar, de fapt, eu nu sunt Bev.

Miranda râse zgomotos şi se întoarse. Blondă, drăguţă, cu forme rotunde, un tricou larg peste pantalonii mulaţi...

— Chloe, nu?

— Da, rânji ea şi înălţă platoul. Sendvici cu cremă de ciocolată, da?

— Ura! Cobor acum, zise Miranda. Îşi lăsă pensula murdară în recipientul cu vopsea şi sări de pe scară. Pe mine mă chemă Miranda, apropo.

— Am bănuit eu.

— Aş da mâna cu tine, dar sunt toată numai vopsea.

— Am vorbit la telefon mai devreme cu Florence, o lămuri Chloe. Mi-a spus ce faci. Am venit să te ajut.

— Oh, nu, nu pot să te las să faci asta! spuse Miranda, arătând înspre burta ei.

— Sunt doar însărcinată, nu şi paralizată de la piept în jos. Asta e o culoare grozavă. Admirând puţin peretele revopsit, Chloe începu să urce pe scară. Hai, du-te şi odihneşte-te. Mănâncă-ţi sendviciul şi bea-ţi *milkshake*-ul.

Încântată de această comandă şi de puţin răsfăţ, Miranda îi zâmbi uşurată:

— Deja vorbeşti ca o mamă.

22

Până la ora unu, celălalt perete şi restul tavanului fuseseră terminate şi Bev citise cu voce tare, în tot acest timp, un lung articol de două mii de cuvinte din *Sunday Express,* care specula despre posibilitatea ca Miles Harper şi Daisy Schofield să se căsătorească până la Crăciun.

— Ea este pornită pe ideea aceasta, iar el o tot refuză, ridică Bev suplimentul color, astfel încât ele să poată vedea fotografia alăturată articolului. Miranda l-a întâlnit acum câteva săptămâni, îi explică ea cu viclenie lui Chloe. Miles a invitat-o în oraş, iar Miranda l-a refuzat şi de atunci tot regretă asta.

— Oh, nu! exclamă pe un ton înţelegător Chloe.

— N-o băga în seamă, zise mândră Miranda. Nu am regretat nici un minut. Sunt perfect mulţumită de cum au decurs lucrurile de atunci.

— Totuşi, spuse Bev, ridicându-şi pixul pentru cuvinte încrucişate şi desenându-i lui Daisy Schofield o mustaţă lungă şi subţire, nu ai mai primit veşti de la Miles Harper de atunci. Analiză apoi fotografia cu un ochi critic. Nu cred că este atât de nemaipomenită, ştii. Mi se pare mie sau are faţa strâmbă?

— Doar pentru că i-ai desenat o mustaţă strâmbă, sublinie Miranda.

— Soţul meu... mă rog, fostul meu soţ, sau cum s-o numi el..., se bâlbâi Chloe, era de părere că arată destul de nemaipomenit.

— Arată-mi un om care nu e de aceeaşi părere, răspunse tărăgănat Miranda, gândindu-se la Greg.

— Şi de cât timp te-a părăsit? întrebă Bev, pentru care nici o situaţie nu era prea delicată.

— Cam din ziua în care i-am mărturisit că sunt însărcinată. Era Ziua Păcălelilor, de întâi aprilie, mărturisi Chloe pe un ton sec.

— Îţi vine să crezi? Oh, ce ticălos! Bev făcu o mişcare ca şi cum i-ar fi scos ochii cu degetele. Şi acum ce face?

— Nu ştiu şi nici nu mă interesează, răspunse Chloe, nu în totalitate sinceră.

Băgă trafaletul în recipientul cu vopsea şi îşi concentră atenţia către cel de-al treilea perete.

— Dar până în momentul în care i-ai spus despre copil, insistă Bev, eraţi fericiţi împreună?

Chloe aprobă din cap.

— Da.

— Se poate ca, totuşi, să se răzgândească şi să se întoarcă?

— Nu.

— Şi-a găsit pe altcineva?

— Bev, ia mai taci.

Era mai mult decât Miranda putea suporta.

— De ce? Este interesant!

— Poate Chloe nu vrea să vorbească despre asta. Poate i se pare supărător. Poate că eşti aproape s-o faci să plângă.

— E-n regulă, spuse calmă Chloe, cred că totuşi şi-a găsit o nouă prietenă. Dar ai dreptate, aş prefera să nu mai vorbesc despre el.

— Vezi? exclamă Miranda şi mişcă pensula înspre Bev, mulţumită de sine că fusese atât de sensibilă şi anticipase asta.

— Nu pentru că asta m-ar supăra, mărturisi Chloe. Doar că nu vreau să mă sinchisesc gândindu-mă la el. Dacă vrea să ştie, el a pierdut, nu eu. Dar *asta* — arătă spre camera aceea zugrăvită pe jumătate — are să devină noua mea casă, iar *eu* — arătă spre burtă — o să am un copil. Iar acum, anunţă ea fermă, asta e tot ce mă interesează!

Doamne, atât de puternică şi curajoasă, se gândi Bev, exact ca personajele alea din Danielle Steel pe care îţi era ciudă. Impresionată, o privi lung pe Chloe.

— Şi cam cât din chestia asta e păcăleală? Şaptezeci şi cinci, optzeci la sută? întrebă Miranda, care nu citise nici o carte de Danielle Steel şi era mai puţin naivă.

— Cam aşa, răspunse Chloe şi zâmbi, oarecum uşurată. Totuşi, merge spre bine. Acum două săptămâni procentul era de nouăzeci la sută.

Miranda petrecu următoarea oră spălându-se şi uscându-şi părul într-o coafură mai puţin ţepoasă şi într-un stil mai matur, apoi machiindu-se.

— Îmi pare rău, cred că am greşit casa, se scuză Danny Delancey când ea îi deschise uşa de la intrare.

— Oh, ha, ha! De ce trebuia mereu Danny să râdă de ea? Bev m-a fardat. E bine, nu-i aşa?

— Faţa arată în regulă. Danny se dădu doi paşi mai în spate şi admiră ţinuta Mirandei din cap până în picioare. *Restul* m-a luat prin surprindere. Încerc să-mi dau seama de cine îmi aduci aminte.

De cineva drăguţ, sper, se gândi Miranda.

— Gata, ştiu!

O tânără actriţă încântătoare, cu ochii scânteietori şi plini de viaţă, genul plăcut de toată lumea.

— Margaret Thatcher, rosti Danny, mulţumit de sine. Se întoarse apoi către bărbatul din spatele lui. Nu crezi?

— Minus vreo şaizeci de ani. Însoţitorul lui înaintă, întinzând mâna către Miranda. Salut oricum! Tony Vale. Eu o să manevrez camera video în după-amiaza asta.

— De data asta chiar m-am prins! Arată ca o adolescentă care merge la o petrecere costumată *deghizată* în Margaret Thatcher, rânji Danny. Ăsta e costumul tău pentru interviuri?

Miranda îşi trecu mâinile peste fusta de gabardină bleumarin, lungă până la genunchi. Oare cum ghicise?

— Ăăă...

— Mă tem că trebuie să-l scoţi.

Ea îşi muşcă buza.

— În timp ce mă filmezi, vrei să spui?

— Asta depinde doar de tine, răspunse Danny, cărând vesel un trepied greu până în hol. Nu te obligăm.

— Am ajuns, spuse Miranda, în timp ce îi conducea în camera de zi a lui Florence. Oricum, nu ştiu ce să zic cu scena asta nud, adăugă cu îndoială. Adică, e absolut esenţială?

— Scenă nud? Ce naiba se petrece aici? sări scandalizată Bev.

— Ea este Bev, o prezentă Miranda, în timp ce Florence şi Chloe începură să râdă. V-am spus cât este de credulă.

Filmarea, odată ce Miranda îşi schimbase îngrozitorul costum bleumarin cu tricoul ei favorit şi jeanşii albi, dură mai puţin de o oră. Modul de a lua interviu al lui Danny era degajat, ceea ce uşură mult lucrurile, iar Tony Vale aranjase

luminile şi poziţia camerei de filmat, făcându-se aproape neobservat în dormitorul neobişnuit de ordonat. Înainte ca Miranda să-şi dea seama că se terminase, Danny spuse:

— E grozav, acum hai să cărăm echipamentul jos, iar Tony se şi grăbi să iasă pe uşa dormitorului, cu reflectoarele sub un braţ şi cu carcasa de la cameră sub celălalt.

— Hm... de ce? întrebă Miranda.

— Proprietăreasa ta... Grozav personaj, strigă Tony peste umăr.

— Zece minute maximum, explică Danny. Doar să ne spună câteva cuvinte frumoase despre tine. Mă rog, asta e ideea generală, dar nu ştii niciodată ce va spune Florence.

— Ar fi cazul să fie nişte lucruri drăguţe, spuse Miranda, ţinând de uşă ca el să poată scoate trepiedul. Altfel o să-i rup mâinile!

— Florence, eşti atât de spontană, zise Danny când terminară.

— S-a făcut de ruşine, vrei să spui, o privi Miranda cu nişte ochi acuzatori. Parcă flirta cu camera!

Ochii cenuşii ai lui Florence scânteiară. Mulţumită atenţiei lui Bev, machiajul ei era imaculat şi, surprinzător, simetric aranjat.

— De ce nu? Nu ştii niciodată cine s-ar putea uita, îşi desfăcu ea degetele noduroase cu palma întoarsă. Gândeşte-te doar, ar putea fi undeva un milionar texan singur, disperat să găsească pe cineva care să-i ţină companie în bătrâneţea lui luxoasă... Apoi într-o bună zi deschide televizorul şi *bum*, dă peste mine, mă priveşte o dată şi se îndrăgosteşte brusc.

— Cred că eşti puţin cam lacomă, spuse Miranda. Îl ai deja pe Orlando.

Danny se arătă interesat.

— Cine este Orlando?

— Eliberaţi masa, strigă Chloe, ieşind din bucătărie cu două platouri pline cu sendviciuri, urmată de Bev, care căra, clătinându-se, vinul.

— Dăm o mică petrecere în cinstea terminării cu bine a interviului! Florence privi amuzată tricoul alb, mai mult decât subţire, al lui Bev, transparent acolo unde îşi făcuse efectul condensarea de la sticlele reci. Sau putem organiza o competiţie de tricouri ude, dacă preferaţi!

Telefonul sună, tocmai când Miranda încerca să muşte dintr-un sendvici cu sparanghel.

— Să răspund eu? se oferi Chloe, care era cea mai aproape.

— Nu-ţi face griji, îi răspunse Florence, strecurându-se cu scaunul precum Damon Hill printre masa de cafea şi canapea. E probabil Bruce, mă sună să se asigure că n-am fugit cu iubitul.

Ascultă puţin la telefon, apoi îl agită înspre Miranda, care era încă cu gura plină.

Mestecă, mestecă, înghite, înghite.

— Cine e?

Florence zâmbi satisfăcută, încântată de situaţie.

— Nu mi-a spus numele.

— Ce se întâmplă acolo? întrebă Greg când Miranda luă receptorul. Parcă aţi fi în mijlocul unei petreceri.

— Oh, bună!

Miranda nu se putu abţine, simţi că se îmbujorează.

— Cine e? Noul tău prieten? Grozav! Spune-i să vină şi el! Bev se întoarse entuziasmată către Florence. Îl ţine ascuns bine, totul se desfăşoară *atât* de misterios. Încă nu mi s-a dat voie să-l întâlnesc!

— Credeam că zugrăveşti nu ştiu ce dormitor, îi spuse Greg Mirandei, când Danny tocmai îi întindea acesteia un pahar.

Pe când i-l umplea, gâtul sticlei se ciocni de pahar.

— Am zugrăvit! Vorbesc serios! Noua chiriaşă a lui Florence a apărut şi m-a ajutat să termin de două ori mai repede. Apoi au sosit Danny şi Tony şi am filmat puţin.

— Vrei să vin pe acolo? întrebă Greg, neavând deplină încredere în Danny Delancey.

— Spune-i să vină aici, chiar în acest *moment*, strigă Bev din cealaltă parte a camerei.

Miranda tresări, apoi şovăi. Să facă asta? Trebuia să se întâmple odată şi odată...

— Ai auzit asta? întrebă graţios în telefon. Este aici şi prietena mea Bev. De ce nu vii şi tu? Moare de curiozitate să te întâlnească!

— Iisuse, nu, mulţumesc, se arătă îngrozit Greg de această propunere. Nu i-ai spus, nu-i aşa?

Miranda ştia exact ce gândea el: o obsedată periculoasă era tot ce-şi dorea el acum!

— Nu încă, dar...

— Spune-i că sunt ocupat. Aproape că îl auzea pe Greg cum se înfioară de groază. Iar tu ai grijă ce faci cu tipul ăla Danny. Mai bine cuplează-l cu Bev, spuse el satisfăcut. Asta ar trebui să fie şmecheria: se merită unul pe altul.

Era o idee. Miranda se gândi la asta după ce închise. Apoi, încă fericită că îi auzise vocea lui Greg, îi zâmbi aiurea lui Danny, care era în cealaltă parte a camerei.

Venind înspre ea, îi analiză curios zâmbetul.

— De ce rânjeşti superior şi prosteşte?

— Nu rânjesc superior. Niciodată nu fac asta. Şi nu sunt nici proastă. Mă întrebam doar dacă ai cumva o prietenă?

Danny îşi ciocni paharul cu al ei.

— De ce, te oferi tu? Toate solicitările pentru acest post se fac în scris. Trimite-mi un CV şi o scrisoare concisă, în care să subliniezi de ce crezi tu că ai fi potrivită pentru acest post. Dacă eşti nominalizată, vei fi invitată pentru un interviu...

— Asta înseamnă un da sau un nu? îl întrerupse Miranda.

În spatele lui, Bev conversa cu Tony, dar fără tragere de inimă. Probabil pentru că el avea patruzeci de ani, era cam sfrijit şi deja îi spusese cât de minunată era soţia lui.

— Înseamnă nu, zâmbi Danny. Şi dacă nu te superi că îţi mărturisesc asta, eşti foarte curajoasă că ai luat astfel iniţiativa. El se uită la ceas. Uite, trebuie să fiu la Heathrow mâine dimineaţă la ora şase, aşa că nu pot sta până târziu, dar putem ieşi odată să luăm cina în oraş dacă vrei. Mi-e teamă că nu mă culc cu fetele chiar de la prima întâlnire, dar o să fiu plecat doar pentru câteva zile, aşa că joacă-ţi bine cărţile...

— Sincer, vorbeşti vreodată serios? Eu mă gândeam la Bev!

— Pardon, interveni Danny, *tu* chiar vorbeşti serios? Este vorba despre Bev, cea disperată să facă copii şi să pună şi ea mâna pe un bărbat?

Ticălosul, se gândi Miranda, care uitase că îi povestise despre obsesia lui Bev. Era ca şi cum ar fi încercat să vândă cuiva bacili TBC.

— Ce? întrebă Bev, apărând dintr-odată în spatele lui Danny şi prinzându-i replica din zbor. Cine a pomenit de copii?

Miranda suspină. Sincer, nu procedase deloc bine.

— Copilaşi din jeleu, îi explică Danny lui Bev. Iar eu tocmai îi spuneam Mirandei că preferaţii mei sunt cei verzi.

— Ai mei cei portocalii. Deci, vine sau nu?

— Cine? întrebă Miranda.

— Amicul tău!

— Nu poate. Are... ceva treabă.

— Ei bine, asta e. E timpul să plec. Duminica seara, pentru Bev, era vremea epilatului. Îi zâmbi lui Danny. Oricum, a fost frumos, nu?

Florence veni cu scaunul până la ei:

— M-am tot uitat la tipul ăsta! Adresându-i-se Mirandei, îl mângâie pe Danny pe braţ: Imaginează-ţi-l cu părul dat pe spate. N-ar fi un minunat Orlando?

— Ce se întâmplă aici? Danny îşi miji ochii întunecaţi. E a doua oară când aud numele! Cine *e* Orlando ăsta?

– Bună, sunt tot eu, zise Miranda, rânjind către Chloe când Greg răspunse la telefon. Zona s-a eliberat. Bev tocmai a plecat. Acum poţi veni, eşti în siguranţă.

— Mă rog, aproape în siguranţă, glumi Chloe, dându-şi ochii peste cap.

— Sunt acolo în douăzeci de minute, o asigură Greg.

23

— Chiar vrei s-o faci? întrebă Florence, încântată. Vrei să fii Orlando pentru o seară?

— De ce nu? Întotdeauna mi-am dorit să fiu un gigolo.

Danny rânji, ideea îi păru interesantă spiritului său de jurnalist. Reacţiile omeneşti erau lucrul care îl interesa mai mult ca orice. În special cele neobişnuite.

— N-ai să fii în stare să porţi hainele acelea, sublinie Miranda.

— Ia stai puţin, cine este maestrul deghizărilor, întrebă Danny, tu sau eu?

— Vreo două lanţuri de aur în jurul gâtului, zise prompt Florence.

— O cămaşă lucioasă, completă Chloe.

— Pantaloni mulaţi pe picior, pantofi din piele lăcuiţi. Cu tocuri, adăugă sugestiv Miranda.

— Asta nu este *Saturday Night Fever*[1], se plânse Danny.

— Are dreptate, nu trebuie să arate ieftin şi ticălos, îi spuse Chloe Mirandei. Bruce şi Verity nu vor fi păcăliţi de asta. Ei ştiu că Florence nu s-ar încurca niciodată cu o astfel de persoană.

---

[1] Film american din 1977, cu John Travolta în rolul principal, al cărui succes a avut un rol important în popularizarea muzicii disco.

— O.K., nişte haine adevărate, zise fără nici o tragere de inimă Miranda, deoarece hainele ieftine şi ticăloase ar fi fost mult mai haioase, şi începu să numere fiecare articol pe degete.

— Trebuie să împrumuţi un costum Armani sau cam aşa ceva.

— Mersi, răspunse Danny, schimbând o privire cu Florence.

— Şi un singur lanţ de aur, zise Chloe. Unul e de ajuns!

— Şi un pic de bronz fals, îşi dădu cu părerea Miranda. Ah, şi un inel cu diamant pe degetul mic! Le poţi spune că este un cadou de la ultima ta iubită.

— Păi, hai atunci, încuviinţă Danny din cap încurajator, împrumută-ne douăzeci de miare!

— Mai bine zirconiu, interveni prompt Chloe. Catalogul Argos! Spune-mi ce mărime ai, îi zise ea lui Danny, şi îţi aleg eu unul.

Miranda strâmbă din nas:

— Costă şi asta bani!

— Îl returnezi la magazin şi îţi dau înapoi banii, explică Chloe, care savura fiecare clipă a acestei scene. Când aveţi de gând s-o faceţi?

— Weekendul viitor? îl întrebă Florence pe Danny. Îţi convine atunci?

— E bine. Aranjează tu toate amănuntele şi mai vorbim când mă întorc din Statele Unite.

Danny se ridică în picioare.

— Iar acum, mai bine să o iau din loc.

Atunci când Tony Vale plecase ceva mai devreme, dăduse mâna — o mână destul de umedă — cu fiecare în parte. Acum, Miranda îl privea pe Danny aplecându-se şi pupând-o

pe obraz pe Florence, apoi ocolind masa şi pupând-o şi pe Chloe. Pregătindu-se sufleteşte pentru ce avea să urmeze — la urma urmei, ea era următoarea la rând — se simţi ofensată când el o sări. Tot ce i se oferi a fost un clipit din ochi şi un zâmbet senin.

Degetele de la picioare i se strânseră de indignare. Ce fusese acel clipit din ochi, un fel de premiu de consolare? Chiar şi mai stânjenitor era că-şi înclinase capul pentru a fi pupată, şi trebuia să se prefacă acum că doar îşi dezmorţise gâtul.

Bărbaţii! Zău aşa, cât de vrednici de milă sunt! Danny Delancey nu avea nici o problemă să le ofere pupături fără sens femeilor bătrâne şi zbârcite — scuze, Florence — sau celor care sunt însărcinate, dar când venea vorba despre fete adevărate, fete ca ea însăşi, nu mai putea face asta. Era poate intimidat că ea avea un prieten! Era înspăimântat probabil că Greg — care era pe cale să sosească din clipă în clipă — ar fi putut năvăli pe uşă şi l-ar provocat la duel.

— Te doare cumva gâtul? întrebă Danny.

Ce mămăligă!

— Mi s-a pus un cârcel, răspunse Miranda, continuând să se maseze energic, pentru a demonstra că în nici un caz nu se aşteptase cumva să fie sărutată în acel moment.

În timp ce îşi aşeza carcasa camerei de filmat pe umăr, Danny se întoarse către Chloe:

— Pot să te duc acasă cu maşina dacă vrei.

— Eşti sigur? Oh, nu, protestă Chloe, stau în cealaltă parte a oraşului.

— Nici o problemă. Danny privi amuzat în direcţia Mirandei. Nu am nici o prietenă. Vezi, deci am timp la discreţie.

Iarăşi făcea haz pe seama ei, realiză Miranda, şi asta o înnebunea. Oricum, de ce se oferise să o ducă acasă pe Chloe?

Doar nu o plăcea, nu? O.K., era o fată drăguţă, nu puteai nega lucrul ăsta, dar, Doamne, era o fată drăguţă însărcinată în trei luni...

— Mi-a plăcut grozav, zise Florence, privind de la fereastră cum Danny ţinea deschisă portiera BMW-ului său verde.

Cu un sentiment ciudat de nemulţumire, Miranda îl văzu rostind ceva ce o făcu pe Chloe să râdă.

Încercă să-şi reamintească dacă Danny îi ţinuse şi ei portiera deschisă precum un gentleman atunci când o condusese acasă cu maşina de la salon, sau doar sărise pe scaunul şoferului şi-i strigase: „E deschis!" E ceva destul de obişnuit în zilele noastre, de ce să nu recunoaştem, şi-şi dădea şi ea seama de asta. Când bărbaţii o vedeau pentru prima oară, realiză cu tristeţe Miranda, reacţia lor iniţială nu era să se comporte manierat, ridicându-şi pălăria, aplecându-se puţin şi spunându-i „doamnă"

Nu era deloc Scarlett O'Hara.

Poate din cauza faptului că avea părul albastru.

L-aş putea vopsi, se gândi Miranda, aş putea încerca să nu mai am tot felul de accidente, şi să învăţ să flirtez, fluturându-mi umbreluţa de soare.

— Se înţeleg bine, rosti satisfăcută Florence, când maşina se depărtă.

Chloe se răsucise ca să le facă cu mâna. Miranda ridică şi ea mâna automat. Apoi se întoarse şi se încruntă la Florence.

— Dar e departe de o combinaţie ideală, nu-i aşa?

— Ce spui?

— Ce mai Cupidon! De ce crezi tu că Danny ar vrea să se lege la cap cu copilul altui bărbat? Miranda începu să respire sacadat, fluturându-şi indignată mâna afară pe geam. Şi

de ce ar vrea Chloe să se implice în *vreo* relaţie? Nu prea este cinstit pentru nici unul dintre ei, de fapt este...

Se opri dintr-odată. Florence râdea în hohote.

— Haide! Ce, m-am oferit să le plătesc luna de miere? Se înţeleg bine, asta e tot ce am afirmat. Când am făcut eu pe Cupidon?

Oh, Doamne, ce exagerează! Muşcându-şi buza, Miranda privi atent BMW-ul pe când acesta se îndepărta.

— Era mai mult privirea din ochii tăi, rosti ea apărându-se. Ştiu cum faci când îţi vine vreo idee!

— Am aranjat o întâlnire straşnică în seara asta, nu-i aşa? o înghionti Florence. Să-l pui pe Danny să fie gigolo pentru o noapte! Să vină mai repede weekendul viitor..., chicoti ea. Abia aştept!

Miranda se simţi dintr-odată mai bine văzând maşina lui Greg afară. În timp ce Danny şi Chloe dispăreau la prima intersecţie, Greg îşi făcea apariţia din celălalt capăt al străzii.

Ca într-o cursă de ştafetă, se gândi Miranda, dar fără ştafetă.

Sau o cursă de înot sincron, fără clipsuri la nas.

— Mă duc să-mi iau lucrurile, îi spuse lui Florence, sărind de la fereastră.

— Rămâi la el peste noapte?

— Ce zici, e bine? şovăi Miranda. Dacă vrei să fac ceva înainte să plec...

Florence o privi, atât de nerăbdătoare să plece. Era prostesc, ştia, dar se simţea ca o pasăre-mamă care veghea asupra puiului ei ce se pregătea să zboare prima dată din cuib. În anul care se scursese, ea şi Miranda deveniseră atât de apropiate, încât era greu să accepte posibilitatea că poate venise timpul ca Miranda să se mute.

Ar trebui să fiu foarte entuziasmată pentru ea, se gândi Florence. Se îndrăgosteşte, poate pentru prima dată în viaţă. Ar trebui să fiu ceva mai bucuroasă de atât.

Oh, doar dacă şi-ar fi ales pe altcineva de care să se îndrăgostească.

— O să fiu bine, spuse ea hotărât.

Era ridicol să aibă acest sindrom al casei din care puii îşi iau zborul, şi nici măcar nu era mama fetei.

Dar nu am să rămân cu casa goală, îşi reaminti Florence. Miranda încă nu a plecat. Iar atunci când o va face, îmi mai rămâne Chloe.

— S-a terminat petrecerea? o întrebă Greg pe Miranda, când aceasta îl întâmpină în pragul uşii, cu geanta în care îşi băgase lucrurile de noapte strânsă la piept.

— M-am gândit că o să avem alta acasă la tine!

— Maşina pe care am văzut-o plecând acum, era a lui Danny Delancey? Eşti sigură că nu a început să se îndrăgostească puţin de tine?

— Dacă e să fie îndrăgostit de cineva, aceasta este noua chiriaşă a lui Florence.

Miranda se întrebă de ce ideea asta încă o mai zgândărea. Îndepărtă hotărâtă gândul din minte.

— Am crezut că mai durează o săptămână şi ceva până se va muta.

Ridicându-se în vârful picioarelor, Miranda îl sărută pătimaş pe gură pe Greg. Ultimii oameni despre care ar fi vrut să vorbească acum erau Danny Delancey şi blonda aceea drăguţă şi însărcinată pe nume Chloe.

— Da, atât durează.

— Păi de ce a fost azi aici?

Pe Greg nu-l interesa de fapt, încerca doar să pară politicos.

— A venit să-mi dea o mână de ajutor la zugrăvit, atâta tot. Iar acum, pot să te întreb ceva personal?

Ajunseră la maşină. Greg o aşeză cu spatele pe capota încă încinsă, iar degetele îi alunecară pe abdomenul ei dezgolit.

— Cât de personal?

— Extrem, profund şi scandalos de personal.

Greg şovăi o fracţiune de secundă.

— Întreabă-mă atunci!

— Pe tine te doare ceva, după noaptea trecută petrecută împreună?

Stând aproape de ea, cu ultimele raze de soare luminându-i faţa, el putea distinge măruntele urme de pistrui, abia vizibile, presărate pe nasul Mirandei. Ochii ei negri scânteiau, gura i se ridicase la colţuri într-un zâmbet şi tenul ei era ireproşabil.

Cei mai mulţi oameni arată mai bine de la distanţă, se gândi Greg. Miranda arăta mai încântător din apropiere.

— Eşti frumoasă, nu se putu abţine Greg să spună.

— Iar tu eşti agent de vânzări. Ridică sceptic din sprâncene. Oricum, nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Te iubesc, spuse Greg.

— Eşti tot agent de vânzări.

Pe dinafară, Miranda încă glumea, dar pe dinăuntru, el ştia că vorbele îi erau crezute. Ceea ce era foarte bine, se gândi Greg. Pentru că erau adevărate.

— Vrei să fiu complet sincer cu tine? Zâmbea în timp ce vorbea, şi-şi apropie gura de a ei. O.K., şi pe mine m-a durut la fel ca pe tine. M-a durut ca naiba. Şi mai ştii şi altceva?

— Ce? întrebă şoptit Miranda, ca şi cum toţi vecinii ar fi fost cu ochii pe ei.

Să fie răstignită pe capota unei maşini în mijlocul zilei şi în centrul bătrânului Notting Hill, ei bine, cu greu puteai numi asta discret.

— Pe mine nu m-a deranjat că m-a durut, îi spuse Greg. Eu nu mă dau bătut cu una, cu două. Şi dacă speri un somn bun la noapte, ai face mai bine să te întorci şi să intri înapoi în casă.

De parcă aş putea, se gândi veselă Miranda. Îl îmbrăţişă. Şi ce dacă n-ar fi putut să meargă mâine, sau să dea cu mătura, sau să spele părul... Cui îi păsa de asta?

În afară de Fenn, şeful ei mereu supărat de ceva, care nu prea privea cu ochi buni ucenicii care veneau la serviciu şi erau incapabili să se achite de sarcinile cele mai uşoare.

Şi pe urmă, ce ştia Fenn despre dragoste? Femeile cu care ieşise el vreodată fuseseră supermodele slabe ca nişte spaghetti, cu minţile plate ca şi feţele şi dotate cu butoane la spate, pe care apăsai când voiai să-ţi vorbească. Şi aceste relaţii nu duraseră mai mult de câteva săptămâni, presărate cu plictiseala aceea ucigătoare, iar Fenn se întreba de ce oare se mai sinchisea.

Era, în concluzie, o existenţă tristă, aşa simţea Miranda. Ca şi cum să fii fotografiat şi să apari în cât mai multe reviste cu putinţă era mai important decât faptul că eşti cu cineva care chiar îţi place. Bietul Fenn, nu ştia de ce se privează.

— Dacă durează atât să te hotărăşti, zise Greg, înseamnă că mi-am pierdut îndemânarea. Poate ar fi totuşi mai bine să plec acasă.

Se străduia să pară jignit. Miranda îl mângâie cu unghiile pe spate.

— Mă gândeam la şeful meu.

— Oh, grozav. În loc să te gândeşti la mine, te gândeşti la şeful tău!

— Bine, hai să mergem! Fericită, respiră adânc mireasma aftershave-ului său. Oricum, cine are nevoie de somn?

— Te iubesc.

Miranda ştia de ce o spunea din nou. Era rândul ei acum, el aştepta acum ca ea să-i răspundă. Se înfioră de emoţie.

— Şi eu te iubesc.

Deasupra lor, fereastra de la sufrageria lui Florence se deschise larg.

— Dacă o să continuaţi cu toate prostiile alea într-o parcare publică, strigă Florence în jos la ei, o să fiţi arestaţi.

24

Chloe avea programare la spital vineri după-amiază, pentru o ecografie. Se întreba cum ar putea să-i dea această veste tristă lui Bruce — tristă pentru Bruce, se înţelege, nu pentru ea — când el intră vijelios în magazin cu alte noutăţi.

— Ei bine, în sfârşit ne este permis să-l vedem!

Bărbia îi tremura de indignare, pieptul îi era umflat ca al unui pinguin.

Era timpul să coboare la Argos şi să aleagă unul dintre inelele lor cu diamante, veritabile sau nu, îşi spuse Chloe.

— Să întâlnim pe cine? întrebă ea cu voce tare.

— Pe gigolo, pe cine altcineva? Vineri.

— Vrei să spui Orlando? Ochii îi scânteiară de plăcere. Oh, are să-ţi placă, e un tip grozav!

Bruce se opri din drumul său către birou, se întoarse şi o privi cu buzele strânse.

— Ce-ai făcut? Vrei să spui că te-ai întâlnit cu el deja?

— A fost pe acolo duminică.

— Şi mie nu mi-ai spus nimic!

Bruce clătină din cap, necrezându-şi urechilor.

— Nu m-ai întrebat, răspunse Chloe, cu o privire voit uimită. Îmi pare rău, nu ştiam că trebuie să-ţi dau raportul.

— E un infractor, pentru numele lui Dumnezeu, urlă Bruce. De îndată ce o termină de stors pe mama — de

moştenirea *mea* — se va muta la următoarea văduvă bogată... *bineînţeles* că vreau să-mi spui de el!

— Mă rog, mi s-a părut destul de drăguţ, zise Chloe. Atrăgător, prietenos... lui şi lui Florence le stă straşnic de bine împreună.

— Ha, pun pariu că aşa este!

— El pare să ţină mult la ea.

Bruce o săgetă cu privirea pe Chloe.

— E un gigolo, pentru numele lui Dumnezeu! Este specialitatea lui să pară că ţine la ea.

— Dar treaba e, protestă Chloe, că a fost tandru şi cu mine. Şi eu nu am deloc bani cu găleata, nu-i aşa? Cu greu i-aş putea cumpăra un Porche...

Se opri dintr-odată şi privi într-o parte.

— Un Porche, izbucni Bruce, un afurisit de *Porche*, asta i s-a năzărit mamei mele celei senile să-i cumpere?

— Încă nu, dădu din mână Chloe în semn de apărare. Doar s-a gândit la asta.

— Bine. Am să discut eu puţin cu ea în acest sens.

— Cred că te înşeli în privinţa lui. După cum spuneam chiar acum, chiar pare că o place pe Florence şi, pe deasupra, a fost şi *atât* de drăgăstos cu mine.

— Probabil că te simpatiza, rosti Bruce iritat. Mama e o afacere, iar tu eşti o plăcere. Un gând îl fulgeră. Uite, mi-a venit o idee! Asta poate fi exact ceea ce ne trebuie. Ai putea să-l ispiteşti şi să-l îndepărtezi de Florence...

— Eu! Ah, bine, uşor, nici o problemă, spuse Chloe. Pot să fiu sinceră, nu? Întreabă-l de ce îşi iroseşte timpul zburând în jurul lumii cu o milionară, când ar putea în schimb să fugă la Bognor cu o vânzătoare fără nici un chior, care nici

măcar nu poate să pronunţe Porche şi care, apropo, se întâmplă să fie însărcinată în trei luni!

— Nu spun că ar trebui să fugi cu el la asfinţit! Bruce îşi rosti ipoteza cu tot dispreţul aferent. O să se prindă el în dormitor. Trebuie doar să-l ademenim, continuă el, înfierbântându-se din cauza subiectului. Să-i arătăm mamei mele cum este el de fapt. Şi tu ai putea face asta foarte bine. Te muţi acolo weekendul viitor, el îţi arată deja puţin interes... ce poate fi mai uşor? O s-o trezească la realitate imediat! Poate că e proastă, dar are şi ea mândria ei. Cum o să afle că o înşală, o să-i facă vânt, concluzionă Bruce triumfător. Aşa se termină cu problemele. Fantastic!

Chloe se minună, în sinea ei, cât de încântat de sine era.

— Nu-i pot face asta lui Florence, chiar nu pot.

— E chinuitor să fii cumsecade, spuse Bruce, frecându-şi mâinile.

— Dar sunt însărcinată! Nu crezi că asta ar putea să-l... deranjeze, cât de cât?

— Pentru numele lui Dumnezeu, omul e un gigolo! N-o să aibă nici un scrupul dacă vei reuşi să-l ademeneşti! Eşti o fată drăguţă, Chloe. Asta e ceea ce interesează pe tipii ca el.

— Florence m-ar putea învinovăţi. M-ar putea da *pe mine* afară, protestă Chloe.

Bruce luă aminte la asta. Într-un sfârşit vorbi.

— Uite, dacă reuşeşti să o scapi de... acest Orlando, şi buzele i se încreţiră pe măsură ce pronunţă acest ridicol nume, am să-ţi dau două mii de lire.

— Ce?

— Bine, trei.

— Ia stai tu puţin, începu Chloe.

— Bine, bine, cinci mii.

Bruce se strâmbă. Era vorba despre foarte mulţi bani, dar la naiba, ar fi meritat. Iar cinci mii de lire însemna un preţ mic, dacă aşa îşi salva moştenirea.

— N-am să mă culc cu el, zise hotărât Chloe.

Bruce deveni abătut, într-un fel ştiuse că ea nu avea să facă asta.

— Bine, doar s-o faci pe mama să înţeleagă că un om ca el nu merită.

— Asta dacă e aşa, îi reaminti Chloe. Poate să nu fie.

— Ăsta e defectul tău, prea ai încredere în oameni!

Bruce se referea la naivitate. Iisuse, oare de ce te mai întrebai cum de fugise soţul ei?

— Nu trebuie să judeci oamenii până nu-i cunoşti, insistă Chloe. Poate că o să-ţi placă Orlando.

— Hm.

Poate e de vină faptul că este însărcinată, se gândi Bruce, ceea ce-i provoacă tulburări ale creierului.

— Ei bine, avem să aflăm vineri, continuă ea încântată. Atunci am să mă mut.

Bruce deveni brusc atent. Asta părea interesant.

— O să-mi pot da seama cum se comportă faţă de tine!

— Oh, asta are să fie grozav. Dar eu o să fiu sus, cotrobăind prin bagajele încă nedesfăcute. Doar dacă... Chloe îl privi cu o urmă de speranţă: Ai putea să-mi dai liber în după-amiaza asta?

— Arăţi minunat. Miranda era foarte încântată. Drăguţ şi ieftin.

— Dar ieftin într-un mod subtil, răspunse Danny, stând cu spatele la oglinda din dormitorul Mirandei şi lăsând-o să-i dea cu fixativ pe păr.

— Uite, gata.

Şi Miranda se aruncă pe pat, admirându-şi opera.

Se hotărâseră la un păr lucios şi dat pe spate şi la un bronz fals pentru a-i contura mai bine acea privire de *latin lover*, asortat cu un sacou sport bleumarin peste un tricou alb şi blugi călcaţi la milimetru. Efectul total, combinat cu bijuteriile şi cu aftershave-ul, era nemaipomenit.

— Ia zâmbeşte, îi ordonă Miranda.

Danny zâmbi, într-un stil de gigolo, debordând de farmec, sinceritate şi tendinţă spre flirtare.

Undeva, în piept, Miranda simţi o înfiorare. Clătină din cap, minunându-se de efectul final.

— La naiba, te pricepi la asta.

— Ştiu. Te şi sperie, nu-i aşa?

Îi luă mâna şi îi sărută apăsat şi stăruitor vârfurile degetelor.

— Oh, Doamne, murmură Miranda. S-ar putea să regreţi asta.

— De ce? Oh, Doamne?

Danny se strâmbă de îndată ce simţi pe limbă un gust ciudat.

— Ghici cu ce ţi-am dat adineauri pe cap? Veselă, Miranda îi arătă mâinile, în stilul lui Al Jolson. Gel de păr!

Danny o privi cum îşi trece un pieptene prin propriul ei păr fără gel. Se făcuse aproape ora opt, Bruce şi Verity puteau sosi în orice clipă.

— Nu-ţi văd prietenul astă-seară?

Prietenul. Pe bune, cât de peiorativ putea fi?

— Este plecat.

Miranda îşi dădu cu puţin fard de obraji, sperând să fi avut tonul unei fete pe care nu o deranjează astfel de despărţiri

scurte. De când Greg a plecat miercuri la Birmingham, îi ducea dorul teribil, practic nu făcea decât să numere minutele rămase, dar aceasta era ultima noapte. Mâine la prânz avea să se întoarcă, ura!

— Este la o conferinţă importantă din domeniul vânzărilor, îi explică peste umăr. În Birmingham.

Danny păru amuzat.

— Asta crezi tu.

— Ce vrei să spui? Sigur că este la o conferinţă despre vânzări!

Miranda se răsuci şi îl privi furioasă.

— Cum de eşti aşa de sigură? Poate că are vreo altă prietenă pe undeva, ridică din umeri Danny. Nu spun că *are*. Spun că e posibil, atâta tot.

— De ce spui mereu astfel de lucruri? întrebă ea. Asta îţi oferă o anumită satisfacţie?

El simulă inocenţa.

— Deloc. Mă gândeam la o filmare pe care am făcut-o într-o duminică anul trecut, despre bigami. M-a frapat felul cum soţiile nu aveau nici cea mai vagă idee despre ce se petrecea cu adevărat.

Miranda aproape că îl compătimea. Nu prea era distractiv să ai o minte aşa meschină şi suspicioasă.

— Uite, chiar dacă eşti jurnalist, asta nu-ţi dă dreptul să te gândeşti la ce e mai josnic în legătură cu oamenii, îi zise impacientată. Nu toată lumea înşală şi este mincinoasă, să ştii! Nici eu, nici Florence... şi nici Greg. Este onest şi de încredere, iar atunci când îmi spune că trebuie să meargă la o conferinţă despre vânzări în Birmingham, eu îl cred. Deci încetează să mai vorbeşti despre asta, bine?

— Bine, uite, îmi pare rău! Danny îi răspunse printr-un zâmbet de scuză, mă rog, *aparent* de scuză. Nu trebuie să fac nici o remarcă răutăcioasă despre prietenul perfect al Mirandei, nu trebuie să fac nici o remarcă răutăcioasă despre prietenul...

— Termină! urlă Miranda, înroşindu-se şi aruncând cu pieptănul în el.

— Trebuie să fie dragoste adevărată! Îi privi obrajii aprinşi de entuziasm. Pun pariu că ţi-ai fi dorit să nu fi roşit aşa.

— Este opt fix. Miranda îl împinse către uşă. Mai bine să ne pregătim. Bruce şi Verity nu vor fi prea impresionaţi dacă sosesc şi te găsesc aici sus, încuiat în aceeaşi cameră cu mine.

25

Oricum, Bruce nu era prea impresionat de Orlando. Miranda, preocupată să toarne băutură şi să împartă farfuriile cu aperitive, putea doar să observe şi să admire spectacolul oferit de Danny. Poate că era un porc, dar când venea vorba de a juca rolul unui tânăr *aproape* în întregime devotat, era genial.

Şi Florence era extraordinară în rolul ei de bătrână cu minţile sucite.

Chiar şi Chloe îşi intrase în rol, schimbând priviri pline de înţeles cu Danny ori de câte ori Florence se uita în altă parte.

Dacă Bruce arăta de parcă ar mesteca o lămâie, se gândi Miranda, Verity arăta ca şi cum ar mesteca o lămâie viermănoasă.

— Şi ne-am gândit pentru început la câteva săptămâni în Las Vegas, le explica Danny, iar apoi să zburăm spre Miami.

— Asta dacă ne mai rămân ceva bani până atunci, adăugă veselă Florence.

Danny o strânse de mână.

— Fii fără grijă, or să ne mai rămână. Doar ţi-am spus, împreună o să fim norocoşi, zâmbi el în timp ce se întoarse către Bruce. Mă aflu acum într-un moment extrem de

favorabil, nu crezi? Să o întâlnesc pe Flo a fost lucrul cel mai bun care mi s-a întâmplat de câţiva ani încoace.

Nu mă îndoiesc de asta, se gândi furios Bruce, stăpânindu-şi un impuls de a-i arde una.

Îşi drese glasul:

— Şi unde spui că v-aţi cunoscut?

— La cazinoul Grosvenor. O ştii pe Flo, îi place să rişte, răspunse Danny şi îşi trecu braţul peste umărul bătrânei. Întotdeauna m-am simţit atras de tipul de femeie căreia nu-i este frică să-şi asume riscuri. Te prinde extrem de bine culoarea asta, apropo! Se opri o clipă pentru a admira brocartul stacojiu al rochiei lui Florence. Arăţi nemaipomenit în această seară.

Mângâindu-l pe mână, Florence se lăsă pe spate şi-i şopti lui Verity:

— Nu-i aşa că-i încântător? Îţi poţi imagina ce minunat mă simt, după atâţia ani în care... nimic, să fiu măgulită cu atâtea complimente?

Verity nu-şi prea putea imagina. Singurele dăţi când Bruce se interesase de cum arăta erau atunci când îi atrăgea atenţia asupra unei unghii de pe care se luase oja sau când i se vedea o bretea de la sutien.

— Dar nu e aşa că *merită* toate complimentele? protestă Danny. Vreau să spun, uită de faptul că îţi este soacră, şi priveşte-o aşa! Este o femeie frumoasă, o fiinţă fabuloasă şi originală, are o isteţime a ei...

— Fără să mai menţionezi şi sacul cu bani, nu se putu abţine Bruce să izbucnească.

Florence se holbă la el.

— Bruce!

— Ce? o privi el sfidător. Punctez un lucru aici. Nu am voie să subliniez asta?

Danny clătină din cap, în semn de înţelegere.

— Stai liniştit, nu mă interesează banii lui Florence, îl asigură pe Bruce.

— Şi de ce am auzit eu despre un Porche?

Danny se arătă jignit.

— Nu i-am cerut eu lui Florence să-mi cumpere un Porche. Ea s-a oferit.

— Asta aşa este, fără discuţie. Oricum, încă nu l-am achiziţionat, se grăbi ea să adauge pentru a se apăra. Există o listă de aşteptare.

Pentru prima dată în viaţa lui, Bruce era recunoscător că exista o astfel de listă de aşteptare.

— Cum îţi câştigi tu existenţa? întrebă el.

— Ah, pe ici, pe colo, ridică din umeri Danny, fără a se simţi stingherit. Nu sunt exact tipul de om muncitor, cum eşti tu!

În timp ce îşi netezi părul, inelul său cu diamant fals sclipi în lumină. Miranda îi surprinse pe Bruce şi Verity uitându-se la acel amănunt, apoi privindu-se.

— Îmi place inelul ăla al tău, îi spuse ea lui Danny. De unde îl ai?

— Ăsta? întrebă Danny ridicând din sprâncene şi mişcându-şi degetul mic. Un cadou, de la o prietenă dragă. Doamne, atâta s-a făcut deja ceasul? Ar trebui să comandăm un taxi.

— Unde vă duceţi? întrebă uimit Bruce.

— Dragă, la cazinou, exclamă Florence. Nu ţi-am spus? Mergem acolo în fiecare vineri!

— Să sărbătorim aniversarea noastră, se băgă în discuţie Danny. Atunci ne-am cunoscut, ştii, într-o seară de vineri.

— Ne distrăm grozav, le spuse Florence lui Bruce şi Verity. Veniţi şi voi, nu-i aşa? O să ne simţim grozav toţi patru.

— De ce ne-ar face plăcere să te vedem cum îţi risipeşti banii? zise ironic Bruce.

— Pentru că e distractiv.

Florence îşi deschise calmă geanta, de unde scoase un ruj. Întinzându-şi buzele, se dădu cu un strat lucitor de ruj roşu aprins, pentru a se asorta cu nuanţa rochiei.

— *Distracţie...*

— Bruce, relaxează-te. După cum spui şi tu, îi aduse aminte cu răbdare Florence, să joci golf e distractiv. Şi sunt sigură că nu e prea ieftin să fii membrul acelui club al tău. Fiecare cu distracţia lui, dragă! Tu bagi mingiuţe albe în nişte gropi din nisip, mie mi se întâmplă să-mi placă *blackjack*-ul şi ruleta. Pe lângă asta, continuă ea în timp ce se parfuma pe încheietura mâinii şi pe gât, avem nevoie de practică. Ne antrenăm pentru Las Vegas.

— Doamne Dumnezeule, scrâşni Bruce.

Îşi dădu capul pe spate şi îşi goli paharul cu whisky, tresărind când cuburile de gheaţă i se loviră de dinţii din faţă.

— Cum rămâne atunci, veniţi cu noi sau nu? întrebă Danny, cu mâna în aer deasupra telefonului. Pentru că dacă răspunsul e da, atunci putem să mergem cu maşina ta.

Expresia de pe figura lui Bruce îi aminti Mirandei de o grenadă căreia i se trage încet inelul. Îşi muşcă buzele, apoi privi înspre Florence, care îl privea la rândul ei afectuos pe Danny.

— La naiba, n-o să venim cu tine, şuieră Bruce printre dinţii încleştaţi. Începu să-şi mişte degetul ameninţător către Danny. Şi lasă-mă să-ţi mai spun ceva...

— Bruce este foarte obosit, astăzi a avut o zi grea, izbucni Verity înainte ca soţul ei să reuşească să fie dezmoştenit. De fapt, chiar trebuie să ne întoarcem — am promis bonei că nu întârziem prea mult.

— E de-abia ora nouă, zise îngrozită Florence.

— Stai liniştit, am priceput, răspunse Danny. Nu sunt chiar tâmpit. Tu crezi că mă interesează doar banii mamei tale, aşa-i? Îl privi cu tristeţe pe Bruce. Ei bine, să ştii că nu-i aşa. Sunt aici pentru că îmi pasă de ea. Vreau s-o fac fericită. Îmi pare rău că eu nu câştig îndeajuns pentru a mă ridica la pretenţiile tale, dar n-am ce să fac în această privinţă.

— Fiului meu îi vine greu să înţeleagă că banii nu sunt cel mai important aspect al vieţii, îi explică Florence.

— Tu — Bruce întinse un deget în direcţia ei — devii senilă!

— Mi-ar plăcea să fim prieteni, oftă Danny, dar nu cred că lui i-ar plăcea. Ei bine, măcar am încercat. Am făcut tot posibilul.

— Ştiu că te-ai străduit, dragă. Florence îl mângâie pe mână. De ce nu suni odată la firma aia de taxiuri?

— Şi asta pe cheltuiala mamei mele, şuieră Bruce.

Florence îl privi mustrător.

— Îmi pare rău pentru felul în care te simţi, Bruce. Iar acum, n-ar trebui să o laşi pe bonă să te mai aştepte.

— Oh, stai puţin, încă nu am terminat...

— Bruce, eşti fiul meu şi te iubesc, dar câteodată eşti lipsit total de maniere, te comporţi ca un mitocan.

— Dar...

— Nu mă întrerupe. Cu coada ochiului, Florence o zări pe Miranda încercând din răsputeri să nu râdă. Dacă nu poţi fi binevoitor cu Orlando, cred că mai bine pleci acasă.

26

La ora zece, Miranda rămăsese deja fără şapte sute şaizeci de lire şi începea să se îngrijoreze.

— De obicei sunt norocoasă. Asta nu mi se întâmplă foarte des, se văită ea. În mod normal mă pricep destul de bine!

De dincolo de masă, Danny zâmbi plin de el:

— Nu uita că-mi mai datorezi încă o sută!

— Cât eşti de drăguţ, murmură Miranda, numărând banii care îi mai rămăseseră.

Pe furiş, când el nu era atent, îşi strecură două bancnote de cincizeci în betelia fustei, pentru cazurile de extremă urgenţă. La naiba cu Danny, dacă nu ştia de ele, nu avea cum să-şi mai ceară banii.

— Bine, rândul meu. Florence zornăi zarurile şi le aruncă pe masă cu stil. Şase. Ha, Fonduri publice de binefacere! „Este ziua ta", citi ea cu voce tare, „adună câte cinci sute de lire de la fiecare jucător."

— Cred că vrei să spui zece, o corectă Danny.

Florence îi făcu cu ochiul.

— Merită să încerci, dragă, mereu merită să încerci. Nu te-ar deranja să-mi vinzi cardul ăla albastru şi drăgălaş al tău, din întâmplare?

— Cardul ăla albastru şi drăgălaş, o atenţionă Danny, este Park Lane.

— Spune preţul, anunţă măreţ Florence.

— Un Porche nou-nouţ.

— Oh! ţipă dintr-odată Miranda. Ai văzut ce *faţă* a făcut Bruce când i-ai spus că Florence s-a oferit să-ţi cumpere unul nou? Aşezându-se într-o poziţie adecvată, ea îl imită pe Bruce, care parcă aştepta să i se înfigă un supozitor în fund. Sărăcuţul de Bruce, aproape că-mi părea rău pentru el, am crezut pentru o secundă că are să izbucnească în lacrimi... ştii, aşa...

Chloe o privea amuzată pe Miranda.

— E cumva drogată? întrebă Florence, ridicând din sprâncene.

— Ori asta, ori are ceva de ascuns. Danny îşi număra cu grijă banii primiţi. Poate fi o încercare disperată să ne distragă atenţia, aşa încât să nu băgăm de seamă că a uitat să dea ceva cuiva...

— Da! Strada Bond! ţipă Chloe. Ura, asta e a mea!

— Ticălosule, îi spuse furioasă Miranda lui Danny, care se străduia să nu zâmbească.

— De fapt, îi zise el lui Chloe, accepţi şapte sute de lire pentru Staţia Fenchurch Street?

Chloe, care începea să capete abilităţi de negociatoare, spuse imediat:

— Hai mai bine opt!

— Dar are doar şapte, interveni Florence.

Danny o privi pe Miranda.

— Cred că a venit timpul să scoţi banii. Am nevoie de acea sută în plus.

— Dar nu am! Chloe deja m-a lăsat lefteră, protestă Miranda.

În nici un caz n-o să pună Danny mâna pe fondul de urgenţă.

— Dă-mi suta.

— Nu pot.

— Sigur că poţi.

— Uite, cum pot să-ţi dau ceva ce nu am?

— Unde pleci? întrebă Florence, văzându-l pe Danny că se ridică în picioare.

— Nu ştii? Lucrez ca recuperator de debite în timpul meu liber.

Miranda, care stătea în genunchi, începu să se îndepărteze târâş de masă. Au, arde covorul, arde covorul...

— Nu! Scoase un ţipăt ultragiat când Danny o înşfăcă. Nu poţi să *faci* asta!

O luptă scurtă şi îndârjită avu loc pe covorul persan. Miranda ţipă când nişte degete calde i se strecurară cu abilitate pe sub tricou şi îi alunecară pe sub betelia fustei.

— Îmi pare rău, se scuză Danny, scoţând mâna triumfător după câteva secunde şi chiar fără să-i pară rău deloc. A trebuit s-o fac.

Rânjind, îi flutură pe sub nas cele două bancnote, apoi le trase repede înainte ca Miranda să apuce să le înşface înapoi.

— Te urăsc, suspină Miranda. Acum chiar am rămas fără o leţcaie.

— Înveseleşte-te, pot să răci într-un minut, îşi dădu ochii peste cap Danny. Apoi îţi datorez... tii, două lire întregi.

— N-a fost gel ce ţi-am pus în păr, apropo... Miranda îşi trase tricoul în jos. A fost superglue.

— Încetaţi să vă mai tachinaţi, voi doi, îi certă Florence când telefonul începu să sune. Măcar cât vorbesc la telefon.

— Poate că ar trebui să-ţi verific sutienul, spuse Danny. Ai putea avea mii de lire ascunse acolo.

Miranda îl privi de pe podea, roşie în obraji şi cu răsuflarea tăiată.

— N-ai îndrăzni.

— Vrei să pui pariu? Ah, nu poţi, nu-i aşa? îi rânji viclean Danny. Am uitat că nu ţi-a mai rămas nici un ban cu care să pariezi.

— Porcule! ţipă Miranda

— Miranda! strigă Florence.

— Ce? De ce nu pot să-l fac porc?

— Cred că Florence se referă la telefon, o lămuri Chloe.

— Ah! Ridicându-se de pe covor, Miranda o văzu pe Florence întinzându-i receptorul. Cine e?

— Richard Branson[1] sună să te întrebe dacă vrei să-ţi împrumute două mii de lire. Florence râse pe înfundate şi trimise câteva săruturi prefăcute înspre receptor: Cine crezi că e?

Chloe îi pasă receptorul Mirandei şi se dădu deoparte din calea ei.

La auzul vocii lui Greg, Miranda simţi în stomac o tresărire de bucurie.

— Veselie mare acolo, remarcă el. Ce se întâmplă?

— Cam pierd la Monopoly. Pentru că sunt înconjurată doar de trişori. Miranda se uită cu ochii mijiţi înspre Danny. Dar tu?

— Singur. Mi-e dor de tine, răspunse Greg.

— Oh! Copleşită de această mărturisire, Miranda încercă să-şi mascheze gura, astfel încât Danny să nu poată înţelege ce vorbea. Şi mie mi-a fost dor de tine!

[1] Om de afaceri britanic, care deţine brandul *Virgin* (peste 360 de companii, printre care şi Virgin Atlantic Airways).

— E aşa romantic, suspină Danny, apucând-o de umăr pe Chloe şi clătinând din cap. Nu are cineva un şerveţel?

— Ai putea avea nevoie de unul — de această dată Miranda puse palma pe receptor — să-ţi ştergi sângele de pe jos! Dând palma la o parte, îşi concentră atenţia asupra lui Greg. Scuze, unii oameni nu au nici cel mai mic simţ al umorului! Şi unde eşti acum, ai ieşit undeva să sărbătoreşti terminarea conferinţei?

— Mai mult decât atât: la service-ul Newport Pagnell, pe autostrada M1.

Miranda ţipă ascuţit:

— Glumeşti! Ce faci acolo?

— Hopa, se lăsă într-un cot Danny, se întâlneşte cu altcineva. Telefonează de la Gretna Green[1], să-i spună că tocmai s-a însurat. O cheamă Susie, este stripteuză — *au*!

Miranda scoase limba la el şi îl mai şi lovi cu piciorul. Chiar se credea atât de amuzant?

— Nu mai suport nici un minut, zise Greg. Am ieşit cu toţii la un club mai devreme şi trebuia să-i vezi pe ceilalţi, agăţând orice fustă. Tot ce au în minte este să se lipească de vreo puicuţă şi să aibă ce face la noapte. Eu i-am lăsat acolo, continuă el. Poate că prin asta înţeleg ei să se distreze, dar eu nu gust genul ăsta de distracţie.

— Deci acum eşti în drum spre casă, exclamă Miranda. Oh, e grozav! Cât timp îţi ia să ajungi aici?

— Trec să te iau pe la unsprezece, zise Greg parcă zâmbind. Doar dacă vrei şi tu, desigur.

— Cum să nu vreau? Oh, cu siguranţă vreau!

[1] Sat în sudul Scoţiei, la graniţa cu Anglia, faimos pentru căsătoriile fără voia părinţilor încheiate aici (între 1754 şi 1856).

Miranda zâmbea şi ea larg, neputându-se abţine. Ar fi vrut să-i poată spune nimicuri ispititoare în telefon, dar era greu să fie ispititoare când avea o asemenea audienţă ostentativă.

— Te iubesc, îi spuse Greg.

— Mm, şi eu pe tine.

El râse.

— E greu să vorbeşti?

Dincolo de masă, Danny cânta la o vioară imaginară.

— Poţi zice şi asta.

— O.K., nu-i nimic. Ne vedem în curând.

— Sper din tot sufletul că nu fost Richard Branson, spuse Danny când ea închise.

— Nu mai am nevoie să iau bani cu împrumut, îi zâmbi Miranda ca şi cum nu-i mai păsa de nimic. Am ieşit, sunt falită. Voi trei puteţi continua şi fără mine. Iar tu, ridică un deget înspre el, îţi poţi cere iertare pentru toate tâmpeniile pe care mi le-ai spus mai devreme despre bărbaţii care spun că sunt la o conferinţă şi de fapt nu sunt acolo.

— Îmi pare rău. În mod evident, este nebun după tine!

— Este, spuse Miranda.

— E un bărbat foarte norocos.

— Corect.

Danny rânji, privind-o cum sare în sus entuziasmată.

— Şi ce are el şi eu nu am? Ah, nu-mi spune, este teribil în pat.

Florence murea de râs.

— Corect şi de data asta! îi răspunse Miranda, în timp ce se îndrepta spre uşă. Asta înseamnă trei din trei, excelent! Poţi să te faci clarvăzător când te maturizezi.

***

Era unsprezece şi cinci.

De jos, Chloe auzea neclar vocile lui Florence şi Danny, care încă se duelau peste tabla de Monopoly, fiecare foarte hotărât să câştige.

Căscând, Chloe se sui în noul ei pat. Fusese o zi lungă şi se simţea doborâtă. Patru ore în magazin, apoi drumul la clinica prenatală, urmată de mutarea propriu-zisă, nemaipunând la socoteală străduania de a nu deconspira performanţa actoricească de invidiat a lui Danny Delancey în rolul lui Orlando.

Fâşia încreţită de hârtie fotografică era prinsă de tăblia patului, între ceasul ei vechi şi gălăgios şi lampa de citit. Întinzându-se după ea, Chloe se sprijini de perne şi privi imaginea estompată, obţinută la ecografie, a copilului ei.

Doctorul îi dăduse toate asigurările că era un copil, chiar dacă, din profil, aducea mai degrabă cu o ciupercă exotică.

Ochii i se umplură de lacrimi, pe măsură ce urmărea linia capului şi a stomacului. Să urmăreşti micuţa inimă cum bate energic pe ecran, să desluşeşti picioruşele ca de pasăre întinzându-se şi lovind...

Muşcându-şi buzele, îşi aminti sala de aşteptare de la spital, plină de cupluri care se ţineau de mână. Toţi acei soţi şi prieteni, dornici să-şi vadă pentru prima dată propria ciupercuţă exotică.

Oh, Greg, prostule, ticălos egoist, nu ştii ce pierzi, chiar nu ai nici o idee!

Chloe încă analiza miraculoasa imagine alb-negru, când auzi zgomotul unei maşini care opreşte afară, urmat de un claxon scurt. În mai puţin de o secundă, se declanşă o agitaţie sălbatică în camera alăturată. Dulapurile şi sertarele se

închiseră cu zgomot, radioul se opri şi uşa de la dormitor se trânti.

O ascultă pe Miranda, pe tocuri înalte, cum coboară entuziasmată scările, îi spune noapte bună lui Florence şi trânteşte uşa de la intrare după ea. Dintr-odată tentată să se furişeze din pat şi să se ducă la fereastră, Chloe dădu deoparte pilota. În momentul următor, uşile de la maşină se închiseră şi motorul se puse în funcţiune. Mă rog, la ce se putea aştepta să vadă prin acea beznă?

Chloe trase înapoi pe ea pilota, stinse lampa de lângă pat şi se cuibări să doarmă.

Norocoasa de Miranda, să aibă un prieten atât de înnebunit după ea încât să conducă de la Birmingham doar ca să fie cu ea astă-seară!

Pe când îşi închidea ochii, Chloe se gândi dacă vreun bărbat are să simtă vreodată acelaşi lucru şi pentru ea.

Sex? Doamne, Dumnezeule, de-abia-şi aducea aminte cum era! Trecuseră luni de zile, realiză Chloe, de când cineva se apropiase de ea în acele zone fără să-şi pună mai întâi mănuşile chirurgicale.

27

Greg stătea întins pe pat şi o contempla pe Miranda, care, în pielea goală, deschise cu fundul uşa de la dormitor.

— Chiar a meritat să mă întorc acasă, rânji el şi luă un pahar de la ea.

Era o noapte călduroasă şi două ore uluitoare de sex îi provocaseră o sete cumplită.

— Îmi pare rău că nu am decât ceai, zise el ciocnind cu Miranda, dar mi s-a terminat şampania.

— Cred că este greţos, îl atenţionă ea când el luă prima sorbitură. Nu mai ai nici lapte.

Chiar *era* greţos, mai ales pentru că Miranda îi turnase şi puţină cafea drept consolare, dar lui Greg nici că-i păsa. Ea era acolo, iar asta conta cel mai mult pentru el.

— Vorbeam serios mai devreme la telefon, o privi el cu ochi gravi. Ultimele zile au fost groaznice. Nu mi-a venit să cred ce dor mi-a fost de tine!

Miranda îşi puse jos ceaşca cu ceai nebăubil şi se strecură înapoi sub pilotă.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

— Mă gândeam..., începu Greg. Ştiu că e puţin cam prea devreme ca să spun asta, dar e chiar o prostie ca eu să locuiesc aici, iar tu acolo... amândoi să plătim chirie, nemaipunând la socoteală şi drumurile...

Inima Mirandei începu să bată cu putere. Oare Greg avea să spună ceea ce se aştepta ea?

Ei, haide, se gândi ea, cât de prostesc mă comport? Normal că asta va spune. Chiar dacă nu va suna nespus de romantic, recunoscu ea, copleşită de un sentiment de iubire. Asta era problema cu bărbaţii, nu prea urmăresc filmele de dragoste, nu au nici cea mai vagă idee cum ar fi ideal să facă acest lucru.

— Ce propui? îl întrebă ea, jucându-se cu degetele pe pieptul lui gol. Instalăm un cort pe Grand Union Canal? Ar fi cam la mijlocul distanţei dintre noi, nu crezi?

Greg îi apucă mâna şi i-o opri. Urma să spună ceva important, nu avea nevoie de vreo perturbare în acest moment.

— Propun să te muţi aici cu mine! Vreau să locuim împreună.

Miranda îl privi cu ochi mari, miraţi. Nu trebuia să râdă, nu trebuia să râdă.

— Spui asta deoarece înseamnă economie de timp şi de bani?

— Nu, răspunse Greg. Pentru că te iubesc şi vreau să stau cu tine! Tot timpul.

— Ce-i cu tine? întrebă Bev, apărând pe neaşteptate în spatele Mirandei, care avea treabă la chiuvetă, şi o făcu să tresară.

— Cu mine? Nimic, nimic... ce să fie?

Bev ridică din sprâncene, privind bigudiurile stacojii Molton Brown aruncate în chiuvetă.

— Fără motiv, doar că tot freci la chestiile alea de douăzeci de minute. Ai ratat pauza de cafea. Mai mult decât atât, sublinie ea, ai ratat şi pauza pentru batonul Mars. Iar asta nu s-a mai întâmplat până acum.

Vai de mine, în curând va trebui să-i mărturisesc, se gândi Miranda. Ridică bigudiurile moi din chiuvetă — avea senzaţia că ţinea în mâini o caracatiţă moartă — şi începu să le usuce cu un prosop.

— Nu mi-a fost foame, răspunse ea ridicând din umeri.

— Nu ţi-a fost foame? Doamne, cred că eşti bolnavă. Ai face bine să-ţi recapeţi apetitul până săptămâna viitoare.

Miranda îşi încreţi nedumerită fruntea.

— De ce până săptămâna viitoare?

— Este ziua ta, uituco! Duminică, prânz la Sexy Sam, îi duse aminte Bev. Totul este aranjat, masa este închiriată pentru ora unu.

Miranda fusese atât de preocupată să se gândească la Greg, încât uitase cu desăvârşire că săptămâna viitoare era ziua ei. Să se întâlnească la un prânz zgomotos în oraş era o tradiţie impământenită şi foarte gustată de angajaţii exploataţi peste măsură, dar loiali, ai lui Fenn, mai ales că el era cel care achita nota.

— Trebuie să vii însoţită de prietenul tău, începu să pălăvrăgească Bev. Toată lumea *moare* să-l cunoască!

Trebuie să-i spun, chiar trebuie să-i spun, se gândi Miranda. Oh, dar n-aş vrea să fiu *eu* cea care moare!

Simţea că i se făcea rău.

Trase adânc aer în piept.

— El are... ăăă, are programat un turneu de golf pentru duminica viitoare. Nu poate să vină.

Ah, *ce frumos*, nu-i de mirare că oamenii mai mint. E atât de simplu şi te face să te simţi *atât* de bine, se gândi uşurată Miranda. Acel sentiment îngrozitor de slăbiciune îi dispăru instantaneu, ca prin farmec.

Am să-i spun în curând, se hotărî ea.

În mod categoric.

Numai că nu tocmai acum.

— Oh, nu! E plecat tocmai de ziua ta? O adevărată ruşine! Ochii lui Bev se făcură mari de indignare. Sincer acum, bărbaţii sunt atât de egoişti! Dar n-o să fie plecat tot weekendul, nu-i aşa? Unde se ţine competiţia?

Incapabilă să se gândească la numele vreunui teren de golf — era oare Murrayfield unul dintre ele? Era Greendale? Stenhousemuir? — Miranda răsuflă uşurată să audă nişte paşi furioşi apropiindu-se de ele din spate.

Pfiu, salvată chiar de şef!

— Bev, nu mai bârfi atât şi treci înapoi la treabă, îi zise tăios Fenn. Cineva aşteaptă la recepţie.

Bev privi peste umăr la femeia care tocmai intrase. Purta un pulover alb larg la umeri, pantaloni *army* largi, ochelari fumurii, iar părul îi era îndesat sub o şapcă de baseball kaki.

— Nu are programare. Şi nici nu a mai fost pe aici vreodată.

Când venea vorba de detalii şi amănunte, Bev se putea lăuda cu o memorie de elefant.

— Păi scapă de ea atunci, se răsti exasperat Fenn. Spune-i că nu avem timp de ea, decât undeva la anul.

— Oh..., exclamă surprinsă şi fără să vrea Miranda atunci când femeia îşi scoase ochelarii şi şapca de baseball. Este Daisy Schofield!

— Oh, Doamne, rivala ta în *amorrr*! Bev o bătu pe umăr într-un gest aparent de compasiune. Daisy Schofield este iubita lui Miles Harper, îi explică ea lui Fenn, care păru surprins. Ţi-aduci aminte de ziua în care Miranda a ajuns în piscina Tabithei? adăugă ea plină de subînţeles.

Surpriza declanşă un semnal de alarmă.

— Miranda? Nu te întâlneşti cu Miles Harper, nu-i aşa?

— Normal că nu. Aşa crede Bev că trebuie să glumească.

— Totuşi, îl place. La nebunie, o tachină aceasta.

Fenn ridică din sprâncene către Miranda, care făcu tot posibilul să nu roşească.

— Uite, chiar vorbesc serios, nu!

Miranda avea acum o culoare stacojie intensă, ceea ce era întotdeauna amuzant, dar Fenn era preocupat să-şi ordoneze în minte programările din acea dimineaţă. Puteau fi ei ocupaţi, dar afacerea era afacere, iar Daisy Schofield — în mod curent una dintre cele mai fotografiate figuri din Marea Britanie — ar fi putut face o reclamă grozavă salonului.

— Dacă vrea să se tundă sau să-şi spele părul, o privi el sever pe Miranda, cu siguranţă sper că o s-o speli fără să încerci să o bagi cu capul în chiuvetă.

Miranda mai avusese de-a face cu clienţi taciturni, dar Daisy Schofield era cea mai taciturnă dintre toţi. Era ca şi cum ai fi încercat să legi două vorbe cu o cutie de tăiţei.

— Ţi l-a recomandat cineva pe Fenn? întrebă ea, în timp ce îi masa părul şamponat.

Pentru cineva care susţinea sus şi tare că părul ei lung, blond strălucitor, era în întregime natural, se putea observa clar că Daisy Schofield avea rădăcinile părului cam închise la culoare.

Căscând plictisită, Daisy clătină din cap.

— L-am văzut la televizor.

— Oh! Mă întrebam dacă nu cumva Tabitha Lester ţi-a sugerat...

— Nu, căscă iarăşi Daisy, dezvăluindu-şi dantura de invidiat.

O urăsc, o urăsc!

— Doar că într-o bună zi am fost acasă la Tabitha să-i aranjăm părul şi acolo am dat peste prietenul tău, îi scăpă Mirandei.

Doamne, Fenn ar fi omorât-o probabil dacă ar fi auzit-o ce debitează, dar simţea că *trebuie* să afle despre Miles. În acelaşi timp, nu putea să nu se întrebe dacă Miles îi spusese despre jocul lor improvizat cu pepenele în piscină.

— Nu o cunosc pe Tabitha Lester, răspunse Daisy, închizându-şi ochii.

Nu era deloc afurisită sau intenţionat antipatică, realiză iritată Miranda. Doar că nu avea chef de vorbă.

Ah, bine, aşa deci, se gândi ea. Oare ce mă aşteptam, ca Daisy să exclame: „Nu-mi spune că tu ai fost aia care a ajuns în apă împreună cu Miles! De atunci nu mai vorbeşte decât despre tine!"

Oh, da, aş vrea eu! Cred că nici nu m-ar mai recunoaşte dacă ne-am întâlni întâmplător pe stradă.

L-am văzut pe Miles doar zece minute, îşi spuse Miranda, şi am făcut o pasiune infantilă şi penibilă pentru el!

Sincer, e la fel de rău ca dragostea nebună şi fără de speranţă a lui Bev pentru Greg. Chiar mai rău încă, deoarece Bev era măcar singură. Eu deja am prieten, se gândi Miranda, şi îmi zboară gândul aiurea.

Şi totuşi, era doar un capriciu inofensiv! La urma urmei, nu era lumea plină de femei măritate care visează într-un mod nevinovat la George Clooney?

— Poţi să-mi dai puţin geanta? îi destrămă visul vocea lui Daisy.

Miranda se opri dintr-odată din şamponat.

— Scuze, ce ai spus?

— Îmi sună telefonul, arătă calmă Daisy înspre geanta ei neagră Prada, pe care o lăsase jos la picioare. Nu pot să ajung la ea. Aştept un telefon important.

De la Miles!

Miranda se repezi după geantă şi, când se ridică, aproape că dădu cu capul în chiuvetă. Imaginaţia bogată i-o luase înainte şi parcă auzea convorbirea ei cu Miles: „Eşti unde? La salonul lui Fenn Lomax? Hei, nu cumva lucrează acolo o fată drăguţă... cu ochi minunaţi şi cu păr albastru ţepos? Glumeşti, e nemaipomenit! Dă-mi-o la telefon, te rog, vreau să vorbesc puţin cu ea!"

Treaba cu convorbirile telefonice era că, întotdeauna, se dovedeau dezamăgitoare în comparaţie cu cele închipuite.

— Oh, bună, Suze. Daisy gesticulă înspre Miranda să oprească apa şi să-i dea un prosop. Nu, nimic deosebit, doar îmi fac părul, şi mai pe seară ies la nişte premii muzicale împreună cu Ritchie.

Ritchie?

Miranda, care se prefăcea că spală chiuveta pentru a părea cât mai ocupată, se întreba cine naiba era Ritchie.

Din fericire, asta se întrebă şi Suze.

Daisy chicoti la telefon.

— Ritchie Capstick, este animator la MTV. Agentul meu a aranjat... Doamne, cred că glumeşti, e chiar urât şi mai e şi gay... nu încape comparaţie între el şi Miles!

Oricine ar fi fost Suze, avea un efect neaşteptat asupra lui Daisy. Întreaga faţă i se luminase, râdea şi glumea ca o adevărată fiinţă vie. Miranda, ştergând energic sticlele de şampon, auzea şoaptele ieşite din difuzorul telefonului, dar nu putea să înţeleagă exact ce se spunea, spre dezamăgirea ei.

— Nu, e încă la Montreal, antrenându-se pentru Grand Prix-ul Canadei. Extrem de plictisitor, se strâmbă Daisy. Asta e, şi nu mai durează decât zece zile.

Se mai auziră nişte şuşoteli de la Suze.

— Normal că e periculos, crezi că eu nu m-am gândit la asta? îşi dădu ochii peste cap Daisy. Dar asta e ceea ce face el, asta îl face atât de spectaculos! Crezi că m-aş mai fi uitat la el a doua oară dacă ar fi fost un fermier crescător de oi?

Strigăte, strigăte.

— Ei bine, dacă se întâmplă, se întâmplă, spuse Daisy ridică din umeri. Oricum, va fi mare publicitate, nu? Gândeşte-te cât de rău le-ar părea pentru mine celorlalţi oameni... toată lumea e-nnebunită după tragedii, mai ales când e şi o iubită care suferă!

— Trebuie să te clătesc, zise brutal Miranda. Fenn te aşteaptă.

Daisy nu o băgă în seamă.

— Da, ca Winslet în *Titanic*. Rânji în telefon. Şi întotdeauna mi-a stat grozav în negru.

28

Greg se întâlni mai pe seară cu Adrian în barul Prinţul de Wales, pentru a bea ceva.

— I-ai cerut să se mute cu tine? exclamă, împroşcând cu bere, Adrian. La naiba, eşti un ticălos, nu-i aşa? Te desparţi de o păsărică, şi-acum se muţi cu următoarea! Ce naiba ai în apartamentul ăsta nou al tău, bandă rulantă?

Greg nu se aştepta la altceva din partea lui Adrian, care îşi petrecea tot timpul criticând zgomotos femeile, dar care în secret suferea, disperat — ca toţi bărbaţii divorţaţi — să întâlnească femeia potrivită şi să se aşeze la casa lui.

— Nu m-am aşteptat niciodată să iasă aşa. Nu e ceva pe care să-l plănuieşti dinainte, spuse el ridicând din umeri. Dar asta s-a întâmplat şi vrem să fim împreună. Aşa că de ce să nu se mute cu mine?

Adrian încercă să-şi ascundă invidia. Şi pe urmă, cum putea să-l învinovăţească pe Greg, când el însuşi o plăcea pe Miranda?

— Şi nu o deranjează treaba cu Chloe şi cu copilul?

Greg înghiţi cu luare-aminte din bere.

— Asta îmi place cel mai mult la Miranda, şi ea urăşte copiii. Trebuia s-o fi auzit alaltăieri, vorbind despre nepotul proprietăresei ei. Un adevărat monstru, după câte se pare, loveşte ca un catâr. Miranda nu poate să-l sufere.

Adrian ridică din sprâncene.

— Şi nu i-ai spus încă despre Chloe şi despre copil?

— Ei, hai, răspunse iritat Greg. Cum puteam să-i spun?

— Ar trebui să ştie, zise Adrian.

— De ce?

— De ce? Pentru că o să tune şi o să fulgere dacă află din altă parte şi nu de la tine.

Greg îl privi cu amărăciune.

— Dar n-o să afle, nu? Nu există nici un motiv pentru ca ea să afle asta. Mă pot baza pe tine că nu vei scoate o vorbă, nu-i aşa?

— Mă rog, da, însă...

— Uite, zise răstit Greg, ce s-a întâmplat cu Chloe nu a fost din vina mea, corect? Şi de ce să sufăr eu acum? De ce să fiu eu ăla care îşi face inimă rea?

— Ştiu asta. Eu doar spuneam, de ce să nu-i spui şi Mirandei, ca să ştie şi ea?

Adrian luă o gură straşnică de bere, minunându-se de situaţia în care se găsea; moralitatea nu era punctul lui forte. Grozav, acum o să ajungă şi consilier marital!

Dar Greg nu era deloc amuzat.

— Oh, asta e nemaipomenit. Uite cine-mi ţine mie o predică — individul a cărui nevastă l-a părăsit pentru că în timpul liber bea cât pentru toată Anglia şi le-a tras-o la jumătate din barmaniţele din Battersea.

— Bine, răspunse jignit Adrian. Nu trebuie să iei în considerare sfatul meu.

— Mulţumesc cerului pentru asta! Greg se relaxă şi rânji la el, făcând un semn barmanului să mai aducă băutură. Haide, Ade, nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine. Situaţia este sub control. Şi să-i spun Mirandei despre Chloe — apoi

gesticulă cu braţul ca pentru „şi restul" — nu are s-o facă deloc fericită, nu-i aşa? O ştiu eu pe Miranda, este genul de lucru pentru care şi-ar face griji.

— Cred şi eu.

Adrian ridică din umeri, pierzându-şi interesul. Prefera să discute despre fotbal.

— Nu vreau să mă cert cu ea, atâta tot. Greg îşi trecu mâna prin păr. Ştii doar cum sunt femeile! Ceea ce Miranda nu ştie, nu o poate răni. Îl înghionti pe Adrian pentru a-l înveseli. Nu-i aşa?

Adrian îşi aprinse o ţigară.

— Mda.

Miranda, cântând tare şi spectaculos de fals în baie duminica următoare, se întreba cât de mult trebuie să îmbătrâneşti ca să nu-ţi mai pese de ziua ta de naştere. Oare cât va mai dura până să-şi piardă şi ea entuziasmul, să devină plictisită şi să răspundă oamenilor care ar fi întrebat-o, într-o manieră blazată: „Oh, nu, nimic special, pentru mine e o zi ca oricare alta."

— Azi fac douăş' patru, azi fac douăş' patru, cânta fals Miranda, răsucind robinetul fierbinte cu degetele de la picioare şi trimiţând un jet de apă pe răţuşca ei galbenă de plastic, ultra-şic, cu ochelari de soare RayBan. Cheia-n uşă o răsucesc, douăş' patru împlinesc!

— Dacă mai aud un mieunat din ăla, se auzi înfundat vocea lui Bev, din cealaltă parte a uşii băii, chiar eu o să vin cu cheia să te încui înăuntru!

— Ai venit devreme! zise Miranda şi se aşeză în cadă. A venit şi Fenn?

Fenn se oferise să le ducă la restaurantul din Soho, dar nu sosise încă. Nu era decât unsprezece.

— O lasă pe Leila la Heathrow. Leila, încă un supermodel, era actuala prietenă a lui Fenn. Eu am venit mai devreme, pentru că vreau să te îmbraci cu cadoul pe care ţi l-am adus eu.

Un cadou pe care poţi să-l îmbraci! Miranda se entuziasmă imediat.

— E un sutien cu mult burete?

— Nu-ţi spun, răspunse Bev, încântată de sine. Trebuie să cobori aici dacă vrei să afli!

Va fi o lovitură zdravănă în cap, cu ceva greu, îşi spuse Miranda, când o să audă Bev ce am să-i mărturisesc.

Oh, la naiba, e groaznic, dar trebuie s-o fac. Întinzându-se în cadă, începu să respire adânc şi să se îmbărbăteze pentru calvarul care o aştepta.

Acum, sincer, nici nu se putea un timp mai potrivit pentru asta, nu-i aşa?

Este ziua mea de naştere, îşi reaminti Miranda, agăţându-se de asta ca de un paravan de protecţie. Nimeni nu are voie să se poarte urât cu tine chiar de ziua ta de naştere, ah, nu, asta ar fi un lucru cât se poate de meschin. Bev nu ar fi putut — nu ar fi *vrut* — să-i strice această zi specială.

Băgându-şi capul sub apă, Miranda începu să facă bule de aer şi să numere. Dacă ajungea la treizeci fără să scoată capul din apă, Bev avea s-o ierte.

Probabil.

Iar dacă nu ajung la treizeci, se gândi Miranda, am să mă înec.

Variantă care ar fi mai acceptabilă pe termen lung.

***

Florence zăbovi discret în bucătărie când Miranda o scoase pe Bev la o scurtă plimbare în grădina din spate, înconjurată de ziduri.

— Ţi-am lăsat cadoul înăuntru, protestă Bev, balansându-se, cu tocurile ei înalte de zece centimetri, pe panta lină, făcută special pentru căruciorul lui Florence.

Numai bine, nu ai cu ce să mă pocneşti în cap, reflectă Miranda.

— Trebuie să îţi spun ceva mai întâi de toate. Poate o să mă urăşti din această cauză, spuse ea răspicat.

— Ce? Bev o privi suspicioasă. Dacă walkmanul tău mi-a agăţat caseta cu Celine Dion...

— Nu a agăţat-o, zise repede Miranda, bucuroasă că nu era nimeni prin preajmă să poată trage cu urechea.

Să împrumuţi o casetă cu Celine Dion — pfiu! — de asta chiar trebuia *să fii* jenat.

— O.K., deci nu e asta, se relaxă Bev. Atunci ce e?

— Greg.

— Care Greg?

Ah, pentru numele lui Dumnezeu...

— Greg Malone, răspunse Miranda, răsucindu-şi agitată brăţara de argint de la încheietura mâinii. Ţi-aduci aminte? Tipul pe care l-ai cunoscut la petrecerea lui Elizabeth Turnball şi despre care tot vorbeşti în ultimele două luni?

— Bine, dădu din cap aprobator Bev. Acel Greg. Se încruntă. Nu înţeleg. Ce s-a întâmplat cu el?

Miranda simţi că roşeşte.

— Ăăă... el e cel cu care mă întâlnesc.

Deveni şi mai roşie.

Din ce în ce mai mult, sub privirile sceptice ale lui Bev.

— Vrei să spui că...?

— Da! El este, recunoscu Miranda. Oh, Doamne, îmi pare atât de rău!

— Ei bine? întrebă Florence când Miranda reapăru în cele din urmă în pragul uşii de la bucătărie. Vrei să chem trupele speciale? Te-a alergat prin grădină cu hârleţul şi ţi-a strigat cuvinte teribil de jignitoare?

— Dacă vrei să ştii, da. Miranda se uită cu poftă la gogoşelele cu somon afumat şi cu cremă de brânză. Mă rog, nu m-a alergat cu hârleţul, dar mi-a spus că sunt o neroadă!

— Asta a fost tot? Serveşte-te, apropo. Florence arătă cu capul înspre gogoşi. Sunt pentru tine.

— O neroadă clasa-ntâi, o mare idioată şi o japiţă, zise Miranda, cu gura plină de somon afumat. Nu-i venea să creadă că mi-a fost atât de teamă să-i mărturisesc asta.

— Toată acea zarvă pentru nimic, atunci! Florence se întinse după tavă şi şi-o aşeză în poală. Ce ţi-am spus eu? S-ar putea să fie chiar el, continuă ea când se auzi soneria în hol.

Miranda clătină din cap.

— Nu poate fi Greg, mă întâlnesc cu el abia diseară.

Pentru a o proteja pe Bev, aşa se înţeleseseră.

Doar că, Miranda realiză frustrată, acum că toate s-au aranjat, Greg ar putea veni pe acolo la urma urmei...

— Ai dreptate, nu e el, spuse Florence, care traversase bucătăria şi acum privea pe fereastră. Este şeful tău cel arătos. Cu părul lung, chicoti ea. Eşti sigură că nu e gay?

Miranda fu cât pe ce să se înece cu gogoaşa.

— Bineînţeles că nu e gay. Fenn ronţăie supermodele cum facem noi cu prăjiturile Jaffa!

— Şi de ce n-ai încercat niciodată să pui mâna pe el? întrebă Florence, cu ochii sclipindu-i maliţios. Bogat, arătos, un individ plin de succes ca el — ai putea nimeri mult mai rău!

Miranda găsi această idee extrem de caraghioasă. Niciodată nu se uitase la Fenn ca la un bărbat atractiv sau nu făcuse o pasiune pentru el. Era angajata lui şi, pe deasupra, mai era şi novicea salonului, privită — deloc justificat — de către Fenn ca un caz fără speranţă.

Şi, mai presus de toate, este greu să te îndrăgosteşti de cineva care îţi tot spune ce să faci.

— După cum ziceam, se uită după supermodele, îi explică răbdătoare lui Florence. Dacă aş fi înaltă de un metru optzeci şi aş avea patruzeci de kilograme, aş avea o şansă. În acest moment, adăugă ea să completeze informaţia, se întâlneşte cu Leila Monzani.

Florence ridică o sprânceană, în timp ce se îndrepta cu scaunul ei spre uşa de la intrare.

— Ah, şi dacă n-ar fi aşa?

Dacă acu e curioasă şi băgăreaţă, apoi aşa o să fie mereu, se gândi Miranda.

— Chiar dacă n-ar fi aşa, ridică vocea să fie sigură că Florence o aude, tot aş ieşi cu Greg.

29

În clipa în care Chloe s-a întors de la magazin, a fost întâmpinată de o petrecere surpriză cu şampanie şi gogoşele, aflată în plină desfăşurare în sufrageria lui Florence. Bev era şi ea acolo, la fel şi Fenn Lomax, pe care îl recunoscuse, deşi nu îl întâlnise niciodată până atunci.

— Hai să-ţi pun ceva de băut, un păhărel nu face rău nimănui, o îndemnă Miranda, umplându-i un pahar şi mândrindu-se cu noul ei tricou. Ce părere ai, nu-i aşa că-i grozav? Bev mi l-a dat!

Ridică mâinile în sus şi se răsuci, vărsând destul Moët atunci când se întoarse.

Chloe îi admiră tricoul negru, semitransparent, cu nişte fluturi roşii din satin aplicaţi strategic pe piept.

— Ţi se potriveşte, îi zise Mirandei, foarte invidioasă pe silueta ei zveltă.

— Aiurit, exclamă Florence, şi o idee cam strâmt.

Miranda înălţă paharul în aer bucuroasă.

— Eu aş zice sexy, declară ea, şi exotic.

Într-un colţ, televizorul era pornit. Florence schimba canalele în căutarea unei prognoze meteo.

— Mai sunt de părere că ar fi mai bine să-ţi iei o geacă, se anunţă furtună cu trăsnete în după-amiaza asta. Stai puţin, am dat pe Ceefax...

— Ah, uite, nu schimba postul! ţipă entuziasmată Miranda. Uite-l pe Miles!

Grand Prix-ul Canadei trebuia să înceapă la Montreal în câteva ore şi era difuzat un interviu înainte de cursă cu Miles Harper, marea speranţă britanică. Deoarece era ziua de naştere a Mirandei, cu toţii se întoarseră spre televizor ca să urmărească interviul.

— Este încântător, suspină Miranda. Nu că mi-ar plăcea mie, normal, adăugă ea în grabă.

— Nu prea tare, completă Bev rânjind.

— Aşadar, tot norocul din lume, Miles, pentru cursa din această după-amiază, concluzionă jovialul comentator al cursei, îţi doresc milioanele de fani britanici...

— Ah, păcat, o mângâie Bev pe Miranda pe braţ. Şi tu, care aveai impresia că eşti singura.

— ... să conduci cu grijă...

— Încearcă să nu fii ucis, zise Miranda. Sincer acum, îţi vine să crezi ce a spus Daisy Schofield săptămâna trecută? dădu ea din cap dezgustată. Încă nu pot să uit aceste cuvinte.

— O adevărată ticăloasă, concluzionă Bev pe când comentatorul încheia interviul.

Florence, care ţinea telecomanda în mână, întrebă:

— Acum pot să schimb de pe Ceefax? Doar că, dacă o să plouă şi fluturii îţi vor intra la apă, o să fii arestată.

— Chestia care m-a iritat cel mai tare a fost că eram sigură că n-am să primesc bacşiş de la ea. Dar am primit ceva, zise încântată Miranda.

Bev îi făcu cu ochiul lui Chloe.

— Ceva de genul „Nu te ataşa prea tare de şoferul tău de curse, că s-ar putea să moară"?

— Mai mult decât atât, mărturisi Miranda, mi-a lăsat o bancnotă de zece lire.

Că tot venise vorba despre bani, Chloe îşi aminti că în geanta ei avea felicitarea şi cadoul pe care i-l cumpărase în dimineaţa aceea Mirandei. Nu era cine ştie ce — nu-şi putea permite ceva scump — dar spera ca Mirandei să-i placă o ramă foto din sticlă colorată.

Geanta, geanta..., uite-o, e unde am lăsat-o, pe masa de lângă fereastră.

— Cauţi ceva?

Fenn îi surprinsese privirea, dar Chloe apucase să se sprijine pentru a se ridica. O privire neintenţionată pe fereastră a fost îndeajuns ca să-şi simtă plămânii rămaşi fără aer şi mintea blocată de şoc.

Afară era Greg, care tocmai ieşea din maşină.

Bine, se gândi Chloe, nu leşina, stai liniştită, aşază-te înapoi, până nu cazi din picioare, şi *gândeşte-te cum vei depăşi situaţia.*

Ah, dar el venise acolo, venise s-o vadă! Iar când fostul tău soţ soseşte pe neaşteptate la uşă, în mână cu un buchet de flori mare cât un pom de Crăciun, asta poate să însemne doar un singur lucru...

Am nevoie de mai mult timp, de mai mult timp, se gândi Chloe, conştientă că Fenn Lomax o privea cum se retrăgea cu paşi mărunţi, cu mâinile goale. Dar oare se întâmpla cu adevărat? I-a găsit cumva Greg noua adresă — mă rog, normal că a găsit-o, de la Bruce şi Verity, fără îndoială — şi a venit să o implore să îl ierte? Asta însemna că-şi schimbase părerea şi despre copil?

Oh, Doamne, cât de năucitoare era această situaţie, cu greu putea să gândească şi să păşească în acelaşi timp. Fiecare pas era greoi, de parcă îl executa prin sosul de unt şi pâine al mamei sale.

— Te simţi bine? întrebă încet Fenn, ferindu-şi capul când Bev trecu pe acolo cu un pahar plin ochi într-o mână şi cu ţigara lui Florence în cealaltă.

Bev era cunoscută ca potenţială piromană atunci când cineva îi dădea ţigara să i-o ţină.

Mă simt bine? se întrebă Chloe.

— Au! Nişte scântei sărira din ţigara pe care o ţinea Bev atunci când o atinse de perdeaua groasă de brocart a lui Florence. Apropo de iubit, ghici cine aşteaptă jos?

— Cine? întrebă Miranda, cu gura plină de gogoşele.

— Greg, aiurito! Bine că ţi-ai dezvăluit secretul mai devreme — hei, ce grozav, acum poate să vină cu noi! Poate, nu-i aşa, Fenn? Greg poate să vină şi el la prânzul nostru?

Lumea se întoarse cu fundul în sus pentru Chloe. Nu pricepea deloc cum stăteau lucrurile, dar mai avusese o senzaţie similară înainte, în *montagne-russe*-ul din Blackpool.

Florence îşi examina cu atenţie perdelele, aflate în pericol de a lua foc din cauza felului dramatic în care Bev se tot plimbase cu ţigara aprinsă în mână. Acum, răsuci capul când realiză că Fenn sărise de pe scaun şi o ajuta pe Chloe să se aşeze pe canapea.

— Chloe? Ce s-a întâmplat? o întrebă uimită Florence.

— Întinde-te şi respiră încet, o sfătui Fenn. E copilul? Să sun după o ambulanţă?

Oh, nu, să nu fie un avort, se rugă Miranda, nu chiar de ziua mea. Şi te rog să nu fie din vina mea, pentru că am forţat-o pe Chloe să bea un pahar de şampanie.

Înghiţindu-şi gogoaşa, urmărea cu groază scena care se desfăşura în faţa ochilor ei. Chloe se albise la faţă şi îl ţinea strâns de mână pe Fenn. Acesta, în genunchi — precum

căpitanul Hardy în faţa amiralului Nelson, aflat pe patul de moarte — îi lua pulsul şi schimba priviri grave cu Florence.

Se auzi soneria de la intrare.

Chloe tresări puternic.

— Chem o ambulanţă, se decise Florence, întinzându-se după telefon.

— *Nu*, ţipă cu ultimele puteri Chloe.

— Unde te doare? întrebă autoritar Fenn.

— Sunt bine, sunt bine. Îi îndepărtă mâna şi încercă să se ridice, cu ochii ţintă la Miranda. Uite, chiar îmi pare rău de asta, dar acolo afară e prietenul tău?

Pe când vorbea, soneria se auzi din nou, parcă mai tare de această dată.

— Cine, Greg? întrebă nedumerită Miranda. Normal că este prietenul meu!

— Ah, dă-mi paharul ăla, te rog! Suflându-şi părul care-i intrase în ochi, Chloe dădu din cap înspre Fenn. Sunt bine, nu am nevoie de o ambulanţă. Doar de o băutură. Probabil că şi ţie ţi-ar trebui una. Îşi întoarse din nou atenţia spre Miranda. Ştii, eu sunt soţia lui Greg.

Toţi ochii se îndreptară acum către Miranda, care părea uluită. Să tragi astfel de concluzii pripite şi greşite şi să sperii pe toată lumea...

— Nu fi nebună. Nu, nu, e doar o coincidenţă, atâta tot, îi explică ea lui Chloe, pe un ton liniştitor. Greg al meu nu este căsătorit.

Chloe nu răsuflă deloc uşurată.

— Îl cheamă Greg Malone? întrebă ea fără ezitare.

— Oh, *rahat*, suspină Bev.

Apoi veni rândul Mirandei să se lase, cu toată puterea, pe un platou cu gogoşele.

30

Florence deschise uşa de la intrare.

În fine, cineva trebuia s-o facă.

Şi el apăru pe scările din faţa uşii, râzând prosteşte şi cuceritor, ţinând un buchet multicolor de flori într-o mână şi un balon cu heliu, pe care era inscripţionat „La mulţi ani", în cealaltă.

Florence îi zâmbi lui Greg la fel cum îi zâmbise primului ei soţ după ce descoperise că se culcase cu soţia comandantului său.

— Bună, începu Greg, eu...

— Nu-i aici, minţi Florence atât de natural, după cum fusese instruită.

Mă rog, mai mult sau mai puţin. În realitate, Miranda îşi acoperise faţa cu mâinile şi bolborosise: „Nu-l lăsa înăuntru, fă-l să plece, nu pot să dau ochii cu el acum!"

— Nu-i nimic, clătină din cap liniştit Greg. Nu mă aşteptam s-o găsesc pe Miranda, voiam doar să las astea aici pentru ea, ca să le vadă de îndată ce se întoarce de la prânzul din oraş. Apoi rânji la Florence: Ştii cum sunt fetele când e vorba de flori.

— Am o vagă idee, răspunse Florence, întinzându-se înainte în scaunul ei cu rotile şi luându-i balonul. Am să-i spun Mirandei că ai trecut pe aici.

— Şi că o să vin să o iau pe la şase, zise Greg şi îi dădu florile. Spune-i să fie gata la timp, da?

Vorbi zâmbind fermecător, să pară mai curând o glumă şi mai puţin un ordin.

— Bine.

Zâmbetul lui Greg se stinse.

— Totul e în regulă, Florence? Am făcut ceva care te-a supărat?

Florence voia mai mult decât orice să-i spună. Vorbele îi stăteau înghesuite în gât, precum călătorii într-un vagon de metrou la o oră de vârf, înghiontindu-se să ţâşnească afară. Oh, ce n-ar fi dat să poată spune tot ce avea pe suflet...

Dar nu era treaba ei, ci a Mirandei. Iar Miranda avea nevoie de timp ca să-şi adune toate gândurile rătăcite. Ultimul lucru pe care i-l murmurase lui Florence fusese: „Doar scapă repede de el... *nu-i spune nimic*..."

Florence îşi imaginä cum îşi închide propria gură şi îi pune trei lacăte.

— Nu. Dându-se înapoi cu scaunul, se pregăti să închidă uşa de la intrare. Totul e în regulă.

— Nu pot să cred asta, nu-mi vine *să cred*, se văita Miranda, căutându-şi paharul de şampanie.

Bând conţinutul lui ca pe apă, închise ochii, apoi îi deschise şi se uită atentă pe după marginea draperiei de brocart. Dar din moment ce Chloe era acolo lângă ea, nu exista nici măcar o şansă de unu la un milion ca totul să fie o teribilă coincidenţă.

Era chiar Greg, cel care urca acum în maşină.

Greg al ei.

Dar în acelaşi timp şi Greg al lui Chloe.

Miranda simţea că i se face rău. Era ca şi cum ar fi aflat că bărbatul viselor sale omora căţeluşi în timpul său liber.

Bev, mai înaltă decât Miranda şi Chloe, stătea în spatele lor şi le şopti „Ticălosul" când maşina lui demară. Le cuprinse pe amândouă cu braţele şi clătină din cap.

— Nu ştiu pentru care dintre voi două să-mi pară mai rău!

Chloe se răsuci şi o privi surprinsă.

— Nu trebuie să-ţi pară rău pentru mine.

— Şi nici pentru mine, răspunse strident Miranda, dându-i mâna jos de pe umărul ei.

Tremura toată şi părul ei ţepos i se zburlise şi mai mult.

— Dar trebuie să fii supărată, protestă surprinsă Bev.

— Supărată? SUPĂRATĂ? Nu, chiar deloc, zbieră Miranda. Sunt al dracului de furioasă! E un ticălos mincinos şi infidel şi îmi pare atât de bine că am aflat asta acum, înainte să... înainte să... Iisuse, cum a putut *să facă* asta?

Simţea o dorinţă nestăvilită să distrugă pereţii, să devasteze două biblioteci, să smulgă de pe galerii draperiile scumpe ale lui Florence. Că nu era supărată nu era, bineînţeles, adevărat, dar acele sentimente arzătoare de răzbunare trebuiau să mai aştepte puţin. Miranda respiră adânc şi se înfioră. În aceste momente, mânia era cea mai puternică în mintea ei. De fapt, era atât de mânioasă, încât ar fi explodat.

— Nu ne-ai spus niciodată că numele soţului tău este Greg. Miranda se întoarse spre Chloe. În tot acest timp nici nu i-ai pomenit numele.

— Nici tu! Nu mi-ai spus că pe prietenul tău îl cheamă Greg. Oh, Doamne, suspină Chloe, ducându-şi mâna la gură. Pentru *tine* m-a părăsit?

Acum era prea mult, era prea cumplit să fie exprimat în cuvinte. Miranda îşi simţi stomacul strâns într-o gheară ucigătoare.

— Când te-a părăsit? Bev, în ce dată a avut loc petrecerea aceea... Oh, Doamne, când ne-am întâlnit cu Adrian şi Greg?

— L-ai cunoscut şi pe Adrian...?

— Era o petrecere de strângere de fonduri, răspunse repede Miranda. Florence ne-a dat invitaţiile ei. Daisy Schofield trebuia să fie acolo, dar nu a apărut.

Chloe pricepuse.

— Bruce avea şi el bilete, dar nu putea ajunge, aşa că mi le-a dat mie. Mă întrebam unde dispăruseră.

Bev era ocupată să răsfoiască agenda pe care o avea tot timpul la ea, în caz că cineva o invita pe neaşteptate în oraş. Găsind ceea ce căuta, ridică privirea.

— Douăzeci şi trei aprilie.

— Aniversarea nunţii lui Bruce, îşi reaminti Florence dând din cap.

— Trebuia să mergem la petrecere împreună. Doar că, spuse Chloe resemnată, Greg fugise deja.

— Aşa că a mers de unul singur şi a cunoscut-o pe Miranda, pufni dezgustată Florence. Aşa s-a întâmplat. Următoarea dată când Elizabeth Turnbull va încerca să mă convingă să mai cumpăr bilete la nu ştiu ce petrecere afurisită pentru strângere de fonduri, o s-o strâng de gât!

Chloe se simţi extrem de uşurată. Greg nu o părăsise pentru Miranda.

— Următoarea dată când am să-l văd pe Greg, zise Miranda, o să-i înnod nu numai gâtul!

Dintr-odată, Chloe chicoti:

— Oh, scuză-mă! Dacă vorbim despre fostul meu soţ, chiar eşti sigură că este îndeajuns de lungă pentru a-i face nod?

Uitându-se una la cealaltă, Miranda şi Bev se prăpădiră de râs.

— Mai vrea cineva ceva de băut? întrebă resemnat Fenn.

— Îmi pare rău, e o chestiune feminină, îi explică Florence. Aşa se exprimă ele. Şi nu pentru bărbaţii cu urechi sensibile.

Treisprezece ani în industria îngrijirii părului îi desensibilizaseră urechile lui Fenn. În tot acest timp, simţea el, îi fusese dat să audă toate lucrurile posibile. Să se simtă jignit acum ar fi ca şi cum un nebun cu acte în regulă ar protesta pentru că pisica vecinilor miaună. Dar era măgulit de atenţia lui Florence.

— Ce-ar fi să sun eu la restaurant să-i anunţ că întârziem? Se opri puţin, apoi continuă. Şi pe urmă, dacă vrei, pot să te tund!

Miranda, încă agitată şi deprimată, începuse să fumeze mult, chiar mai mult decât Bev. Pentru a proteja copilul încă nenăscut al lui Chloe şi — mai ales — mobilierul delicat al lui Florence, cu toţii se mutaseră în grădina însorită din spate.

Florence îşi trecu degetele artritice prin părul strâns la întâmplare. În mod obişnuit, Miranda se ocupa de acest aspect, dar în acea dimineaţă se aranjase singură.

De fapt, „aranjase" nu reflecta deloc rezultatul final.

— Cred că arată destul de rău, se strâmbă Florence. Sunt convinsă că nu ţi-ai făcut un obicei să agăţi străini pe stradă şi să te oferi să-i tunzi.

— Nu suntem nicidecum pe stradă, se apără Fenn. Şi m-am lăsat de fumat acum şase luni. E mai uşor dacă îmi ţin mâinile ocupate.

— Din câte îmi spune Miranda, chiar faci asta.

— Şi din câte îmi spune *mie* Miranda, contracară blând Fenn, ai crezut că sunt gay.

Florence chicoti, fără să se simtă stânjenită.

— Sunt o femeie în vârstă. Pe vremea mea aşa erau stiliştii.

— Ei bine, eu nu sunt. Şi nu te vei mai considera bătrână atunci când am să termin. O urmări cum îşi scoate din păr mai mulţi piepteni excentrici şi îi aruncă în poală. Eşti gata?

— De ce nu? Florence îndurase multe luni de zile bătăile la cap ale Mirandei, care o tot îndemnase să se tundă. Dacă eşti sigur că ai timp!

Aşa cum Bev era nedespărţită de agenda ei, Fenn nu pleca niciodată nicăieri fără foarfeca lui.

În timp ce o scotea din geantă, se uită la masa în jurul căreia Miranda, Bev şi Chloe se strânseseră ca nişte vrăjitoare.

— Cred că da. Oricum, o linişti pe Florence, lucrez rapid.

Ochii ei, lucitori ca ai unei păsări, îl priviră pe Fenn.

— Miranda mi-a mai spus şi asta. Dar fă-mi o favoare, vrei, înainte să începi?

— Ce?

— Ia-i şampania aia din faţă, spuse Florence şi arătă înspre Miranda, care ţinea la piept o sticlă ce se golea văzând cu ochii. În ritmul ăsta, are să-şi petreacă restul aniversării întinsă pe spate. Sărăcuţa mieluşică, adăugă ea solidară, şi nu chiar aşa cum plănuise ea!

31

— Bună, Florence! Miranda e cu tine? Pot vorbi puţin cu ea?

Recunoscând imediat vocea de la celălalt capăt al firului, Florence răspunse veselă:

— Îmi pare rău, Miranda nu poate să vină la telefon în acest moment, zace inconştientă în grădină.

— Grozav, zise impresionat Danny Delancey. Ai făcut asta de una singură sau l-ai chemat pe Lennox Lewis s-o doboare?

— Am ieşit chiar mai ieftin. Două sticle de Moët, spuse Florence, plus o surpriză cât se poate de neplăcută!

— Are să fie bine?

— Oh, da. Prietena ei Bev e acolo cu ea, şi o unge cu cremă solară cu factorul 15. Şi chiar că e bine unsă, ha, ha, ca să alunece totul mai uşor! Şi Fenn a aranjat cu restaurantul să livreze mâncarea aici de îndată ce se trezeşte ea. Poţi să vii şi tu, îi propuse încântată Florence, să mai înveseleşti puţin atmosfera. Cred că Miranda va fi încântată să te vadă... biata de ea, până acum nu a avut o aniversare prea reuşită!

Danny nici nu îşi dăduse seama că era ziua de naştere a Mirandei. Mai mult chiar, era contrariat de faptul că Florence intenţiona să spună ceva şi tonul vocii ei dezvăluia de fapt altceva. Vorbea destul de nepăsător.

— Ia stai puţin, se încruntă el, încercând să se dumirească. Ce fel de surpriză neplăcută?

Oh, Doamne, iar fac asta, se gândi Florence, şi nimănui nu-i place să-i tot spui: ţi-am zis eu! Până să se trezească Miranda ar trebui să mă obişnuiesc să fiu mai înţelegătoare şi mai puţin încrezută.

— Domnul Perfect, îşi contemplă ea încântată în oglindă noua frizură şic. Se pare că nu este chiar atât de fantastic!

— Vorbeşti serios?

Danny, îşi dădu ea seama, avea grijă să-şi păstreze o voce neutră.

— Ştiu, nu-i aşa că-i grozav? La naiba cu subtilităţile, dacă exista un lucru de care Florence era sigură, acela era că Danny era de partea ei. Mărturisi bucuroasă: S-a dovedit până la urmă că este Domnul Dezastru Total.

Uuufff.

Cu mare greutate, Miranda îşi deschise ochii.

Oh, ce mahmureală! Oare cum s-a întâmplat asta?

Mai exact, ce naiba se întâmplase în timp ce ea... îşi odihnise ochii?

Oh, Doamne, de parcă doar să te trezeşti dintr-o beţie nu era o experienţă suficient de şocantă, Miranda, străduindu-se să se ridice în capul oaselor, descoperi că se află într-un colţ îndepărtat al grădinii. În momentul următor tresări când Danny Delancey apăru lângă ea, ţinând în mână o folie de paracetamol şi o cană cu suc de portocale.

— Am văzut că te-ai trezit, îi rânji el pe deasupra ochelarilor săi de soare. M-am gândit că ai nevoie de astea. Vrei să-ţi scot eu pastilele din folie?

— Nu înţeleg, răspunse Miranda, gemând uşor şi ferindu-şi ochii de soare. Capul îi vâjâia de o durere groaznică şi — în mod misterios — simţea un gust oribil în gură. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc era că stăteam la masă acolo, tu nu erai aici, iar Florence avea părul lung. Peste un minut, se încruntă ea ridicându-şi braţele lucitoare, mă trezesc pe un şezlong, dată cu cremă pentru soare şi cu limba încleştată de cerul gurii.

— Şi cu o batistă înnodată pe frunte, o ajută să-şi revină Danny. Nu uita de batista de pe frunte.

— Oh, Doamne, spuse Miranda şi o dădu deoparte.

— Nu mai spun de mucul de ţigară din decolteu, continuă el. Ei bine, *spun* decolteu...

Nemaipomenit. Uitându-se în jos, Miranda îl luă. Cât de bine arăta aşa?

Îl privi suspicioasă pe Danny.

— Tu mi-ai pus asta acolo?

— Nu, răspunse el amuzat. După cum a spus Florence, ai fumat unsprezece ţigări Sobranie negre, în şaptezeci şi cinci de minute.

Ei bine, asta explică gustul groaznic pe care-l simţea în gură. Hm, se gândi Miranda, altă dată are să se gândească de două ori înainte să facă una ca asta.

— Două odată, la un moment dat.

— Bine, bine. Dădu din mână neglijent înspre el pentru a o lăsa în pace. Este ziua mea de naştere. Trebuie să te comporţi drăguţ cu mine.

— Dar chiar *e* drăguţ. Aşa sunt eu super-drăguţ de ziua ta.

Miranda luă două pastile de paracetamol, bău apoi suc de portocale şi îl privi suspicioasă.

— Dar tu ce cauţi aici? Nu ţi-am spus că este ziua mea.

— Ştiu. Am sunat să fixăm o dată pentru a te filma la salon. Danny se aşează pe iarbă lângă şezlong. Florence a pomenit întâmplător de asta. Ezită o clipă, cu ochii ascunşi de ochelarii de soare. Mi-a mai spus şi despre... chestia cu Greg.

Oh, Doamne, chestia cu Greg.

— De ce nu mă miră? întrebă hotărât Miranda.

Scrâşnind din dinţi, îşi spuse să nu uite să-i atragă atenţia lui Florence că de fapt ar prefera ca nici un detaliu al vieţii ei intime să nu fie dezvăluit tuturor imediat ce ea se ameţeşte.

— Îmi pare rău, spuse Danny.

Miranda închise ochii când detaliile cumplite, precum animale sălbatice gonind înnebunite, năvăleau peste ea dinspre orizont.

— Uite, vezi, încă un eşec, zise ea cu o voce spartă. Nu era mai bine să fi fost o competiţie olimpică?

— Cum — să te îmbeţi, să fumezi un milion de ţigări şi să adormi cu o batistă înnodată pe frunte?

Miranda zâmbi uşor, conştientă că el o înţelesese de fapt. Acum doar încerca să o înveselească, să o facă să râdă.

— Ai înţeles greşit. Mereu înţelegi greşit. Sincer, mă pricep la asta mai bine decât orice cunoştinţă a mea.

— Ei haide, nu-i...

— Adevărat? Bineînţeles că este adevărat, strigă Miranda. Uită-te la tine, eram sigură că eşti însurat şi de fapt nu eşti. Iar în cazul lui Greg, nu mi-a trecut o secundă prin minte că ar putea fi însurat şi uite că a fost. Cât de deşteaptă mă fac toate astea?

Din moment ce nu avea nici un răspuns, Danny se ridică în picioare.

— Uite, vino acolo şi hai să continuăm petrecerea, întinse el mâinile. Ţine-te de mine şi te ridic eu.

— Au, mormăi Miranda când el o trase în picioare. Braţele ei, lucioase de la crema solară, trebuiau strânse bine ca să nu alunece. Cât e ceasul?

— Patru.

— Deja? Oh, Doamne, şi Greg vine să mă ia la şase.

Simţindu-se vlăguită, îi permise lui Danny să o tragă peste iarba presărată cu margarete.

El ridică o sprânceană.

— Anulează.

— Nici gând! Vreau să-i spun tot ce cred despre el, zise cu amărăciune Miranda. Apoi trebuie să-l sfâşii în bucăţi. Şi după ce reuşesc să fac asta, o s-o termin cu el.

Florence zâmbi, asta era o muzică divină pentru urechile ei.

— Dragă, în sfârşit ai venit la noi, spuse în timp ce se întinse şi o mângâie pe umăr. Te simţi mai bine acum?

— Oh, mult mai bine. Miranda se prăbuşi pe un scaun din fier forjat lângă ea. Două ore de inconştienţă. Dacă nu mi-ar bubui capul aşa de tare, mi-aş exersa tehnica mea de kung fu.

Danny, întins lângă Chloe, îşi dădu jos ochelarii de soare.

— Ne-am tot gândit la cele mai bune metode de răzbunare. Chloe e de părere că ar trebui s-o laşi pe ea să răspundă la uşă.

— Ca în filmele acelea horror, o lămuri Chloe, şi o să întreb: „Miranda? Miranda şi mai cum? Îmi pare rău, nu locuieşte nimeni cu acest nume aici, asta e casa mea."

— *Lumină de gaz*, bătu încântată din palme Florence. Charles Boyer şi Ingrid Bergman. Un film aşa de bun.

— Cine te-a tuns? întrebă Miranda, distrasă pentru o clipă.

— Ce întrebare, dragă! Tu m-ai tuns, bineînţeles, chiar înainte să leşini.

— *Ce*? Dumnezeule, chiar am făcut-o?

Florence izbucni în râs.

— Când erai deja ameţită? Doar nu crezi că am luat-o razna! Fenn m-a tuns.

Oh, da, îşi aminti ca prin ceaţă Miranda. Cu siguranţă a leşinat până să isprăvească.

— E grozav. Îţi stă foarte bine.

Florence se făli, deja era conştientă de acest lucru.

— Oricum, nu suntem aşa siguri că Greg chiar o să creadă că şi-a pierdut minţile, îi spuse Chloe Mirandei, dar Danny a venit cu o altă idee genială...

— Uite, nu credeţi că sunteţi cu toţii puţin cam răi?

Toate capetele se îndreptară dintr-odată spre Bev. Urmă o tăcere scurtă şi uimită.

— Nu vă mai uitaţi aşa la mine, le zise sfidătoare Bev. Spun doar că nu pare prea cinstit... V-aţi aliat împotriva lui Greg pentru că nu i-a dezvăluit Mirandei că este însurat, dar nici ea nu mi-a spus mie că se întâlneşte cu Greg, nu-i aşa?

Miranda se holbă la ea. Chiar sărea Bev în apărarea lui Greg?

— Asta pentru că nu am vrut să te fac să suferi!

— Şi? răspunse Bev. Poate că nici el nu a vrut să te rănească pe tine.

— Mi-a cerut să mă mut cu el! Nu crezi că venise timpul să-şi asume riscul?

— Nu ţipa la mine, se înfurie Bev. Eu doar spun că îţi plăcea la nebunie. Până azi-dimineaţă erai dispusă să te muţi cu el!

— Şi? întrebă Miranda.

— Cred că trebuie să-i mai dai o şansă să-ţi spună, atâta tot. Cred că se pregăteşte pentru asta. Stă pe muchie de cuţit, chestia asta i se întâmplă.

— Păcat că nu stă pe marginea acoperişului unei clădiri foarte înalte, îl auzi Chloe pe Danny de lângă ea, vorbind ca pentru sine.

32

Ultima dată când Miranda mai jucase cu adevărat teatru fusese la şcoală, într-o reprezentaţie cu *Dr. Dolittle*[1]. Apoi se împiedicase de coada de la costumul de măgar şi căzuse de pe scenă. Acum, jucând un teatru desăvârşit, descoperea că era de departe mai greu să te prefaci normal decât să joci într-o piesă, într-un costum cu coadă.

— ... Tot nu-mi vine să cred cât de uşor a fost! E atât de prostesc, trebuia s-o fac cu câteva săptămâni în urmă. Bev a fost grozavă, a înţeles pe de-a-ntregul...

— E grozav, răspunse Greg, dar de-abia ai mâncat ceva.

— Îmi pare rău, Miranda împunse cu furculiţa prăjitura cu crab thailandez. Sunt încă mahmură, cred, de la prânz. Se vede, totuşi, nu? Sinceritatea e cea mai bună politică. Toate aceste secrete inutile. De ce nu am putut să mă duc direct şi să-i mărturisesc adevărul de la bun început?

Greg se aplecă peste masă şi îi luă furculiţa din mână.

— Dacă nu ţi-e foame, las-o. N-o să mă simt jignit. Şi chiar mă bucur că s-au lămurit lucrurile cu Bev, dar putem alege alt subiect de conversaţie acum? Ochii lui cenuşii se

[1] Dr John Dolittle, personajul principal din seria de cărţi pentru copii de Hugh Lofting, care preferă să trateze nu oamenii ci animalele, cu care comunică în limbile lor.

încreţiră la colţuri, în timp ce strânse degetele tremurătoare ale Mirandei. De exemplu, despre noi doi?

E ca în filmul ăla *Neveste perfecte*, se gândi Miranda, atunci când femeia realizează brusc că toate celelalte femei sunt de fapt roboţi. Era prezentă acolo vorbind cu Greg, dar nu mai era Greg *al ei*. Era soţul lui Chloe, tatăl copilului lui Chloe, iar el o anunţase că o părăseşte din momentul în care aflase că a rămas însărcinată.

— Noi doi?

— Vreau să fiu cu tine. Vreau să ştiu când te-ai hotărât să te muţi cu mine.

În ciuda tuturor lucrurilor, Mirandei i se puse un nod în gât. Tot Greg rămânea la urma urmei, asta era problema. Era atrăgător, o iubea şi bărbaţi ca el nu găseşti la tot pasul.

Oh, Doamne, nu era deloc uşor să descoperi că bărbatul visurilor tale — cel care *chiar* apăruse — era de fapt o mare dezamăgire.

— Trebuie să înveţi să ai încredere, aici e problema, izbucni Miranda. Să ai încredere deplină. Fără nici un secret. Nu avem nici un secret unul faţă de celălalt, nu-i aşa? Pentru că dacă avem, ar trebui să ni le mărturisim acum. Asta e singura cale.

Greg zâmbi. Beţia de mai devreme o făcuse destul de palidă pe Miranda, dar el se gândi că niciodată nu fusese mai frumoasă. Ochii ei negri, mari şi limpezi, radiau de emoţie. Rochiţa ei neagră i se mula pe corp ca o a doua piele. Mirosea divin.

Şi era a lui, numai a lui.

Pentru nimic în lume nu i-ar fi mărturisit despre Chloe.

Nici o şansă.

— Singurul meu secret, recunoscu încet Greg, este cât de mult te iubesc. Pentru că nu o vei afla niciodată.

Îi apucă mâna, o duse la buze şi o sărută, impresionat de lacrimile care apăruseră în ochii ei. Cu mâna liberă, scoase din buzunarul jachetei o cutiuţă de catifea.

Respiraţia ei se înteţi.

— E pentru mine?

— Nu, e pentru chelneriţa de acolo, cea cu peruca portocalie.

Miranda nu-şi mai simţea degetele, parcă avea în loc un mănunchi de crenvurşti de porc. Se străduí, neîndemânatică, să ridice capacul. Oh, Doamne, nu trebuia să se întâmple asta... te rog, *te rog* fă să fie cercei...

Capacul sări în sus.

Nu erau cercei.

Doar un inel, şi nu din acela de care ai purta în ureche. De fapt, nu semăna nici cu cel pe care l-ai purta pe deget, trebui să recunoască Miranda.

Cinci diamante minuscule şi un smarald străluceau abia perceptibil, dispuse ca o margaretă, şi înconjurate de un filigran de aur oribil.

Oh, Doamne, nu avea cum să scape de el.

Era un inel de un prost gust desăvârşit.

— Nu-ţi face griji dacă are să-ţi fie puţin larg, o asigură Greg. Pot să-l dau la strâns.

Probabil că va fi prea larg, desigur, din moment ce îl cumpărase pentru altcineva. Dar Chloe se plânsese mereu că nu se potrivea lângă verighetă; pur şi simplu renunţase să-l mai poarte după două luni de căsnicie. De-abia atunci când se mutase, Greg îl descoperise printre butonii lui de la

manşetă, ascuns neglijent ca o jucărie nedorită a unui copil prea răsfăţat.

Era un inel foarte bun, poate că ar mai fi putut să-l folosească, judecase Greg. Chloe nu apreciase gusturile lui, dar cu siguranţă Miranda o va face.

Nu era un lucru atât de îngrozitor, nu-i aşa?

Nu, nu era deloc.

Era cât se poate de normal.

Nu era nimic rău dacă erai econom.

— Am rămas fără cuvinte. E... incredibil, răspunse Miranda.

Fereastra bucătăriei era larg deschisă, iar CD playerul scump al lui Florence stătea destul de riscant pe pervazul în pantă. Frank Sinatra cânta serenade pentru mica, dar gălăgioasa sindrofie de sub duzi. Furtuna cu tunete şi fulgere nu mai avusese loc, iar aerul nopţii era umed şi fierbinte.

— Nu pot să cred că sunteţi cu toţii încă aici, se minună Miranda. Nu aveţi şi voi case unde să vă duceţi?

Traversând cu grijă prin întunericul grădinii, aproape că se împiedică de o grămadă de sticle de vin goale şi de pălăria de soare a lui Florence aruncată neglijent pe acolo.

— Dragă, este ziua ta de naştere! răspunse Florence, care era puţin ameţită, şi îi înghionti pe Fenn şi Chloe să se mute ceva mai încolo ca să-i facă loc Mirandei. Şi toţi am aşteptat ca pe jar! Hai, spune-ne, cum a mers? Numai că deja am ghicit, normal, de vreme ce e zece seara şi tu te-ai şi întors.

— I-am oferit nenumărate şanse, zise ea categoric. N-a scos un cuvânt.

— Asta este, ridică din umeri Bev. Până la urmă, e un ticălos.

— Puteam să-ţi spun asta acum câteva săptămâni, adăugă Chloe, mai mult amuzată decât supărată.

— Ştie că ai aflat? întrebă Danny cu ochii strălucitori îngustaţi din cauza fumului de la lumânările care pâlpâiau în vasele de sticlă de pe masă.

Sincer acum, cine se crede, şeful serviciului de contraspionaj?

Înviorată, Miranda salută milităreşte.

— Nu, şefu'. Am îndeplinit toate instrucţiunile date de tine, în totalitate. Gura — imită ea acţiunea — cu fermoarul tras.

— Ei bine, murmură Fenn, ar fi prima oară.

Bev se încruntă.

— Nu te-a întrebat de ce vrei să vii înapoi aici?

— I-am spus că nu mă simt bine. I-am promis că ne vedem mâine, când o să-mi treacă mahmureala.

Miranda ridică un pahar umplut pe jumătate şi luă o înghiţitură de probă. De fapt, nu era deloc rea. Poate că era pregătită să o ia de la capăt.

— Ah, „Strangers in the Night", suspină Florence atunci când melodia atât de familiară susură dinspre fereastra bucătăriei. Obişnuiam să dansez pe ea la Café de Paris... la la la la... Haide acum, se răsti ea hotărât, arătând cu ţigara în direcţia Mirandei, ia să vedem ce ţi-a adus în dar de ziua ta!

— Cred că pot să ghicesc, spuse Fenn, observând primul licărirea slabă a diamantelor din inel.

Oh, Doamne. Puteai şti că cineva este un ticălos, dar tot te durea, descoperi Miranda. Plină de ea, îşi flutură degetele.

Cu chiote şi strigăte, Florence şi Bev se grăbiră în acelaşi timp să-i apuce mâna stângă.

— Au, asta nu-i un iadeş.

Bev o privi pe Miranda pe deasupra mesei.

— E un inel de logodnă.

— Doamne, ce minuscul e! cârâi Florence.

Dintr-odată, Mirandei îi reveni nodul din stomac. Sentimente contradictorii se înfruntau în sinea ei. Putea fi Greg un om de nimic şi un escroc, dar era meschin să râzi pe seama unui inel de logodnă. Bine, nu a costat el foarte mulţi bani, dar gestul contează. Greg intrase într-un magazin de bijuterii şi alesese acel stil de inel deoarece crezuse că i se va potrivi de minune *ei*...

De partea cealaltă a mesei, cineva îşi dregea vocea. Miranda ridică privirea.

— De fapt, este inelul *meu* de logodnă, spuse Chloe.

La miezul nopţii, Fenn se ridică să plece.

— Bev? Vrei să te duc acasă?

— Am nevoie la toaletă mai întâi.

Legănându-se pe tocurile ei înalte, Bev se repezi în casă.

— Te conduc eu, îi spuse Chloe lui Fenn, observând că Danny şi Miranda erau prinşi într-o conversaţie. Am depăşit şi eu ora de culcare.

— Spune-i Mirandei că poate să vină la zece mâine, zise Fenn la uşa de la intrare, în timp ce o aşteptau pe Bev.

Chloe îl privi cu ciudă.

— Aş fi vrut ca şi şeful meu să-mi spună câteodată lucruri aşa de drăguţe.

— Nu sunt nici eu aşa întotdeauna. Câteodată pot fi îngrozitor.

— Ştiu, mi-a spus Miranda.

Fenn zâmbi scurt.

— Şi totuşi, nu sunt chiar un căpcăun. A avut o zi înspăimântătoare.

— Asta aşa e.

Chloe deschise uşa de la intrare şi se uită afară; lumina felinarelor de pe stradă îi făceau părul de culoarea caisei.

— Şi tu la fel. Fenn ezită, simţindu-se stângaci. Până astăzi, nici nu o cunoscuse pe Chloe. Te simţi bine?

Sus, pe scări, se auzi apa trasă la toaletă. Bev urma să apară acum dintr-o clipă într-alta.

— Oh, sunt bine, dădu ferm din cap Chloe. Mai bine decât mă aşteptam, să-ţi spun drept. E încurajator să descopăr că nu sunt singura femeie pe care a tratat-o ca pe un nimic. Săraca Miranda, totuşi...

Fenn se minună de atitudinea ei. Chiar îi părea mai rău pentru Miranda decât pentru ea însăşi. Obişnuit cu plicticoasa logoree, concentrată pe sine, a celor mai multe dintre clientele sale, lipsa de văicăreală o transforma pe Chloe într-o persoană deosebită.

— Gata, îi anunţă Bev, ţăcănind în jos pe trepte. Pa, îi spuse lui Chloe, dându-i un sărut.

Fenn se aplecă şi o sărută şi el pe obraji.

— Pa, ai grijă.

Chloe avea în obraji nişte gropiţe care se adânceau atunci când zâmbea.

— Chiar mă simt bine, să ştii... Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine. În plus, niciodată nu mi-a plăcut inelul ăla de logodnă.

Fenn începu să râdă.

— Bine. Ne vedem curând.

— Categoric, răspunse Chloe. Gropiţele poznaşe apărură din nou. Ne vedem la nuntă.

33

Luni dimineaţă, salonul era plin ochi, dar exista o voce care se auzea desluşit deasupra tuturor. Eleanor Slater, fostă membră de vază a Parlamentului pentru conservatori, care se considera teribil de exagerat de irezistibilă, făcea tot posibilul ca toată lumea să ştie că e acolo. De când îşi pierduse locul la ultimele alegeri, Eleanor se relansase imediat ca o neînfricată jurnalistă ce ia interviuri, faimoasă pentru abilitatea ei de a cocheta şi de a fi tăioasă în acelaşi timp. Nimic nu era prea ruşinos încât să nu poată spune. Îi plăcea la nebunie să-i facă pe ceilalţi oameni să se simtă jenaţi în public, apoi să-i acuze că fac pe pudicii.

Era grotescă, şi Mirandei i-ar fi fost silă de ea chiar dacă n-ar fi avut o mahmureală mare cât magazinul Harrods. Aşteptă ca Eleanor să termine de urlat instrucţiuni pentru asistenta ei personală în dictafon.

— şi să ai confirmarea interviului cu Terry pentru mâine-dimineaţă. Dacă e presat de timp, o facem în maşină, între două întâlniri. Lăsând caseta să meargă, rânji provocator către imaginea lui Fenn din oglindă. N-ar fi pentru prima oară, dar nu-i spune asta nevesticii sale grele de cap. Iar acum, cu ce te pot ajuta, dragă? Se învârti vioaie în scaun, privind-o cu un amuzament evident pe Miranda. Vrei să mă

întrebi ceva sau doar nu-ţi poţi aminti ce ar trebui să faci în continuare?

Vacă bătrână care face pe nebuna.

— Ceai sau cafea? întrebă Miranda.

— Ceai. Eleanor era renumită pentru hotărârile ei luate într-o clipă; nu stătea niciodată prea mult să se gândească. Orice, atâta timp cât e din plante.

Miranda se întrebă dacă mătrăguna intra în categoria plantelor.

— Ah, şi mai am nevoie de ceva măsuri contraceptive pentru după-amiaza asta, continuă Eleanor. Cotrobăind prin geantă, scoase o bancnotă de zece lire. Ai vrea să te duci până la farmacie, dragă? Ia-mi şi mie o cutie de prezervative. Vocea ei stridentă, atât de obişnuită cu acustica înşelătoare din Camera Comunelor, acoperi cu uşurinţă zgomotul unei duzini de uscătoare de păr. De fapt, ia-mi mai bine două cutii.

Nu încerca să mă faci să mă simt stânjenită, se gândi Miranda.

Apoi cu glas tare o întrebă:

— Ce aromă să fie?

Oh, la naiba, acum probabil o s-o concedieze.

Dar când în sfârşit îndrăzni să privească în oglindă, Fenn o tundea cu grijă la ceafă pe Eleanor şi se abţinea pe cât putea să nu izbucnească în râs.

Când Miranda se întoarse de la farmacie, Eleanor se liniştise complet. Deschise una din cutiile înfăşurate în celofan, scoase două prezervative şi le îndesă în buzunarul de la spate al jeanşilor violeţi ai Mirandei.

— Iată, dragă. Protejează-te şi vei fi fericită!

Acesta era sloganul adoptat de guvern în ultima sa campanie Pentru-numele-lui-Dumnezeu-foloseşte-*ceva*.

Miranda privi fără entuziasm la cutia din mâinile lui Eleanor.

Fericită? Ce însemna asta?

Din moment ce se hotărâse să rămână celibatară de acum înainte, cu siguranţă va fi protejată.

Dar nu simţea nevoia de a fi fericită.

Uşa se deschise în spatele lor când Danny şi Tony Vale pătrunseră în salon, încărcaţi cu echipament video.

Eleanor se învioră imediat.

— Oriunde mă duc, sunt urmărită de cameramani, ciripi ea. Răsucindu-se în scaun, îl privi pe Danny cu o aprobare lacomă. Acum, acum, nu-mi amintesc să fi fixat această întâlnire. Îl atenţionă cu degetul ca pe un băiat rău. Pentru ce companie lucrezi şi cine ţi-a spus că sunt aici?

Danny o privi impasibil.

— Nimeni. Nu suntem aici să te filmăm pe tine.

Doar de data asta — şi în ciuda durerii de cap năucitoare — Miranda ar fi putut să-l sărute.

Văzând cum se dezumflă fosta membră a Parlamentului, pe care nimeni nu o plăcea, câteva alte doamne aflate în apropiere chicotiră.

— Lucrează la un documentar despre Miranda, îi explică Fenn unei Eleanor uluite.

Filmarea a durat ceva mai puţin de o oră. După aceea, Tony Vale a încărcat echipamentul în portbagajul unui taxi şi s-a întors în studio. Danny o duse pe Miranda la cafeneaua de după colţ şi-i comandă o ciocolată caldă.

— Deci, eşti sigură că vrei să faci asta?

Paharul cu ciocolată caldă al Mirandei era umplut cu frişcă şi cacao pudră. Dacă ar fi încercat să-l bea ar fi arătat caraghios.

— Oh, da.

Cu un deget tremurător îndepărtă stratul de deasupra. Până să ajungă la gură, frişca alunecă şi îi căzu plescăind înapoi în pahar.

— Pentru că pot aranja totul, spuse Danny. Însă trebuie să fii foarte sigură.

— Uite, *sunt.* Miranda îşi dorea să n-o mai considere nimeni o invalidă; tremura pentru că era mahmură şi nu pentru că era agitată. N-am vorbit aseară destul despre asta? Fenn este întru totul de acord, la fel şi Chloe, n-o să coste nimic pentru că urmează să-l vinzi...

Ea făcu o pauză, încruntându-se, şi îşi trecu iarăşi gânditoare degetul prin muntele de frişcă.

— Ce-i?

— Singurul lucru pe care nu-l pricep este: ţie ce-ţi iese la toată treaba aceasta?

Danny se juca cu catarama portofelului său, aşezat pe masă. Şi acum ce ar fi trebuit să răspundă la această întrebare?

Sau mai degrabă, ce răspuns avea să ofere la această întrebare fără să se trădeze total?

— Mie nu-mi iese nimic, rosti el într-un sfârşit. Eu doar cred că meriţi ceva mai bun decât felul în care te tratează. La fel şi Chloe, adăugă el. Amândouă meritaţi ceva mai bun.

— Ţie îţi place de Chloe? spuse Miranda pe neaşteptate. Pentru un oarecare motiv această întrebare îi rămăsese în minte toată săptămâna. Vreau să spun... chiar îţi place?

Danny aproape că începu să râdă cu hohote.

— Nu, nu, bineînţeles că nu-mi place Chloe.

Aştepta în tăcere următoarea ei întrebare.

În loc de asta, Miranda scoase un sunet ascuţit în timp ce o picătură de frişcă i se desprinse de pe deget şi îi căzu exact pe partea din faţă a tricoului.

— Fir-ar să fie.

Încercând să îndepărteze murdăria şi privind cu luare-aminte la pata cu ciocolată, trase un şerveţel mototolit din buzunarul din spate al jeanşilor. În acelaşi timp şi altceva sări de acolo, catapultându-se prin aer drept în spatele ei, chiar la picioarele unui bărbat absorbit în lectura unui număr din *The Times*.

Danny recuperă obiectul de pe jos, în timp ce Miranda se ştergea energic cu şerveţelul pe tricou.

— Degeaba, nu vrea să iasă. Din fericire avem tricouri de rezervă la salon.

— Ăăă, ţi-a căzut asta.

Expresia de pe faţa lui era mortală. Încerca din răsputeri să pară nonşalant.

— Ah, mersi. Miranda îl luă. Am grijă întotdeauna să port unul cu mine la serviciu. Îşi bătu uşor cu palma buzunarul buclucaş. La urma urmei, nu ştii niciodată cine îţi poate trece pragul salonului.

Da, *da*, din nou acea privire...

— Cred că glumeşti, rosti Danny într-un sfârşit.

— Da, sigur că glumesc. Ha, te sperii cam prea uşor, nu-i aşa? Radioasă, Miranda introduse cu dibăcie prezervativul în portofelul lui, care stătea desfăcut între ei pe masă. A fost un mic cadou din partea lui Eleanor Slater, dacă ţii cu tot dinadinsul să ştii. Iar acum este al tău.

— De ce?

Danny îşi privi neliniştit portofelul. Doamne, ce groaznic dacă folosirea unui prezervativ de-al lui Eleanor Slater presupune să te şi gândeşti la ea. Chiar lucrul ăsta în sine constituie un mijloc contraceptiv extrem de eficace.

— Poţi să-l păstrezi oricum, zise Miranda. Dacă te gândeşti la felul în care se desfăşoară viaţa mea acum, n-o să mai am parte de sex până la optzeci de ani.

În timp ce plecau de la cafenea, atenţia Mirandei a fost atrasă de o fotografie a lui Miles Harper în pagina sportivă din *The Times*.

— Tot ce se întâmplă în viaţă este în final foarte bine, rosti de lângă ea Danny.

În mod limpede, asta era spus cu intenţia de a o linişti.

Cu o smucitură, ziarul se închise şi fotografia lui Miles dispăru.

— Ei, şi tu, asta e o prostie, replică Miranda. Dacă alerg afară în stradă acum şi mă calcă un autobuz, ce ar fi aşa de grozav?

— Bine, a fost o prostie, uită că am zis asta, zâmbi Danny. Nu voiam decât să te înveselesc puţin.

— Ei bine, nu mai face asta. Nu te pricepi deloc.

Persoana care citea ziarul *The Times* întoarse o pagină şi Miles reapăru ca prin farmec.

— La ce te uiţi aşa de atent?

— La nimic, răspunse prefăcută Miranda.

Dar era prea târziu, căci el deja văzuse direcţia în care privea ea.

— Miles Harper? S-a descurcat binişor ieri, spuse Danny.

Miranda uitase complet de Grand Prix-ul Canadei. Avusese cu totul alte lucruri în minte.

— Al câtelea a terminat?

— Al doilea.

— Al doilea? E grozav!

Ochii i se făcură mari de încântare. Asta chiar îl urcă pe Miles mai sus în clasament... slavă Domnului, îl plasează la doar şapte puncte în spatele actualului lider. Nu că ar fi ţinut ea minte întreg clasamentul, bineînţeles. Ei bine, totuşi puţin...

— Uite-aşa te vreau, remarcă sec Danny. Ştiam eu că pot să te înveselesc.

34

— Am făcut oreion, croncăni Miranda în receptor. Mă simt groaznic. Arăt ca un hamster care suferă de bulimie.

— Oreion! se auzi vocea înspăimântată a lui Greg. Eu n-am avut niciodată oreion.

Ştiu asta, nesuferitule, se gândi Miranda. Altminteri ce rost ar fi avut să-ţi spun că am eu?

— Spune şi tu ce pacoste! N-am să te pot vedea o săptămână întreagă...

— Chiar mai mult decât atât, o întrerupse Greg, vizibil preocupat de sănătatea anumitor părţi ale anatomiei sale.

Nu oreionul le făcea să se umfle agonizant, ca nişte mingi de fotbal?

Miranda se grăbi să-l liniştească.

— Ah, nu, şase zile sunt de ajuns. Mi-a confirmat doctorul. Tocmai bine, altfel ar fi trebuit să ratez căsătoria anului.

Ascuns în intimitatea livingului său, Greg îşi îndesă mâna în pantalonii lui Nike de jogging, asigurându-se că testiculele sale nu i se umflaseră pe nesimţite, fără ştirea lui.

— Nuntă? (Nu, slavă Domnului, par să fie în regulă.) De ce, cine urmează să se căsătorească?

— Oh, mă simt *aşa* emoţionată. Vocea Mirandei era răguşită, dar altfel părea destul de binedispusă. N-ai să ghiceşti niciodată!

— Nu cumva prietena ta Bev? Nu-mi spune că a terorizat vreun sărman nătărău s-o ia de nevastă în sfârşit.

— Nu. Miranda păru ofensată. Oh, Greg, nu spune asemenea lucruri, când noi tocmai ne-am logodit! Pari foarte pornit împotriva nunţilor.

El rânji răutăcios.

— Doar când asta înseamnă să-i spui *Da* lui Bev. Cine-i atunci?

— Fenn şi Leila. Duminica viitoare la Hotelul Salinger din Kensington. Îţi vine să crezi? suspină Miranda. Nici nu au împlinit o lună de când s-au cunoscut şi nu mai au răbdare. Nu-i ăsta cel mai romantic gest de care ai auzit vreodată?

— Şeful tău se însoară cu Leila Monzani? se minună Greg. Unde se oficiază căsătoria?

— Chiar acolo, la hotel! Ah, ar trebui să vezi lista invitaţilor, exclamă Miranda. Vin celebrităţi din toate colţurile lumii... vreau să spun, există oare oameni renumiţi pe care Fenn să *nu-i* cunoască?

— Şi ai fost şi tu invitată, zise Greg, încercând să nu pară ros de invidie.

Doamne, ce n-ar da să poată merge şi el la o asemenea nuntă, să se ciocnească de staruri rock sau actori ori supermodele... bine, doar dacă ar purta o încălţăminte cu talpă de treiş'cinci de centimetri s-ar putea ciocni de nişte supermodele...

Aflată în dormitor, Miranda acoperi receptorul şi şopti înfundat către Chloe:

— E gelos.

Chloe îi şopti la rândul ei:

— Daisy.

— Ah, da, şi vine şi Daisy Schofield acolo.

Distrându-se grozav, Miranda îşi imagina expresia feţei lui Greg.

— Daisy Schofield, repetă Greg, neputând să-şi stăpânească dezamăgirea.

Asta nu era drept.

Miranda făcu o scurtă pauză. Sincronizarea însemna totul, până la urmă.

— Deci o să ai, în sfârşit, ocazia s-o întâlneşti.

Greg digeră aceste cuvinte.

— Ce?

— Şi tu eşti invitat, aiuritule!

— Serios? Dar asta e grozav.

El începu să rânjească imaginându-se acolo, Miranda putea simţi asta. Şi se mai străduia să pară extrem de calm.

Nenorocitul.

— Deci nu cumva să uiţi, da? Notează-ţi în agendă. La prânz, duminica viitoare. Pune-ţi cel mai bun costum. Ah, şi, adăugă ea ca şi cum şi-ar fi amintit, să nu-ţi scape vreun cuvinţel despre asta, nimănui. Vorbim aici de ceva ultrasecret. Fenn şi Leila doresc o discreţie totală — ultimul lucru de care au nevoie e ca hotelul să fie invadat de fotografi.

— Ah, bine, da, normal că înţeleg asta. Nici nu se pune problema, rosti Greg cu o voce complice. N-o să spun nici o vorbă. Ăăă... şi cine are să fie cavalerul de onoare?

Miranda se gândi un moment.

— Nu-mi aduc aminte. Parcă l-am auzit pe Fenn zicând ceva de Mick.

Mick?

Mick!

Impresionat *peste măsură* şi înghiţind în sec, Greg întrebă:

— Hucknall sau Jagger?

— Ei, unul dintre ei, nu ştiu precis, răspunse Miranda nepăsătoare. Chiar contează?

Hristoase, nu.

— Mi-aş putea cumpăra un costum nou, zise Greg, pe un ton voit nonşalant.

— Un costum nou? ridică Miranda din sprâncene către Chloe. E o idee bună. Uite, scuze că îţi tot repet asta, dar Fenn ne-a tot bătut pe toate la cap. Să nu laşi să-ţi scape din întâmplare ceva despre asta cuiva, ai să ai grijă?

Ispita era prea puternică. Apropiindu-şi urechea de receptor, Chloe asculta asigurările de confidenţialitate ale soţului ei.

— N-o să-mi scape un cuvânt, îl auzi pe Greg spunând. Iubito, ştii că poţi avea încredere în mine.

După ce puse jos telefonul, Miranda sări de pe pat şi începu să scotocească prin colierele învălmăşite dintr-un vas de porţelan albastru aflat pe măsuţa ei de toaletă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Chloe, tolănită picior peste picior jos pe covor.

Porcul de aramă, făcut să fie purtat pe un şnur de piele în jurul gâtului, zbură prin aer.

— Şi-a dat cuvântul că n-o să sufle o vorbă, sublinie Miranda. Vezi? Asta s-o-ntâmpla când or zbura porcii.

Se auzi un zgomot înăbuşit când porcul ateriză pe covoraş lângă Chloe. Ridicându-l de jos, ea îşi trecu degetul peste nasul lui cârn.

— De unde-l ai? E minunat.

De fapt, chiar era minunat, recunoscu Miranda cu modestie. Cam urât, saşiu şi cu un picior mai lung decât celelalte,

dar excentric şi plin de personalitate. Şi apoi, nimeni nu-i perfect.

— Eu l-am făcut. Acum mulţi ani, când eram la şcoală, îi spuse lui Chloe. Mă duceam la orele de prelucrare a metalelor pentru că mă îndrăgostisem de un băiat pe nume Denzil, iar el zicea că fetele care prelucrau metalul erau grozave.

— Şi până la urmă ai ieşit cu el sau nu? Chloe, încheindu-şi plictisitoarele exerciţii fizice de la sol, o întrebă plină de nerăbdare: El a fost primul tău prieten?

— Oh, da. Şi asta i-a schimbat viaţa pentru totdeauna. Miranda îşi dădu ochii peste cap. O singură întâlnire cu mine i-a fost de ajuns lui Denzil ca să-şi dea seama că era homo. Şi ca să-i pună capac, a fost chiar exmatriculat un an mai târziu pentru că îl sedusese pe profesorul de prelucrare a metalelor. Miranda ridică din umeri şi-şi întinse mâinile. Ce pot să-ţi mai zic? Asta-i povestea vieţii mele. Ăsta-i norocul meu cu bărbaţii.

— Fii liniştită, spuse Chloe, cunosc şi eu sentimentul.

Miranda o privi cum îşi desface gulerul la sveterul de bumbac verde-lămâie, îşi cercetează atentă burtica şi apoi se întinde după perniţa rotundă aflată pe scaunul din spatele ei.

— Hm... ce ai de gând?

— Trebuie să fiu mai mare duminica viitoare.

Chloe îşi împinse perniţa sub sveter, îşi desfăcu picioarele şi îşi admiră încântată imaginea în oglinda măsuţei de toaletă.

— Ştiu şi eu, şovăi totuşi Miranda.

— E prea mult?

— Arăţi de parcă ai fi însărcinată în paisprezece luni.

Ce era totuşi cam ciudat, era că îi stătea de minune lui Chloe. Dacă aveai părul blond strâns cu piepteni, o piele

superbă, aurie, şi ochi albaştri scânteietori ca marea, îşi dădu seama Miranda, poţi să faci aproape orice, chiar să-ţi bagi sub sveter o pernă mare cât o canapea.

Lui Chloe îi era frică să nu arate ca o sperietoare, desigur, asta doar din cauza reacţiei tipic feminine atunci când constaţi că te-ai îngrăşat. Mai ales că încrederea în sine fusese serios zdruncinată atunci când Greg o părăsise.

Ceea ce nu ajuta deloc.

— Aşa-i mai bine. Miranda dădu aprobator din cap când perna cea mare a fost înlocuită de o cămaşă de denim rulată. Oricum, dimensiunea potrivită. Dar nu sunt prea sigură în privinţa gulerului care se vede prin sveter. Arată de parcă urmează să naşti ceva cu nişte urechi ascuţite uriaşe.

Chloe scoase cămaşa şi o aruncă în grămada de rufe ale Mirandei ce aşteptau să fie călcate, cine ştie, poate chiar până în Crăciun.

— Abia aştept să vină duminica viitoare. Doamne, sper ca Greg să-şi cumpere un costum *foarte* scump. Se uită la Miranda. N-are cum să meargă totul prost, nu?

— Nu. Miranda rânji larg; şi ea aştepta asta cu nerăbdare. Atâta timp cât nu face şi el oreion.

— Flo? Regina dansului, tu eşti?

Florence, care se lupta din răsputeri cu careul de cuvinte încrucişate din *Telegraph,* se lumină la auzul vocii scârţâitoare a lui Tom Barrett.

— Tom, ticălos bătrân! Mă suni să-mi zici data nunţii? Aşteaptă puţin, ajută-mă mai întâi cu cuvintele astea încrucişate mârşave. Să încerci să ascunzi nişte măgari pe panta muntelui înainte la amiază, din unsprezece litere, are un *c*, are un *e*, apoi ceva, apoi ceva şi încă ceva...

— Habar n-am, dar am eu o definiţie pentru tine. Bătrân abandonat de fetişcana nubilă...

— Oh, Tom, *nu*, strigă Florence, prinzându-se imediat de ce voia să zică. În nici un caz Maria. Nu-mi spune că te-a părăsit.

Tom chicoti auzind consternarea ei.

— Ei bine, a fost ceva de comun acord. Maria e o fată foarte dulce, sexul era nemaipomenit, dar prospeţimea relaţiei dispare repede. Tot ce voia să facă era să se uite la seriale, *Home and Away* şi afurisitul de *Neighbours*. Vorbeşte o engleză stricată, cu accent australian. A fost distractiv atâta cât a durat, Flo, dar nu era o dragoste sinceră. S-a mutat de aici săptămâna trecută, iar *uşurarea*...

Florence se relaxă. Cu siguranţă nu părea să aibă inima frântă.

— Şi acum unde e, a plecat înapoi în Thailanda?

— Doamne, nu! S-a mutat la tipul de-alături. Tom explodă în hohote de râs. Foarte practic, într-adevăr. În fiecare seară dă pe la mine să-mi aducă o mâncare caldă şi chiar îmi face uneori şi un masaj, dacă spatele meu îl cere.

— Hmm, spuse Florence. Să iubească la nebunie serialul *Neighbours* este una, dar nu a mers prea departe punându-l şi în practică?

— Fără resentimente, declară el vesel. Doar că relaţia noastră nu a mers, atâta tot. Iar eu tot îmi găsesc câte ceva de lucru, încă mai joc golf... tocmai m-am înscris într-o trupă locală de teatru... În realitate, mă distrez grozav.

El şi Louisa întotdeauna s-au dat în vânt după spectacole de teatru, îşi aminti Florence. Să interpreteze ceva fusese marea lor pasiune. Şi ăsta era alt lucru la care Tom renunţase atunci când îi murise soţia.

— N-am să uit niciodată piesa aia pe care ai pus-o în scenă în Malta. În timp ce vorbea, în minte începu să-i încolţească o idee. Ai fost un profesor Higgins minunat.

— Aveam o Eliză minunată, replică Tom drăgăstos, amintindu-şi de Louisa. Şi mai e ceva ce n-am uitat în legătură cu spectacolul ăla. Tonul lui deveni sever. Tu ai adormit.

— Lasă asta acum, zise Florence. Ce faci duminică?

— N-am de gând să urmăresc episoadele fără sfârşit din *Home and Away*, asta e sigur. Tom părea nespus de uşurat. De ce?

— Avem de gând să facem o producţie doar a noastră. Simţindu-se ca un mare mogul al filmelor, Florence îşi aprinse o ţigară şi scoase câteva inele de fum... la naiba, trebuia să fie un trabuc Monte Cristo. Tu ai fi foarte potrivit pentru rolul la care mă gândesc acum, îi spuse ea lui Tom, apoi pufăi iar din ţigară. Şi îţi promit că nu mai adorm.

35

— Ai fost invitat la căsătoria Leilei Monzani?

Adrian se holba la Greg fără să-i vină să creadă.

— Şşşt, vorbeşte mai încet, şuieră Greg, deşi cafeneaua era aproape goală.

Încercă să se abţină de la un zâmbet înfumurat, dar îi era cu neputinţă. La fel cum nu fusese în stare să ţină secretul doar pentru el. Totuşi, nu era ca şi cum ar fi împrăştiat vestea prin tot oraşul. Ade era prietenul său cel mai bun. Ştia că putea avea încredere în el. Doar asta înseamnă să fii cel mai bun prieten.

Adrian fluieră impresionat.

— O să ieşi în lumea bună, norocosule. Cine altcineva o să mai fie acolo?

Triumfător, Greg îi înşiră toată lista de nume pe care Miranda i-o dezvăluise. Ade le înghiţi ca pe o bere după o mâncare de miel cu chili şi usturoi.

— La naiba! Ai să ajungi în revista *Hello!*.

— Ţi-am mai spus, fără ziarişti.

— Ce spui, chiar *nimeni* nu ştie că are să se întâmple asta? Asta ar putea valora ceva, exclamă Ade. Un mic pont către un tabloid... ştii că ei plătesc bani buni pentru astfel de informaţii. Pentru cine lucrează acum Buzz Baxter? întrebă

el dintr-odată. Pentru *The Sun*, pentru *The Mirror* — unul dintre tabloide — o bombă ca asta cu siguranţă e genul lui.

Buzz Baxter era un fost prieten de şcoală cu care se mai întâlneau întâmplător din când în când. Greg îşi încruntă fruntea cu îndoială.

— Dar ei nu vor nici un fel de publicitate, mă înţelegi?

— Haide! Un fotograf acolo, ce mare chestie ar fi? Dă-i un telefon lui Buzz, îl îndemnă Adrian. Îţi ies şi ţie câteva miare nemuncite.

Plin de remuşcări, Greg îşi aplecă scaunul pe picioarele din spate.

— Miranda se va înfuria.

— Câteodată mă uit la tine şi mă mir. Păi Buzz nu o să dezvăluie cine i-a dat pontul, nu? Iar Miranda nici nu ştie că tu îl cunoşti pe Buzz. E simplu, spuse Adrian, desfăcându-şi mâinile. Curat ca laptele. Îţi spun eu, prietene, chiar eşti nebun dacă nu faci asta.

Îşi mai comandară câte o băutură. Încetul cu încetul, Greg îl lăsă pe Adrian să-l convingă să renunţe la scrupule.

— Sigur o să mă întrebe. Şi atunci o să fiu nevoit s-o mint.

— Ah, iar tu n-ai mai făcut niciodată asta, nu? zise ironic Adrian. Să-i ascunzi Mirandei adevărul.

Greg zâmbi cu tristeţe. Nu menţionase că el deja avea numărul de telefon al lui Buzz Baxter notat şi băgat în portofel. Fireşte că îi trecuse prin minte să-i dea pontul lui Buzz de îndată ce Miranda subliniase — mai degrabă ofensator, simţea el — taina acestei nunţi. Dar aşa, conştiinţa lui avea să fie curată. Fusese ideea lui Adrian, nu a lui. El se opusese mai întâi, dar fusese influenţat, presat, practic *forţat* să accepte.

Oricum, aşa cum îi tot repeta Ade, nimeni nu va afla vreodată.

Mii de lire rezultate doar dintr-un simplu telefon.

Acum, cu toată sinceritatea, cine-ar putea rezista unei astfel de ispite?

Când îi telefonă duminică dimineaţa, Miranda părea cu sufletul la gură şi total zăpăcită.

— Iubitule, trebuie să ne întâlnim acolo. O ajut pe domnişoara de onoare să-şi aranjeze părul. Poţi ajunge de unul singur la hotel, nu?

Hotelul Salinger din Kensington era unul dintre cele mai elegante şi mai discrete hoteluri din Londra.

— Numai să mă lase să intru, spuse Greg.

Totul decurgea fără probleme pentru celebrităţi, cu figurile lor pe care le recunoşteai imediat, însă el venea singur, fără măcar o invitaţie tipărită.

— Stai liniştit. Cei de la pază îţi vor cere parola stabilită, îi explică Miranda, trebuie doar să le spui că eşti acolo pentru a-l întâlni pe domnul O'Hare.

— O'Hare.

Greg recunoscu jocul de cuvinte[1] aiurea şi făcu o grimasă.

— Apoi trebuie să cânţi *Iată vine mireasa.*

— Ce?

— Este o parolă ce presupune două chestii, îi spuse Miranda. Nu trebuie să interpretezi tot cântecul, ci doar primele două versuri. Numai după asta au să te lase să treci mai departe.

[1] *Hare* se pronunţă aproximativ la fel ca *hair* (păr), aluzie la ocupaţia lui Fenn.

— Doamne! se strâmbă Greg, care nu cânta deloc bine, oricât s-ar fi străduit.

— Ţi-a fost dor de mine?

— Bineînţeles că mi-a fost dor de tine. Eşti sigură că te simţi mai bine?

— Oh, da, mult mai bine. Acum totul a revenit la normal. Miranda părea extrem de binedispusă. Nu-ţi face griji, n-am să te dezamăgesc.

Greg începu să zâmbească. Chiar îi simţise lipsa.

— Ce porţi?

— Sutien, chiloţi şi un tricou gri cu o poză a lui Screaming Lord Sutch[1] pe piept...

— Vreau să spun ce o să porţi la nuntă.

— Ah, o rochie nouă. Are să-ţi placă mult.

— Atâta timp cât n-o să aibă vreo poză cu Screaming Lord Sutch pe ea.

— Greg, trebuie să plec, o să fie o nebunie în următoarele două ore. Ne vedem la Hotelul Salinger, O.K.?

— La douăsprezece fix. Am să fiu punctual.

— Păi să fii!

— Te iubesc, îi scăpă lui Greg.

Urmă o pauză scurtă.

— Şi eu te iubesc.

— Când or să te oprească cei de la pază, tu să le spui că eşti acolo să te întâlneşti cu domnul O'Hare, explică Greg dându-şi importanţă.

— Bine.

— Şi pe urmă trebuie să cânţi primele două versuri din *Iată vine mireasa.*

[1] David Edward Sutch (1940–1999), muzician britanic (rock-and-roll).

— Pe bune?
— Pe bune.
— Pot să cânt numai sfârşitul?
— Nu.
— Nu pot doar să-l fredonez?
— Nu!
— La naiba cu celebrităţile astea, oftă Buzz.

— Uite-l, ţipă Chloe încântată, uitându-se pe furiş de după perdea jos în stradă. Buzz Baxter, băiat drăguţ, tare drăguţ. A dansat cu mine la nunta mea, a încercat să-mi desfacă sutienul chiar pe ringul de dans şi m-a întrebat dacă nu vreau să fac sex cu el pe bancheta din spate a maşinii sale Austin Montego.

Miranda îl cercetă atent pe Buzz pe deasupra umărului lui Chloe, zărindu-i aparatul de fotografiat pe sub geaca umflată, în timp ce-şi scotea portofelul să plătească taxiul. După câteva momente, Buzz îşi aranja geaca cu grijă. Aparatul nu se mai vedea, exact ca o armă bine ascunsă. În timp ce se îndrepta spre scările de marmură albă, un alt taxi negru sclipitor opri în spatele lui.

— Cum de-ai ştiut că Greg are să-l anunţe?

— Îl cunosc eu pe Greg, zise Chloe pe un ton sec.

În acel moment uşa taxiului se deschise, iar Miranda simţi că ameţeşte. Oh, Doamne, chiar urmează să se întâmple asta, era gata, gata să se întâmple. Doar pentru o clipă, i se strânse inima de părere de rău. S-a zis cu „fericiţi până la adânci bătrâneţi". Cum a putut ea să facă o greşeală atât de monumentală?

Nu, nu, *nu trebuie* să-mi plâng de milă, n-am timp de asta acum. Fii curajoasă, fii tare şi zâmbeşte ca o mireasă...

— Un costum nou, observă Chloe satisfăcută. Să sperăm că l-a costat o avere. Trase adânc aer în piept, îşi aranjă pernuţa de sub uniformă şi o răsuci atât de repede pe Miranda încât aceasta era gata să cadă de pe tocurile ei înalte. Bun, a aterizat şi informatorul. O împinse hotărât pe Miranda în direcţia uşilor duble ale sălii albastre de dans. Du-te, du-te, du-te!

Agentul de pază făcu un pas înainte, blocându-i lui Greg drumul prin foaier. Greg şi-a dat seama că era unul dintre agenţii de pază, deoarece purta ochelari întunecaţi Blues Brothers şi un costum negru care nu i se potrivea deloc.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

— Am venit să-l văd pe domnul O'Hare, zise Greg.

Tipul cu Blues Brothers aprobă impasibil din cap.

Şi aşteptă.

— Hm... *Iată vine mireasa*, începu Greg să cânte cu o voce tremurătoare. Se simţea în acelaşi timp ridicol, dar şi plin de importanţă. *Toată... toată în alb îmbră-ă-cată...*

Cuvântul *alb* sună extrem de fals şi se simţi penibil.

Blues Brothers nu zâmbea deloc. Încuviinţă iarăşi din cap, încruntat, şi făcu un pas lateral.

— Prin recepţie, în sus pe scări şi la dreapta. Sala de dans e drept în faţă.

Costumul negru era prea strâmt pentru agentul de pază. Greg, îndreptându-şi umerii şi aranjându-şi jacheta, se întrebă dacă tipul avea idee cum te simţi când porţi un costum care a costat opt sute de lire.

Îşi aranjă manşetele, apoi îşi privi ceasul. Douăsprezece fără cinci minute.

Nu are voie să întârzie.

***

După ce Greg dispăru, Tony Vale îşi scoase ochelarii Blues Brothers — 1,5 lire, din Piaţa Camden — înainte să se întoarcă şi să oprească funcţionarea camerei video, camuflată în soclul cu aranjamente florale din spatele său. Apoi se îndreptă spre scări. Nu voia să piardă distracţia.

Uşile duble erau închise. Fenn Lomax se învârtea de colo-colo în faţa lor ca un bărbat agitat care aşteaptă să devină tată.

— Bună. Greg Malone. În timp ce îşi întinse mâna transpirată de emoţie, Greg se întreba cam cât de mult l-au costat pe Fenn hainele. Felicitări!

— Logodnicul Mirandei. Mă bucur să te cunosc în sfârşit. Fenn încuviinţă din cap şi zâmbi, scuturând mâna întinsă. Şi eu trebuie să te felicit.

— Sunt toţi invitaţii acolo? flutură Greg mâna în direcţia uşilor duble.

— Ah, da, sunt toţi pregătiţi şi aşteaptă. În afară de mireasă, bineînţeles. Normal, zise Fenn, trăgând aer în piept. Ar fi mai bine să intrăm.

În primele momente, în timp ce uşile grele se închiseră în spatele lor iar el era condus pe intervalul central de către Fenn, Greg se gândi că poate greşiseră începerea.

Ştia că nu ar fi putut greşi camera, pentru că era Fenn cu el. Dar unde erau, în cazul ăsta, toţi invitaţii faimoşi?

Nu era nici Kylie, nici Daisy Schofield, nici o stea a scenei sau a micului ecran... şi, mai mult, nici urmă de Mick.

Total nedumerit, Greg se întreba de ce Fenn nu pare a-şi da seama că era ceva putred la mijloc. Se tulbură şi mai mult când o recunoscu pe Leila Monzani stând în al doilea rând

din faţă. Era îmbrăcată cu o rochie strâmtă de un roz scandalos, plus bocanci Doc Martin.

Iar acolo, în scaunul ei cu rotile, era şi vrăjitoarea aia bătrână, Florence...

Acum muşchii gâtului lui Greg erau foarte ocupaţi; capul i se răsucea dintr-o parte într-alta pe când o reperă mai întâi pe Bev, ascunsă sub o pălărie mare cât o masă de bucătărie, apoi pe Buzz, care părea la fel de năucit ca şi el. Către partea din spate a sălii îl recunoscu pe Danny Delancey, însă restul invitaţilor, cam o duzină, îi erau total necunoscuţi.

Pentru numele lui Hristos, unde este *Miranda*?

— Aici, vă rog.

Preotul le arătă lui Fenn şi Greg unde trebuiau să stea.

— Nu te superi, nu? murmură Fenn.

Zăpăcit, Greg clătină din cap. Evident că Mick îl lăsase baltă pe Fenn. Avea nevoie de un cavaler de onoare. Iisuse, ce era în capul Leilei Monzani, să se căsătorească cu bocanci în picioare?

Muzica se răspândi prin încăpere, făcându-l pe Greg să tresară. Din nişte difuzoare ascunse se revărsau primele acorduri ale marşului nupţial. Un muşchi vibră spasmodic în obrazul lui Fenn, aflat lângă el, în timp ce acesta se întoarse la auzul fâşâitului de deschidere a uşilor duble.

Se întoarse şi Greg.

Miranda, toată îmbrăcată în alb, se oprise în prag.

De sub voal, ochii ei întunecaţi străluceau. Cu un rânjet larg, ea păşi pe interval înspre el.

Muzica încetă.

Desfăcându-şi larg braţele, Miranda îl cuprinse pe Greg înainte ca acesta să poată reacţiona şi ţipă fericită:

— Surpriză!

Picături înghețate de antigel i se prelingeau lui Greg ucigător prin vene. În jurul lui camera explodă în râsete și aplauze. Își simți inima bătându-i cu putere în piept. Era un coșmar care punea capac la toate celelalte coșmaruri, iar el de-abia mai putea respira.

— Nu... nu înțeleg nimic.

Greg bâlbâi într-un final acele cuvinte, înțelegând el prea bine ce se petrecea, dar prelungind puțin momentul.

— Eu te iubesc. Tu mă iubești. Obrajii Mirandei erau îmbujorați de exaltare. Asta vrem amândoi, atunci de ce să mai așteptăm? Nu văd rostul logodnelor foarte lungi. Ah, iubitule, o să ne căsătorim... astăzi! Chiar aici, chiar acum!

Greg nici nu îndrăznea s-o privească. Încotro s-ar fi întors, dădea cu ochii de altcineva pe care nu voia să-l vadă... figura blândă și zâmbitoare a preotului... pe Danny Delancey cu o cameră video înregistrând fiecare moment... Fenn Lomax căutându-se în buzunar și scoțând două verighete...

Exista oare o experiență mai cumplită decât asta?

Miranda, căutându-i mâinile, râse și spuse:

— Iubitule, tremuri ca o frunză în vânt. Nu-ți face griji, m-am gândit eu la toate. Apropiindu-se mai mult de el, adăugă triumfător: Ți-am sustras certificatul de naștere din apartament săptămâna trecută.

Ironia sorții era că *ar fi luat-o* în căsătorie. Fără să stea pe gânduri. Dar care era pedeapsa obișnuită pentru bigamie? El o iubea sincer pe Miranda, dar n-ar fi suportat să meargă la pușcărie.

— Faceți puțină liniște, vă rog! Preotul își ridică mâinile către congregația gălăgioasă, apoi dădu din cap binevoitor înspre Greg. Dacă ești pregătit, cred că putem începe.

Greg deschise gura apoi o închise, exact ca un peşte. Nu rosti nici un cuvânt. Se gândi să se prăbuşească la pământ şi să se prefacă leşinat.

— Să înţeleg că eşti de acord să începem ceremonia? întrebă preotul, ridicându-şi sprâncenele stufoase către el.

Greg se holba la el îngrozit.

— Dragul meu? Fruntea Mirandei se încreţi a nelinişte. Spune ceva, te rog. N-ai de gând să mă refuzi, nu-i aşa?

Oh, Doamne, cum de a putut să i se întâmple tocmai lui asta? Cum ar putea să-i spună?

Mirandei începu să-i tremure buza de jos.

— Greg? Ce s-a întâmplat? Nu vrei să te însori cu mine?

Ea n-o să-l ierte niciodată. Niciodată. Ah, la *dracu'*, de ce a trebuit să i se întâmple lui asta?

— Ei bine, adăugă Florence, şi vocea ei guturală răsună limpede în încăpere, toată chestiunea e în pericol să devină stânjenitoare. Haide, Greg, hai să începem odată spectacolul ăsta! Cu cât începem mai repede, cu atât terminăm mai repede, apoi putem gusta cu toţii o băuturică.

O băutură, Doamne, ce n-ar fi dat pentru o băutură chiar atunci. De fapt, ce n-ar da ca un fulger să treacă prin tavan şi s-o trăsnească pe Florence — femeie băgăcioasă ce e — şi s-o arunce din scaunul ei cu rotile.

Şi mai bine încă, gândi Greg disperat, să mă trăsnească şi pe mine unul.

Daniel Delancey filma în continuare. Întorcându-se să-l privească, Greg se strădui să vorbească.

— Opreşte-l, spuse răguşit. Te rog.

— Nu pot să fac aşa ceva. Danny părea surprins. Asta e cea mai fericită zi din viaţa Mirandei.

Miranda, care nu mai zâmbea deloc, zise:

— Încep să mă întreb. Este asta cea mai fericită zi a vieţii mele, Greg? Ochii ei îl sfredeleau: Este oare?

Toate capetele se întoarseră la unison spre uşile duble când acestea se deschiseră.

Rugându-se disperat să fie o formă — orice formă — de păsuire, Greg întoarse şi el capul.

O chelneriţă îmbrăcată într-o uniformă neagră şi cu un şorţ alb cu volănaşe intră cu spatele pe uşă, purtând o tavă cu pahare. Se întoarse, ţinând în echilibru tava pe burta ei imensă de femeie însărcinată, apoi cuprinse cu privirea invitaţii.

— Ah, îmi pare rău, m-am gândit că aţi terminat până acum. Mi s-a spus să...

Chloe se opri când îl văzu pe Greg.

Acesta se holba paralizat la ea. Era o experienţă de decorporalizare. Nu i se putea întâmpla asta chiar lui.

— Ce se petrece aici? Chloe privea neîncrezătoare de la preot la Miranda şi Greg. Nu te poţi mărita cu el!

Picioarele lui începură să tremure violent. Se rugă să nu facă pe el.

Miranda făcu ochii mari. Întrebă aprins:

— Şi de ce, mă rog, nu pot?

Chloe aşeză cu grijă tava pe o masă de lângă ea. Îşi întinse şorţul peste burta umflată — Iisuse, se întrebă el nebuneşte, când a avut timp să crească în aşa hal? — şi ridică din umeri calmă.

— Pentru că eu sunt soţia lui.

36

— Ce dracu' se întâmplă aici? se minună Buzz Baxter când Greg ieşi furtunos din încăpere, iar în jur izbucni un murmur de voci. O înghionti pe fata cea înaltă care râdea cu lacrimi lângă el. Ce se petrece aici?

Bev îşi şterse ochii cu un şerveţel.

— Tu eşti ziaristul, nu poţi să înţelegi?

Soţia lui Greg, Chloe, o îmbrăţişa pe tânăra îmbrăcată mireasă. Hoaşca bătrână din scaunul cu rotile purta acum gulerul preotului. Iar acesta, fără guler, era foarte preocupat să desfacă o sticlă de Veuve Clicquot. Iar când fata de lângă el se grăbi să li se alăture, Buzz se duse şi el.

Chiuind la vederea lui Bev, Miranda îşi azvârli buchetul în aer. Bev îl prinse imediat, apoi, îngrozită, îi dădu drumul ca şi cum ar fi fost plin de viermi.

— Nu-i corect, se jeli ea. Nu ai apucat să te măriţi! Acum probabil că mi-ai dat o mie de ani de ghinion.

— Am fost cât pe ce să mă mărit, zise Miranda. Pentru câteva secunde, chiar am crezut că merge până la capăt.

Chloe, cu şepcuţa de chelneriţă aşezată într-o parte, dădu din cap veselă către Buzz Baxter.

— Bună, Buzz, îmi pare sincer rău că nu a ieşit aşa cum te aşteptai. Sper că nu i-ai dat banii înainte lui Greg.

Buzz rânji; întotdeauna o plăcuse pe Chloe. Iar acum o plăcea şi mai mult, după ce aflase cât de curajoasă poate fi.

— Tu ai aranjat toată tărăşenia.

— Ei, a fost un efort colectiv.

— Destul de mare efortul.

— Totuşi a meritat, spuse Chloe încântată. A meritat până la ultimul minut, doar ca să-i pot vedea expresia de pe faţă.

Buzz clătină din cap plin de admiraţie. Greg n-o să uite cât o trăi umilirea asta cruntă în public.

— Şi dacă ar fi continuat ceremonia, ai fi...?

— Mi-aş fi făcut intrarea, continuă Chloe, exact în momentul crucial.

Tom Barrett, care întindea tuturor paharele de şampanie, adăugă:

— Păcat că n-a mers mai departe, aşteptam cu nerăbdare acea parte. Îşi drese vocea, apoi rosti solemn: Dacă cineva dintre cei prezenţi are cunoştinţă de vreun motiv care să-i împiedice pe acest bărbat şi pe această femeie să se unească prin această Sfântă Căsătorie, să vorbească acum...

Făcu o pauză dramatică şi Chloe mimă intrarea ei intempestivă. Apoi explică veselă:

— Atunci mi-aş fi făcut eu intrarea.

— Nu-i aşa că-i minunat? Florence mângâie plină de mândrie braţul lui Tom Barrett. Ce spectacol ar fi ieşit, mai bun decât unul făcut de Donald Sinden[1] în orice zi. Îl trase în mod ironic de mâneca lui neagră şi largă. Sutana asta ţi se

[1] Sir Donald Alfred Sinden (n.1923), actor de teatru şi film britanic, membru remarcabil a Royal Shakespeare Company.

potriveşte şi ţie. Întotdeauna i-am admirat pe bărbaţii îmbrăcaţi în uniformă.

Buzz se gândi atunci cât de furios avea să fie şeful său când o să se întoarcă la redacţie fără nici o poveste. Asta e, la naiba cu toate. Bău până la fund un pahar plin cu şampanie; în fond, ar putea să profite cât mai mult de toată băutura asta gratis.

— Şi cine plăteşte nota pentru toată chestia asta? întrebă el şi întinse paharul pentru a fi iarăşi umplut.

Colţurile gurii Mirandei se ridicară.

— Greg va plăti, spuse ea în glumă. Fără să ştie.

— La naiba.

În spatele ei, Danny băga camera video înapoi în cutia ei. Miranda arătă înspre aparat.

— Am filmat totul. La toamnă începe un nou serial de televiziune la o oră de maximă audienţă, care se numeşte *Dulce răzbunare*. Oamenii trimit materiale filmate de ei şi sunt plătiţi cu cinci mii de lire...

— Ştiu, am auzit de el. O să fie nemaipomenit. Buzz începu să râdă. Întorcându-se spre Danny, adăugă: Sper că n-ai uitat să scoţi capacul de la obiectiv.

Petrecăreţii s-au împrăştiat prin grădina înconjurată de ziduri înalte aflată în spatele hotelului.

Aproape provocându-i un infarct unui cuplu în vârstă, Miranda se opri în capătul scărilor şi îşi dădu jos rochia de mireasă închiriată, pentru a scoate la iveală maieul portocaliu şi fusta mov din lycra pe care le purta pe dedesubt. În minutul următor stropea cu apa dintr-o fântână ornamentală în stil italian împreună cu Buzz.

Fenn o zări pe Chloe stând pe o bancă şi mâncând dintr-o farfurie cu salată de pui cu maioneză luată de la restaurant. Se apropie de ea şi remarcă:

— Şi tu ţi-ai schimbat hainele. Nu te-am văzut!

Îşi schimbase uniforma alb cu negru de chelneriţă cu o rochie lungă şi lejeră de bumbac de culoarea scorţişoarei, iar părul său blond nu mai era legat la spate, ci i se revărsa pe umeri.

— Asta chiar că i-ar fi terminat.

Strâmbându-se, Chloe făcu un semn cu capul către persoanele în vârstă, ce încă păreau uluite. Îşi limitase expunerea trupului ei neatrăgător la toaleta de la parter.

— Ce culoare drăguţă, chiar te prinde, încercă s-o înveselească Fenn.

Rochia era destul de veche. Flatată de compliment, Chloe încercă să ascundă cârpelile din bumbacul uzat şi îşi dădu seama că Fenn o privea total amuzat. Renunţând, râse şi îşi ridică farfuria cu salată de pui.

— Măcar sunt îmbrăcată corespunzător.

— Acum, până mănânci.

— Păi atunci încă vreo trei minute. Mâhnită, îşi plecă ochii către stomac. Nu mă pot opri din mâncat. E înfricoşător să ai pofta unui rugbist la înaintare şi forma unei mingi ovale.

Fenn nu credea că e înfricoşător. Deprins cu poftele pretenţioase ale modelelor, în compania cărora îşi petrecuse ultimii ani, asta era ca o adevărată gură de oxigen. Îi plăcea felul în care Chloe mânca, luând cu furculiţa bucăţile fragede de pui şi apoi lingându-şi maioneza de pe degete. De fapt, aşa ar trebui să mâncăm cu toţii. Ar trebui să ne savurăm mâncarea.

Săptămâna trecută, Fenn tunsese o fată de şaisprezece ani, cu picioare strâmbe şi fumătoare inveterată, trimisă la el de către una dintre multele agenţii neîndurătoare. Când a surprins-o că citea cuvintele inscripţionate pe pachetul de ţigări, i-a zis: „Dăunează grav sănătăţii."

Fata, ridicându-şi privirea nervoasă spre el, îi răspunse: „Nu mă interesează asta, verificam doar dacă nu cumva au şi ceva calorii."

— Uite că vine şi Leila, spuse Chloe. Sărăcuţa de ea, pare năucită de fusul orar.

În sinea lui, Fenn se gândi că Leila, îmbrăcată în rochia ei fluorescentă, arată precum Pantera Roz. Cât despre chestia cu fusul orar... ei bine, era cam greu să-ţi dai seama. Ochii închişi pe jumătate şi expresia năucită erau ceva foarte obişnuit pentru ea. Toate supermodelele arată la fel zilele astea... Încercase s-o înţepe puţin pe Leila, dar nu pricepuse gluma.

O fi ea frumoasă, se gândi Fenn cu un zâmbet plin de regret, dar simţul umorului nu e punctul ei forte.

O convinsese şi pe Leila să vină cu el astăzi, căci desele ei călătorii în străinătate nu le mai permiteau să petreacă mult timp împreună.

Şi are să meargă din ce în ce mai rău, se gândi Fenn cu amărăciune, dându-şi seama că încă o relaţie răsuflată avea să se destrame în curând. De ce a făcut-o? Care este scopul în a te implica în atâtea relaţii cu aceste fete, în primul rând?

Dar la acest lucru din urmă ştia prea bine răspunsul.

Fundamental, şi deprimant — precum Everestul, doar ceva mai slabe —, doar pentru că ele existau.

— Bună, salută Leila, încolăcindu-şi trupul pe braţul de lemn al băncii, lângă Fenn. Putem pleca acum?

Chloe îşi terminase puiul. Fenn îi luă farfuria.

— Tocmai voiam să-i aduc lui Chloe o bucată de plăcintă cu zmeură. Să-ţi aduc şi ţie una?

Leila clipi repede din pleoape, arătând că a înţeles aşa-zisa ironie din vorbele lui.

— Nu, mulţumesc. Chestia cu nunta s-a terminat, nu? De ce nu putem pleca acum?

— Acum sărbătorim.

— Nu ştiu pe nimeni aici.

— O ştii pe Miranda, zise Fenn. Du-te şi dansează în fântână cu ea.

Te rog, îşi spuse el, dorind cu ardoare ca ea să râdă şi să-şi arunce pantofii din picioare. Mi-ar plăcea dacă ai face asta.

Chloe văzu privirea inexpresivă de pe faţa perfectă a Leilei.

— De ce?

— S-ar putea să-ţi placă.

Leila se uită la el de parcă ar fi înnebunit.

— Am să mă ud leoarcă.

Hotelul Salinger era renumit pentru petrecerile dansante din după-amiezile de duminică. Înăuntru, orchestra interpreta piese monotone din anii douăzeci şi treizeci, iar cupluri îmbrăcate elegant se învârteau impecabil pe podeaua lucioasă. Afară, în grădină, Miranda dansa, mai puţin elegant, cu Tom Barrett.

— Cam stârnim bănuieli, îi spuse el, privind în sus către ferestre. O mulţime de monocluri sunt îndreptate spre noi.

— Asta pentru că eu arăt ca o târfă, iar tu eşti îmbrăcat ca un preot.

— Draga mea, sunt invidiat de toţi bărbaţii din sala de dans.

Valsând cât de bine putea ea, Miranda zise:

— Ah, Tom, eşti minunat! De ce nu pot să cunosc şi eu pe cineva la fel de drăguţ ca şi tine, dar cu patruzeci de ani mai tânăr?

Tom izbucni în râs.

— Doamne, iartă-mă, murmură Miranda. Cred că mi-am răspuns singură la întrebare. Un permanent dezastru, asta sunt eu. Păşind înapoi, în loc de înainte, se strâmbă şi adăugă: În paşi de vals.

— Nu spune asta, o mustră el. Nu eşti deloc un dezastru.

— Ba sunt.

— Revigorant de sinceră, poate. Amuzat, Tom o căută din priviri pe Florence. Nu ştiu de unde moşteneşti asta.

— Biata Florence. Mă simt vinovată, învârtindu-mă şi ţopăind, în timp ce ea e imobilizată în scaunul ei.

— Nu ţi-aş da prea multe şanse, dacă te-ar fi auzit că-i plângi de milă. Tom zâmbi tandru: Bătrânica Flo, ce grozavă era pe vremuri.

— Dar şi acum este la fel, rosti Miranda. Şi iarăşi, nu ţi-aş da *ţie* prea multe şanse dacă te-ar auzi cum o faci bătrână.

El păru gânditor.

— Se poate ridica din scaun?

— Oh, da, dacă o ajută cineva.

Îşi zâmbiră.

— Te provoc, zise Miranda.

— S-a făcut.

Florence ridică privirea speriată când Tom, cu sutana fluturându-i şi cu paşi hotărâţi, se apropie de ea.

— Sper că nu pleci încă.

— Nu. Am venit să solicit următorul dans.

— Cu cine? îl întrebă uimită Florence.

— Cu tine, femeie scrântită. Mai întrebi cu *cine*!

— Pfiu, tu eşti prostănacul, Tom Barrett, pufni Florence, dacă ai impresia că am să te las să mă învârţi în scaunul ăsta cu rotile aşa cum ai lăsa un copil să se dea cu căruciorul într-un supermarket. Ridicoli, aşa am arăta amândoi...

— Nu în scaun, spuse Tom clătinând din cap. Poţi sta în picioare, am vorbit eu cu Miranda. Şi cum pot învârti vela de optsprezece ori la rând, îşi ridică el mâinile, cu siguranţă mă descurc şi cu tine.

— Frumos mod de a o spune, mormăi Florence. Mă face să mă simt ca un sac cu napi.

Tom zâmbi.

— Napii sunt ceva mai liniştiţi. Napii nu se ceartă aşa ca tine.

— Du-te şi dansează atunci cu un nap.

Nişte acorduri sentimentale răzbătură din sala de dans când orchestra trecu la următoarea melodie. În mod supărător, era chiar una dintre cele mai îndrăgite de Florence.

— Aş prefera să dansez cu tine, îi zise Tom cât se poate de serios. Chiar foarte mult.

— Acum nu mai pot juca tarantela, spuse Florence pe un ton muşcător. Nu mă mai pot învârti.

Simţind că începe să cedeze, Tom ridică întrebător din sprânceană.

— Poţi să-ţi mişti picioarele?

— Ah, asta da.

O privi satisfăcut, apoi se aplecă şi îi prinse hotărât talia cu braţele.

— E suficient.

***

— Ce-ai zice de un dans? întrebă Buzz.

— De ce nu? Chloe îşi scutură părul pe spate şi se ridică în picioare. Dar dacă încerci să-mi desfaci sutienul, va trebui să te omor.

El rânji. Chloe era o femeie grozavă.

— Eşti o femeie însărcinată. Ştii, am şi eu scrupule.

— Mă uimeşti, se minună Chloe.

Imaginea lui Florence dansând cu Tom o emoţionă pe Miranda. Cu un minut în urmă se bălăcea cu picioarele fericită în fântână, iar acum avea un nod în piept, mare cât Stânca Gibraltarului.

Tom îşi târa încet, încet picioarele, în acelaşi ritm cu ale lui Florence. Îi zâmbea spunându-i ceva ce o făcea să chicotească. Iar Florence se simţea minunat, se vedea asta pe chipul ei. Cu noua sa tunsoare scurtă, cu pălăria elegantă şi cu rochia ei graţioasă din mătase violetă, presărată cu orhidee stacojii, arăta fantastic. Şi părea atât de fericită, încât Mirandei îi venea să plângă.

În momentul următor, spre groaza ei, îşi dădu seama că *plângea* cu adevărat. Lacrimile îi şiroiau pe obraji, precum lava dintr-un vulcan, şi nu putea cu nici un chip să le oprească. Ah, Doamne, te rog, fă să nu mă vadă nimeni în halul ăsta!

Tom Barrett, cu stiharul lui imaculat fluturându-i în vânt, dansa cu Bev. Chloe fusese convinsă să facă o plimbare prin grădină cu Tony Vale, încă purtând costumul şi ochelarii lui Blues Brothers dar având pe cap, ca ornament suprem, pălăria de catifea împodobită cu flori a lui Florence.

— Nu e înăuntru, spuse Danny. N-o găsesc nicăieri.

Fenn se încruntă.

— N-ar fi plecat fără să ne spună. Şi are geanta încă aici.

Leila, preocupată să-şi aprindă încă o ţigară, spuse în treacăt:

— Când am fost la toaletă mai devreme, am auzit pe cineva plângând într-una din cabine.

Fenn se holbă la ea.

— Era Miranda?

— De unde vrei să ştiu? I-am putut vedea doar picioarele. Avea unghiile date cu ojă verde şi cu sclipici violet. Leila suflă fumul de ţigară şi se strâmbă. Vreau să spun, cu desăvârşire demodate.

— Acelea erau degeţelele demodate ale Mirandei, strigă furios Fenn. De ce nu ne-ai spus asta mai devreme?

Leila păru mirată.

— Pentru că nu m-ai întrebat.

37

Era o chestie bună că toaleta avea capacul lăsat. Căci altfel Miranda, care stătea cu picioarele încrucişate şi strângând la piept o sticlă goală, ar fi căzut înăuntru.

— Haide, Miranda, ştiu că tu eşti. Deschide uşa chiar acum.

Era vocea lui Danny. Şi părea destul de autoritar.

Despot afurisit ce eşti, se gândi Miranda, lăsându-şi capul pe spate şi sorbind ultimele picături călduţe de vin. Ei bine, putea fi cât voia el de autoritar. N-o speria deloc.

Şi nici nu avea de gând să deschidă uşa.

— Miranda?

— Danny? îl imită ea.

— Ah, eşti încă în viaţă. Părea uşurat. Deschide uşa, Miranda. Urmă o tăcere. Ne-am făcut griji pentru tine.

— Nu-i nevoie să vă faceţi griji pentru mine.

Îşi scuturâ capul cu atâta putere, încât era gata să alunece de pe capacul de lemn al toaletei. Ei, ia uite, extrem de lucios, teribil de periculos... pot cere despăgubiri pentru asta hotelului. Recăpătându-şi echilibrul, privi furioasă către uşă.

— Oricum, tu nici nu ai voie să intri aici. Asta e toaleta femeilor. Şi tu eşti bărbat.

— Cred că ăsta e cel mai drăguţ lucru pe care mi l-ai spus vreodată, se amuză Danny. Hai, descuie uşa ca o fată cuminte.

— Doamne, mormăi nemulţumită Miranda. Nu mă mai cicăli atât. Şi, apropo... n-am de gând s-o descui.

— Bine atunci.

Câteva clipe mai târziu, Miranda scoase un ţipăt când el sări lângă ea peste peretele care despărţea cabina ei de cea de alături.

— Drept cine te crezi, întrebă Miranda total indignată, James Bond ?

— Dar tu cine te crezi, o întoarse el, ultima recrută la Şcoala de Beţivi a lui Oliver Reed[1]?

Miranda încercă să se ridice, dar douăzeci de minute aşezată cu picioarele încrucişate pe un scaun de toaletă îi amorţiseră complet genunchii şi gleznele. Văitându-se de durere, se văzu nevoită să se sprijine deloc elegant de braţul lui Danny, după cum Florence se agăţase de Tom mai devreme.

— Au, au, piciorul, *au*, se văită Miranda, şi în ochi i se citea suferinţa.

În secunda următoare, se simţi ridicată, răsucită şi trântită iarăşi jos. Durerea îi trecuse, deşi tot mai simţea în tălpi o mulţime de ace. Deschizându-şi precaută ochii, îşi dădu seama că bănuielile ei fuseseră corecte. Danny stătea pe scaunul de toaletă, iar ea stătea în poala lui. Braţele lui erau încolăcite în jurul ei, ţinând-o să nu fugă. Îi putea simţi aftershave-ul. Stând aşa foarte apropiaţi — niciodată nu stătuseră chiar atât de aproape — ea nu se putu abţine să nu-i admire urechiuşele foarte, *foarte* drăguţe.

Ei, de fapt *urechea*. Din unghiul acela nu-i putea observa decât urechea stângă. Dar şi cealaltă — Doamna din dreapta,

[1] Actor britanic (1938–1999), faimos pentru beţiile lui.

se gândi Miranda chicotind înfundat — trebuia să fie la fel de atrăgătoare. În felul ei propriu.

— Ce e? întrebă Danny.

Mai bine să nu-i spună. Ar putea crede că a luat-o razna.

— Mă simt de parc-aş fi păpuşa unui ventriloc.

Danny mişcă din degete.

— Ia uite, fără mâini.

Miranda îşi dădu seama că voia s-o facă să râdă. Era bun cu ea. Dar, dacă se gândea mai bine, îl prefera autoritar — măcar aşa i se putea împotrivi şi ea.

Pentru o clipă îngrozitoare, se gândi că o să izbucnească iarăşi în plâns. De parcă ochii nu i se umflaseră destul şi nu-i curgea rimelul.

Danny, văzându-i figura tristă, o luă în braţe şi o strânse într-un gest ce se voia plin de compasiune.

— Nu, îl respinse Miranda.

Buza de jos îi tremura.

— E-n regulă să plângi. Dacă asta simţi, fă-o şi te descarci, o asigură Danny.

— Termină. Nu mai fi drăguţ cu mine, te rog.

Îşi simţi ochii plini de lacrimi.

El o strânse din nou. Trupul Mirandei începu să se înfioare. Ah, ce umilinţă, nu era cinstit.

— N-ai putea să spui ceva urât? spuse ea disperată. Fii ironic. Dă-mi o palmă şi spune-mi să mă maturizez.

Drept răspuns, Danny începu să o mângâie pe părul zburlit. Ochii lui negri deveniră foarte serioşi. Pentru prima dată nu o mai tachina.

— Ticălosule, murmură Miranda, nu-mi eşti de nici un ajutor.

Şi, odată ce se porni, nu se mai putu opri. De data asta nu mai putea pretinde că plânge din cauza lui Florence şi Tom. Lacrimile acestea, reţinute de prea mult timp, erau vărsate pentru ea însăşi.

Danny nu zicea nimic, doar o ţinea în braţe, o mângâia pe spate şi o lăsa să plângă în voie.

Miranda a crezut că se scursese mult timp, dar atunci când în sfârşit s-a oprit din plâns cu un sughiţ şi a aruncat o privire fugară la ceasul lui în timp ce el îi ştergea ochii, îşi dădu seama că de fapt nu trecuse chiar atât de mult. Fuseseră mai puţin de zece minute.

Totuşi, reuşise să consume o întreagă rolă de hârtie igienică, ceea ce însemna ceva. Ce realizare, de fapt, în doar zece minute!

— E mai bine acum? o întrebă Danny în cele din urmă.

Miranda îşi suflă nasul roşu şi dădu aprobator din cap. Fără tragere de inimă, şopti:

— Acum ar trebui să-ţi mulţumesc?

— Nu-ţi bate capul cu asta, îi zâmbi el. M-am bucurat să te pot ajuta.

Miranda se legănă un pic în poala lui. Se simţea acum mult mai uşurată, după ce reuşise să se elibereze de emoţiile ei înăbuşite. Iar din cauza marii cantităţi de vin pe care o înghiţise într-un timp atât de scurt, acum avea nevoie, chiar urgentă, să facă pipi.

— Ăăă, n-ai vrea să pleci acum?

Danny scoase un oftat dramatic.

— Aşa, foloseşte-mă şi apoi aruncă-mă ca pe un şerveţel murdar. Plângi pe umărul meu, udă-mi cămaşa...

— Dacă mai continui tu mult aşa, mă tem că n-o să-ţi ud doar cămaşa..., zise Miranda.

— Ah, da, am înţeles.

— Spune-mi, arăt oribil? întrebă ea, clipind şi frecându-se pe faţă, care era sărată şi umflată.

— Nu pare să fie una din zilele tale cele mai bune, trebuie să recunosc.

— Oh, Doamne, şi fardurile sunt în geantă, iar geanta e în grădină.

Danny o ridică din poala lui şi descuie uşa cabinei.

— Tu stai aici, mă duc să-ţi aduc eu geanta.

— Îmi poţi chema un taxi? zise Miranda, simţind că nu mai putea face mare lucru cu faţa ei. Cred că vreau să merg acasă.

— Te duc eu.

— Scuză-mă tu faţă de toţi. Nu le spune că am plâns, adăugă ea repede.

— Am să le spun că te-ai îmbătat criţă. Din nou.

Miranda încuviinţă din cap; asta era mult mai puţin umilitor.

— Mersi.

Bruce trebuia să fie prezent la un târg în Bristol luni dimineaţă. Duminică după-masă parcă aproape de casa lui Florence; nu ţinea în mod deosebit să o vadă pe mama lui, dar trebuia să-i dea cheile lui Chloe, pentru ca a doua zi dimineaţă să poată deschide magazinul.

Dar nici una nu era acasă. Casa era complet goală. Scriind la repezeală un bileţel pentru Chloe, Bruce introduse inelul de chei în cutia poştală şi apoi se întoarse către maşină.

Înainte să pornească, un BMW verde opri în faţa casei, parcând cu spatele foarte precis chiar în locul la care se gândise şi el mai devreme s-o facă, dar care i se păruse prea

îngust. Invidios pe abilitatea de conducător a celuilalt şofer, privi atent să se asigure că nu era o femeie.

Nu era.

Era Orlando, amantul mamei sale.

Primul lui impuls a fost să se afunde în scaun. Dacă era Florence cu el, pe scaunul de alături, nu voia ca ea să-l vadă. Perspectiva de a fi târât în casă şi de a fi martor la felul cum mama lui îi face ochi dulci acelui gigolo era prea mult pentru el.

Dar nu era Florence, îşi dădu seama de asta când un cot bronzat — un cot *tânăr* — apăru sprijinindu-se pe geamul lăsat.

Bruce se îndreptă imediat în scaun. Asta însemna ceva. Măi să fie, cu toată sinceritatea, nu s-ar fi gândit că ar fi genul lui Chloe. Apoi cotul se mişcă şi apăru antebraţul, prea subţire ca să fie al lui Chloe. Bruce, uitându-se mai atent, zări nişte cercei de argint care i se păreau vag cunoscuţi, apoi o scânteiere de păr verde-albastru.

Nu era Chloe, era cealaltă... cum o chema?

Miranda.

Ceva ciudat începuse să se petreacă pe drumul de întoarcere de la Hotelul Salinger. De fiecare dată când Danny oprea la o intersecţie sau la un semafor, Miranda îl descoperea ca fiind tot mai atrăgător.

Acum asta nu se mai limita doar la urechi. Fiecare uitătură pe furiş — bineînţeles, când el nu era atent la ea — îi scotea în evidenţă o altă trăsătură splendidă. Nasul drept, genele dese, ca să nu mai vorbim de felul în care i se ondula părul peste guler...

Era mai mult decât ciudat, se minună Miranda, era uluitor. Era ca şi cum ai fi scos din fundul şifonierului tău o haină veche şi oribilă, dintr-un poliester gros, şi ţi-ai fi dat seama că ai făcut o greşeală, că era chiar haina viselor tale, roz şi perfectă şi sută la sută caşmir.

Trezind-o din gândurile în care se cufundase — ah, şi ce gânduri încântătoare —, Danny zise pe neaşteptate:

— Am ajuns.

— Ai fost aşa bun cu mine, recunoscu Miranda. Chiar foarte foarte bun.

— Ştiu. Iar tu eşti foarte foarte beată. Când ai mâncat ceva ultima dată?

Ea ridică din umeri, încercând să-şi amintească.

— Marţi?

— Ar trebui să mănânci ceva. Tăcu apoi pentru o secundă. Ce-i?

— Cum ce-i?

— De ce mă priveşti aşa?

— Nu ştiu, zise Miranda, uşor ameţită. Cotul îi alunecă de pe geam cu un zgomot înăbuşit. De ce mă priveşti *tu* aşa?

— Aşa cum?

Îi făcu un semn acuzator cu degetul.

— Aşa minunat şi, ştii tu, sexy şi toate alea.

Colţurile gurii lui se ridicară puţin în sus. Într-un fel sexy.

— Vezi? strigă Miranda. Iarăşi faci aşa.

— Ascultă-mă, ai avut...

— Pot să te sărut?

Ha, asta l-a dat pe spate! Ea simţi o licărire în ochii lui. Sexy.

— Miranda!

Chiar şi felul în care îi rostea numele era sexy.

— Sau dacă vrei să faci tu pe şeful, propuse ea, poţi să mă săruţi tu.

— Nu cred că ar trebui să fac asta.

Miranda nu-l luă în seamă. El o privea cu părere de rău, nu cu respingere. Părerea de rău nu mai conta.

— Dar eu vreau. Întinzându-se, îi cuprinse braţul. Splendid, sexy. Dacă n-o faci tu, o fac eu.

Danny nu scoase un cuvânt.

Aşa că îl sărută ea. Sexy, cât s-a priceput ea mai bine.

Bruce, căruia îi plăceau maşinile îngrijite, era disperat de obiceiul neglijent al lui Verity de a-şi lăsa nişte haine de rezervă pe bancheta din spate. De data asta, tot răsucindu-se, murmură o rugăciune de mulţumire pentru oamenii neglijenţi de pretutindeni. N-o să se mai plângă niciodată de Verity.

Miranda nu izbuti de la început, dezechilibrându-se şi de-abia reuşind să-i atingă — uf — marginea ţepoasă a obrazului. Hotărâtă, se sprijini şi, înălţându-se, se apropie încet dar sigur. De data asta gura ei nimeri peste buzele lui Danny, şi ea îşi închise ochii uşurată. Bingo, aşa mai merge! Oh, da, e cu mult mai bine decât înghesuiţi într-o toaletă, lui amorţindu-i genunchii, iar eu bocind cu ochii umflaţi.

Chiar dacă celălalt concurent nu părea să dea tot ce poate.

Se desprinse pentru un moment din îmbrăţişare, pentru a-l face să înţeleagă că era conştientă de asta.

— Ai nota şapte din zece. Trebuie să te străduieşti mai mult, te-ai putea descurca mai bine. Miranda ridică o sprânceană. Cred că ceea ce ne lipseşte este un pic mai mult interes şi din partea ta.

38

Danny aruncă o privire într-o parte, în timp ce un om într-un hanorac turcoaz trecu pe lângă ei târşâindu-şi picioarele, ţinând strâns un plic în mână şi îndreptându-se spre cutia poştală de la capătul drumului. Era o după-amiază caldă şi însorită de duminică, dar omul îşi pusese gluga de la hanorac şi o legase strâns peste faţă. Arăta ca un vagabond, se gândi Danny. Cu o frică bolnăvicioasă de ploaie.

Dar acum avea alte lucruri în minte. Cam cât de mult îi mai putea rezista în mod acceptabil Mirandei, când ea se lansa către el cu toată subtilitatea unei rachete Scud.

— Sau asta e tot ce poţi? spunea ea acum, dând enervant din deget şi sarcastică precum o învăţătoare. Poate că aşa e, şi tu pur şi simplu nu te pricepi la asta.

Bine. Nemaisuportând ironiile ei, Danny o cuprinse în braţe şi îi oferi ceea ce aştepta. Câteva secunde mai târziu ea ofta şi se răsucea neputincioasă în braţele lui, ca o pisicuţă extaziată. La fel de brusc el se opri.

Mda, nu se pricepea deloc!

— Uau, exclamă cu răsuflarea tăiată Miranda, încercând să respire. *Aşa* mai zic şi eu.

Danny aprobă complimentul cu o mişcare scurtă din cap. Chiar dacă venise din partea cuiva aproape mort de beat.

— Mersi.

— Te iubesc.

Vinul i se urcase de-a binelea la cap. Parcă putea spune orice, *orice*...

— Miranda, nu.

— Dar chiar te iubesc!

— Nu mă iubeşti.

Hristoase, ea chiar credea că lui îi e uşor?

— Nu-i nimeni acasă. Îşi plimbă ademenitor degetele peste cămaşa lui, încă umedă de la lacrimile ei. Ce-ar fi să intrăm?

— De ce?

Miranda îşi dădu ochii peste cap auzind cât de prost e.

— Ne-am putea băga în pat.

Nu face asta, îşi spuse Danny.

— De ce?

— Ei bine, ideea este că am putea face sex. Îl lovi jucăuş peste braţ. Iar apoi poate să dormim un pic, apoi să mâncăm ceva, iar în continuare — cu puţin noroc — am putea face iarăşi sex. Cum ţi se pare chestia asta?

Pentru numele lui Dumnezeu, ei cum i se părea că sună?

— Şi ce se întâmplă cu promisiunea de celibat pentru totdeauna?

Miranda îl privi îngrozită.

— Ah, nu, m-am răzgândit *cu totul.*

Doamne, dă-mi putere, se rugă Danny în sinea lui. Apoi spuse:

— Nu-i o idee bună.

Clătină din cap. Miranda se uită uimită la el.

— Haide, e o idee grozavă! De ce nu putem să facem asta? Nu mai da aşa din cap şi răspunde-mi, de ce nu putem?

— Pentru că, spuse încet Danny, ai băut mult prea mult. Şi nu ai face decât să-ţi pară rău mâine-dimineaţă.

— N-o să-mi pară rău *deloc*, se jeli Miranda.

— Ba da.

— De ce, pentru că nu eşti bun la pat? Asta era? Îndreptându-şi spatele, se gândi că această tactică a avut succes la fix şi ceva mai devreme. De ce aş regreta asta, Danny? Pentru că te pricepi chiar mai puţin la sex decât la sărutat?

Afurisitul, acum îi zâmbea. Nu avea şanse de izbândă.

— E posibil, zise Danny.

— Dar vreau să fac *sex cu tine*!

Miranda lovi volanul pentru a-şi întări spusele.

— Nu cu mine, spuse Danny încet, atent la bărbatul în hanorac turcoaz, care pusese scrisoarea la poştă iar acum se îndrepta către ei. În clipa asta, te-ai mulţumi cu oricine. Încerci doar să-l pedepseşti pe Greg care te-a rănit. Şi să-ţi demonstrezi că el nu te mai interesează.

Au!

— Ei bine, şi ce dacă e-aşa? se rugă de el Miranda. Nu-i un motiv îndeajuns de bun?

— Iubito, e un motiv îngrozitor.

— Eşti plictisitor.

Se lipi de el, iar stomacul ei gol scoase un ghiorăit sonor.

Târâş, târâş, bărbatul cu cagula trasă trecu încet pe lângă maşină.

— Haide, am să-ţi fac un sendvici cu şuncă.

Mângâind-o pe braţ, Danny deschise portiera.

— Întâi mai sărută-mă o dată. Mă simt groaznic.

El o sărută, făcând un efort supraomenesc pentru a se controla.

— Am putea mânca în pat, sugeră plină de speranţă Miranda.

— Intru doar să mă asigur că n-ai să dai foc la bucătărie, îi zise Danny. După ce-ţi termini sendviciul, am şi dispărut.

Reîntorcându-se în maşină, Bruce îi privi pe cei doi cum intră împreună în casa goală. Miranda îşi sprijinea capul pe umărul lui Orlando, iar braţul lui îi cuprindea talia. Era clar ce urmau să facă.

La naiba, ce n-ar fi dat pentru o cameră video în acest moment. Totuşi, Florence l-ar fi crezut şi aşa, dacă avea să-i mărturisească ce văzuse şi ce auzise.

Bruce se bucură în sinea lui. Excelent. Şi mulţumită târfei ăleia de Miranda, care făcea ce ar fi trebuit să facă Chloe, a economisit cinci mii de lire.

Petrecerea de la Hotelul Salinger se termină două ore mai târziu. Leila, extrem de plictisită, spuse tărăgănat:

— Fenn, hai să plecăm *de aici*.

— E vreo şansă să mă luaţi şi pe mine? zise Buzz, apropiindu-se de ei când îi văzu pregătindu-se de plecare.

— Nici o şansă. Fenn flutură cheile de la maşină. Chloe? Vrei să te duc cu maşina?

Chloe îşi ridică privirea, surprinsă, de la porţia ei de cremă cu vanilie.

— Mă descurc, o să iau un autobuz.

— Nu fi prostuţă. Vino cu noi.

Leila îşi îngustă ochii iritată.

— Dacă vine cu noi în maşină, n-o să mă laşi să fumez.

— Corect, aprobă Fenn. Îţi zic eu cum facem: eu o duc pe Chloe cu maşina, iar tu poţi lua autobuzul.

— Gata, m-am săturat, se răsti la el Leila. Şi asta doar pentru că e însărcinată. Îţi pasă mai mult de ea şi de afurisitul ei de copil decât de mine.

Ridică un pahar de vin roşu. Buzz, uimit de norocul care dăduse peste el, bâjbâi după camera video. Ferindu-se exact la fix când Leila aruncă vinul spre el, Fenn scăpă aproape neatins. Dar chiar şi aşa, din fericire pentru Buzz, scena reprezenta material pentru o poză straşnică.

— Hai noroc, rosti el, făcându-i lui Fenn cu ochiul şi un semn cu degetul mare în sus.

— Oh, Doamne, şopti Chloe, îmi pare rău, mă simt *atât* de prost.

Exact ca un filtru de pipă roz şi furios, Leila se îndepărtă, păşind ţanţoş. Fenn îi zâmbi lui Chloe.

— Să nu-ţi pară. Una peste alta, aş spune că a fost o zi destul de reuşită.

— Dar trebuie să-ţi pese, protestă Chloe, încă înfiorată de amintirea ieşirii abrupte din scenă a Leilei.

Fenn se strecura cu Lotusul său prin traficul somnolent de duminică, dorind să apese tare pe acceleraţie, dar abţinându-se pentru a nu o speria cumva.

— Am eu aerul că-mi pasă?

— Nu, dar... oh, Doamne, ai o pată pe cămaşă!

Chloe se agită, simţindu-se responsabilă pentru asta. Cămăşile lui Fenn costau probabil mai mult decât un pachet obişnuit de vacanţă în Ibiza.

— Caută acolo, îi arătă el către torpedou. Sunt sigur că Leila a lăsat acolo o sticlă de Perrier.

Da, lăsase, şi un pachet de Kleenex. Fenn se opri într-o staţie de autobuz şi o lăsă pe Chloe să înmoaie pata rămasă

de la vin cu un pic de apă minerală călduţă şi să încerce să o cureţe cu un şerveţel. Freca atât de energic, încât un întreg teanc de hârtii alunecă din torpedou şi i se risipiră la picioare.

— Maşina se zgâlţâie, remarcă Fenn amuzat. Oamenii or să se întrebe ce naiba facem noi doi aici.

— Până când or să vadă dimensiunile mele uriaşe şi or să-şi dea seama că altceva ar fi de-a dreptul imposibil. Nu prea iese, apropo.

— E doar o cămaşă.

Chloe privi eticheta de sub guler.

— O cămaşă Turnball and Asser. Dacă nu lăsăm pata asta să se usuce, putem s-o îndepărtăm cu altceva — ah, nu, uite ce-am făcut, ţi-am distrus toate hârtiile...

Aplecându-se cu greutate, culese duzina de hârtii împrăştiate pe jos şi încercă să le netezească pentru a nu se mai vedea urmele de tocuri. Erau nişte detalii imobiliare cu preţuri care să taie răsuflarea.

— Îmi expiră contractul de închiriere la apartament, îi explică Fenn.

— Hampstead, ce minunat, suspină cu plăcere Chloe, în timp ce frunzărea prin hârtiile lucioase.

Aceasta părea să fie zona care îl interesa. Ea încercă să nu stăruie prea mult la o fotografie cu o vilă albă tencuită, cu vedere spre parc şi cu o piscină în grădina din spate. Nu era genul de casă cu care era ea obişnuită.

— Mă duc s-o văd mâine, după muncă, zise Fenn.

Chloe deschise gura să spună ceva, dar o închise repede. Voise să-i spună că, dacă ar fi avut nevoie de o altă opinie în legătură cu casa, ar fi putut să-l însoţească... Doamne, oare sunt prea îndrăzneaţă? De ce naiba ar fi interesat Fenn de părerea ei total inutilă? Mai rău chiar, agentul imobiliar ar fi

putut să creadă că sunt un cuplu, şi cât de stânjenitor ar fi asta pentru Fenn.

— Ce-i? o privi el ciudat.

— Nimic, se îmbujoră vizibil Chloe.

Urmă o scurtă pauză, după care Fenn adăugă prudent:

— Uite, dacă nu ai nimic altceva de făcut, ce-ar fi să vii cu mine?

Oh, Doamne, ce groaznic! Ghicise ce voise să spună, iar acum se simţea obligat să o invite, doar pentru că era atât de amabil...

— Nu, mersi, refuză tăios Chloe. Nu pot, sunt ocupată mâine-seară.

— Te-ai întors în sfârşit, îi spuse Bruce lui Florence când ea răspunse la telefon pe la zece seara. Unde naiba ai fost?

— La o seară de dans, îi răspunse Florence.

— Ah, ha, ha, bravo. Bruce părea nespus de vioi, îşi dădu ca seama — cât de mult ura tonul ăla, un amestec de sarcasm şi veselie. Dar bănuiesc că nu cu gigoloul, adăugă el.

Bănuieşte. Sincer acum, tinerii din ziua de azi, de unde naiba au deprins un astfel de limbaj?

— Numele lui e Orlando, răspunse glacial Florence. Şi nu-i un gigolo. De ce m-ai sunat, Bruce? Dacă vrei să vorbeşti cu Chloe, să ştii că s-a culcat deja!

— Am trecut pe la tine în după-amiaza asta?

— Ştiu. Cheile de la magazin sunt la Chloe, în deplină siguranţă.

— Mamă, te rog nu mă mai întrerupe! E important. Aşa-zisul tău prieten Orlando te cam înşală.

Tăcere lungă. *Daaa!* se gândi triumfător Bruce.

— Ce vrei să spui? întrebă în cele din urmă Florence.

— Orlando. Şi Miranda. I-am văzut în faţa casei tale, fără nici un pic de ruşine. Stăteau grămadă unul peste altul.

— Orlando şi Miranda? Miranda *mea?* Grămadă unul peste altul, spui? Nu te cred!

Florence era de-a dreptul uluită.

— Şi chiar grămadă, continuă prefăcut Bruce. Nu vorbesc de un mic pupic pe obraz, oh, nu, era ceva mult mai serios. Şi pe urmă — îmi pare rău că trebuie să-ţi spun asta, mamă dragă — au dispărut împreună. În casă.

— Şi pe urmă au dispărut împreună chiar în această casă? repetă ca un papagal Florence, cu sprâncenele ridicându-se şi coborându-se întruna în timp ce îl punea pe Tom Barrett la curent cu evenimentele. Vrei să spui, ca să facă *sex*?

Tom, încă îmbrăcat în sutană, îi umplu din nou paharul lui Florence cu whisky şi făcu „ţţţţţ", ca un preot mustrător.

— Tare mă tem că da, exclamă Bruce.

— Păi e grozav atunci! chiui Florence, fără să reuşească să-şi ascundă încântarea.

— *Ce*?

— Mulţumesc, dragă, mă bucur mult că m-ai sunat! Chiar că m-ai făcut fericită!

Bruce încă mai îngăima ceva când Florence închise fără jenă, lăsându-l să trăncănească mai departe.

— Ia te uită, îţi vine să crezi? Ticălosul ăla mic! Şi când mă gândesc că am crezut toată sporovăiala aia că o duce acasă pe Miranda pentru că e beată, se miră Florence. Şi ei în vremea asta ... ha! Aplaudă satisfăcută din palmele sale noduroase. Era şi timpul!

39

Trecu ceva timp până ca Miranda să se dezmeticească de-a binelea. Ceasul indica ora şapte, dar era şapte seara sau dimineaţa? Nu avea nici cea mai mică idee cât dormise.

După câteva momente, se ivi şi un ajutor, în persoana lui Chloe. Ţinea în mână o tavă.

Miranda se holbă la ea, în căutarea vreunui indiciu.

— Bună. Mi-ai adus...?

— Micul dejun, îi spuse Chloe.

— Ah.

— Doar ceai şi nişte pâine prăjită. Nu ştiam dacă eşti în stare să mănânci prea mult.

Nici Miranda nu ştia. Se trezise prea brusc ca să-şi poată da seama.

— Dormi de cincisprezece ore, continuă Chloe, punând tava jos.

Doamne Dumnezeule, chiar aşa? Mişcând puţin din cap, Miranda descoperi că nu o mai durea aproape deloc. Uluitor, părea că scăpase cu totul de mahmureală în timpul somnului.

O veste excelentă!

Simţindu-se deja mai veselă, se ridică în capul oaselor şi sorbi zgomotos din ceai. Minunat, era exact aşa cum îi plăcea ei cel mai mult, două linguriţe şi jumătate de zahăr şi tare de îţi amorţea limba.

Dar ia stai o clipă.

— De ce te uiţi aşa la mine?

— E Florence. Chloe încerca din răsputeri să-şi păstreze o figură serioasă. Vrea, hm, să vorbească puţin cu tine.

— Florence s-a trezit deja? se miră Miranda.

Asta nu se mai întâmplase până acum.

— M-a trimis să te trezesc.

— De ce? Miranda o privi suspicioasă, peste marginea cănii ei cu Bart Simpson. Ceva se întâmplase şi nu-şi putea închipui sub nici o formă ce putea să fie. De ce? insistă ea. E bolnavă Florence?

Dar Florence nu avea cum să fie bolnavă, ştia prea bine asta. Altfel, de ce ar zâmbi Chloe aşa de încântată?

— Cred că moare..., spuse Chloe.

Ce?

— de curiozitate. După o scurtă pauză, urmară cuvintele lămuritoare. Vrea să afle mai multe detalii compromiţătoare despre tine şi Danny.

— Despre mine şi Danny? Pentru numele lui Dumnezeu, ce fel de detalii compromiţătoare?

— Păi, cine a făcut primul pas. Umerii lui Chloe se scuturau de râs. Cam de câte ori... ăăă, aţi făcut-o. Ah, şi mai ales vrea să ştie dacă e fantastic la pat.

Miranda scăpă din mână pâinea prăjită. Până în acel moment creierul fusese îngăduitor cu ea, scutind-o de groaza de a-şi aminti momente pe care mai degrabă ar fi vrut să le uite de tot.

Acum totul îi revenea în minte într-o fulgerare tehnicoloră orbilă, îngrozitor de stânjenitoare, care îi făcea pielea ca de găină.

— Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, nuuu!

Tava pe care Miranda o ţinea pe genunchi alunecă într-o parte când ea se afundă iarăşi între perne şi-şi trase pilota peste cap.

Dar Chloe prinse tava o fracţiune de secundă înainte să se răstoarne. Trase pilota de pe faţa Mirandei, care luase parcă foc.

— Nu trebuie să te ruşinezi. Danny e un tip grozav, tuturor ne place de el.

— Ooohhh!

— Miranda, haide, ce naiba, tu şi cu Danny sunteţi de acum împreună, iar asta e o veste extraordinară. Nu trebuie să-ţi fie ruşine pentru că aţi făcut sex!

Dumnezeule, se minună Chloe, ascultă-mă. Vorbesc exact ca Florence.

— N-am făcut sex cu el, şopti Miranda.

Ca să pună capac la toate, mahmureala întârziată începea să se manifeste. Dar spasmele de durere pe care le simţea în tâmple nu erau nimic în comparaţie cu agonia umilinţei absolute. Când eşti pe cale să fii devorat de un grup de lei, nu-ţi mai faci griji că te-ar putea muşca o furnică.

Chloe o privi dezamăgită.

— N-aţi făcut-o? La naiba, şi noi care credeam că da. Se încruntă. Păi atunci de ce eşti aşa de supărată?

Miranda îşi închise ochii. Nu avea nevoie de douăzeci de întrebări, avea nevoie disperată să uite tot. Să faci sex cu Danny Delancey nu ar fi fost deloc ruşinos — ei bine, poate doar puţin, dar ea ar fi suportat asta.

În egală măsură, să ţi se ofere o noapte de sex sălbatic cu Danny Delancey şi să-l refuzi graţios, ar fi fost în regulă. Nu aveai de ce să te simţi deloc stânjenită.

Doar că eu n-am făcut nici una dintre cele două, se gândi Miranda, nu-i aşa? Ah, nu, eu a trebuit să aleg cea de-a treia carte, nu? Eu m-am aruncat în braţele lui şi l-am forţat să mă sărute, apoi l-am implorat — chiar l-am *implorat* — să se culce cu mine... iar el m-a refuzat.

Ah, mersi că te oferi astfel, bătrânico, dar nu, mulţumesc, aş prefera să nu.

Miranda se înfioră. Pielea i se încreţi de umilinţă.

Oh, Doamne, ce am făcut?

Un coşmar groaznic, groaznic de tot.

De ce sunt atât de tâmpită?

Nu avea altceva de făcut decât să mărturisească totul. Florence, ca de obicei, găsi totul extrem de amuzant.

— Nu-i nimic, dragă, poate ai mai mult noroc data viitoare.

Data viitoare, cum să nu, îşi spuse Miranda jalnic. Abia aştept.

— Cel puţin te-ai ales cu un sărut, continuă Florence, cu ochii sclipindu-i poznaş. Cu siguranţă ne poţi spune cum a fost, asta poţi! Bun, rău, indiferent...?

— Mediu, minţi Miranda, întrebându-se cu ce a greşit să merite o asemenea tortură.

— Hm. După cum a povestit Bruce, este ca şi cum ai spune că Torvill şi Dean sunt nişte patinatori mediocri pe gheaţă.

— De fapt, mă cam doare capul.

Florence izbucni într-un hohot de râs.

— Biata de ea, asta ţi-a spus şi Danny aseară?

— Vrei să-ţi aduc două aspirine? zise Chloe, căreia i se făcuse milă de Miranda.

— Mai bine adu-mi vreo două sute, gemu Miranda.

Oh, Doamne, e posibil să te simţi oare mai rău decât mă simt eu acum?

Telefonul sună exact când se târa afară din casă.

— E pentru tine, croncăni Florence, din spatele ei.

— Cine e?

— N-am idee. Parcă ar fi Jeremy Paxman[1]. Florence îşi făcuse un obicei din a urmări *Newsnight* de fiecare dată când putea; i se părea că Jeremy Paxman era un tip trăsnet. Întreabă-l dacă poartă pantaloni sau boxeri, spuse ea şi îi întinse telefonul Mirandei, nădăjduind că o s-o facă. E greu să îţi închipui când nu ştii nimic, adăugă ea.

Miranda smulse telefonul din mâinile ei, n-avea chef de glumele obişnuite ale lui Florence.

— Miranda Carlisle? Ce mă bucur că am putut da de tine, strigă Jeremy Paxman, vorbind energic şi batjocoritor ca atunci când chinuia un politician nefericit. Ştiu că e pe nepregătite, dar am vrea să apari în spectacolul de astă-seară, şi, nu că ar fi foarte important, dar ai putea să-i spui persoanei care a pus întrebarea aia tâmpită că răspunsul este nici unii. Sub biroul meu mă simt ca în sânul naturii, liber ca o pasăre...

Miranda îi închise.

După câteva momente, telefonul sună din nou.

— Nu trebuia să faci asta, se auzi o voce cu mult mai familiară tânguindu-se prefăcut. Doar încercam să-ţi înveselesc ziua.

— Nu vreau să vorbesc cu tine, nu vreau, chiar nu vreau...

[1] Jurnalist britanic, prezentator de ştiri la BBC (n.1950).

— N-a fost deloc rău, nu? spuse Danny, părând foarte încântat de sine. Chiar nu te-am păcălit, nici măcar pentru câteva secunde?

— Deloc.

O păcălise, bineînţeles. Până în momentul în care începuse să descrie cu detalii vii cum îi plăcea să fie sub biroul lui. Din cauza turuielii atât de precise precum o mitralieră, chiar crezuse că Jeremy Paxman suna să invite o umilă coafeză în devenire din Notting Hill la el în emisiune.

Cât de proastă sunt, se gândi Miranda.

Să-şi petreacă restul vieţii într-o baracă de metal în Hebride devenea o idee din ce în ce mai atrăgătoare.

Se uită la ceas.

— Trebuie să plec. Am să întârzii la serviciu.

Dintr-un anume motiv, asta nu păru să-l deranjeze pe Danny.

— Vai de mine, să întârzii la muncă, asta nu se face.

— Spune ce vrei, scrâşni Miranda din dinţi. Scuze, nu?

— Nu fi nebună, se amuză Danny. Deşi ai putea să-mi mulţumeşti, dacă vrei. Pentru că m-am comportat ca un gentleman.

Un val de ruşine o străbătu. Stătea ţintuită acolo, înmărmurită şi incapabilă să scoată vreun sunet.

Ce sadic.

— Să nu-ţi închipui că a fost uşor, continuă Danny, pentru că nu a fost. Am fost foarte ispitit, recunosc. Să refuzi o ofertă ca asta nu stă deloc în firea unui bărbat cu sânge fierbinte, crede-mă...

— O.K., O.K., spuse Mirandei. Mulţumesc mulţumesc mulţumesc pentru că nu te-ai culcat cu mine, îţi sunt foarte *recunoscătoare*!

— Linişteşte-te, nu e nevoie să ţipi. Acum părea jignit. Trebuia să mă port responsabil. Erai supărată pe Greg, în plus băuseşi destul de mult. Oamenii fac lucruri regretabile atunci când sunt supăraţi...

Mie-mi spui, se gândi deznădăjduită Miranda. Doar că — la naiba — el chiar îi spunea asta.

— ... şi nu am vrut să te trezeşti în dimineaţă asta, să te strâmbi când mă vezi şi să-ţi spui „Oh, Doamne, *nu*" Danny făcu o pauză. Ăsta e, desigur, cel mai rău scenariu posibil. Dar lucrurile puteau să se desfăşoare şi altfel. Puteai fi încântată că s-a întâmplat, deloc stânjenită. Te-ai fi putut gândi: „Chestia asta a fost grozavă, de ce n-am încercat noi mai *demult* asta?"

Spunea astea pe un ton ciudat. Miranda nu prea înţelegea exact ce spunea el, dar nici nu voia să încerce. Tot felul de imagini oribile i se învălmăşeau în minte, cu ea care se arunca pe Danny în maşina lui, cum îl sufoca sărutându-l, cum trăgea de nasturii de la cămaşa lui, cum ţipa: „Vreau să fac sex cu tine!"

Iar imaginile îi tot apăreau în minte, asemenea unui film video blocat pe butonul *Replay*.

— Uite, eu chiar trebuie să plec la serviciu. Încercă să-şi sufle din ochi bretonul, dar transpiraţia i-l lipise de fruntea umezită. Totuşi ai dreptate, dacă am fi continuat, ar fi fost un dezastru, cea mai mare greşeală a vieţii mele. Doamne, doar gândul mă face să mă înfior. Cred că eram beată moartă.

— O.K. Danny părea surprins, de parcă nu s-ar fi aşteptat la o respingere atât de brutală din partea ei. Bine, hai că am terminat cu asta. Am uitat tot. Ce zici să mâncăm diseară împreună ca să sărbătorim faptul că, deşi nu am făcut sex, suntem totuşi prieteni?

— Nu, mersi.

Miranda nu putea da ochii cu el, îi era prea ruşine. Pentru Danny nu era nici o problemă, doar nu el fusese cel care implorase să facă sex. Şi nici nu credea ea pentru nici un moment că totul era deja uitat. De acum încolo, fiecare conversaţie a lor avea să fie ca un câmp minat, pentru că ştia că Danny n-o să se poată abţine să n-o necăjească, spunând când o remarcă vicleană, când o remarcă sarcastică, amintindu-i mereu — Doamne, de parcă mai era nevoie — cum se făcuse ea de râs.

— Haide, o îndemnă Danny.

— Chiar nu vreau.

— Ce zici de caseta video? Voiam să trec să ţi-o aduc. Nu vrei să vezi caseta?

— Plec la serviciu acum. Miranda îndurase destule. Şi nu vreau să te văd nici pe tine şi nici caseta ta. Ajungând la capătul răbdării, vocea îi deveni isterică. Tot ce vreau este să fiu *lăsată în pace.*

Să te prefaci veselă faţă de clienţii salonului era un lucru obligatoriu, indiferent dacă îţi făcea plăcere sau nu. Pentru Miranda, ziua a fost lungă şi obositoare. Singurul moment în care s-a înveselit a fost când i-a înmânat lui Fenn pachetul pe care Chloe i-l dăduse pentru el şi l-a privit desfăcându-l.

— Este cămaşa ta!

O privi uimită. Era cu siguranţă cămaşa purtată de Fenn ieri, acum spălată, călcată şi împachetată la fel de frumos ca un pulover la magazinul Benetton.

— Chloe a insistat. Fenn îşi trecu un deget pe partea din faţă unde fusese pata de vin. După ce Leila a aruncat cu rosé-ul.

Nedumerită, Miranda se holbă în sus la el. Fenn avea un metru optzeci şi cinci şi era lat în umeri.

— Şi dacă ţi-ai lăsat cămaşa la noi, cu ce te-ai dus până acasă?

— Cu singurul lucru care m-a încăput.

Colţurile gurii lui Fenn se ridicară, căci el îşi aminti de reacţia vecinilor când l-au văzut îmbrăcat cu tricoul imens pe care Chloe îl achiziţionase de la Mothercare.

În clipa următoare Miranda ştiu.

— Tricoul ăla galben, ţipă Miranda, pe care scrie ceva cu roz.

— Cred că da.

Miranda bătu din palme încântată; şi-l putea imagina. Fenn Lomax, ieşind din Lotusul său negru, într-un sveter în culori pastelate pe care era scris: *Nu sunt grasă, doar însărcinată.*

Casa care dădea către Parcul Hampstead era de vis. Era perfectă din toate punctele de vedere, de la cele două araucaria din grădina din faţă până la bucătăria în stil toscan, toată din marmură şi mare cât un teren de tenis, în nuanţe irezistibile de albastru şi arămiu.

Agentul imobiliar tot spunea că ar fi o achiziţie extraordinară, iar Fenn era întru totul de acord cu el. Chiar nu avea nimic să-i reproşeze.

— Mulţi se interesează de ea, după cum ţi-ai dat seama, îi spuse agentul imobiliar pe când plecau. Sunt sigur că ai vrea să faci o ofertă.

S-ar putea să fac cea mai mare greşeală a vieţii mele, se gândi Fenn. Cred că am înnebunit.

— Nu, mulţumesc, rosti apoi cu glas tare.

40

Trei săptămâni mai târziu, Fenn s-a mutat în noul său apartament. În ziua următoare, a dus-o acasă de la serviciu cu maşina pe mai tânăra lui subordonată, ce se arătase foarte încântată de acest lucru.

— E nemaipomenit, se bucură Miranda când el o informă, în stilul lui brusc, că din moment ce era nevoit să treacă prin faţa uşii ei, pot face asta foarte des. Am terminat cu luptele şi înghesuiala din metrou! Şi am să economisesc opt lire pe săptămână... la naiba, o să mă îmbogăţesc!

Asta da consolare. Orice rău are şi-un bine, se gândi Fenn. El o va conduce pe Miranda de acasă la serviciu şi înapoi şi astfel ea economisea opt lire pe săptămână. Pe de altă parte, el închiriase un apartament al naibii de scump în Holland Park, fără piscină, fără grădină şi decorată în stilul anilor '60, al unui bărbat sofisticat, cu o viaţă socială activă. Nici vecinii nu se arătau prea prietenoşi, în mod clar considerând că un faimos stilist cu plete era un intrus în enclava lor exclusivistă. Dar poate că erau pur şi simplu suspicioşi în privinţa oricui ar fi vrut să locuiască într-un apartament decorat cu covoare cu model de zebră, plafon cu oglinzi şi pereţi ce arătau de parcă ar fi fost tapetaţi cu piele.

Şi, hai să recunoaştem, îşi spuse Fenn, cine n-ar fi?

Dar fusese silit să închirieze acea proprietate, din nişte motive atât de nefondate şi stânjenitoare, încât nu le-ar fi împărtăşit nici unei alte persoane.

— Credeam că te hotărâseşi pentru Hampstead. Scotocind prin geantă, Miranda îi oferi o bomboană cu lemn-dulce. De ce-ai ales Holland Park?

Pentru nimic de pe lume nu avea să-i dezvăluie asta Mirandei.

— M-am gândit că dacă mă mut în Holland Park, am să te pot duce cu maşina în fiecare dimineaţă. Aşa n-o să mai ai cum să întârzii la serviciu, spuse Fenn. Şi n-o să mai fim obligaţi să ascultăm scuzele tale ciudate.

Nu era adevărat, desigur, dar nu era nici prea departe de adevăr. Chiar mai aproape decât o să afle vreodată Miranda. Fenn intră cu maşina pe Tredegar Gardens şi opri în faţa casei lui Florence.

— Deci te prefaci că eşti un bătrân ţâfnos şi cu capsa pusă, îi zâmbi Miranda, dar de fapt eşti un tip de zahăr.

Îşi strânse toate lucrurile, îşi îndesă pachetul cu bomboane cu lemn-dulce în rucsac, jonglă cu ochelarii de soare, cu o sticlă de cola şi cu un mănunchi de chei.

— Ce mai face Florence? întrebă Fenn pe un ton obişnuit.

— Grozav! Oamenii îi tot fac complimente despre cât de bine îi stă părul.

El ezită o clipă.

— N-am mai văzut-o de la nuntă.

— Normal că n-ai văzut-o. Miranda se încruntă, concentrându-se să desfacă şnurul ochelarilor de soare înfăşurat în mănunchiul de chei. La naiba, cum am reuşit să fac asta?

Lasă şnurul, se gândi Fenn, dar cum reuşise să nu priceapă o aluzie mare cât un excavator?

— Bine, continuă el uşor disperat, mă bucur că-i merge bine.

Of, gata, am reuşit! Triumfătoare, Miranda îşi atârnă ochelarii la gât şi îşi flutură cheile spre el.

— Mersi că m-ai adus cu maşina, eşti un scump. Te-aş invita înăuntru la un pahar — lui Florence i-ar face mare plăcere să te vadă — dar ştiu că abia aştepţi să te întorci la noul tău apartament.

Fenn răsuflă încet, uşurat.

Misiune îndeplinită.

Era şi timpul.

— Sigur că de-abia aştept, îi răspunse Mirandei cu o ridicare din umeri. Dar apartamentul nu pleacă nicăieri, nu? Douăzeci de minute n-or să fie un cap de ţară.

Chloe moţăia în şezlongul din grădină, profitând de ultimele raze de soare ale după-amiezii. Când simţi o insectă gâdilând-o la nas, o alungă alene fără să deschidă ochii.

Apoi iar simţi o gâdilitură. Chloe se uită în sus şi o văzu pe Miranda zâmbindu-i larg.

— Bzzz, bzzz, mişcă Miranda firul de iarbă pe care-l ţinea în mână. Scoală-te, avem musafiri.

— Cine?

— Noul meu şofer.

— *Cine?*

În timp ce se ridică, Chloe simţi breteaua sutienului alunecându-i de pe umăr. Era costumul de baie de anul trecut, potrivit pentru o siluetă mai puţin umflată. Mai nou, sânii uriaşi i se revărsau din cupele sutienului ca nişte bucăţi considerabile de îngheţată înghesuite în nişte cornete prea mici. Cât despre partea de jos a costumului de baie, ce începuse să

se desfacă pe la cusături... ei bine, Chloe era recunoscătoare miracolului numit lycra, şi faptului că se simţea în deplină siguranţă în grădina din spate a lui Florence, unde nu avea cum să fie spionată.

— Noul meu şofer *personal*, anunţă plină de sine Miranda. Fenn.

— Cum? Doamne Dumnezeule...

— Nu te panica, sunt sigură că nu eşti prima femeie goală pe care a văzut-o la viaţa lui.

Da, sigur, probabil femei dezbrăcate care nu cântăreau ceva mai mult decât un rinichi de-al meu, se înspăimântă Chloe.

— Du-te şi adu-mi sarongul, ţipă ea. Ahh, sarongul ei era transparent. Nu, adu-mi nişte prosoape, cât mai multe prosoape!

— Nu te mai prosti, arăţi foarte bine. Miranda se uită înspre casă. Oricum, acum e prea târziu, căci a ajuns.

Fenn împingea scaunul cu rotile al lui Florence în jos pe rampă. Chloe se crispă şi se întrebă dacă s-ar fi putut ascunde sub şezlong. Îi ardea faţa, oare cum puteau fi cu toţii atât de insensibili?

— Bum-bum, o tachină Miranda. Lumea ar putea crede că eşti îndrăgostită de Fenn.

— Prosoape, o privi Chloe cât de furioasă putea.

Ce ridicol, nu era deloc îndrăgostită de Fenn. Doar că nu voia cu nici un chip s-o vadă arătând *aşa*.

Traversând peluza, Fenn auzi comanda şuierată de Chloe şi îşi dădu seama imediat care era cauza.

— Vin într-o clipă, îi spuse lui Florence şi se îndreptă spre bucătărie, reîntorcându-se câteva momente mai târziu

cu un sarong verde-smarald, pe care-l zărise aşezat pe spătarul unuia dintre scaune.

Recunoscătoare lui Fenn pentru delicateţe, dar abia privindu-l în ochi, Chloe se înfăşură în sarong. Ah, Doamne, era mai bun decât nimic, dar totuşi ar fi preferat un prosop de baie. Sau o pilotă dublă. Sau, mai bun decât orice, un sac de dormit cu un fermoar lung de doi metri.

— Fenn s-a mutat într-un apartament nou, îi explică Florence, înmânându-le câte o sticlă de Guinness, în Holland Park.

Chloe ridică mirată din sprâncene:

— Dar ce nu era în regulă cu casa din Hampstead?

Fenn ridică din umeri. În afara faptului că era situată în Hampstead, nu era absolut nimic în neregulă cu ea.

— Am ajuns acolo prea târziu. Altcineva venise înaintea mea.

— Ce păcat! Aşa că a trebuit să aleagă alt loc în schimb, explică Miranda în locul lui. Iar acum nu mai trebuie să iau metroul — făcu veselă câţiva paşi de dans — pentru că Fenn are să mă ducă la serviciu cu maşina.

Florence îl mângâie pe braţ.

— Dacă vrei să ştii ce cred eu, trebuia să rămâi în Hampstead. Apoi adăugă, mai încet: Obişnuieşte să cânte, ştii? Dimineaţa.

Fenn deja începuse să se întrebe dacă nu cumva făcuse o greşeală îngrozitoare.

— Nu şi în maşina mea.

— Oricum, ce drăguţ, acum o să te vedem mai mult, continuă veselă Florence.

Poate nu era o greşeală atât de gravă, la urma urmei.

Atâta timp cât n-o să vadă mai mult din mine, se gândi Chloe plângându-şi de milă, trăgându-şi mai sus sarongul subţire din bumbac şi încercând să-şi acopere mai bine sânii.

— Şi cum arată apartamentul? zise Florence şi luă o gură de Guinness. E bine aranjat?

— Imaginează-ţi-l pe Peter Stringfellow, cel de acum douăzeci de ani, zise Fenn. Plin de bumbi.

— Hah, râse pe înfundate Florence. Apartament de burlac.

Miranda rânji. Chloe, încă tensionată, se înecă cu berea.

— Mai degrabă ca un palat de burlac, zise Fenn pe un ton grav.

— Nu-i genul tău?

— Cam aşa ceva. De fiecare dată când deschid un dulap, mă aştept ca din el să sară afară un iepuraş Playboy.

— Te pot ajuta să-ţi cumperi mobilă nouă, exclamă Miranda. Pe bune, mă pricep grozav la asta. Trebuia să mă fac designer de interioare.

— Asta-i bună, să-mi aleagă tapetul cineva care are părul vopsit în verde şi albastru. Ce idee! spuse Fenn. Ridică din sprâncene înspre Chloe. Mă ajuţi puţin aici, te rog? Spune-mi cum să o refuz fără să o jignesc.

— Dar o să fiu foarte inspirată, protestă Miranda. Am să fiu am să fiu *am să fiu*...

— Nu, imită Fenn tonul ei rugător. Nu nu *nu*.

— O să angajeze un designer profesionist, explică cu blândeţe Chloe.

Aşa procedează oamenii înstăriţi.

— N-o să fac nici asta, spuse Fenn înfiorându-se. Întotdeauna exagerează şi nu te lasă niciodată să vrei ceva normal.

— Eu mor de foame. Mai vrea cineva un sendvici? întrebă Miranda, pierzându-şi interesul când realiză clar că nu va fi lăsată să-şi ofere ajutorul.

De îndată ce ea dispăru în bucătărie, Fenn se aplecă înainte şi întrebă:

— Şi cu voi cum se poartă?

— Veselă ca un cintezoi pe-afară, tăcută pe dinăuntru, spuse Florence, făcând rotocoale din fumul de ţigară. Ca o prăjitură Kunzle.

Fenn încuviinţă.

— La fel şi la serviciu.

— Stă acasă în fiecare seară, zise Chloe.

— Şi se preface că totul e în regulă. Florence îşi stinse ţigara. Când de fapt ar trebui să iasă în oraş şi să se distreze. De asta are nevoie acum Miranda. Un nou bărbat care s-o facă să-l uite pe celălalt.

Felul în care Florence se strâmbă când se referi la Greg îi aduse aminte lui Fenn de un alt lucru care îl nedumerise.

— De ce nu i-a arătat încă Danny caseta video de la nuntă? Am întrebat-o pe Miranda, iar ea mi-a spus că n-a văzut-o.

— N-a vrut ea, o lămuri Chloe. A adus-o el aici, şi Miranda era plecată. Am văzut-o noi, continuă ea veselă. E genială.

— Întrebarea este: pe cine nu a vrut să vadă Miranda? vorbi viclean Florence. Caseta video sau pe Danny Delancey?

Fenn îşi terminase berea.

— Ar trebui să plec. Cu cât scot mai repede cutiile din cameră, cu atât mai rapid o să pot smulge şi tapetul zebră. O privi pe Chloe. Cum alegi tu lucrurile în aşa fel încât să se asorteze? Am petrecut tot weekendul uitându-mă la

şantioane de culori şi tapete. Aş avea nevoie şi de altă părere, zise pe un ton calm. Alta în afară de-a Mirandei.

— Nu prea mă pricep nici eu, răspunse Chloe, uimită.

— Ţi-am spus, nu am nevoie de opinia unui profesionist. Un expert ar vrea un tavan purpuriu, pereţi marmoraţi turcoaz şi draperii cu volane şi funde. Fenn ridică din umeri: Tot ce vreau e ceva normal. Asta n-o să-mi dea dureri de cap.

Simţindu-se mai liniştită, Chloe începu să dea aprobator din cap.

— Ei bine, probabil că mă pot descurca cu ceva normal. Doar dacă ...

— Uite-aici!

Cu un aer triumfător, Miranda trânti pe masă două farfurii cu sendviciuri gustoase.

— Şuncă afumată cu sos, pui prăjit cu maioneză, brânză şi ceapă cu ketchup, zâmbi ea. Mâncaţi-le până nu se înmoaie.

— Şi se mai întreabă de ce n-o las să-mi decoreze apartamentul, spuse Fenn. Se ridică în picioare şi o privi sever pe Miranda. Ora opt, mâine dimineaţă. Fix.

Miranda încuviinţă din cap, muşcând din sendviciul ei atât de savuros. Dintr-un anumit motiv, era singura care mânca. Sincer, unii oamenii n-au simţul aventurii.

— Tu ce zici? Fenn se întoarse către Chloe. Pe la şase, mâine-seară?

— Bine.

Hei-hei, se gândi Miranda, înţelegeri secrete se leagă fără să ştiu şi eu — ce înseamnă asta?

— Asta e discriminare, protestă ea. Cum de la ea e *pe la* şase, iar la mine e *fix*?

— Pentru că ea, Chloe, îmi face un serviciu, iar eu îţi fac ţie unul.

Miranda realiză într-o secundă despre ce fel de serviciu era vorba.

— Oh, ce meschin, se văită ea. Ai rugat-o pe Chloe să te ajute cu decorarea noului apartament.

— Putem ajuta amândouă, sugeră stânjenită Chloe.

— Nu, nici gând, spuse Fenn extrem de hotărât. E apartamentul meu şi iau pe cine vreau eu.

— Dar...

— Fără să mă implori, fără şantaj sentimental, îi spuse Mirandei.

— Doar hectare întregi acoperite cu vinilin roz, mormăi ea neîmpăcată.

— Uite, ştiu că eşti nemulţumită acum, continuă Fenn pe un ton mult mai blând. Eşti plictisită de moarte şi vrei puţină distracţie. Eu doar nu vreau să te distrezi pe seama noului meu apartament.

Miranda îşi lăsă umerii în jos în semn de totală supunere. Avea dreptate, bineînţeles — în adâncul ei, ştia că ei doi aveau gusturi diametral opuse. Era ca şi cum ai fi pus-o pe Margaret Thatcher să defileze pe un podium purtând un corsaj Vivienne Westwood.

Ah, dar cât timp avea să se mai simtă aşa mizerabil şi atât de singură, încât îi venea să plângă?

Obosită, Miranda îşi luă alt sendvici. Deja fleşcăit, precum propria ei viaţă. Distracţie, oare asta spusese Fenn?

După cum mergeau lucrurile, nu se mai vedea distrându-se vreodată.

41

Era mai mult decât deprimant să decizi să ai propria ta afacere şi să se râdă de ideea asta strălucită.

— Miranda, îi spuse Fenn a doua zi la lucru după ce ea termină de explicat ce avea de gând, nu poţi face asta.

— De ce nu? Înseamnă să reciclezi! Anita Roddick[1] ar fi mândră de mine. Miranda gesticula cu mătura ei înspre podea. Tunzi pe cineva, eu mătur părul, îl strâng în coş... nu îţi dai seama ce risipă e asta? E vorba despre un păr faimos, Fenn. Oamenii ar plăti bani buni pentru părul starurilor preferate. La ce m-am gândit eu: să tăiem mici şuviţe, să le ambalăm în plexiglas şi să le comercializăm ca bijuterii... să zicem că eşti un mare fan al lui Barry Manilow şi astfel poţi purta un colier care conţine o bucăţică din Barry Manilow... imaginează-ţi ce senzaţie!

Tăcere. Ea îşi ţinu respiraţia.

— Iar Corinne le face pedichiura, adăugă Fenn. Poate să păstreze toate unghiile tăiate. Le putem numi Unghii de la Picioarele celor Bogaţi şi Faimoşi.

Miranda se uită la el.

— Îţi baţi joc de mine.

[1] Anita Lucia Roddick (1942–2007), fondatoare a Body Shop, companie britanică de cosmetice.

— Şi pe urmă la epilare, putem avea Comoara Părului de pe Picior.

— Asta-i cea mai ingenioasă idee care mi-a venit vreodată, se plânse ea, iar tu nici măcar n-o iei în serios. Ne-am putea îmbogăţi!

Fenn, care era deja bogat, se uită peste umărul Mirandei la uşa salonului care se deschidea.

— Miranda, crede-mă, să furi unghiile de la picioarele oamenilor nu e modalitatea...

— Ah, acum denaturezi totul. Exasperată, Miranda ar fi vrut să-i ardă una cu piciorul. Ce-am zis eu a fost despre păr. Să furi unghiile de la picioare a fost ideea *ta*, nicidecum a mea.

Iarăşi tăcere de mormânt. Oh, Doamne, poate că a fost ceva de prost gust. Chiar nu voise să...

— Nu-i aşa că e grozav, se auzi o voce amuzată vorbind tărăgănat din spatele ei, să asculţi un fragment dintr-un dialog şi pentru nimic în lume să nu-ţi poţi imagina care era subiectul?

Nu era doar o voce amuzată, mai era şi familiară. Miranda tresări şi tot părul de pe ceafă i se zbârli. Se întoarse, cu gura căscată prosteşte, şi se trezi faţă în faţă cu Miles Harper.

Stătea acolo râzând, într-un tricou negru şi jeanşi negri, arătând aşa de nemaipomenit, încât trebui să facă eforturi considerabile pentru a respira normal. Doamne, era stânjenitor, era rândul ei să zică ceva şi se simţea îngrozită să spună şi „bună" de frică să nu spună şi altceva fără să vrea.

Ceva îngrozitor, de genul „Oh, Miles, de ce îţi iroseşti tu timpul cu mizerabila de Daisy Schofield, când ai putea să ţi-l petreci cu mine în schimb?"

Numele lui Daisy o aduse pe Miranda cu picioarele pe pământ într-un mod brutal. La naiba, de asta venise probabil la salon.

Limba i se dezlegă ca prin farmec.

— Ea nu-i aici.

— Ea cine?

— Daisy.

Ah, ochii ăia verzi şi vicleni, cât de nedrept era lucrul ăsta!

— Ştiu că nu-i aici, rânji Miles. E în Sydney.

— Deci, hm, vrei să-i faci o programare? îl întrebă Miranda intimidându-se.

— Să o văd pe Daisy în Sydney? Nu, mulţumesc.

Se vedea limpede că Miles se amuza copios.

— E în regulă dacă ţi-o răpesc un moment? îl întrebă el pe Fenn, ridicând din sprâncene.

— Ai grijă la unghii, îl avertiză Fenn.

Miles o conduse pe Miranda ceva mai departe de aglomeraţia din mijlocul salonului.

— Am venit să te văd pe tine, îi spuse el când ajunseră undeva unde nu puteau fi auziţi.

Miranda îşi simţi picioarele moi. Se rezemă de scaunul din spatele ei, uitând că era unul care se roteşte. Cu reflexele lui bine-cunoscute, Miles o prinse într-o clipă.

— Trebuia să vin, îi zise el pe un ton sentimental. Nu scrii niciodată, nu suni niciodată. Ne-am simţit grozav de bine împreună, mă gândeam că şi tu ai simţit la fel... dar ai fost nemiloasă, m-ai aruncat ca pe un pepene ofilit. Mi-ai frânt inima în două...

— Cum despici un pepene în două? insinuă Miranda.

Aşa era mai bine, cu tachinările se descurca mai bine.

Zâmbind uşor, Miles clătină din cap.

— De ce oare mă gândesc mereu la tine?

— E dificil să găseşti un partener bun pentru un joc cu pepenele.

— Tu crezi că glumesc. Iar eu sunt foarte serios.

Chiar era era era.

O-ho, şi încă cum!

— T-toată lumea se uită la noi, se bâlbâi Miranda.

— Şi?

— Cred că se întreabă ce se petrece aici.

— Şi eu mă întreb. Te-am invitat în oraş, iar tu m-ai refuzat. Nimeni nu mi-a mai făcut asta vreodată.

— Dar nu ai fost tu cel care m-a invitat la întâlnire. L-ai pus pe prietenul tău s-o facă.

— Doar pentru că sunt mai timid din fire, recunoscu Miles cu tristeţe.

Miranda sări ca arsă când el încercă s-o cuprindă în braţe.

— Ăsta nu-i un lucru prea timid, să ştii... eeei! Lăsă să-i scape un ţipăt când Miles o trase lângă el. Şi nici asta!

— Mi-a luat mult timp să-mi înving timiditatea. Terapeuta m-a lăudat că am început să mă descurc binişor.

— Şi mie mi se pare că are dreptate.

— Însă trebuie să perseverez. Practică, de asta am eu nevoie. De cât mai multă practică.

Gura lui se apropia. Miranda realiză că era greu să te împotriveşti atunci când trupul ţi s-a transformat în gelatină. Nici nu avea nevoie să privească în jur ca să-şi dea seama de efectul pe care-l aveau asupra celor din salon — le putea auzi răsuflările tăiate.

Oh, Doamne, numai să nu fi fost *a mea*.

— Nu poţi face asta aici!

— Dar trebuie. Este primul pas spre vindecarea mea. Îi simţea respiraţia caldă pe obraz. Doar vrei să mă vezi vindecat, nu-i aşa?

— Dar mă simt jenată!

— Oh, dragă, spuse Miles, ar trebui să o cunoşti şi tu pe terapeuta mea.

Dar sărutul nu veni. Zăpăcită complet, Miranda se simţi condusă spre partea din spate a salonului. Un geamăt de dezamăgire se auzi din piepturile tuturor când Miles Harper o împinse prin cea dintâi uşă la îndemână, pe care apoi o închise cu piciorul în urma lor.

Se comporta cu destulă încredere în sine pentru un băiat atât de timid.

Bev, la fel de vrăjită — şi invidioasă — ca şi restul clientelor, tăbărî asupra lui Fenn.

— N-ai de gând *să faci* nimic?

Fenn tundea o nouă clientă, care se tot învârtise în scaun privind fascinată la uşa închisă în spatele căreia dispăruseră Miranda şi Miles.

— Ca de pildă?

— Nu ştiu... n-ar trebui să-i opreşti?

— Să nu cumva să faci asta! sări noua clientă. E cel mai romantic lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Dar... dar îşi bate joc de ea!

— Ce-ar fi să-i lăsăm să facă ce vor? zise Fenn pe un ton calm, în timp ce continua să tundă. Miranda a avut câteva săptămâni groaznice. Dacă cinci minute în spălătorie împreună cu Miles Harper o vor înveseli, mie îmi pare chiar bine.

— Ce mă bucur că am venit aici. Cafea gratis în ceşti nostime, asta-i tot ce capeţi la Nicky Clarke, rosti înveselită clienta în timp ce privea ţintă la uşa spălătoriei.

— Uite, vezi? zise Fenn pe un ton sec. Tot ce vrem e să vă facem plăcere.

— Ascultă, spuse Miranda, desprinzându-se de Miles şi sprijinindu-se de uscător, chiar sunt flatată. Lucruri de genul ăsta mi se întâmplă foarte rar într-o dimineaţă de miercuri. Însă nu vreau să mă săruţi.

Asta era, desigur, o mare minciună. Ceea ce voia de fapt să spună era că nu avea chef ca el să o creadă o femeie uşor de sedus.

Miles Harper rânji şi se uită la ceas.

— O.K., oricum trebuie să plec. Deci, la cât termini munca?

— La şase. De ce?

— Păi vin să te iau.

Buzele Mirandei vibrară într-un fel nepământesc, le simţi tremurând de emoţie, implorând după sărutul pe care-l refuzase cu atâta răutate. Doamne, buzele ei deveniseră fane Miles...

— Doar dacă nu cumva eşti ocupată, întrebă Miles, ridicând o sprânceană. Din nou.

— Ei bine...

— Poate că-i prăjeşti nişte peştişori prietenului tău.

— Nimic de genul ăsta, spuse ea repede. Doar că...

— Bun.

El se dădu înapoi un pas şi-i făcu cu ochiul. De parcă ştia ce efect le produsese buzelor ei pline de o dorinţă adolescentină. Ea le strânse înainte ca ţipetele lor înnebunite să se facă auzite.

— Mersi, îi spuse Miles lui Fenn, aducând înapoi o Mirandă total zăpăcită. Mă bucur că am rezolvat problema.

— Şi-altă dată, rosti Fenn.

***

La şase şi zece părul Mirandei era gata.

— Cred că tot nu eşti normală, zise nervoasă Bev. Ce-o să zică Miles Harper când o să te vadă aşa?

— Nu-i pentru el, e pentru mâine. Miranda se cercetă în oglindă, aranjându-şi două şuviţe ţepoase rebele. Oricum, Miles n-o să apară. Uite cât este ceasul.

Simţea un nod în stomac. Era greu să te prefaci că nu-ţi pasă, când fiecare zvâcnire a inimii îţi aminteşte că s-a mai scurs o secundă, iar el încă n-a sosit.

— Dar şi dacă apare, cum te poate duce într-un loc drăguţ când ai părul în halul ăsta?

Bev era deranjată de atitudinea Mirandei. Atunci când un bărbat te invită în oraş, este de datoria ta să te aranjezi cât de bine poţi. Când Bev era invitată în oraş, petrecea mai mult de patru ore în încercarea de a obţine un machiaj perfect...

— N-o să mă ducă nicăieri, pentru că nu vine. Miranda regreta din tot sufletul că îi spusese lui Bev despre întâlnire. Miles Harper — afurisitul — fie uitase, fie găsise altceva mai interesant de făcut. Şi oricum, adăugă ea, chiar dacă apare, o să fie prea târziu. Pentru că acum mă duc acasă.

Bev o conduse până la uşă.

— Poate că aşa e mai bine. Ultimul lucru de care ai nevoie e să te implici într-o relaţie cu altcineva care nu ar face decât să te rănească.

— Iar asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

— Haide, ştii ce încerc să-ţi spun. Daisy Schofield e plecată... el se cam plictiseşte... şi atunci caută pe cineva cu care să se distreze până se întoarce ea.

— Mersi de încurajare.

— Dar e adevărat.

Bineînţeles că era adevărat. Miranda ştia foarte bine asta, doar că nu avea chef s-o audă. Ea era o necunoscută, iar Miles Harper era practic un erou naţional. Ar fi fost doar o distracţie inofensivă şi trecătoare pentru el, atâta tot. Pasiunea ei pentru el se va mări — oh, da, era convinsă de asta — şi totul se va sfârşi în lacrimi.

Doar ca să facă o schimbare.

— Oricum, zise Bev cu înţelegere, în timp ce autobuzul ei se ivise în zare, o să te distrezi nemaipomenit mâine.

Nemaipomenit, se gândi Miranda. Trebuie să caut cuvântul ăsta în dicţionar.

În cele din urmă, autobuzul opri în faţa lor şi Bev urcă pe platformă cu o săritură graţioasă. În spatele ei, o maşină claxonă în semn de apreciere faţă de manevra elegantă. Bev, zâmbind încântată şi simţindu-se flatată de atenţia acordată, nu rezistă şi-i aruncă o privire fugară şoferului cu pricina...

— Unde-i Miranda? strigă Miles, încercând să acopere vuietul traficului.

Încântarea lui Bev dispăru. În timp ce autobuzul se îndepărta, Bev i-o arătă pe Miranda, care stătea pe trotuar.

— Iisuse, exclamă Miles, rânjind în timp ce-i deschidea portiera. Nici nu te-am recunoscut. Ce ţi-ai făcut la păr?

42

Se întâmpla, şi Miranda nu putea face nimic pentru a-i pune capăt. Tot ceea ce prevăzuse Bev se adeverise, pasiunea ei căpăta proporţii devastatoare precum un tanc scăpat de sub control, iar ea nu se mai simţise niciodată atât de fericită.

Dar poate simţea asta pentru că ştia că relaţia lor nu avea să dureze. Era ca atunci când mănânci o îngheţată foarte încet, concentrându-te asupra fiecărei linguriţe, îşi spuse Miranda, pentru că primul lucru pe care-l vei face a doua zi va fi să te apuci de dieta aia ucigătoare.

Bev ar dezaproba total asta, desigur, dar şi ce? Sunt pe cale să încep o relaţie cu cineva cu care n-ar trebui am o relaţie, îşi spuse Miranda cu nesăbuinţă, şi nu-mi pasă dacă o să mă fac de râs sau dacă o să mă aleg până la urmă cu inima frântă. E nemaipomenit şi n-am nevoie de nici un dicţionar să-mi amintească ce înseamnă.

Îi dădea fiori gândul că dacă el ar mai fi întârziat încă treizeci de secunde ar fi putut să nu se mai întâlnească. Miles ar fi parcat în faţă salonului chiar atunci când ea ar fi dispărut în staţia de metrou, şi atunci toate astea nu s-ar mai fi întâmplat.

— Trebuie să mărturisesc, murmură Miles de lângă ea, nu m-am gândit niciodată că o să mă culc cu tine de la prima întâlnire.

— Nu dorm.

— Ţi-e frig? Am putea să ne unim sacii de dormit...

— Atunci cu siguranţă nu ne vom culca, îi spuse Miranda. Şi vom sfârşi probabil prin a fi arestaţi.

Miles se îngrozi la aceste cuvinte.

— Doar pentru un nevinovat păcat trupesc în aer liber? Dacă cineva ar merita să fie arestat, ăla ar trebui să fie individul care tot cântă „My Way" şi n-are pic de voce.

Miranda îşi înăbuşi un chicotit.

— A fost aici şi anul trecut. Şi nu ar fi în aer liber, ci în cort.

— N-am mai făcu-o niciodată într-un cort. Doar dacă nu pui la socoteală şi un cort de nuntă. El se opri. Tu de câte ori ai făcut-o într-un cort?

— De mii de ori.

Miles oftă adânc.

— Într-un fel, asta nu prea pare echitabil. Tu prea experimentată, eu cam virgin...

— Uite ce, spuse Miranda. Când se întoarce Daisy din Australia, îţi împrumut cortul meu.

Un alt oftat trist. Urmat de un zgomot de fermoar care se desfăcea pe furiş.

— Este două noaptea, rosti Miranda. Trage fermoarul la loc.

— Ce femeie dificilă eşti, şopti Miles. De fapt, asta e chiar o coincidenţă, pentru că...

— Vorbeşte mai încet. Ne-aud oamenii din cortul de-alături. În întuneric, Miranda zâmbi satisfăcută. Hai, culcă-te la loc.

Când Miranda se trezi în dimineaţa următoare, constată că sacul de dormit de lângă ea era gol. De afară se auzeau râsete şi multă agitaţie. După câteva momente, intrarea în cort a

fost ridicată şi Miles — în pantaloni scurţi roşii, beretă de legionar şi ochelari negri curbaţi — îşi făcu apariţia.

— 'Neaţa, frumoaso! Micul dejun.

Băgă în mâinile Mirandei o îngheţată care se topea şi o sticlă de băutură răcoritoare, apoi îi aruncă în poală un pachet înfăşurat în folie din care ieşeau aburi.

Curioasă, ea rupse repede ambalajul.

— De unde ai făcut rost de sendviciuri cu şuncă?

— E afară un tip cu un grătar, şi vinde unul cu cinci lire.

— Ai plătit zece lire pe două sendviciuri cu şuncă?

Dumnezeule!

— Nu, era coadă. Miles îşi dădu jos ochelarii şi îi aruncă un zâmbet viclean. Le-am cumpărat cu cincizeci de la un puşti care era printre primii la coadă.

— Sunt vegetariană, îi spuse Miranda, apoi se năpusti înainte, ţipând: Nu, *nu* sunt, când el aruncă sendviciurile peste umăr afară din cort.

Nişte lătrături bucuroase marcară sfârşitul nefericit al sendviciurilor.

— Cincizeci de lire! strigă Miranda.

— A meritat, doar ca să-ţi văd faţa. Miles o sărută. În plus, ştiam că nu eşti vegetariană. Iar acum mănâncă ce a mai rămas din micul dejun — până nu se topeşte de tot.

Soarele matinal bătea deja pe cort. Îngheţata Mirandei începuse să i se scurgă pe picioarele goale, iar câinele de pe trotuar — un labrador ciocolatiu gălăgios — împunse cu botul în deschizătura cortului să vadă dacă mai exista acolo vreun sendvici care să mai zboare spre el.

— Dacă nu suporţi să stai la coadă, zise Miranda în timp ce-şi lingea degetele cu poftă, înseamnă că toată chestia asta te enervează la culme.

— Dacă m-ar fi enervat la culme, nu aş mai fi fost aici. Miles se lăsă pe spate sprijinit în coate şi o privi amuzat. Într-un cort cu temperatura şi de dimensiunea unui cuptor cu microunde obişnuit. Pe trotuar. În faţa Clubului de tenis de câmp All England, aşteptând să se deschidă porţile, alături de o fată cu părul vopsit în mov şi verde şi care nici nu m-a lăsat să-mi unesc sacul de dormit cu al ei ca nu cumva să facem accidental dragoste în cort, şi care sforăie ca un tren...

— Oh, Doamne! Chiar sforăi?

Umilită, Miranda îşi acoperi ochii cu palmele.

— Ha, te-am necăjit. El rânji şi clătină din cap. Şi nu, nu urăsc fiecare clipă. Iubesc fiecare clipă petrecută astfel.

După ce terminară cu micul dejun, Miles se deghiză din nou şi împreună demontară cortul. Miranda nu-i spuse că singurul motiv pentru care nu-l lăsase să unească sacii de dormit era că existase o tentaţie prea mare. Nu din partea lui, ci din partea ei.

— Nu mi-o pot imagina pe Daisy făcând asta, murmură Miles, după ce tot echipamentul fusese strâns.

— Nu ştie ce pierde, zise Miranda, care făcea asta în fiecare an.

El îşi trecu degetele prin părul ei ţepos, violet şi verde.

— Chestia asta iese la spălat?

Tremurând sub atingerea lui — Doamne, şi nu era decât părul! — Miranda încuviinţă din cap.

— Nici asta nu cred că ar face Daisy.

— Ar face-o, zâmbi Miles, dacă ar fi pentru coperta de la *Vogue*. Îi luă alene mâna şi îi cercetă unghiile scurte date cu ojă violetă-verde. Când vii să mă vezi în cursă, faci asta pentru mine?

Culorile echipamentului său erau portocaliu şi galben-brun. Pentru o fracţiune de secundă, Miranda se imaginâ împopoţonată ca un mandarin pitic, ţopăind şi ovaţionându-l pe Miles din tribună, în timp ce el gonea pe pistă cu zece mii de mile pe oră. Apoi şi-o închipui pe Daisy, într-o fustă extrem de scurtă, îmbrăţişându-l pe podium, cu părul ei blond fluturând, şi zâmbind orbitor înspre fotografi...

— Asta o să fie peste câteva săptămâni, zise ea dezinvolt. O să te saturi să duci o viaţă de vagabond.

Miles îi întoarse faţa spre el şi îşi trase ochelarii în jos pe nas pentru o secundă.

— S-ar putea să nu mă satur.

Oh, Doamne, nu era uşor să încerci să fii realist când asupra ta era aţintită privirea aia verde ca smaraldul!

— Bine atunci, concluzionă Miranda. S-ar putea să mă satur eu de compania ta.

— Şi dacă nu? întrebă el. Asta crezi tu că fac? Duc o viaţă de vagabond?

— Uite ce e, nu mai contează, oricum nu mă aştept ca tu să...

— Şşşt. Miles îi puse un deget pe buze. Nu vreau să mai aud un cuvânt. Ridică o sprânceană. Oricum, nu mai fi aşa pesimistă. Nu ştii niciodată, aş putea fi o persoană mai drăguţă decât îţi imaginezi.

— În cazul ăsta, eşti în siguranţă, îi răspunse tristă Miranda. Se pare că mie îmi plac doar bărbaţii care se dovedesc a fi nişte ticăloşi.

— Haide, ştiu că te-ai plictisit, îi zise Miles câteva ore mai târziu. Hai să mergem.

Îi caută mâna Mirandei. Fără să se uite la el, ea îl ciupi cât putu de tare.

— Şase–şase, anunţă arbitrul. Egalitate. Doamnelor şi domnilor, linişte, vă rog.

Atmosfera de la Centre Court era electrizantă. Tânărul jucător britanic, cotat fără nici o şansă, juca cel mai important meci din cariera lui împotriva aspirantului la primul loc din circuit, şi unghiile Mirandei erau roase până la sânge. Acum, cu două seturi câştigate la unul, victoria era aproape.

— Te iubesc, vreau să mă căsătoresc cu tine, şopti Miles, vreau ca tu să fii mama copiilor mei.

— Şşşt.

După zece minute foarte tensionate, racheta numărului unu trimise mingea în plasă şi întreg Centre Court erupse. Un vuiet imens se ridică din piepturile tuturor şi aplauze sălbatice izbucniră în timp ce arbitrul încerca să anunţe scorul final. Faţa tânărului jucător britanic se umplu de lacrimi.

— Ce poponar, se plânse Miles, pe un ton dispreţuitor. Pe mine n-o să mă vezi făcând asta când o să câştig campionatul mondial.

Miranda, ţopăind de bucurie şi ţipând încântată, se repezi la Miles şi îl cuprinse cu braţele.

— N-a fost fantastic? N-a fost genial? Oh, Doamne, a fost atât de... de...

— Aproape la fel de bine ca privindu-te pe tine. Rânjind, Miles o linişti. Ea încă mai tremura toată, plină de adrenalină. Am crezut că o să-ţi rupi scaunul de bucurie.

— Nu râde de mine. Aşa mă entuziasmez eu. Miranda îşi şterse ochii. Ah, uite, dragul de el, semnează autografe pentru băieţii de mingi...

— Ai ţipat, îi spuse Miles, de fiecare dată când lovea mingea.

— ... şi încă mai plânge...

— Asta pentru că e conştient că va fi zdrobit în următoarea rundă.

— Doamne, runda următoare! Cu cine o să joace? Miranda scotoci cu înfrigurare în geantă după programul meciurilor. Aoleu, cu rusul ăla uriaş.

— Ah, în cazul ăsta are nevoie de toată susţinerea noastră. Miles îi trase un cot. Trebuie să dormi iar cu mine.

Ea scoase un oftat plin de regret.

— Nu pot.

— Poţi, pentru că o să cumpăr iar bilete.

— Vreau să spun, nu cred că îmi mai pot lua o zi liberă de la serviciu. Mi-am epuizat toate zilele de concediu. Iar tu nu poţi cumpăra aşa uşor bilete. Miranda îi explică răbdătoare regulile. Fie te înscrii pe lista pentru bilete cam cu o sută de ani înainte, fie ridici un cort pe Church Road.

— Sau te faci pilot de curse, spuse Miles, şi îi spui unuia dintre sponsorii tăi că ai vrea două bilete la Centre Court pentru semifinalele masculine.

Miranda se holbă la el, înţelegând încet ce spunea.

— Vrei să spui... vrei să-mi spui că nu era neapărată nevoie să stăm la coadă toată noaptea?

Miles ridică din umeri.

— Bineînţeles că *nu era nevoie* să stăm. Dar tu ai tot insistat că aşa era mai distractiv. Tu ai spus, îi aminti el, că să dormi pe trotuar era singurul fel în care se merge la Wimbledon, că te face să apreciezi mai mult tenisul, că oamenii care nu au stat niciodată în cort nu se cunosc pe ei înşişi — *au*!

Miranda îi mai trase un pumn, pentru că, dacă el râdea, însemna că nu îl durea foarte tare.

— Am spus asta doar pentru că întotdeauna am fost *nevoită* să dorm pe jos, se plânse ea. Asta înseamnă să priveşti cu optimism o situaţie neplăcută. Pentru că niciodată — ghiont — nu am avut altă — ghiont — şansă.

— Oh. Miles continua să râdă şi-şi freca braţul. Trebuia să spui.

Miranda clătină din cap, uluită de lipsa lui de intuiţie. Tipic masculină.

— Trebuia să-ţi *dai seama*.

— Dar ai avut dreptate. Aşa a fost mult mai distractiv.

— Doar pentru că ai avut de ales.

Miles încuviinţă din cap, îi cuprinse cu braţul umerii rigizi de indignare şi o sărută pe obraz.

— Ai dreptate. Sunt un porc egoist şi-mi pare rău pentru asta. Lasă-mă să cumpăr bilete pentru semifinale.

Mândria ieşi la iveală.

— Tot nu pot. Serviciul.

Dacă ar putea-o auzi acum Fenn, se gândi Miranda, ar fi şocat.

— Pentru finală, atunci, ezită Miles. Eu n-o să reuşesc s-ajung, dar poţi să te duci cu un prieten.

Bineînţeles că n-o să reuşească. Daisy se întorcea duminică. Simţindu-se ca un copil păcălit cu dulciuri pentru ca adulţii să poată scăpa de el şi să se distreze nestingheriţi, Miranda scuturâ din cap.

— Nu-ţi face griji, nici eu n-o să reuşesc duminică.

— Ştii ceva, anulează-ţi planurile şi le anulez şi eu pe ale mele.

Oh, da, ce idee minunată!

— Daisy n-o să fie foarte încântată.

— Ce legătură are Daisy cu asta? rânji Miles spre ea. Alerg la Silverstone.

Se făcuse opt când au ajuns ei la Tredegar Gardens. Aşteptându-se la un sărut de rămas-bun pe obraz şi un ne-mai-vedem rostit nehotărât, Miranda ridică din sprâncene când Miles sări din taxi odată cu ea şi plăti cursa.

— Sunteţi cumva Miles Harper?

Taximetristul se uită suspicios la el; cu bereta de legionar şi cu ochelarii fumurii era imposibil să-ţi dai seama, dar pe drumul de întoarcere de la Wimbledon chiar îi auzise vorbind despre Grand Prix-ul de duminica viitoare.

— Aş vrea eu, răspunse Miles vesel. Ce n-aş da să am banii lui!

Nu era el.

— Ca să nu mai zic de păsărici, adăugă şoferul dezamăgit.

— Oh, asta nu ştiu. Nu mă descurc chiar aşa de rău, rânji Miles.

Miranda, chiar dacă era murdară, transpirată şi aştepta cu nerăbdare să facă un duş, se gândi indignată că şoferul nu avea nici un motiv să se uite la ea atât de neîncrezător.

— Era din cauza părului, îi spuse Miles după ce taxiul se îndepărtă.

— De ce nu te duci acasă?

— Ce amabilă. Ridică pe umeri rucsacul cu cortul şi sacii de dormit. Pentru că încă nu m-am plictisit să stau cu tine.

— S-ar putea să mă fi plictisit eu de tine, spuse Miranda pe un ton provocator.

Colţurile gurii lui se ridicară uşor.

— Nu te cred.

43

Înăuntru, casa era goală. Tipic, îşi spuse Miranda. Unde sunt Florence şi Chloe atunci când arzi de nerăbdare să te lauzi în faţa lor? Era ca şi cum te-ai fi trezit în Ajunul Crăciunului şi l-ai fi găsit pe Moş Crăciun la tine în cameră, dar ştiind sigur că în dimineaţa următoare nu te-ar fi crezut nimeni.

— Ce interior drăguţ, spuse Miles privind încântat prin camera de zi a lui Florence, amenajată în stil boem.

— Poţi să te aşezi şi să dai televizorul pe ce canal vrei, îl încurajă Miranda, lovind uşor în spătarul canapelei.

Miles nu se aşează.

— Cum arată camera ta?

Hopa!

— Răvăşită. Foarte dezordonată. Asta arată mult mai bine.

— Nu fi aşa plictisitoare. Îmi plac camerele în dezordine. El zâmbi viclean. Poţi să le explorezi.

Era evident că nu-l mai putea opri, deja începuse să urce scările.

— Atunci mai bine ţi-ai pune pălăria de Indiana Jones. Şi să nu fii prea *băgăcios,* îi spuse Miranda, care alerga gâfâind în urma lui.

Miles ridică din sprâncene când ea deschise uşa camerei.

— Nici măcar în sertarul în care îţi ţii chiloţeii?

— Mai ales acolo!

El rânji.

— Deci acolo îţi păstrezi toate scrisorile de dragoste?

— De fapt, acolo îmi păstrez doar chiloţeii.

Erau acolo şi unii dintre cei vechi. Gândul că Miles Harper ar putea să scotocească prin sertar şi să-i scoată chiloţii ei preţioşi cu *I Love Bros*, cu imaginea lui Matt şi Luke[1] imprimată pe ei, nu era dintre cele mai liniştitoare. Dacă voia să facă duş nestingherită, ar fi trebuit să-şi care întreg sertarul cu ea în baie.

— N-o să-mi bag nasul peste tot, îi promise Miles. Ce-ar fi să mă uit la colecţia ta de CD-uri — asta ar fi mai bine?

De fapt, nici asta n-ar fi prea bine. Matt şi Luke apăreau şi acolo. Dorindu-şi să fi avut nişte gusturi mai de calitate în materie de muzică — o piesă de Ella Fitzgerald aici, o mostră de Şostakovici pe-acolo —, Miranda ridică din umeri şi îi răspunse:

— Faci cum vrei.

Cel puţin nu putea fi acuzată de deţinerea îngrozitoarei casete cu Celine Dion; era în siguranţă înapoi la Bev.

Dar când ieşi din baie după cincisprezece minute cu părul revenit la culoarea naturală — mă rog, aproape naturală — şi cu rochia ei de lycra de culoare galben-şofran lipindu-i-se de pielea încă udă, îl găsi pe Miles cercetând conţinutul vasului albastru de sticlă aflat sus pe comoda ei.

Ei bine, putea fi şi mai rău, ar fi putut să-l găsească întins gol pe pat... nu, nu, nici n-ar trebui să mă gândesc la astfel de lucruri...

— Sunt îndrăgostit, îi zise Miles.

[1] Matt şi Luke Goss, gemeni (n. 1968), membrii formaţiei Bros.

Cu siguranţă nu de Bros.

Miranda se pregăti pentru ceea ce urma, apoi văzu ce ţinea el în mână.

— Ăla e porcuşorul meu norocos.

— De unde ştii că e norocos?

— Mi l-am băgat în sutien înaintea examenului GCSE[1] la matematică.

— Şi l-ai luat? întrebă el, impresionat.

— Doamne, nu, l-am picat într-un mod catastrofal.

— Păi şi ce noroc ţi-a purtat el?

— Profesoara de matematică mi-a recomandat să renunţ la o carieră în fizica nucleară şi să mă fac coafeză.

El începu să râdă.

— A stat două ore la tine în sutien, zici? Norocosul. E în mod categoric un porcuşor pe placul meu. Pot să-l împrumut pentru cursa mea de duminică?

— Să-ţi poarte noroc? ezită Miranda. Vrei să ţi-l bagi în sutien? N-o să-ţi şifoneze costumul de teflon neinflamabil?

— De fapt, nu vrei să mi-l dai.

Simţindu-i şovăiala, Miles puse la loc porcuşorul în vasul său.

Miranda ezită. Îi era drag porcuşorul ei de aramă.

— Nu, nu, poţi să-l iei. Dădu din cap aprobator. Numai să nu dai vina pe mine dacă n-o să câştigi cursa. Ăsta ar fi felul în care-ţi spune el că mai bine te făceai mecanic auto.

— Unde mergem? întrebă Miranda în timp ce taxiul lor înainta pe străzile lăturalnice din Putney.

[1] *General Certificate of Secondary Education*, examen de maturitate pentru elevii ciclului doi (liceal) de învăţământ din Marea Britanie.

— Să salvăm pe cineva. Eu sunt Rangerul Singuratic, iar tu Tonto[1].

— Unde este Silver, pe fundul unui canion?

— I-am promis lui Johnnie că ne întâlnim cu el. Un scenariu viclean pentru prima întâlnire, murmură Miles coborându-şi vocea. Dacă începe să vorbească despre zodii, asta înseamnă că fata e un dezastru şi că trebuie să-l luăm de acolo.

Miranda se încruntă.

— Dacă e un dezastru, de ce a mai invitat-o în oraş?

— Tonto, nu te dezminţi. Okay, recunoscu el, e mai degrabă un scenariu pentru o întâlnire oarbă. Dar nu-ţi închipui cine ştie ce — Johnnie nu a fost niciodată la o asemenea întâlnire şi e cam emoţionat.

Restaurantul era înghesuit la capătul unei alei înguste, ferit de lume şi de probabilitatea ca Johnnie să dea peste vreun cunoscut. Uşurarea care i se citi pe faţă când îi zări pe Miles şi Miranda le spuse tot ce trebuiau să ştie; dar ca să se asigure că l-au înţeles, Johnnie îi scutură Mirandei mâna cu mult entuziasm şi-i spuse:

— Miranda, mă bucur mult să te văd! Hmm, ce strângere de mână hotărâtă. Peşti, greşesc cumva?

— Gemeni. Miranda îşi retrase delicat mâna storcită. Inteligentă, frumoasă şi nemaipomenită la căzut îmbrăcată în piscină.

— Iar ea este Alice. Este Săgetător.

---

[1] *The Lone Ranger*, show de radio şi televiziune (2956 de episoade) lansat în anul 1933. Eroul titular este un ranger texan mascat care luptă împotriva nedreptăţilor pe calul său Silver, alături de un indian numit Tonto.

Johnnie îşi dădu ochii peste cap în timp ce vorbea, dar Alice nu îl observă. Era ocupată să râdă nechezat de gluma cu piscina spusă de Miranda.

— E aşa de *haioasă*! Ei, Gemenii sunt *haioşi*, nu-i aşa? Ţi-a venit ţie aşa sau doar ţi-ai adus aminte că a spus-o cineva la televizor?

— Ăăă...

Alice îi zâmbi larg lui Miles.

— Am auzit odată o glumă bună despre *The Generation Game*. Am notat-o, apoi le-am spus-o şi fetelor la serviciu. Se aplecă înainte cu ochii ei albastru pal ieşiţi din orbite. Şi ce crezi? A fost oribil, nu a râs nimeni! Mi-a venit să-i scriu lui Jim Davidson să mă plâng!

Prin spatele lor, un chelner se mişca foarte abil. Miranda nu se putea hotărî de cine să-i pară mai rău: de Johnnie sau de biata Alice cea zgomotoasă.

— Mă întreb, oare ce zodie e Jim Davidson? adăugă Johnnie cu o voce deznădăjduită.

— Nu pot să cred că stau aici şi vorbesc cu Miles Harper, pilotul de curse, chiţăi Alice. E *atât de* nemaipomenit... abia aştept să le spun fetelor de la serviciu, or să *moară* de ciudă!

— N-ar fi mai bine să-i spui lui Johnnie de ce am venit? spuse la timp Miranda, căci Miles se amuza în mod evident în grozăvia situaţiei.

— De ce? Oh, nu-i nici o grabă, poate să mai aştepte. Deci, Alice, ţi-ai croşetat singură vesta asta uluitoare?

Johnnie îl privi de parcă i-ar fi venit să-i spargă în cap o farfurie. Dacă nici în Lone Ranger nu te puteai încrede să te scoată din încurcătură, atunci în cine ai fi putut?

Tonto încercă vitejeşte să-l salveze.

— Nu suferă amânare, zise Miranda ferm. Îmi pare rău, dar naşa ta ne-a sunat acum douăzeci de minute, îi spuse lui Johnnie. Se pare că a avut o mică neînţelegere cu o pereche de cătuşe şi, nu se ştie cum, a ajuns să fie încătuşată în propria ei maşină Nautilus. Are nevoie de tine s-o ajuţi. Se pare că tu eşti singurul care are o cheie de rezervă.

Dezamăgită — dar înţelegătoare — Alice rămase în faţa intrării la staţia de metrou Parson's Green. Miranda se simţi înduioşată auzindu-l pe Johnnie, lângă maşină, mormăind neîndemânatic vorbele de complezenţă cu ce-bine-a-fost-şi-te-mai-sun.

— Bine, dar când? Alice îl apucă cu nerăbdare pe braţ. Mâine-dimineaţă, mâine-seară?

— Ce coşmar! gemu Johnnie, lăsându-se pe spate în scaunul şoferului. În timp ce maşina se îndepărta în viteză, el îşi aprinse o ţigară. Iar tu nu mă ajutai deloc, tâmpitule!

— Încă-ţi mai face cu mâna, spuse Miranda, privind peste umăr la figura tristă, cu umerii căzuţi, de pe trotuar.

Şi cum nimeni nu-i făcea cu mâna, îi făcu ea.

— Am dat-o pe spate, nu? rânji Miles. *Ştiam* că ea îşi croşetase vesta aia. Iisuse, să nu te mai grăbeşti să faci asta.

— N-am fost cam răi s-o lăsăm acolo la metrou? se plânse Miranda. Nu puteai s-o duci acasă cu maşina?

— Naşa mea este legată de maşina ei Nautilus. N-avem timp de pierdut, răspunse Johnnie după o clipă de şovăială. Mersi, apropo, îi spuse Mirandei. Dacă nu erai tu, am fi fost încă acolo, conversând despre ochiuri de croşetă şi zodiace afurisite.

— Cine ţi-a aranjat întâlnirea? întrebă mirată Miranda. Vreau să spun că nu pricep motivul. Care dintre prietenii tăi s-a gândit că voi doi o să vă potriviţi de minune?

Urmă o pauză, una mai lungă de această dată.

— Ia-o la stânga, zise Miles. Să mergem la mine. Miranda nu mă lasă să mă bag sub duş la ea.

— Asta pentru că vrei să te bagi sub duş împreună cu mine.

— Să economiseşti apă făcând duş cu un prieten, asta am susţinut întotdeauna. Miles se gândi o secundă. Atâta timp cât este *o* prietenă. Dar n-o să mă prinzi făcând duş cu Johnnie. Are păr pe spate. Clătină din cap. Întotdeauna mă cam inhibă.

— Ăsta e celălalt motiv pentru care nu te las nici eu pe tine, îi spuse Miranda. Ca să nu-l vezi pe-al meu.

Apartamentul lui Miles era situat la parterul unui imobil de patru etaje în stil edwardian de pe King's Road. În living pereţii erau vopsiţi în maro şi tapetaţi cu imagini de maşini vechi şi noi de Formula Unu, toate înrămate. Podeaua din lemn, bine lustruită, era acoperită de covoraşe multicolore. Miranda se simţi uşurată când văzu că Miles nu avea puse prin casă poze cu el însuşi.

Canapeaua, acoperită cu o piele moale de culoare portocaliu-închis, era de mărime olimpică, la fel cum erau şi televizorul, combina muzicală şi biblioteca ce cuprindea toate cărţile despre motoare şi maşini publicate vreodată.

— Foarte ordonat, dădu ea aprobator din cap la vederea teancului de reviste înghesuite sub măsuţa din lemn de nuc lustruit, pentru cafea.

— Asta pentru că menajera a trecut pe aici. Amuzat de surprinderea ei fătişă, Miles îşi trase tricoul alb peste cap. E rândul meu să fac un duş. Johnnie o să-ţi aducă ceva de băut. Doar dacă nu vrei să-mi ţii companie la duş, să nu mă simt singur...?

— Johnnie o să-mi aducă ceva de băut. Miranda se aruncă pe canapeaua care se dovedi foarte moale. Doamne, ai putea chiar să dormi pe ea.

— Poţi să faci tot felul de lucruri pe ea. Miles îi făcu vesel cu ochiul în timp ce pleca spre duş. Dar nu încerca ceva prea exotic până mă întorc.

— Pot să mă uit puţin pe aici cât eşti plecat?

— Simte-te ca acasă, cotrobăieşte cât vrei. Nu-i nimic prin sertare de care să-mi fie ruşine, zise Miles. Nu există pe aici chiloţei cu imaginea vreunui băieţaş pop star pe ei.

Miranda azvârli cu o pernă în el. Râzând, el ieşi cântând: „Oare când, oare când voi ajunge cunoscut?" Cânta fals şi cu răsuflarea tăiată.

Degeaba, unele lucruri erau prea umilitoare pentru a fi păstrate. Chiloţii ăia trebuiau să dispară.

În bucătărie, Johnnie se lupta crâncen cu o sticlă de Pinot Noir şi cu un tirbuşon excentric. Simţindu-şi stomacul fremătând de foame, Miranda admiră şirul de electrocasnice şic expuse, apoi căută prin câteva dulapuri.

— Bucătăria-i frumoasă, dar goală, constată ea. Nu-i nimic de mâncare.

— Dar multă băutură. Johnnie îi arătă frigiderul, plin cu bere tare, vodcă, şampanie şi suc de fructe. Suntem bărbaţi, se apără el. Noi mâncăm în oraş. Bărbaţii adevăraţi nu gătesc.

— O să te spun lui Marco Pierre White[1]. Are să vină aici şi are să te ia la bătaie. Miranda întinse un pahar şi îl privi în timp ce îi turna. Ultima dată când te-am văzut, erai de fapt dezbrăcat şi acoperit cu bucăţi de pepene galben.

— Sper că ai observat atunci că nu am păr pe spate, spuse Johnnie.

Urmându-l în living, ea se aruncă înapoi pe canapea.

— Deci, cine ţi-a aranjat întâlnirea cu Alice?

— Hmm? se întoarse Johnnie către ea.

Era ocupat cu combina, apăsând pe butoane şi răscolind printr-un morman de CD-uri.

— În regulă. Atunci hai să te întreb altfel! zise Miranda. Tu ai răspuns anunţului ei sau ea anunţului tău?

[1] Faimos bucătar britanic (n.1961).

44

Miranda văzu cum ceafa lui Johnnie se colorează într-un roşu cărămiziu. În cele din urmă se întoarse.

— Afurisitul de Miles, l-am rugat să nu spună nimic.

— Dar nici n-a zis. Mi-am dat eu seama. În primul rând, pentru că oricine v-ar fi ştiut pe voi doi n-ar fi încercat să vă combine. În plus, adăugă Miranda, simţindu-se un adevărat Sherlock Holmes, motivul pentru care n-ai condus-o acasă cu maşina a fost că nu ştiai unde locuieşte.

Johnnie oftă şi introduse un CD în combină. Apoi veni şi se aşeză lângă ea pe canapea.

— Să nu râzi de mine, da? Nu-i uşor să fii cel mai bun prieten al lui Miles Harper. Când ieşim în oraş, fetele n-au tendinţa să se uite la amândoi şi pe urmă să zică: „Doamne, mie-mi place ăla gras şi urât."

El o spuse pe un ton de glumă, dar expresia ochilor săi cenuşii era mohorâtă.

— Nu eşti gras! protestă Miranda. Şi nici urât, adăugă ea repede.

— În comparaţie cu Miles, sunt cu siguranţă. Oh, la naiba! Johnnie clătină din cap, regretând evident momentul de slăbiciune. Nu că aş fi disperat să mă aşez la casa mea. Am destul timp pentru asta până când o să fiu bătrân şi rablagit. Eram beat când am răspuns la anunţ, spuse el trist.

Presupun că toată lumea vrea să păcălească, dar Alice chiar îşi crease o imagine grozavă acolo în anunţ. Nici un cuvânt despre râsul de babuin şi carisma unui picior amputat. Dumnezeule, ce-i *asta*?

Se uită surprins la Miranda. Burtica ei îşi cerea din nou drepturile, ghiorăind înfiorător.

— Ţie nu-ţi pasă. Miranda vru să-i tragă una în stomacul proeminent, dar se opri în ultima clipă. Tu ai mâncat deja. Dar au trecut şase ore de la ultimul meu Magnum şi sunt practic lihnită de foame.

— E un restaurant chinezesc foarte bun chiar după colţ, îi spuse Johnnie. Spune-mi ce vrei şi mă duc să-ţi iau.

Miranda, căreia îi plăcea să inspecteze fiecare specialitate din meniu — altfel cine ştie ce putea rata — sări în sus.

— Vin cu tine. Ai ceva de scris?

Când se întoarseră, Miles zăcea întins pe canapea urmărind cele mai interesante faze de la Wimbledon şi privind încruntat rebusul din *Evening Standard*. Ridică hârtia lăsată de Miranda şi o citi cu glas tare:

— „Dragă Miles, te-am părăsit şi am fugit cu mult mai frumosul tău prieten. Cu dragoste, Miranda. P.S. Unde ţii beţişoarele pentru mâncare chinezească?"

Ea îi trânti în poală o pungă încă fierbinte.

— Să nu te aştepţi să impresionezi o fată cu un frigider gol, să ştii asta de la mine. Avem nevoie de ceva mai mult decât îngheţată pentru a fi în formă.

— Voiam să te duc la Orsini, protestă Miles. O cină romantică în doi, homari şi şampanie...

— Prea târziu, am cumpărat *dim sum* de ciuperci şi pui *teriyaki* în schimb. Iar acum nu mai plecăm nicăieri, zise

Miranda. Johnnie şi cu mine jucăm Trivial Pursuit. Întinzându-se pe canapea, îşi scoase din geantă un biscuit cu creveţi şi începu să ronţăie cu poftă. Poţi să joci şi tu dacă vrei.

Johnnie plecase în sfârşit la ora unu.

— Ce faci? întrebă nedumerit Miles.

Miranda era în genunchi şi-şi căuta pantofii pe sub canapea; îi găsi într-un final.

— Mă duc acasă.

— Nu poţi să mai rămâi?

— Nu, şi aşa a fost o zi lungă.

— A fost o întâlnire lungă. Miles o trase pe canapea lângă el. O întâlnire de treizeci şi una de ore. Unele căsătorii sunt chiar mai scurte de-atât.

— Tot trebuie să plec. Doamne, acum o gâdila pe ceafă. Reprimându-şi un fior de dorinţă, Miranda se încăpăţână să fie tare. Poţi să-mi chemi un taxi?

El îşi scoase porcuşorul ei de aramă din buzunarul cămăşii şi-l răsuci pe toate părţile, cu un aer neîncrezător.

— Eşti sigură că e un porcuşor norocos? Nu pare să mă ajute prea mult.

— De-abia l-ai cunoscut, îi răspunse Miranda. Acordă-i puţin timp ca să te ştie mai bine.

— De-abia te-am cunoscut pe tine, spuse Miles zâmbind pe jumătate. Vreau să spun, aşa cum se cuvine. Dar deja ştiu cât de mult îmi placi.

Oh, Doamne, era mai mult decât putea suporta! Dorind să-l facă să râdă, Miranda ridică mâna şi îşi apropie degetul mare de arătător la doi centimetri.

— Atât de mult?

Miles ridică dintr-o sprânceană.

— Încă mai crezi că îmi arde de glumă. Dar nu glumesc deloc.

— Nu cred că glumeşti. Cred că doar încerci să vezi ce efect are asupra mea.

— Sunt cât se poate de serios.

— De unde atâta seriozitate? întrebă tăios Miranda. Din *Manualul de Seducţie al lui Miles Harper*: „Capitolul şase: Cum să convingi fetele naive că de această dată este ceva cât se poate de serios"

Miles se lăsă pe spate şi oftă.

— Nu ştii cât de frustrantă este situaţia asta. O fată care nu-mi place deloc îmi sare în pat cât ai zice peşte. Dar când găsesc una care îmi place cu adevărat...

Se opri brusc, dând din mâini resemnat.

— „Capitolul opt", recită Miranda în timp ce se încălţa. „Cum să te prefaci rănit încât să-i stârneşti compasiunea", zise ea dându-şi ochii peste cap sentimental. Ce mai urmează, să-mi dezvălui că eşti impotent?

— Chiar nu vrei să mai stai? întrebă el, trecându-şi mâna prin păr.

— Nu. Simţindu-se mândră de sine, Miranda se ridică. Iar acum, vrei să suni după taxiul ăla sau nu?

— Să sun după taxiul ăla? îi imită el vocea autoritară. Nu, n-am de gând să sun. Făcu o pauză, apoi începu să zâmbească larg. Te duc eu acasă.

Era ora două fără douăzeci dimineaţa când el intră pe Tredegar Gardens şi opri în faţa casei lui Florence.

Nu-i nimeni treaz, se gândi Miranda, să mă spioneze de la fereastră şi să vadă cum cobor dintr-un Porche argintiu şi primesc un sărut de noapte bună de la Miles Harper.

Nimeni pe toată *strada*, la naiba.

Zău aşa, care era problema cu oamenii din cartierul ăsta?

— Putem să ne vedem şi mâine-seară? întrebă Miles, şi gura lui zăbovi pe a ei.

Daisy nu se întoarce până vineri, îşi aminti ea. El n-are ce face. Eu sunt doar o umplutură, atâta tot.

Oh, dar atunci când erau împreună nu se *simţea* deloc ca o umplutură.

Iar dacă o să zică nu, ce-o să facă în schimb? Să se uite la seriale precum *EastEnders*? Să răsfoiască vechile numere din *Hello* şi să deseneze negi şi mustăţi pe fotografiile lui Daisy Schofield? Să-şi golească sertarul cu lenjerie intimă, pentru ca următoarea dată când mai reuşeşte să ademenească un pilot de curse putred de bogat în dormitorul ei, acesta să n-o mai poată tachina despre colecţia ei de chiloţi demodaţi?

Sincer, nu prea avea de ales.

În semiîntuneric, Miranda încuviinţă.

— O.K.

— De această dată fără Johnnie, promise Miles, doar noi doi.

— Şi fără sex, îi reaminti ea.

— De ce eşti atât de rea cu mine? întrebă el şi gura lui fierbinte îi atinse uşor obrazul.

Miranda ştia de ce. Era pentru a compensa faptul că i se oferise lui Danny Delancey — de fapt, se cam azvârlise de-a binelea în braţele lui — şi fusese refuzată. Era un fel de a-şi recăpăta onoarea zdruncinată, de a-şi demonstra că nu era un personaj jalnic atât de avid după sex încât să implore pe cineva s-o consoleze.

Asta era diferenţa dintre un bărbat şi o femeie, realiză Miranda. Se crispa ruşinată de fiecare dată când îşi amintea acea

scenă chinuitoare din maşina lui Danny, când ea îl implorase — cu voce tare şi hotărâtă — să facă dragoste cu ea. Iar bărbaţii, care îşi petrec practic întreaga viaţă tot încercând, doar ridică din umeri şi râd când văd că eforturile lor sunt zadarnice. O.K., nu le-a mers, dar măcar au dat tot ce aveau mai bun.

Oare le trece vreodată prin minte *să se simtă ruşinaţi*?

Bineînţeles că nu.

Viaţa este aşa de nedreaptă, se gândi Miranda.

— Nu sunt crudă. Îl bătu uşor pe picior în semn de consolare. Eşti doar prea urât pentru mine!

El râse, îi luă mâna şi i-o sărută.

— Mai adu-mi aminte o dată. De ce te plac aşa mult?

— Pentru că sunt o persoană plăcută de toată lumea, răspunse Miranda.

— Nu uita ce ţi-am spus, zise Bev, făcând pe atotştiutoarea, după ce o descususe pe Miranda despre fiecare detaliu al întâlnirii ei. Doar îşi face de cap atunci când Daisy e plecată, nu e deloc ceva serios, nu-ţi dai seama?

Bev începea să semene cu un disc înţepenit. Miranda se simţea ca şi cum un profesor îi ţinea o cuvântare — în sinea ei era conştientă că are perfectă dreptate, dar tot se simţea profund iritată că trebuia să stea să-l asculte, mai ales când îţi spunea că ea avea tot atâtea şanse cu Miles Harper ca Dot Cotton[1] cu Brad Pitt.

— Ai un fir dus la ciorapi, spuse Miranda, nerăbdătoare să pună punct acestui subiect.

[1] Personaj din serialul *EastEnders*.

— Oh, la naiba! zise Bev, care nu pleca niciodată fără o pereche de ciorapi Donna Karan de rezervă, întinzându-se după geantă. Trebuie să mă duc să mă schimb. (Ura! îşi spuse Miranda.) Atâta timp cât nu te culci cu el!

— Nici n-am de gând să fac asta.

Cuvintele Mirandei ieşiră printre dinţi.

— Te mai vezi cu el?

— Nu, răspunse Miranda, rugându-se ca nasul să nu i se lungească cu câţiva centimetri.

Bev dădu din cap, încântată că avusese dreptate. Miles Harper deja se plictisise de ea.

— Aşa e cel mai bine. Dacă nu pui prea mult suflet, nici n-o să fii rănită, nu?

Prea târziu pentru asta, se gândi Miranda. Apoi răspunse cu voce tare, supusă:

— Nu.

— Ei, şi cum arată prietenul lui? întrebă ezitant Bev.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu, oare fata asta nu renunţă niciodată? Miranda încercă din răsputeri să şi-i imagineze împreună pe Bev şi pe Johnnie — cel mai bun prieten al celui mai grozav tip. Ar fi un dezastru şi mai mare decât întâlnirea oarbă cu biata Alice.

Bev părea plină de speranţă.

Miranda clătină din cap.

— În mod categoric nu-i genul tău.

Atunci când ajunse la apartamentul lui Miles la ora şapte, Miranda reperă un fotograf care pândea orice mişcare afară pe trotuar. După cum o învăţase Miles, ea trecu de casa lui, o coti la stânga pe Percival Mews, se căţără peste zidul vecinului,

merse drept spre grădina lui din spate şi sări peste un alt zid în curtea interioară a lui Miles.

El deschise uşile de sticlă, gol până la brâu şi râzând, şi o trase repede înăuntru.

— Toată această precauţie şi nici măcar nu ne-am culcat împreună.

— Mă simt atât de josnic, protestă Miranda.

— Sună promiţător, o privi Miles amuzat. S-o iau ca pe o invitaţie?

— Nu, şi vezi că-ţi sună telefonul.

Încercă să nu tragă cu urechea la convorbirea lui, dar era destul de limpede cine se afla la celălalt capăt.

Oh, Doamne, ce caut eu aici? Miranda închise ochii. De ce sunt aşa de masochistă?

— Era Daisy, o înştiinţă Miles.

— Am bănuit.

Miranda îşi îndesă mâinile cu un aer nepăsător în buzunarele blugilor.

— Vine cu avionul mâine-seară. Trebuie s-o iau de la Heathrow la opt. Şi să am pe mine ceva decent, zise el strâmbându-se, pentru că agentul ei a aranjat cu câţiva fotografi să fie acolo şi să surprindă reîntâlnirea noastră emoţionantă.

Te rog, te rog, îşi spuse Miranda, nu mă pune să-ţi calc o cămaşă.

— Te superi dacă nu ieşi astă-seară? întrebă Miles.

— De ce? spuse Miranda ridicând din sprâncene. Tu unde pleci?

El râse şi o conduse spre bucătărie.

— M-am gândit să rămân şi eu, dacă eşti de acord. Să ne simţim bine împreună fără să ne deranjeze nimeni. În plus, managerul echipei mele se enervează rău dacă vede în presă

poze cu mine distrându-mă în oraş când ar trebui s-o las mai moale şi să mă pregătesc pentru cursa următoare.

— Cred că şi Daisy ar fi la fel de enervată.

— Şşşt, nu vreau să vorbesc despre Daisy acum. Oricum, zise Miles, şi colţurile gurii i se ridicară uşor, vreau să-ţi arăt ceva care sigur îţi va plăcea.

— Iar eu deja ţi-am spus că nu vreau să văd nimic.

Dar când el deschise uşa frigiderului cu o fluturare de mână dramatică, Miranda trebui să recunoască faptul că era impresionată.

— Arată bine. Chiar foarte bine.

— Aseară făceai remarci răutăcioase despre bucătăria mea. Ai spus lucruri extrem de jignitoare la adresa acestui frigider, zise Miles mângâind consolator aparatul. Când am intrat azi-dimineaţă aici, era foarte supărat. Striga: „Foloseşte-mă! Umple-mă! Ştiu că pot conţine mâncare, ştiu că pot!"

Miranda se holbă la zecile de pachete cu mâncare semipreparată Marks & Spencer, la selecţia savuroasă de budinci, fructe exotice şi brânză...

— Eu însumi le-am cumpărat pe toate, îi spuse Miles. M-am plimbat cu căruciorul printre rafturi, am pus toate lucrurile pe banda de la casă şi pe urmă am băgat totul în pungi. Avea un aer mândru. Nu ştiam ce-ţi place, aşa că...

— Se pare că ai cumpărat totul, se minună Miranda.

— Sunt atât de disperat să-ţi fac o impresie bună. Nu mi-am umplut niciodată frigiderul pentru cineva, să ştii! O privi sentimental. Cred că m-am îndrăgostit.

Din fericire, era lihnită de foame.

— Oh, dragă, trebuia să-mi fi spus asta mai devreme, îl tachină ea. N-aş mai fi mâncat Big Mac-urile alea două uriaşe.

45

Miles o aduse înapoi la miezul nopţii în Tredegar Gardens. Oprind motorul, se răsuci către ea.

— Sunt decis să te conving că sunt foarte serios în această privinţă.

— Pe bune? se arătă interesată Miranda. Cum? Prin mai multe îmbrăţişări şi vorbe deochiate? „Capitolul unsprezece: Când tot ce ai încercat până acum a dat greş, nu-ţi mai rămâne decât să implori."

Miles trecu liniştit peste asta.

— Ştiu care este problema ta.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Miranda. „Capitolul doisprezece: Spune-i că e frigidă."

Miles îi apucă mâinile transpirate înainte ca ea să şi le poată şterge pe jeanşi.

— Problema ta este Daisy. Se opri pentru o clipă. Tu ai impresia că eu te vreau doar ca pe o aventură trecătoare.

— Nu m-am gândit deloc la asta, răspunse pe un ton ascuţit Miranda.

Ba da, ba da!

— Deci dacă termin cu Daisy, asta o să te convingă că vorbesc serios?

Oh, Dumnezeule, calmează-te. Respiră adânc, respiră adânc.

— Gâfâi, observă Miles. Întâmplător, nu e de dorinţă, nu?

— Nu vorbeşti serios, îi zise Miranda, încercând să-şi revină.

Nu putea vorbi serios, desigur. Era un alt şiretlic, ca bărbaţii însuraţi care le promit amantelor că îşi vor părăsi nevestele.

— Nu crezi că vorbesc serios? Miles acceptă provocarea cu un zâmbet viclean: Ai să vezi.

— Ar trebui să te faci jucător de pocher. Cacialma, cacialma şi iarăşi cacialma.

— O.K., hai să ne înţelegem în privinţa asta. M-ai *plăcea* mai mult dacă Daisy ar ieşi din peisaj? Te-ai simţi mai liniştită şi ai înceta să mai fii atât de suspicioasă în legătură cu orice lucru pe care îl fac sau îl spun?

Oh, grozav, se gândi Miranda, asta sunt eu, cea mai mare expertă din lume când vine vorba să descifrez un bărbat şi motivele sale.

Dar cum nu-i veni în minte nici o remarcă înţeleaptă, doar ridică din umeri şi spuse cu indiferenţă:

— Da, mersi, asta ar fi grozav.

— O s-o fac mâine-seară.

Miles îşi strecură degetele prin bretonul ei moale, cu o nuanţă vânătă în lumina portocalie a becului stradal de deasupra lor.

— Am să-i spun, pe urmă o să te sun sâmbătă dimineaţa să te anunţ că s-a rezolvat.

— Bine, spuse Miranda. Din moment ce asta nu avea să se întâmple, de ce să nu joace farsa până la capăt? Deci când te văd, sâmbătă după-amiază?

Miles, observă ea, încerca să nu zâmbească. Se părea că de data asta ea făcuse un *faux pas.*

— Nu eşti fană Grand Prix, nu? o întrebă Miles plin de înţelegere. Mi-ar plăcea să te văd atunci, dar sunt extrem de

prins în următoarele trei zile, la Silverstone... antrenamentele... calificările de sâmbătă, marea cursă de duminică... îmi pare rău. Miles clătină din cap. Ştiu că pare plictisitor, dar aşa plătesc chiria.

— Of, suspină Miranda, nu mi se pare prea convenabil. N-ai putea vorbi cu ei, să-i convingi să amâne Grand Prix-ul?

— Ah, vezi, acum abia aştepţi să mă seduci, nu? începu să rânjească Miles. Mi-e teamă că nu pot.

— N-ai haz deloc, răspunse Miranda.

— Ba am, de fapt. Foarte mult haz. Miles se aplecă şi îi şopti la ureche: Aşa cum o să ai şansa să descoperi luni dimineaţă.

Simţindu-se ca un agent secret prins pe teritoriul inamic, Miranda nu scăpă nici un cuvânt vineri despre întâlnirea cu Miles, deşi îi venea greu să se mai gândească la altceva *în afară* de el. Capul îi vâjâia de toate acele întrebări la care nu găsea răspuns... chiar a vorbit serios?... chiar o s-o rupă cu Daisy Schofield?... chiar o să-i telefoneze mâine, sau toate astea nu sunt decât o glumă de prost gust?

Era inutil. Tot ce putea face era să aştepte.

— Ce faci duminica asta? o întrebă Bev în treacăt, în timp ce închideau.

Miranda se gândi repede, vrând să găsească ceva care să n-o intereseze deloc pe Bev.

— O să săpăm grădina lui Florence, răspunse ea cu entuziasm. Replantăm arbuştii, demontăm grădina alpină, facem un bazin cu nuferi... ţi-ar plăcea să-mi dai o mână de ajutor?

Bev se cutremură. Pământ, îngrăşământ, viermi şi toate vietăţile alea îngrozitoare care ţâşnesc de sub pietre când te

aştepţi mai puţin. Nu că ar fi grădinărit personal vreodată, bineînţeles, dar a urmărit odată întâmplător un program cu acest subiect şi asta i se întâmplase lui Alan Titchmarsh[1].

— Bleah, nu, mulţumesc.

La şapte jumătate în seara aceea, Miranda rămase singură acasă. La fel ca un bigam foarte bine organizat, Fenn o adusese de la muncă şi o urcase apoi imediat pe Chloe pe scaunul de-abia eliberat şi cald încă.

— Mă întorc înainte de unsprezece, promise Chloe. Privi obrazul palid al Mirandei şi degetele ei care se frământau nervos. Te simţi bine?

Chloe nu i-ar fi ţinut o predică, dar i-ar fi spus lui Fenn. Miranda răspunse cu o voce veselă:

— Bine. Extraordinar. Tocmai mă duc să fac o baie.

După ce a ieşit din baie şi s-a îmbrăcat confortabil cu vechea ei cămaşă de noapte din bumbac, cu un elefănţel cu o mutră năucită, Miranda o văzu pe Florence pregătindu-se să plece şi ea.

— Mergem la teatru, îi spuse Mirandei, îi făcu cu ochiul şi îl mângâie pe Tom pe mână, în timp ce acesta îi împingea scaunul spre uşa de la intrare. Să nu ne aştepţi.

Nici măcar un episod captivant din *Coronation Street* nu-i putu atrage atenţia Mirandei. Ura să nu poată face nimic şi doar să stea şi să aştepte. Şi de ce îşi mai bătea capul cu asta, pentru numele lui Dumnezeu? Nu avea să se întâmple nimic. Probabil că nici nu va mai auzi de Miles Harper vreodată.

[1] Alan Fred Titchmarsh (n.1949), faimos realizator britanic de emisiuni de televiziune despre grădinărit, autor a peste 40 de cărţi despre acelaşi subiect.

Oh, Doamne, era ca şi cum trebuia să aştepţi şaptezeci şi două de ore ca un ceainic să dea în clocot.

Ora opt. Avionul lui Daisy aterizează acum pe Heathrow. Daisy, strălucitoare şi foarte dichisită pentru fotografi — flash — se aruncă în braţele lui Miles — flash, flash, flash — iar Miles îşi aminteşte că *aceasta* este prietena lui, şi nu creatura aia mică şi caraghioasă cu părul albastru cu care se simţise bine în ultimele zile, cea care mătura păr pentru a supravieţui şi avea tupeul să-i ia în râs frigiderul gol.

Cu stomacul strâns în sute de noduri, Miranda ridică sticla de cola, aproape goală. Tocmai lua o gură de cola când auzi soneria; se înecă şi se lovi cu dinţii de sticla groasă.

Nu.

Nu Miles, asta e sigur!

Nu putea fi el.

Nu era el, desigur. Ridicându-se poticnit de pe canapea, lovindu-se cu şoldul de marginea bibliotecii şi repezindu-se pe hol, Miranda simţi că-i vine să plângă de dezamăgire când deschise uşa de la intrare.

Oh, grozav, perfect, de asta avea ea nevoie acum. De Danny Mulţumesc-dar-nu-mulţumesc Delancey — ce glumă bună!

— Miranda.

În timp ce privirea lui alunecă repede peste cămaşa ei de noapte, ea îşi dădu seama că Danny ardea de dorinţa de a face o remarcă spirituală.

— A venit timpul să fim din nou prieteni, nu crezi? spuse el.

Îi zâmbea. În felul ăla în-regulă-ai-făcut-o-lată-dar-te-iert, aşa de enervant de-ţi venea să scuipi. Miranda, care se cam

săturase să i se zâmbească în felul ăsta de-a lungul anilor, îi răspunse tăios:

— Nu ştiu ce vrei să spui. Sunt bine.

Neputându-se abţine — ce surpriză! —, Danny arătă din cap spre animalul imprimat pe pieptul ei.

— Spre deosebire de elefantul tău. Eu aş telefona la RSPCA dacă aş fi în locul tău.

— Uitasem cât de haios poţi fi, zise Miranda fără nici o expresie.

— Pot să intru?

Ea încercă să-şi ascundă papucii îmblăniţi unul în spatele celuilalt.

— De fapt, tocmai voiam să plec.

— Când am sunat mai devreme, Florence mi-a spus că nu ai planuri pentru seara asta.

Exasperată, Miranda îşi aminti că auzise telefonul sunând în timp ce se bălăcea în baia de la etaj. Când o întrebase pe Florence cine era — în caz că, printr-o minune, fusese Miles — Florence spusese: „Un biet tip bâlbâit care încerca să-mi vândă nişte c-c-c-c-conserve."

— Nu mai fi aşa. Danny clătină din cap la tăcerea ei. Chiar nu trebuie să te simţi prost pentru ce s-a întâmplat săptămâna trecută. Nu putem să uităm totul şi să o luăm de la capăt?

Excelentă idee, numai că unele lucruri nu puteau fi uitate atât de uşor. În special atunci când îţi erau imprimate atât de adânc pe creier.

— Uite ce e, nu mă simt prost pentru chestia aia, minţi Miranda. Dar chiar n-am nici un chef să fac conversaţie astă-seară. Am avut o zi grea, sunt cam obosită, şi...

— Eşti obosită pentru că eşti deprimată. Am întrebat-o pe Florence şi săptămâna trecută, o înştiinţă Danny pe un

ton detaşat. Şi mi-a spus tot. Aşa că acum sunt aici ca să lămurim totul. În timp ce vorbea, luă hotărât mâna Mirandei, sprijinită pe tocul uşii. Fără alte argumente, în regulă? Eu mă ocup de tot acum. Am de gând să te scot în oraş şi să te înveselesc, chiar dacă asta mă ucide.

Până la urmă, Miranda acceptă, pentru că în fond nu era nimic frumos la televizor, iar o seară petrecută în oraş ar putea-o face să nu se mai gândească întruna la Miles şi... la naiba, era mai uşor să se împace cu Danny decât să-şi petreacă restul zilelor certându-se mereu cu el.

Iar acum, că se tot gândea la Miles — chiar dacă partea raţională din creierul ei îi spunea că nu are să iasă *nimic* din toată treaba asta —, episodul stânjenitor cu Danny nu mai părea să conteze prea mult.

Sus la etaj, Miranda îşi scoase cămaşa de noapte şi papucii îmblăniţi şi-şi puse o cămaşă gri-deschis şi nişte jeanşi negri vechi. Făcând cât mai puţin efort posibil, spera să-l asigure pe Danny că era în siguranţă, că nu avea de gând să sară pe el strigând: „Ia-mă, ia-mă acum!"

Fără machiaj şi fără parfum. Pentru că în sticluţă mai erau doar câteva picături preţioase de Eau d'Issey, se hotărî să le păstreze pentru o ocazie mai specială.

Dacă Danny observă lipsa de efort făcut pentru el, nu spuse nimic.

Au mers cu maşina până la un restaurant în Shepherd's Bush şi au găsit o masă liberă afară în grădină.

— Vin alb? întrebă Danny.

— Suc de portocale.

Miranda îl anunţa că, în pofida recentelor aparenţe, nu era o beţivă.

Era un restaurant frecventat de familii întregi. În timp ce Danny era înăuntru să aducă băuturile, ea privi la un grup de copii care se dădeau pe un tobogan. Când unul dintre ei alunecă de pe tobogan, lovind cu picioarele în coaja de copac aşezată acolo pentru a amortiza căderile, praful sări în ochii Mirandei, iar ea şi-i şterse cu mâneca de la cămaşă. Bine că nu se sinchisise să se dea cu rimel.

— Poftim. Danny, întors de la bar, îi întinse o batistă curată şi o strânse uşor de braţ. Crezi că ţie n-o să ţi se întâmple niciodată, nu?

— Ce? întrebă nedumerită Miranda.

— Dar o să ţi se întâmple, să ştii. Într-o bună zi, zise el şi arătă cu capul înspre copiii care ţipau şi se zbenguiau în jurul lor.

O asigura el cumva că într-o bună zi are să aibă *copii*?

— Doar mi-a intrat nişte praf în ochi, îl lămuri Miranda.

Danny încuviinţă din cap, acceptând explicaţia ei.

— Bine, dar ascultă-mă oricum. Chestia cu Greg... a fost un ticălos. E normal să te doară. Dar într-o zi ai să întâlneşti pe cineva în care chiar *poţi* să ai încredere. Ai o mulţime de calităţi, crede-mă. Eşti curajoasă şi bună la suflet, frumoasă, nostimă...

— Pentru unii bărbaţi nu îndeajuns de frumoasă şi de nostimă.

Neputându-se abţine să fie ironică, Miranda regretă totuşi aceste cuvinte de îndată ce le rosti.

Danny îi aruncă o privire jignită.

— Lasă-mă să-ţi explic cum a fost treaba. Când noi doi eram în maşină în faţa casei tale, avuseseşi o zi groaznică. Erai beată moartă şi deprimată. De aceea am refuzat... ăăă... oferta ta, şi acesta este singurul şi adevăratul motiv, îţi

garantez. Se apropie şi ochii lui negri erau foarte serioşi. Dacă erau alte circumstanţe, dacă era oricând altcândva, aş fi fost mai mult decât încântat să dau curs acelei invitaţii.

Să dai curs acelei invitaţii?

— Ei bine, mulţumesc, eşti foarte generos.

Miranda se strâmbă. Încă o dată încercarea ei de a fi sarcastică eşuase lamentabil. În loc de asta părea să-şi plângă de milă.

— Ai tras o concluzie greşită, îi zise prietenos Danny.

Ei, nu mai spune, se gândi Miranda, asta ar fi vechea concluzie nu-te-aş-atinge-nici-cu-o-prăjină-dar-nu-o-lua-ca-pe-ceva-personal, nu-i aşa? Păi da, acum se simţea mai liniştită.

— Vorbesc serios, continuă Danny. În orice altă ocazie. Fuseseşi rănită de către Greg. *Încă* mai suferi. Ridică din umeri să arate că înţelegea. Lucrurile acestea durează o vreme, asta e menirea lor. Dar, ştii, pe viitor, când o să treci peste toate... ei bine — acum Danny începu să zâmbească — dacă o să mă mai întrebi, atunci să ştii că n-am să refuz.

Hei, Domnule Romantic! Chiar *aud* asta sau mi se pare?

Miranda se uita la el cu o privire inexpresivă, încercând să-şi dea seama cum se simţea. Apoi îşi dădu. Exact ca o fetiţă de şase anişori care-şi bate la cap părinţii să-i ia un căţeluş şi e mereu refuzată cu un „Nu acum, dragă, poate la anul"

Tot corpul îi tremura de indignare. Era scandalos. Ce impertinenţă! Să-i vorbească aşa, plin de el. Chiar credea că asta o s-o facă să se simtă mai bine?

O promisiune de sex, de consolare, peste patru ani, se minună Miranda. Trebuie să-mi însemn în agendă.

Mare noroc avea el că erau nişte copii nevinovaţi în jur. Altfel i-ar fi smuls sprâncenele.

46

Miranda oftă şi luă o înghiţitură din sucul de portocale, dorindu-şi să fi fost vin. Comentariile enervante ale lui Danny o răniseră, dar în acelaşi timp era conştientă că — în felul său — el chiar încerca să o ajute. Voia doar s-o facă să se simtă mai bine, să-i ridice moralul. Nu era vina lui că înţelesese exact ceea ce nu trebuia.

— Nu înţelegi, făcu ea un efort să rămână calmă. Nu sunt supărată pe Greg, nici pe tine. Şi sunt binedispusă, crede-mă.

Drept răspuns, Danny se uită la batista pe care ea o strângea în pumn.

— Mi-a intrat praf în ochi! strigă exasperată şi aruncă batista spre el. Pentru numele lui Dumnezeu, Danny, nu am nimic! De ce nu mă crezi odată?

— Bine, bine, rosti el, făcând un semn împăciuitor cu mâna.

O femeie aflată la o masă alăturată îi şopti încântată soţului ei:

— Oh, o ceartă între iubiţi.

— Nu e el iubitul meu. Miranda se întoarse către masa de alături, hotărâtă să pună punctul pe i. Am un iubit, dar el nu e cu mine astă-seară şi, ca să fiu sinceră, arată cu mult mai bine decât ăsta.

Cuplul părea uimit.

— Încetează, Miranda. Danny părea mai degrabă plin de reproş decât jignit. Nu-i nevoie să faci o scenă.

— Nici nu fac, ci spun doar cum stau lucrurile, zâmbi Miranda triumfător. Nu mă crezi, nu-i aşa? Crezi că sunt o fată bătrână nedorită de nimeni, dar te înşeli amarnic. Chiar am un iubit, dacă vrei adevărul, şi este nebun după mine!

Oh, Doamne, cam juvenilă ultima remarcă, genul de ripostă de pe terenul de joacă, după care de obicei scoţi limba şi spui *sâc, sâc*.

Era limpede că şi Danny se gândea la acelaşi lucru.

— N-ai nici un iubit, răspunse el încet, ca şi cum i-ar fi vorbit unui pacient groaznic de retardat de la psihiatrie.

— Ba am.

— Miranda...

— Mă întâlnesc cu Miles Harper.

După ce scăpă cuvintele fără să vrea, Miranda se întoarse îngrozită să vadă dacă nu cumva cuplul de la masa vecină trăgea cu urechea. Uh, nu mai erau, se părea că plecaseră în grabă, chiar fără să-şi fi terminat băuturile.

Ei bine, dacă a început discuţia o s-o şi termine. Orice, *orice*, se gândi înnebunită Miranda, doar să şterg expresia aia enervantă, pseudo-înţelegătoare de pe faţa lui Danny.

A reuşit. El în schimb începu să râdă.

— Vorbesc *serios*, zise ea, încercând din răsputeri să-şi stăpânească impulsul de a urla şi coborându-şi vocea. Nu am putut să-ţi spun nimic mai înainte pentru că este în mod evident o situaţie destul de delicată. Dar totul este adevărat, Danny, îţi jur că aşa este. A venit la salon şi m-a sărutat de faţă cu toată lumea. Pe urmă m-a scos în oraş în noaptea aia, iar a doua zi am mers la Wimbledon... şi în fiecare secundă

din acel moment am fost împreună... E un tip grozav, şi nici nu este doar o aventură. E ceva foarte serios!

Ei bine, o mică exagerare a lucrurilor nu a făcut niciodată rău nimănui, nu-i aşa?

— Ciudat, n-am văzut nimic despre acest lucru prin ziare, constată Danny.

— Ţi-am spus doar, zise arogant Miranda. E o situaţie delicată.

— Şi totuşi aţi mers împreună la Wimbledon, spui?

— Nimeni nu l-a recunoscut. A fost deghizat.

— Pe scaune la Centre Court, sper, zise Danny pe un ton sec. Tot ce e mai bun pentru Miles Harper.

— Putea să obţină biletele cât ai bate din degete, nu rezistă Miranda fără să se laude. Dar n-a făcut asta, ci am stat la coadă peste noapte. Am dormit într-un cort pe trotuar. A fost mai distractiv aşa, îi zâmbi ea încântată de sine.

— Înţeleg, încuviinţă din cap meditativ Danny. A dormit şi Daisy Schofield cu voi în cort?

— A fost plecată în Australia. De fapt, se întoarce chiar astă-seară. O să pună punct relaţiei cu ea, zise Miranda şi se simţi dintr-odată mai uşurată.

Era aşa o uşurare când puteai să te confesezi cuiva într-un final. Ca prin farmec, toate îndoielile sale fuseseră spulberate, iar certitudinea le luă locul. Acum, că îi spusese totul lui Danny, trebuia să se întâmple, chiar *trebuia*.

Danny ridică paharul şi rămase cu el în aer. Voia să bea, dar era conştient că berea se încălzise. Miranda, cu ochii scânteind şi cu un zâmbet triumfător, aştepta o reacţie din partea lui. Cât de mult inventase din toată această poveste, pentru numele lui Dumnezeu? Zece la sută realitate

şi nouăzeci la sută imaginaţie, la o primă estimare. Nu putuse totuşi, cu siguranţă, să fi inventat totul.

— Tot nu mă crezi, nu? îl întrebă Miranda.

Danny se întreba stânjenit dacă ea credea. Privi în jos, urmărind cum picăturile de apă condensate de pe pahar i se scurgeau pe jeanşi.

— Sunt doar surprins că Florence nu a zis nimic despre asta la telefon.

— Florence nu ştie. Nu i-am spus nimic, ridică din umeri Miranda. Nu am spus nimănui.

Greu de crezut. Dar era ceva pentru care să fie recunoscător, se hotărî Danny. Măcar avusese bunul-simţ să păstreze pentru ea toate aceste nebunii imaginare.

El oftă, încercând să-şi dea seama care parte din toată această bizară poveste ar putea fi totuşi reală. Bănuia că ea petrecuse o noapte în compania lui Miles Harper şi inventase la repezeală restul poveştii ca să-şi mai aline sentimentul de vinovăţie.

O privi pe Miranda.

— Te-ai culcat cu el?

— Tu ce crezi? răspunse ea încântată de sine, fără nici o ezitare. Acum fii cinstit, Danny, dacă ai fi fost în locul meu, n-ai fi făcut-o?

Deci asta era, se culcase cu Miles Harper. Danny îşi întoarse privirile, dorindu-şi din toată inima ca ea să nu fi făcut asta.

— Şi în seara asta îi spune lui Daisy Schofield că totul între ei s-a terminat? Renunţă la ea pentru tine? Danny se întreba dacă Miranda chiar crede că au să se petreacă toate astea. Când ea dădu din cap aprobator, el o întrebă: Deci să aşteptăm să apară o ştire fierbinte mâine undeva într-un ziar?

Băgată acum până-n gât în toată povestea asta, Miranda ridică din umeri, dădu din nou din cap şi spuse:

— Poate. Nu mă prea pricep la comunicatele de presă.

— Ar trebui să înveţi cum stau treburile, zise tărăgănat Danny, dacă ai de gând să devii noua iubită a lui Miles Harper. Vorbea pe un ton compătimitor. Eşti sigură că are să-ţi fie fidel?

— De ce eşti aşa nesuferit? îl acuză Miranda.

Văzând că dacă o aproba nu obţinea nimic, Danny se hotărî să se comporte fără menajamente.

— Nu sunt nesuferit. Doar că nu cred că are să se întâmple aşa ceva.

Dacă aşa ceva n-o să se întâmple, se gândi Miranda, era clar că trebuia să plece din ţară. Ei bine, dacă-i bal, bal să fie.

— Ştii ce cred eu? Cred că eşti puţin gelos. Aplecându-se în faţă, îl mângâie pe Danny pe mână, imitând îngrijorarea superioară pe care o arătase el cu puţin timp în urmă. Nu fi supărat, bărbia sus, ştiu că nu-i uşor să-ţi găseşti o prietenă, dar trebuie să ai răbdare. Într-o zi are să ţi se întâmple şi ţie.

Trei tomberoane de gunoi erau aliniate în drum în faţa noului apartament al lui Fenn, spre oroarea vecinilor lui bogaţi.

— Ştii că ai aruncat o mulţime de covoare cu adevărat groaznice, îi spuse el lui Chloe, atunci când le pui într-un tomberon şi două zile mai târziu sunt încă acolo.

— Ce risipă am făcut, spuse Chloe, venind lângă el la fereastră. Nu le puteai dona undeva?

Tomberonul arăta de parcă ar fi fost îndesat cu zebre moarte. Fenn se strâmbă.

— La ce te gândeai? La Regent Park Zoo?

Întorcându-se apoi cu spatele la fereastră şi rezemându-se de ea, Chloe privi camera goală.

— Încă o săptămână şi locul ăsta va arăta grozav. Nici n-o să-l mai recunoşti. Ultimul tip care a locuit aici *categoric* nu-l va mai recunoaşte.

— Bun, răspunse Fenn. Asta e şi ideea.

Decoratorii, care nu terminaseră încă de smuls tapetul de pe pereţi şi de raşchetat podeaua de lemn, plecaseră de câteva ore. Rolele cu noul tapet, ales de Fenn şi Chloe şi livrat în acea după-amiază, erau îngrămădite într-un colţ al camerei, împreună cu o duzină de cutii cu vopsea în nuanţe asortate de verde-salcie, levănţică şi albastru-deschis. Alegerea împreună a culorilor fusese foarte uşoară. Aveau gusturi uluitor de asemănătoare. După ce Chloe terminase de răsfoit printr-un catalog foarte gros cu mostre de draperii, indicase exact acelaşi eşantion de material verde-argintiu la care se hotărâse şi Fenn.

— Are să iasă extraordinar, îi spuse ea fericită. Tot ce-ţi mai rămâne de găsit sunt covoraşele.

— Chinezeşti. Voiam să mă duc la Harrods duminică, zise Fenn, apoi se opri. Mă întreb dacă...

— Mi-ar plăcea foarte mult, răspunse Chloe. Sincer, fiecare clipă îmi face plăcere. Nu ştiu ce o să mă fac când are să se termine totul.

Şi Fenn gândea la fel. În curând avea să epuizeze toate motivele rezonabile pentru care să o invite pe Chloe în apartamentul său. Oftă în sinea lui, amintindu-şi de telefonul primit în noaptea precedentă de la sora lui. Tina, care era cu trei ani mai mare decât el şi al cărei comportament direct o făcea pe Miranda să pară de-a dreptul diplomată, trăia în Noua Zeelandă şi nu mai fusese în Marea Britanie de mai bine de

cinci ani. Din acest motiv, când ea îl întrebase de ce naiba închiriază un apartament în cartierul de snobi Holland Park, Fenn se hotărâse că e mai bine să-i spună adevărul.

Zece mii de mile, asta era destul de departe.

În plus, simţea că explodează dacă nu spune nimănui.

— O.K., vrei adevărul? Din pricina fetei ăsteia pe care o ştiu, locuieşte în Notting Hill, în aceeaşi casă cu o puştoaică de la salon. Şi dacă o duc acasă cu maşina pe puştoaică pot să o văd pe fata asta.

Tina, aşa cum era de aşteptat, începu să râdă zgomotos.

— Şi dacă te-ai fi mutat în Hampstead, n-ai mai fi putut să faci asta? Iisuse, Fenn, eşti o comoară. Să cheltuieşti o întreagă avere pe un apartament care nici nu îţi place... e cel mai nebunesc lucru pe care l-am auzit vreodată. Dacă-ţi place aşa de mult de fata asta, n-ar fi mai simplu să o inviţi în oraş?

O idee grozavă, oare de ce nu m-am gândit şi eu la asta? Zâmbind în sinea lui, Fenn clătină din cap.

— Nu pot.

— Bineînţeles că poţi! La naiba, doar ai ieşit cu un milion de fete. Trebuie să ştii deja cum se face asta.

— Nu-i o treabă aşa de simplă.

— Oh, am înţeles. Vrei să spui că este măritată. Fenn, ticălosule! Pentru cine îţi faci tu inimă rea?

— Nu e măritată. Ei bine, teoretic încă este, dar practic s-au separat. Fenn făcu o pauză. Chestia este că ea e însărcinată.

Gata, în sfârşit a zis-o. Şi ce uşurare că a zis-o în sfârşit tare şi răspicat, după ce fiersese în el câteva săptămâni.

— Iisuse Hristoase! ţipă Tina în telefon. Ai lăsat-o gravidă şi a aflat soţul ei? Nu-i de mirare că a părăsit-o!

— Tina, stai puţin!

— Iar tu nu vrei de fapt să te însori cu ea, dar vrei să păstraţi legătura pentru copil. Oh, *acum* înţeleg eu totul. Deci ai să fii în curând tătic, se minună ea. La naiba, asta e chiar ca în romane. Eşti conştient că o să te coste miliarde întreţinerea copilului?

— Nu e copilul meu, zise Fenn când reuşi să vorbească şi el.

Urmă o tăcere lungă şi apăsătoare. Nu se mai întâmplase niciodată ca Tina să nu-şi mai găsească cuvintele.

— La dracu', Fenn, gemu ea într-un final. Şi al cui e?

— Al soţului ei.

— Deci eşti îndrăgostit de o fată care poartă copilul altui bărbat. Acum ştiu că eşti nebun.

— Mersi.

— Cum o cheamă?

— Chloe.

— Şi ce părere are Chloe despre asta? întrebă Tina pe un ton tăios.

— Ea nu ştie nimic.

— Şi ce ai de gând să faci?

Ce putea el să facă? Nu era deloc o situaţie cât se poate de obişnuită.

De fapt, era de-a dreptul bizară.

— Nu ştiu.

— Mai ai vreo idee pentru dormitor?

— Ce-ai spus?

Cuvintele lui Chloe îl aduseră pe Fenn în prezent.

— Perdele sau jaluzele, nu te-ai decis încă. Îşi scoase bretonul din ochi. Hai să ne mai uităm o dată.

Fără să vrea, Fenn îşi aminti şi restul discuţiei de noaptea trecută cu sora lui.

— Las-o, îl sfătui Tina. Aşa cum faci şi cu un cartof fierbinte.

— Nu pot.

— Un cartof fierbinte plin de viermi. Auzise agitaţia din vocea Tinei. Fenn, aici vorbim de un dezastru major. Pentru numele lui Dumnezeu, părăseşte-o cât mai poţi, până nu *se întâmplă* şi altceva.

Prea târziu. Nu mai putea face asta. Fenn se îndreptă către dormitorul principal. Ce ştia la urma urmei Tina, la mii de mile depărtare tocmai în Noua Zeelandă? Nu avea nici o idee.

Chloe stătea pe marginea patului de dimensiuni uriaşe, scuturându-şi părul pe spate şi privind atentă înspre cele două ferestre.

— Cred că s-ar potrivi jaluzele, să ştii.

— Îţi intră mereu părul în ochi, zise Fenn.

— Dar nu jaluzele din acelea prea împopoţonate, arătă Chloe din mâini, precum chiloţii lui Scarlett O'Hara.

— Ce-ar fi să-ţi tai eu părul?

Chloe se apucase deja să răsfoiască un catalog cu mostre. Găsise ceea ce căuta, iar acum ţinea catalogul deschis acolo.

— Argintiu şi bej, şi foarte simple... ah. Cu întârziere, pricepu cuvintele rostite de Fenn şi îşi trecu mâna vinovată prin breton. Vrei să spui, capul meu ca de câine ciobănesc? Voiam să fac asta săptămâna trecută, dar Miranda mi-a luat foarfeca de unghii să cureţe uscătorul ei de păr şi...

— Nu vreau să aud asta.

Fenn se simţi la fel ca un chirurg căruia i se spune că unul dintre pacienţii lui se hotărâse să-şi scoată singur apendicele cu un cutter şi o lingură ruginită.

Văzându-l cum se cutremură, Chloe făcu o mutră spăsită.

— Îmi pare rău, de obicei nu sunt chiar aşa, ridică ea din umeri stânjenită. Încercam doar să fac economie, atâta tot.

— Mă laşi pe mine să fac asta în locul tău? o întrebă Fenn.

Chloe se arătă foarte încântată.

— Mi-ar fi foarte greu să refuz o astfel de propunere, nu?

În ciuda atâtor ani de experienţă în aranjatul părului, acum era o premieră pentru Fenn. De regulă, clientele erau înnebunite după el şi flirtau fără jenă. Mult mai rar, dacă îi plăcea cum arăta vreuna dintre clientele sale, flirta şi el, îi cerea numărul de telefon şi, probabil, o invita în oraş.

Acum era însă o experienţă cu totul nouă, şi îi venea greu să se concentreze. Pentru prima dată de când o cunoştea pe Chloe, acum chiar îşi putea trece degetele prin părul ei, putea să-i atingă gâtul, să-şi pună mâinile pe umerii ei...

Acum putea privi şi atinge, dar îi era interzis cu siguranţă să flirteze cu ea. Era însărcinată în şase luni cu copilul altui bărbat, îşi aduse aminte Fenn. S-ar îngrozi dacă ar afla ce simţea el pentru ea.

— Să tai mult, îi spuse Chloe cu nerăbdare şi, făcându-şi degetele ca o foarfecă, îi arătă cât de mult voia să taie. Nu foarte scurt, să-l laşi până la umeri.

— Până aici, zici?

Fenn ridică părul blond greu şi i-l aranjă de-o parte şi de alta a gâtului. Doamne, până şi mişcarea asta atât de simplă îi emoţiona. Se opri pentru o clipă, simţind căldura degajată de pielea ei şi adulmecând parfumul cunoscut. Ar fi atât de uşor acum, *atât de uşor*, să se aplece şi să o sărute pe ceafă...

— FENN LOMAX, MAI EŞTI AICI?

47

Fenn şi Chloe se priviră în oglindă; vraja dispăruse de-a binelea. Afară în stradă, cineva zbiera cât putea de tare şi amândoi recunoscură acea voce.

Plictisit, Fenn se duse până la fereastră şi privi afară. La cincizeci de metri depărtare, în stradă, Miranda îl zări imediat şi îi făcu un semn cu mâna.

— Zău aşa, exclamă ea când Fenn îi deschise uşa, ţâfnoşi mai sunt vecinii de pe aici. Să fi văzut cum s-au uitat la mine când ţi-am strigat numele. Vreau să spun, ţineam minte numele străzii, dar nu mai ştiam numărul casei. Miranda ridică din umeri. Altfel cum puteam să aflu unde stai?

Un punct în plus pentru popularitatea lui, se gândi Fenn. Covoarele cu model de zebră *plus* prietenii cu păr tulburător de albastru care spărgeau tăcerea şi probabil erau gata să atace primul locuitor bogat al cartierului care le ieşea în cale.

— Ai ţipat cam tare, remarcă el.

— Ei bine, dacă te strigam în şoaptă, nu cred că mă auzeai. Deci ăsta este, nu? Miranda ţâşni pe lângă el şi inspectă curioasă interiorul. Am văzut animalele moarte în tomberon afară. Hmm, nu mă gândeam că o să alegi un astfel de apartament.

— O să arate drăguţ când o să-l termin de aranjat, răspunse Fenn scurt. Şi ce cauţi aici?

— M-am gândit să arunc o privire, spuse ea cu o privire jucăuşă. Totul e bine? Nu te întrerup din nimic, nu?

Oh, grozav, de asta avea el nevoie, să-şi mişte Miranda sprâncenele şi să facă pe psihiatrul.

— Nu. Mai bine s-o previn, se gândi Fenn. Tocmai o tundeam pe Chloe, spuse el.

În camera de zi, Chloe împinse în grabă scaunul departe de oglindă, ascunse vederii pieptenele şi foarfeca lui Fenn, simţindu-se vinovată ca şi cum s-ar fi aflat în mijlocul unui adevărat dezmăţ sado-maso cu măşti de cauciuc şi cu bice. În cele câteva clipe care îi trebuiră Mirandei să năvălească în cameră, Chloe înşfăcă nişte eşantioane de tapet şi începu să se uite prin ele, afişând o concentrare maximă.

— Aşa arătam pe vremuri când se presupunea că repet pentru GCSE, zise Miranda. Cum auzeam pe cineva venind, băgam revistele sub pat, opream muzica, înşfăcam manualul şi mă prefăceam *concentrată*. Îi aruncă lui Fenn un zâmbet sclipitor. Tot ce vreau să ştiu este de ce face asta Chloe acum.

— Credeam că stai acasă în seara asta, zise Fenn.

— A apărut Danny. A spus că e timpul să redevenim prieteni.

Tocurile Mirandei ţăcăneau pe podeaua goală în timp ce străbătea cu paşi mari încăperea în lung şi în lat, cercetând-o.

— Şi?

— M-a invitat în oraş pentru un pahar de hai-să-fim-iar-prieteni.

— Şi pe urmă? întrebă Chloe.

— La început a fost plin de el, ticălos prefăcut. Miranda începu să numere pe degete. Şi apoi s-a arătat total jignitor şi grosolan, refuzând să creadă un cuvânt din ce spuneam.

— Nu e cumva una din scuzele tale pentru că ai întârziat, nu? întrebă Fenn. Nu s-a întâmplat să dai şi peste un căţeluş rătăcit gata să fie călcat de un excavator?

Miranda se făcu că nu aude. Îi arătă degetul mijlociu.

— Şi până la urmă ne-am certat iarăşi şi am sfârşit prin a nu ne mai împăca deloc. Ridică din umeri pentru a arăta că nu-i păsa. Am ieşit din local, uitând că de fapt nu aveam nici un ban la mine. Apoi mi-am adus aminte că ai venit aici cu Chloe, aşa că m-am gândit să mă întorc acasă cu voi. Îi zâmbi cuceritor lui Fenn: Eu n-o să fac nici un deranj, sincer. Voi doi continuaţi să vă faceţi treaba ca şi cum eu nici n-aş fi aici.

— Bine, dar Danny e un tip grozav, protestă Chloe. Toată lumea îl place. Ce nu pot eu să înţeleg este cum reuşeşti tu să te cerţi mereu cu el.

— *Eu*? Ha! De fapt, cum deschide gura, cum se repede la mine. Miranda era indignată. Tot ce fac e să mă apăr!

— Şi ce a refuzat el să creadă?

— Ceva ce era adevărat!

— Acum cine o ia pe ocolite? murmură Fenn ca pentru sine, după ce-şi găsise foarfeca şi aşezase din nou scaunul în faţa oglinzii.

— Haide, o îndemnă Chloe, intrigată că Miranda se eschivează. Spune-ne.

— Bine. I-am zis că mă văd cu cineva.

Chloe se încruntă.

— Dar nu-i aşa.

— Ba da, de fapt.

Fenn îi aruncă o privire tăioasă. Spera că asta nu are nici o legătură cu scena cu răpirea Mirandei de către Miles de ieri din salon. Nu, nu, nu era posibil. Nici măcar Miranda nu era aşa de naivă.

Era ciudat însă, îşi dădu el seama, că ea nu-i spusese lui Chloe despre incidentul cu Miles Harper. Miranda nu era genul care să ţină o bârfă doar pentru ea, dar dintr-un motiv oarecare de data asta păstrase tăcerea. Fenn nu putea să nu se întrebe de ce oare.

— Şi pentru asta v-aţi certat? insistă Chloe. Danny nu te-a crezut când i-ai mărturisit că ai deja un prieten, aşa că te-ai certat cu el şi ai plecat?

Luă prosopul pe care i-l întinsese Fenn, şi-l puse pe umeri, străduindu-se să priceapă.

— A spus nişte lucruri oribile despre mine, ţipă Miranda. Îţi spun eu, Danny Delancey este un adevărat porc.

Părea total ilogic chiar şi să se gândească la asta, dar Fenn trebui să recunoască în silă că îi era recunoscător Mirandei pentru că îşi făcuse apariţia. Să o tundă pe Chloe între patru ochi ar fi putut deveni un lucru foarte riscant. Măcar acum putea să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut.

Era, reflectă Fenn, o situaţie stranie. În mod normal, după ce se întâlnea cu o fată care îi plăcea, sfârşeau în pat doar după câteva ore. Şi uite în ce situaţie era el acum, a întâlnit pe cineva la fel de neatins ca o călugăriţă, era îndrăgostit fără speranţă de ea şi nici măcar nu putea să *o sărute*.

Nu i se mai întâmplase niciodată aşa ceva. Tot ce trebuia să facă el acum era să aibă grijă să nu mai afle şi altcineva.

— Şi cine este tipul cu care te vezi tu? întrebă Chloe.

Miranda clătină din cap.

— Nu pot să-ţi spun.

— De ce nu poţi?

— Nu pot şi gata, bine?

Chloe privi îngrozită la imaginea Mirandei reflectată în oglindă.

— Nu Greg!

— Oh, haide, chiar arăt aşa de tâmpită? Normal că nu Greg.

— Atunci cine?

— Aşteaptă până luni. Miranda se simţea insultată destul pentru o singură noapte, cu siguranţă nu avea chef de vreo predică insolentă din partea lui Fenn. O să-ţi spun eu, îţi promit.

Ori am să-ţi spun, ori am să emigrez.

Telefonul sună la şapte jumătate în dimineaţa următoare, când Miranda era la toaletă. Normal. Cu chiloţii traşi doar până la genunchi, era aproape să-şi rupă picioarele când coborî scările ca să ridice receptorul după al treilea ţârâit, pentru că era convinsă că trei ţârâituri aduceau noroc.

Smulgând receptorul în ultima clipă, întrebă cu respiraţia tăiată:

— Da?

— Hei, gâfâi, aşa cum îmi place mie. Nu te opri, mai vreau. Vocea lui Miles era veselă. Ştii, cred că poţi încasa cincizeci de cenţi pe minut pentru asta.

— Ai terminat-o cu Daisy?

Era inutil, pur şi simplu nu putea fi nepăsătoare şi relaxată — stătuse toată noaptea trează şi cu inima bătând să-i spargă pieptul.

— Încă mai încerc. Eu mă străduiesc, dar se pare că ea nu prea vrea să înţeleagă.

— Dar ce face?

Miranda se chinuia să-şi tragă în sus chiloţii, dar nu era prea uşor cu o singură mână.

— Îmi distruge apartamentul. Şi, în timp ce Miles vorbea, în fundal se auzi o bufnitură. Iisuse, iar eu trebuie să plec de acasă la opt.

Miranda se simţi oribil, ca şi cum ar fi fost numai şi numai vina ei. El trebuia să fie la Silverstone pentru calificările alea atât de importante, iar acum, din cauza ei, uite cu ce se confrunta, cu o nebună care îi făcea praf casa.

O altă bufnitură puternică o făcu să tresară.

— Cred că trebuie să plec, zise Miles.

— Baftă.

El păru amuzat de remarcă.

— La calificări, sau să scap de Cruella de Vil?

El face toate astea pentru mine, se gândi Miranda, cu inima zvâcnindu-i de emoţie în piept ca o gazelă.

— Amândouă.

Se auzi un clic în receptor ca şi cum cineva ar fi ridicat un alt telefon în derivaţie.

— Ea e, nu-i aşa? ţipă o voce isterică. Acum vorbeşti cu ea, da? Cum îndrăzneşti SĂ-MI FACI MIE UNA CA ASTA, NENOROCI...

Brusc, se auzi tonul. Miranda lăsă jos receptorul şi îşi trase chiloţii pe ea. Nu avea nici un rost să sune înapoi — tot ce putea face era să se ducă la serviciu, să nu spună nimic nimănui şi să aştepte.

Nouă ore mai târziu, Chloe intră în casa pustie şi citi bileţelul pe care Florence îl lăsase pe masa din hol:

„Fetele mele dragi,

Am fost răpită de un preot ticălos, care a făcut o pasiune pentru femeile în vârstă cu corset. Am plecat

la Edinburgh, ne întoarcem într-o săptămână. Nu faceţi *prea multe* prostii cât suntem noi plecaţi!"

Florence începuse practic o viaţă nouă de când se vedea cu Tom. Şi totul datorită lui Greg, se gândi Chloe, minunându-se de ironia vicleană a sorţii.

Îşi făcu o ceaşcă cu ceai, desfăcu ambalajul unui pachet de biscuiţi Wagon Wheels şi se îndreptă spre camera de zi, arzând de dorinţă să se cerceteze în oglinda de deasupra şemineului şi să-şi admire noua coafură, care o făcea să arate mai bine.

Ura, încă îmi stă bine. Toată ziua în magazin, clienţii îi făcuseră complimente despre coafură. Acum, mişcându-şi capul într-o parte şi într-alta — şi privind cum i se mişca şi părul — Chloe simţi un val de recunoştinţă pentru Fenn. Aspectul de ponei Shetland, tipic anilor 1960, dispăruse pentru totdeauna; Fenn îi schimbase atât de mult înfăţişarea încât abia se mai recunoştea, şi îi mărise considerabil încrederea în sine.

Şi ştia că lui îi plăcea mâncarea thailandeză. Poate că dacă Fenn nu făcea nimic deosebit mâine după-amiază îi putea pregăti ceva, în semn de mulţumire.

Încă ocupată să-şi legene părul dintr-o parte într-alta, Chloe ridică receptorul telefonului care începuse să sune.

— Alo?

— Ştiu că tu eşti cea care te întâlneşti cu el, şuieră o voce furioasă de femeie, dar n-o să-l ai niciodată, ai înţeles? Nu e al tău, e al meu, doar *al meu*.

Clic, brrr.

48

Chloe nu mai primise niciodată un telefon anonim de amenințare. Șocată, realiză că cineva își făcuse o idee total greșită despre prietenia ei cu Fenn. Voia să o sperie și să o îndepărteze pentru că era geloasă pe timpul în care ea și Fenn îl petreceau împreună... Asta e bună, cum își putea imagina că se întâmpla ceva între ei doi?

Era o situație îngrijorătoare și stânjenitoare în același timp.

Nu avea nici un rost să sune la 1471, serviciul de identificare a apelantului. Probabil că tot ce putea afla era că fusese sunată de la un număr secret, iar asta nu-i era de foarte mare ajutor. Dacă ar fi avut numărul, ar fi putut suna înapoi pe oricine ar fi fost la celălalt capăt al firului și ar fi putut-o asigura că absolut nimic nu se întâmplase între ea și Fenn.

După ce se uită la ceas, Chloe urcă la etaj. Le promisese lui Bruce și Verity că o să aibă grijă de copilul lor în acea seară, și o așteptau acolo la șase. Pentru că avea să rămână peste noapte, trebuia să facă un duș, să-și împacheteze ceva haine și să-i lase un bilet Mirandei.

Chloe scrise biletul în grabă, cincisprezece minute mai târziu, fără să pomenească de telefonul primit de la una dintre prietenele nemulțumite ale lui Fenn. Era prea complicat

să explice asta într-un bilet şi în plus nu voia ca Miranda să înceapă să-i facă cu ochiul şi s-o tachineze despre aventura ei secretă, fierbinte şi pasională cu Fenn.

Oricine cu un pic de bun-simţ şi-ar fi dat seama pe loc că între ei nu era nimic de genul ăsta, se gândi mâhnită Chloe, dar, e drept, în ultima vreme petrecuse destul de mult timp în compania lui Fenn. Iar asta, în mod limpede, putea fi înţeles total greşit.

Poate că sosise vremea să facă un pas înapoi.

Pentru început, să anuleze drumul la Harrods.

Şi să renunţe la mâncarea thailandeză.

Chloe luă din nou pixul roşu şi biletul pe care-l scrisese Mirandei şi adăugă următoarele:

„P. S. Mă duc pe la mama mâine, direct de la Bruce şi Verity. Poţi tu să-i spui lui Fenn că va trebui să-şi aleagă singur covoarele?"

Oprindu-se să recitească biletul şi simţind o strângere ciudată de inimă, Chloe realiză că aşteptase cu mai multă nerăbdare decât îşi închipuise cumpărăturile la Harrods. Se înroşi la gândul că hormonii ei o luaseră poate razna şi că era posibil să fi făcut un fel de pasiune sentimentalo-melancolică de femeie însărcinată pentru primul bărbat care îi arăta puţină afecţiune după multe luni...

Oh, Doamne, cu atât mai multe motive să-i pună capăt, se gândi Chloe tremurând neliniştită. Pur şi simplu nu-i trecuse prin minte până acum că era posibil să se întâmple aşa ceva. Până la urmă, telefonul acela anonim îi deschisese ochii.

Şi mulţumesc cerului că *a sunat*, răsuflă Chloe uşurată, pentru că acum ştiu sigur că trebuie să păstrez distanţa până nu scapă lucrurile de sub control şi totul devine penibil.

Practic, trebuia să nu se mai vadă cu Fenn, pentru binele ei.

Doamne, tu care mi-ai telefonat anonim, oricine ai fi... mulţumesc.

— Intri să bei ceva? întrebă Miranda când Fenn o aduse acasă de la serviciu.

— De ce nu? răspunse Fenn pe un ton detaşat.

Dar nu era nimeni acasă.

— Plecate! Miranda ridică cele două mesaje ca un arbitru de patinaj indignat. Au plecat amândouă şi m-au lăsat singură. Te întreb eu pe tine: cât de egoist şi lipsit de suflet este lucrul ăsta?

Fenn, care se tot gândise în ultimele două ore cum să o invite pe Chloe să cineze cu el sub pretextul unei discuţii despre... ăăă... jardiniere, spuse:

— De fapt, nu te mai deranja cu băutura aia. Chiar trebuie să plec.

Nu-i nimic, oricum avea să o vadă mâine.

— Ia stai puţin, zise Miranda citind şi restul biletului lui Chloe. Asta-i pentru tine. I-l flutură pe sub nas cu o bună dispoziţie enervantă. Hei, se pare că ţi s-a tras clapa. Vrei să vin eu să te ajut cu alegerea covoarelor? Fără sclipici în ele, promit.

— Mersi că te-ai oferit, dar de fapt chiar la sclipici mă hotărâsem eu. Deci mersi, dar nu mersi.

Fenn zâmbi liniştit, relaxat, ca un şef, pentru că mai degrabă ar fi mers desculţ pe cărbuni încinşi decât să o lase pe

Miranda Gură-Spartă să bănuiască măcar cât de dezamăgit era de refuzul lui Chloe.

— Ah, bună seara, facem un sondaj pentru o revistă foarte cunoscută dedicată femeilor...

— Zău? Ce grozav, răspunse Miranda.

— Şi voiam să vă punem o întrebare: „Care dintre bărbaţi credeţi că sunt cei mai buni amanţi: a) îngrijitorii de la grădina zoologică, b) controlorii de calitate, sau c) piloţii de Formula Unu?"

— Vai, Doamne, mi-ar fi făcut plăcere să vă ajut, oftă Miranda, dar din păcate eu sunt lesbiană.

— Îmi pare rău, nu acesta era răspunsul corect. Răspunsul corect era: „varianta c) pilotul de Formula Unu". Şi aş fi foarte încântat să-ţi demonstrez lucrul ăsta dacă...

— Cum a mers toată treaba? îl întrerupse agitată Miranda, înainte ca el să termine ce avea de spus.

— Misiune îndeplinită. Calificările au mers nemaipomenit. Modest ca întotdeauna, Miles adăugă: O să plec din *pole position* mâine. Vrei să auzi timpii scoşi pe tură?

— Vorbeam de Daisy.

Miranda îşi dădu seama că o tachinează, dar ea chiar voia să ştie.

— Păi tocmai ţi-am spus asta. Misiune îndeplinită. A plecat.

Oh, Doamne, se gândi Miranda, şi mâinile îi deveniră brusc umede şi reci de şoc şi uşurare. Ce-am făcut?

Urmă o pauză.

— De ce ai tăcut? întrebă Miles. Te gândeşti dacă să mai fii lesbiană sau nu?

— S-a supărat?

— Eu *chiar* sper ca tu să nu mă părăseşti acum şi să fugi împreună cu Daisy prin lumina asfinţitului.

— De fapt, nu mă aşteptam să se întâmple asta.

— Acum e prea târziu să mai dai înapoi. Mi-aş dori să ne putem vedea diseară, zise Miles cu părere de rău. Dar asta ar însemna să nu dorm deloc, iar tu o să-mi zăpăceşti reflexele. Vii mâine, apropo?

— Să te văd alergând? Chiar nu ştiu.

Pe neaşteptate, stomacul Mirandei se strânse. Ideea de a-l ovaţiona pe Miles din tribune era foarte plăcută în teorie, dar când era vorba să o pună în practică, nu ştia sigur dacă putea suporta să privească. Era o cursă de maşini, nu un joc de copii.

Era periculos.

— O să conduc cu grijă, spuse Miles. N-o să depăşesc limita de viteză, o să respect regulile pe autostradă, toate chestiile alea, promit.

— Tot nu cred că pot. Miranda se pregăti sufleteşte ca el să-i spună că era o fricoasă. Îmi pare rău.

Urmă o altă pauză, apoi Miles spuse:

— Să nu-ţi fie. Mă simt măgulit. Dacă era vorba de Daisy, să mă urmărească la curse era practic o oportunitate să fie fotografiată, o ocazie pe care n-ar fi ratat-o pentru nimic în lume.

Tonul lui era sec. Miranda, care nu-i dezvăluise ceea ce Daisy îi spusese prietenei ei în acea zi în salon, se întrebă dacă el aflase asta. În timp ce vorbea, simţi un nod în gât:

— Să ai noroc mâine, asta dacă să-ţi urez noroc nu-ţi poartă ghinion.

Actorii spun „să-ţi rupi un picior", nu? Poate piloţii de curse folosesc expresia „să-ţi explodeze un cauciuc"

Îl simţi pe Miles zâmbind.

— Urează-mi cât noroc vrei. Şi să deschizi televizorul mâine-dimineaţă. Mi se ia un interviu înainte de cursă şi vreau să-l vezi.

— De ce?

— Nu mai pune atâtea întrebări, îi spuse Miles. Să faci asta, bine?

Miranda era deja la al patrulea castron de cereale cu lapte în dimineaţa următoare când comentatorul cursei îi luă interviul lui Miles. Aşezată cu picioarele încrucişate pe canapeaua lui Florence, ţipă de bucurie şi laptele i se prelinse pe bărbie când îşi dădu seama de ce voise el să vadă ea interviul.

Porcuşorul ei de aramă îşi făcea debutul la televizor, prins pe o cureluşă subţire din piele înfăşurată în jurul gâtului lui Miles. În timp ce vorbea, Miles îşi dezlegă alene al doilea nasture de la cămaşa de denim şi începu să se joace cu porcuşorul, până când comentatorul se văzu nevoit să-l întrebe de el.

— Chestia asta? rânji Miles. Oh, e un talisman primit de la o bună prietenă.

Cel care lua interviul, care era mai renumit pentru gafele sale decât pentru abilităţile de comentator, îl întrebă imediat:

— Iar aceasta este iubita domnişoară din viaţa ta, actriţa australiană Daisy Schofield, nu-i aşa?

— De fapt, nu, dar am un mesaj pentru iubita domnişoară din viaţa mea. Spunând asta pe un ton destins, Miles zâmbi alene înspre camera de luat vederi şi continuă: Iar ceea ce vreau să spun e că atunci când întâlneşti persoana potrivită, îţi dai seama. Asta mi s-a întâmplat mie şi eu...

— Ei bine, nu mai avem timp, urlă comentatorul, bătând din mâini, încântat ca şi cum ar fi fost ultima turnantă. Mi se spune în cască acum că managerul echipei tale vrea să discute cu tine la boxe. Aşa că deocamdată, Miles Harper, şi în numele întregii naţiuni, permite-mi să-ţi urez mult noroc pentru cursa titanică din această după-amiază!

Camerele de luat vederi şi-au focalizat atenţia asupra marelui rival al lui Miles, un francez urât cu faţa ca o nucă, iar Miranda opri atât televizorul cât şi videoul. Nefiind în stare să se uite la cursă, ar fi vrut să ştie cum avea să petreacă următoarele ore cu stomacul făcut ghem.

Şi-ar fi dorit ca reporterul să nu se oprească tocmai atunci când lucrurile deveniseră interesante.

Chiar şi-ar fi dorit să nu folosească acel cuvânt, *titanică.*

Când curăţase deja jumătate din podeaua din bucătărie — la naiba, asta arăta cât de disperată era — se auzi soneria.

Storcându-şi buretele şi dezlipindu-şi de piele genunchii uzi ai blugilor, Miranda se îndreptă spre uşă.

— Oh, nu, iar tu.

— Asta îmi place mie la tine, entuziasmul tău de nestins, zise Danny. Ia spune-mi, te-ai gândit vreodată să devii samariteană?

— Dar tu te-ai gândit vreodată să te faci actor de comedie? îl imită Miranda.

Doamne, câteodată chiar şi un burete ud din mână reprezintă o tentaţie imensă.

Danny, citindu-i gândurile, adăugă blând:

— Ăsta e costumul meu bun. Aş prefera să n-o faci. Am trecut pe aici doar să las ăştia, zise în timp ce scotea din

buzunar ochelarii ei ieftini de soare. I-ai uitat la restaurant vineri seara.

— Ah, mersi.

Miranda luă fără tragere de inimă ochelarii.

— Sunt surprins să te găsesc aici, continuă el. Am crezut să o să fii la Silverstone. Nu e un soi de cursă azi?

— Am fost invitată. N-am vrut să merg.

Doamne, cât de prost suna asta, chiar şi în urechile ei. Şi Danny era de aceeaşi părere.

— Şi de ce ţi-ai pus costumul? îl întrebă Miranda îmbufnată, enervată de zâmbetul lui atotcunoscător. Nu-mi spune că ai fost la biserică.

Mai degrabă ar fi murit de ciudă decât să admită că Danny arăta foarte bine. Doar cuiva cu pielea lui măslinie, de ţigan — şi fără nici un gram de grăsime pe trup — i-ar fi stat bine cu un costum bleumarin, asortat cu o cămaşă roşie şi cu o cravată albastru cu auriu.

— Îţi place? întrebă Danny, cu ochii mari, prefăcându-se şocat, apoi îşi ridică în sus mâinile. Stai, mai bine nu-mi răspunde. Şi nu, nu am fost la biserică. Suntem în drum spre prânz.

Pentru un moment, Miranda crezu că o invita în oraş. *Suntem*, adică tu şi cu mine.

Apoi îşi dădu seama că nu asta voise el să spună.

Privirea ei se îndreptă automat spre maşina lui Danny. Pe scaunul din stânga, o blondă superbă, cu părul pieptănat peste cap şi un tricou foarte decoltat, citea un ziar şi fuma liniştită o ţigară.

49

— Oh. Pentru că nu reuşea să se gândească la altă replică, Miranda întrebă cu o voce destul de ascuţită: Şi unde vă duceţi? Într-un loc drăguţ?

— La Mirabelle. Danny arătă spre cravata în dungi. Un loc destul de elegant, de-asta şi costumul.

— Şi destul de scump.

— Nu-i nimic, ea merită, zise Danny, întorcându-se şi privind spre blonda care îl aştepta în maşină.

Aceasta îi zâmbi, fluturându-şi degetele către el, în stilul unei pisicuţe înfierbântate.

Mirandei i se încordară umerii. Dar nu era gelozie, chiar nu era. Ştia bine că Danny nu trecuse pe acolo doar să-i înapoieze perechea uitată de ochelari de soare, care nu făceau mai mult de două lire jumătate.

— Bun. Mai bine să nu te mai reţin.

— Nu ştiu, rosti Danny adâncit în gânduri, într-un fel, nu prea e drept. Miles Harper, iubitul tău secret, se pregăteşte să participe la cea mai grozavă cursă din viaţa lui... iar tu eşti aici, pedepsită ca Cenuşăreasa să speli podeaua din bucătărie.

Miranda scrâşni din dinţi.

— Ţi-am spus doar, m-a întrebat dacă vreau să-l urmăresc din gradene.

— Ah, aşa e, iar tu ai refuzat, ai preferat să freci gresia lui Florence.

— Tot nu mă crezi, nu? Crezi că inventez toată povestea asta cu Miles Harper. Pierzându-şi cumpătul — oh, Doamne, *iarăşi* —, Miranda deschise larg uşa de la intrare şi îndreptă un deget în direcţia livingului. Ei bine, o să-ţi dovedesc.

Danny îi făcu semn blondei care îl aştepta că întârzie două minute şi ea dădu din cap aprobator, în mod evident fără să-i pese.

În living, Miranda înşfăcă telecomanda videoului şi apăsă pe butonul *Rewind*. Avea să-i demonstreze lui Danny, odată pentru totdeauna, că nu era nici o fabulaţie. Caseta se derulă până la capăt, apoi apăsă butonul *Play*, cu degetele tremurându-i de nerăbdare să-i şteargă acel zâmbet nesuferit şi infatuat de pe figură.

Un prim-plan cu o femeie cu o mulţime de plombe apăru pe ecran. Gura ei cu buzele date cu ruj portocaliu era larg deschisă şi omuleţul îi tremura în timp ce inspira.

— „...Toate lucrurile înţelepte şi frumoase...", cânta femeia cu o voce de soprană, în timp ce camera de luat vederi se deplasa spre fundal să-i cuprindă şi pe ceilalţi enoriaşi, „...Domnul le-a făcut pe *toaaaate*..."

— Slujba de dimineaţă de la Catedrala Norwich, remarcă Danny. Nu-mi spune că o să vă văd pe tine şi pe Miles Harper cântând după aceeaşi carte de rugăciuni un imn de slavă undeva în fundul bisericii — hei, nu-l opri, chiar mă interesează!

El încă râdea când ea îl împinse afară pe uşa din faţă.

— Iubito, cred că ai înregistrat de pe un alt canal. E doar o greşeală, i se putea întâmpla oricui... de fapt, este exact lucrul pe care te aştepţi să-l facă o prietenă de pilot de curse,

pentru că, la urma urmei, aparatele video sunt nişte obiecte complicate şi greu de mânuit.

— Sunt nişte obiecte complicate pe care le poţi băga în gura anumitor oameni. Miranda îi aruncă o privire tăioasă. Şi pot încerca asta oricând.

Danny rânji.

— Şi totuşi, când ţi-i aranjezi?

— Ce?

El arătă cu capul spre tricoul ei.

— Nu poţi fi o fană Grand Prix cu sânii de asemenea dimensiuni. Va trebui să-ţi introduci nişte mingi acolo. Şi părul ar putea fi o problemă. O să ai nevoie de o perucă gen Pamela Anderson.

Uşa de la intrare era încă deschisă. Pe cealaltă parte a străzii, în BMW-ul verde prăfuit al lui Danny, blonda se uita în oglinda retrovizoare şi îşi dădea grijulie cu ruj.

— Ce caraghios eşti! îi spuse Miranda. Şi totuşi, unde ai găsit-o pe fata asta? La o agenţie de animatoare?

Cursa a început la două fix. Înregistrând — iar de această dată verificând nervoasă de cel puţin zece ori dacă e pe canalul potrivit —, Miranda se întinse pe podea cu un pachet de Jaffa Cakes, şi se chinui să urmărească cele mai plictisitoare finale masculine la simplu din istoria tenisului, de la Wimbledon. Perechea neatrăgătoare de adversari îşi pasa mingea de la unul la altul de pe linia de fund, punctând fiecare într-un mod plictisitor. Era pur şi simplu o tortură — mai rău decât să fii legat într-un scaun şi să fii obligat să priveşti două ore de dans popular englezesc — dar Miranda rezistă până la final. Trebuia să facă asta, după ce reuşise să

se convingă că dacă schimbă canalul, chiar şi pentru o secundă, mişcarea asta ar fi scos maşina lui Miles de pe pistă.

În sfârşit, unul dintre jucătorii de tenis se zăpăci şi, în loc să lovească mingea, încercă să-şi lovească adversarul. Pierdu imediat serviciul, se enervă şi dădu cu racheta de pământ, în timp ce mingea învingătorului fulgeră pe lângă el. Ghem, set, meci şi... da, campionatul! Miranda se simţi atât de uşurată că s-a terminat, încât era în stare să-i sărute pe amândoi.

Băieţii şi fetele de mingi ieşiră încolonaţi. Oficialii se aliniară ordonat. Publicul se înghiontea să se trezească. Înalţii reprezentanţi îşi făcură apariţia pe teren şi încercau să lege conversaţii politicoase cu fetele şi băieţii de mingi, care păreau muţi.

— Prea încet, prea *încet*, şuieră Miranda în genunchi în faţa televizorului. Haide, hai, mişcaţi-vă, pentru numele lui Dumnezeu, *grăbiţi-vă*.

Numai după ce învinsul şi-a primit medalia, învingătorul şi-a sărutat trofeul, fotografii au făcut un milion de poze şi amândoi jucătorii au părăsit terenul, Miranda şi-a permis să schimbe pe celălalt canal.

Când a văzut ce se întâmpla la Silverstone, ochii i s-au umplut de lacrimi. A reuşit, chiar a reuşit! Miles îl învinsese pe francez şi câştigase Grand Prix-ul britanic. Uite-l, urcat pe podium, stropind cu şampanie peste o mulţime în delir. Râdea, glumea cu fotografii şi îşi uda până la piele echipa extaziată. Miranda, aşezată pe călcâie, îşi apăsă mâinile pe gură. Ăsta era cel mai important moment al vieţii lui, iar asta mulţumită ei, *numai ei*. Pentru că dacă ar fi urmărit cursa — chiar şi numai o frântură din ea — ştia, cu o siguranţă superstiţioasă, că Miles nu ar mai fi câştigat.

El îi telefonă o oră mai târziu, ţipând în încercarea de a acoperi un fundal zgomotos.

— E un haos total aici! M-ai văzut? Miranda, mă auzi? Ai urmărit cursa?

— O urmăresc acum. Eşti la a douăzeci şi treia tură. Miranda îşi privi unghiile roase până la carne, chiar dacă era o înregistrare video. Doamne, chiar îmi doresc să învingi.

El râse.

— Nu mai pot aştepta până mâine.

— Nici eu, suspină Miranda, simţindu-se îndrăzneaţă.

— Nu, ascultă, voiam să spun că *nu am de gând* să aştept. Plec de aici cât de repede pot şi trec să te iau. Dumnezeu ştie când, probabil nu înainte de ora nouă... ce zici de asta?

Oricând, oricând! Ameţită de bucurie şi măgulită într-un mod ridicol, Miranda îi răspunse:

— Nu se poate nouă jumătate? Trebuie să calc ceva până atunci.

Auzea zgomotul dopurilor de şampanie care săreau, însoţite de strigăte de bucurie. Oare de câte blonde uluitoare era înconjurat Miles? Nişte blonde ameţitoare cu sânii ca nişte mingi uriaşe, îşi aminti Miranda, şi cu dinţii atât de orbitor de albi, că străluceau în întuneric ca nişte neoane...

— Îţi dai seama că a trebuit să câştig cursa asta, îi zise Miles. M-am gândit că n-o să mai fii interesată de mine dacă o să pierd.

— Ai dreptate, n-aş mai fi fost. Sunt foarte capricioasă.

— Poftim?

Zgomotul era ameţitor. Era greu să fii relaxat şi spiritual deopotrivă, descoperi Miranda, când numai câte un cuvânt disparat reuşea să străbată gălăgia infernală.

— Nu contează. Ne vedem mai târziu. Un gând îi fulgeră prin minte. În timpul cursei — ai purtat porcul?

— Cine-i porc? Vocea lui Miles deveni mai slabă. Stai puţin, pierd semnalul, telefonul ăsta nu e bun de nimic.

— Ne vedem mai târziu, ţipă din nou Miranda când el începu să trosnească şi să pârâie. Pa!

Nu era nici Florence, nici Chloe. La naiba, nici măcar Danny Delancey, se gândi Miranda pe când se apropia ora nouă. Când era ultima persoană cu care ai fi vrut să dai ochii, poţi fi sigură că ar fi apărut. Dar dacă nu te-ar fi deranjat să-l întâlneşti — pentru ca el să fie martor la spectacolul glorios în care tu ai fi fost luată în braţe de unul dintre cei mai fermecători şi încântători bărbaţi *din toate timpurile* — ei bine, atunci ai fi avut... câte şanse ca el să apară? Da, exact: absolut nici una.

În schimb, Danny a ieşit undeva cu Madam-Escortă-de-Închiriat, încântând-o fără îndoială cu povestea enervantă şi sâcâitoare despre o fată cu păr albastru atât de demnă de milă, încât ajunsese să se convingă singură că avea o relaţie cu Miles Harper...

Tipic, se gândi Miranda, frustrată. Şi când mai şi arăt aşa de fantastic de bine.

A trecut şi ora nouă.

Apoi zece, şi unsprezece.

Miranda îl putea ierta că întârziase. Doar tocmai câştigase Grand Prix-ul.

La miezul nopţii, s-a dat iarăşi cu parfum, s-a spălat din nou pe dinţi şi s-a rujat iar cu grijă.

La o jumătate de oră după miezul nopţii a vărsat suc de portocale peste bluza ei de catifea albă. Refuzând cu încăpăţânare să creadă că Miles nu se afla în drum spre ea, Miranda îşi scoase pata de suc de portocale cu puţin Ariel, o spălă, o uscă apoi cu uscătorul lui Chloe şi o îmbrăcă din nou.

La unu şi zece nervozitatea aşteptării se risipi brusc. Auzind zgomotul unui taxi care opreşte în faţa casei, Miranda îşi luă poşeta şi alergă spre uşă mai repede ca un ogar în cursă. O.K., întârziase, dar nu era nici o problemă. Ce mai contau acum patru ore de agonie în aşteptare şi unghiile roase până la sânge? Miles apăruse până la urmă, nu? S-a terminat cu plutonul de fane, se gândi Miranda bucuroasă, deschizând cu putere uşa de la intrare. Nu toţi bărbaţii sunt vrăjiţi la vederea unor sâni uriaşi. Ha, unii chiar preferă mingile de ping-pong...

— Bună, gâfâi Chloe, târându-şi geanta cu hainele pentru noapte în hol. De ce eşti trează aşa de târziu — acum ai venit de la o ieşire romantică? Of, sunt frântă, o zi cu mama e mai rău decât un triatlon. Strâmbându-se, desfăcu fermoarul genţii. Stai să vezi câte chestii mi-a tricotat pentru copil.

Miranda nu putea vorbi. „Dezamăgită" nu era cuvântul potrivit pentru ea acum. Muşcându-şi buzele, o privi pe Chloe cum scoate din geantă, ca un scamator, o colecţie de hăinuţe ca de păpuşă, veste tricotate şi botoşei.

— Îţi vine să crezi? Sunt convinsă că tricotează şi în somn, zise încântată Chloe. Iar astea sunt doar lucrurile pe care le-am putut căra. Şapte pălăriuţe — te întreb eu, câte capete crezi că o să aibă copilaşul? Doamne, ce mi s-a uscat gâtul, stai să pun ceainicul pe foc. O înghesui puţin pe Miranda când se îndreptă spre bucătărie. Vrei o ceaşcă de ceai?

— Ăăă, nu, mersi.

— Nu s-a întors Florence nici până acum? Zău aşa, s-a transformat într-o adevărată hoinară! Cred că se distrează grozav acolo în Edinburgh... Nu-i aşa că-i groaznic ce s-a întâmplat cu Miles Harper?

Miranda, cu braţele pline de hăinuţele tricotate pe care i le dăduse Chloe, simţi cum îi îngheaţă sângele în vine.

— Ce e aşa de groaznic? Doar a câştigat cursa.

Cu o fracţiune de secundă înainte de răspunsul lui Chloe, în mintea Mirandei exista deja o explicaţie satisfăcătoare. Avusese loc o descalificare — sau cum se spunea la cursele de maşini — şi lui Miles îi fusese retras titlul cucerit, fusese găsit vinovat de condus imprudent... sau nu executase destule ture... sau picase testul antidoping, ceva de genul ăsta sau ceva de genul...

— Oh, n-ai auzit? Dă drumul la televizor, îi zise Chloe, precis vorbesc despre asta. După ce a plecat de la Silverstone şi se îndrepta spre Londra în seara asta, un camion a intrat în el pe autostradă. O privi îngrijorată pe Miranda. Am uitat, tu te-ai întâlnit o dată cu el, nu? Bev te tachina în legătură cu asta în ziua în care mi-ai zugrăvit camera.

Totul se derula foarte încet. Simţindu-se de parcă ar fi experimentat o decorporalizare, Miranda se privi cum se apleacă şi cum aşază cu grijă pe podea hăinuţele copilului. O.K., Miles nu a putut ajunge la timp deoarece suferise un accident rutier, era cât se poate de corect, era o scuză bună ca să nu apară. Iar motivul pentru care nu telefonase să îi spună că întârzie era că făcea nişte radiografii doar să se asigure că totul este în regulă. Miranda dădu din cap aprobator pentru sine, liniştindu-se. Toată lumea ştia că nu poţi folosi

telefonul mobil în camerele pentru radiografie, pentru că ar fi dereglat maşinăriile care funcţionează acolo.

Altfel mi-ar fi telefonat desigur, să mă anunţe că e bine.

— Miles e bine. Ridică privirea spre Chloe, aşteptând confirmarea. Vreau să spun, poate doar câteva tăieturi şi julituri, dar numai asta. E un şofer grozav, ştii, nu cred că ar fi *lăsat* să intre un camion în el.

— Îmi pare rău. Chloe ezită, şocată de impactul pe care îl avusese vestea asupra Mirandei — era albă ca varul şi tremura vizibil. La ştiri au spus că acel camion a rupt gardul de protecţie — nimeni nu ar fi avut ce să facă să evite accidentul.

— Dar Miles este bine. El *este* bine, repeta Miranda întruna, fără să se poată opri. Ar fi vrut să nu-i mai clănţănească dinţii şi ar mai fi vrut ca Chloe să nu o mai privească în felul ăla groaznic, panicat. Bine, e în spital, am înţeles, dar în mod categoric se va face bine.

Uitând de ceainicul care fierbea, Chloe se apropie de ea. O duse pe Miranda în living şi o aşeză pe pat.

— Miranda, îmi pare sincer rău. A murit.

— Oh, nu, e o greşeală. Nu poate fi mort.

Miranda clătină hotărâtă din cap.

E limpede, îşi spuse Chloe, că aici se întâmpla ceva despre care ea nu ştia. O îmbrăţişă pe Miranda.

— Draga mea, mă tem că e mort. A fost omorât pe loc.

50

Următoarele douăsprezece ore au trecut ca prin ceaţă. După ce i-a povestit totul lui Chloe, Miranda s-a ghemuit pe canapeaua lui Florence şi a urmărit fiecare calup de ştiri de pe fiecare canal. Toţi oamenii erau impresionaţi de tragedia — şi momentul — morţii şocante a lui Miles Harper. Reporterii TV transmiteau în direct de pe podul de deasupra autostrăzii M1 unde se petrecuse accidentul. Până luni la amiază, marginea autostrăzii se acoperise cu o mare de flori. Fotografii cu Miles fluturau în adierea caldă a brizei. Oameni care veniseră de la multe mile pentru a depune acolo buchete învelite în celofan plângeau împreună, se îmbrăţişau şi le spuneau reporterilor cu microfoane că era atât de trist şi de nedrept, o pierdere atât de îngrozitoare.

Se stabilise foarte repede că şoferul camionului suferise un atac de cord şi murise cu câteva secunde înainte de ciocnire. Nimeni, nici măcar un şofer de calibrul lui Miles Harper, nu ar fi putut să evite impactul cu camionul de douăzeci de tone care virase brusc peste trei benzi şi se năpustise pe celălalt sens al drumului. Miles murise pe loc, iar din maşină rămăsese doar o grămadă de fiare.

Era de parcă Miranda ar fi retrăit din nou moartea părinţilor ei. Doar cu deosebirea că accidentul lor meritase

doar două paragrafe în ziarul local. Nimic din tot acest circ mediatic.

În timp ce privea atentă la televizor, Miranda era uluită de toate aceste clişee şi banalităţi. Familia şi prietenii lui Miles Harper, în mod normal, erau devastaţi. Întreaga naţiune, rostea spicherul înclinat în mod deosebit către clişee la ştirile de la prânz, era devastată. Dar, mai presus de toate, înştiinţă el pe un ton grav naţiunea aflată în doliu, iubita lui Miles era... *total* devastată.

— Mergem acum, în direct, la scena tragicului accident de ieri, anunţă prezentatorul. Unde Daisy Schofield, actriţa care era iubita lui Miles Harper, tocmai a ajuns şi urmează să depună o coroană de flori. Dermot, ai legătura.

— Ei bine, Michael, după cum poţi vedea, Daisy Schofield trebuie să fie ajutată să coboare din limuzina ei. Este în mod limpede distrusă... ţine în mână o superbă coroană de crini galben pal... o siluetă fragilă îmbrăcată toată în negru. Trebuie să spun, Michael, fără să vrei, inima îţi este alături de ea în aceste clipe teribile.

— Să-l opresc? întrebă Chloe îngrijorată.

Miranda clătină din cap. Voia să vadă mai departe. Totul.

— De abia ţinându-se pe picioare, este sprijinită din ambele părţi. Daisy, Daisy, suntem în legătură directă cu studioul, ai putea să ne spui câteva cuvinte? Reporterul de teren vârî un microfon sub nasul lui Daisy. Spune-ne cum te simţi în aceste momente.

Dintre toate întrebările idioate, asta era culmea.

Miranda se întrebă cum ar fi reacţionat bărbatul dacă Daisy şi-ar fi dat jos ochelarii de soare, i-ar fi zâmbit larg şi i-ar fi zis: „Oh, nu aşa de rău, chiar veselă, pot spune — iar negrul mă prinde de minune, nu crezi?"

În orice caz, asta n-avea cum să se întâmple. Ochii lui Daisy, ascunşi în spatele ochelarilor fumurii şi opaci, ar fi putut să exprime orice, dar buzele îi tremurau de durere. Strângând la piept crinii galbeni, se întoarse către reporter şi îi şopti cu vocea întretăiată:

— L-am iubit atât de mult, iar el m-a iubit pe mine. Urma să ne căsătorim... m-a cerut în căsătorie chiar vineri seara... Eram aşa de fericiţi... Oh, e un coşmar îngrozitor. Vocea lui Daisy crescu în intensitate, devenind o tânguire plină de suferinţă: Nu pot să cred că nu mai e. Viaţa mea e terminată, terminată! Dând din cap cu disperare, continuă: Mă simt atât de vinovată, pentru că se grăbea să ajungă la Londra *să mă vadă pe mine.* Oh, Doamne, nu mai suport!

Lăsându-se în genunchi, Daisy îşi afundă faţa în crini, complet distrusă, oftând şi suspinând sfâşietor, şi lovind pământul cu pumnii încleştaţi.

Dezgustată de acest spectacol, vrând să închidă televizorul, Chloe spuse indignată:

— Minte, totul e o prefăcătorie. Miles se întorcea să te vadă *pe tine.*

— Poate că nu a fost aşa, rosti Miranda cu privirea fixată pe ecran. Poate că nu minte. Şi poate că Miles doar voia să mă păcălească, să mă facă să cred că rupsese relaţia cu ea.

— Dar ai auzit-o la telefon, protestă Chloe. Mi-ai spus că ţipa la el în celălalt telefon, şi îl făcea ticălos.

— Cineva îl făcea ticălos. Putea fi oricine, care să ţipe aşa.

Miranda nu mai ştia acum ce să creadă. O urmărea pe Daisy Schofield cum era ajutată să se ridice. Un individ solid, care o însoţea, îi întinse o batistă dantelată, iar Daisy îşi ştergea ochii pe sub ochelari, murmurând cu înfrigurare:

— Era al meu, numai al meu.

Chloe tresări. Sigur mai auzise asta undeva. Ce era şi mai rău, şi vocea i se părea cunoscută.

— A sunat aici! Sâmbătă după-masă. Am crezut că era cineva care mă avertiza să stau departe de Fenn!

— Să te avertizeze *pe tine*? De ce ar face cineva asta? În pofida a tot ceea ce se întâmplase, Miranda a fost pentru un moment distrasă. Eşti însărcinată!

— Ştiu. Chloe se simţi extrem de ridicol. Nu m-am gândit nici o clipă că voia să ameninţe o altă persoană.

— Iar acum, s-o lăsăm pe Daisy Schofield să jelească în pace la locul unde logodnicul ei a dispărut în mod tragic. Sunt Dermot Hagarty. Michael, ai legătura în studio.

— Mulţumesc, Dermot.

— Da, Dermot. Mulţumesc şi eu, zise Miranda, oprind televizorul într-un sfârşit.

— Deci terminase totuşi cu Daisy.

În timp ce Chloe o consola cu o îmbrăţişare, telefonul începu să sune.

— Sunt eu, spuse supărat Bruce. Nu pot să mă descurc singur cu magazinul ăsta afurisit, ştii doar. Promite-mi că mâine vii.

Chloe ezită.

— E în regulă, spune-i că mâine te duci, îi şopti Miranda, care auzise fiecare cuvânt strigat.

— Cum o să te descurci? întrebă Chloe îngrijorată.

— Oh, mă descurc. Şi eu o să mă duc la lucru.

— Doamne, eşti sigură?

Miranda ridică din umeri.

— Să stau aici ca un zombi nu mă ajută foarte mult. Mai degrabă îmi găsesc ceva de făcut. Şi Fenn are mai puţini oameni săptămâna asta, cu Corinne plecată.

***

Întorcându-se în după-amiaza aceea de la o întâlnire la Broadcasting House, Danny se opri să cumpere un exemplar din *Evening Standard*. Magazinul micuţ şi înghesuit mirosea a ulei de paciuli, iar vânzătoarea dolofană din spatele tejghelei, o asiatică între două vârste, stătea pe un scaun şi se uita la un televizor portabil. Când îl văzu pe Danny, îşi şterse ochii cu marginea sariului ei verde-smarald.

— Oh, Doamne, ce trebuie să credeţi acum despre mine? E totuşi atât de trist, nu-i aşa, un băiat atât de scump... Iar acum, cu ce vă pot ajuta, domnule?

Televizorul, cocoţat riscant pe un teanc de reviste *People's Friends*, dădea în reluare interviul de dinaintea cursei de duminică dintre Miles Harper şi comentatorul exaltat. Miles stătea rezemat de spătarul scaunului său, zâmbind şi total relaxat, răspunzând la întrebări despre cum se pregătise pentru cursa ce urma. Când îşi desfăcu gulerul la cămaşa lui de denim şi începu să se joace, aparent absent, cu medalionul pe care-l purta la gât, Danny se aplecă în faţă pentru a privi mai bine. Nu mai văzuse interviul, dar recunoştea obiectul prins pe şnurul de piele. Aparţinea Mirandei — îl remarcase în timp ce filmaseră la ea în cameră.

Ascultând concentrat, îl auzi pe comentator întrebând:

— ...Daisy Schofield, nu-i aşa?

— De fapt, nu, dar am un mesaj pentru iubita domnişoară din viaţa mea. Spunând asta pe un ton destins, Miles zâmbi alene înspre camera de luat vederi şi continuă: Iar ceea ce vreau să spun e că atunci când întâlneşti persoana potrivită, îţi dai seama. Asta mi s-a întâmplat mie şi eu...

Comentatorul hotărî tocmai în acel moment să încheie interviul. Miles, întrerupt exact la mijlocul propoziţiei, zâmbi şi îşi dădu ochii peste cap cu o resemnare jucăuşă.

Secvenţele se terminară brusc, iar indianca îşi suflă zgomotos nasul într-un şerveţel roz.

— Îmi pare rău, de obicei nu sunt aşa. Dar vă puteţi imagina cum se simte biata lui iubită? Am văzut-o la televizor mai devreme, oh, într-o stare deplorabilă. Urmau să se căsătorească, ştiaţi? Femeia scotoci după unul dintre ziarele de dimineaţă şi îl puse pe tejghea, arătându-i lui Danny o fotografie recentă a lui Miles împreună cu Daisy la un meci de polo. Nu-i cel mai trist lucru din lume?

Se simţea ciudat să fie la serviciu şi să vadă că restul lumii îşi vedea de treabă mai mult sau mai puţin afectată de ceea ce se întâmplase. Miranda, după ce le explicase totul lui Fenn şi lui Bev cu o seară înainte, îşi dăduse seama că Fenn le avertizase pe celelalte fete să o menajeze, chiar dacă nu ştiau de fapt *de ce* trebuiau să se poarte cu blândeţe cu ea. Între timp, Miranda îşi făcu de lucru cât de mult cu putinţă, pregătind cafeaua şi făcând comisioane, şamponând o mulţime de capete şi măturând podeaua.

Clientele erau cliente, afacerea era afacere, la urma urmei. Viaţa merge înainte.

— Scuză-mă, Miranda este aici?

Bev citea pe ascuns un articol din *Cosmo* despre liposucţia grăsimii de pe coapse şi injectarea ei în buze — Doamne, cu siguranţă nu chiar *toată* — când îşi dădu seama că cineva îi spunea ceva. Ruşinată că fusese prinsă, îndesă revista sub masă şi îi oferi bărbatului care pusese întrebarea privirea

cea mai intimidatoare. Solid, spre treizeci de ani, cu păr şaten-deschis nepieptănat şi cu un aspect puţin cam neîngrijit... oh, da, era genul Mirandei.

— Miranda şi mai cum?

El îi aruncă o privire plictisită.

— Te rog. Ştiu că lucrează aici. Trebuie să o văd.

Bev se zburli la atitudinea lui îngâmfată. Fenn îi atrăsese atenţia ca în dimineaţa asta să fie cu băgare de seamă la posibilii ziarişti ce ar putea intra pe uşă. Dacă cineva venea şi întreba de Miranda, o instruise el, Bev nu trebuia să spună nimic şi să scape de el printr-un şiretlic.

Nici o problemă. Să scape de bărbaţii isteţi era specialitatea lui Bev. Din păcate, chiar şi când nu voia cu dinadins să facă asta.

— Miranda nu-i aici.

În timp ce-i răspunse, Bev făcu un pas într-o parte ca să blocheze privirea individului înspre salon.

Spre furia ei, el se aplecă peste tejghea, o apucă de coate şi o împinse înapoi.

— Ba da, este. Uite acolo. Vezi? zise el şi arătă înspre Miranda, care ieşea dintr-o cameră din spate cu un teanc de prosoape.

— Nu vrea să te vadă, răspunse hotărâtă Bev.

Normal, asta trebuia să se întâmple tocmai când Fenn plecase din salon pentru zece minute.

— Crezi că sunt ziarist, nu-i aşa? Ei bine, nu sunt ziarist.

Asta era, desigur, exact ceea ce ar fi spus un ziarist.

— Te rog, zise ziaristul.

În schimb, Bev îl privi cât putu ea de rece — privirea aceea care se potrivea cel mai bine cu rujul ei bej sidefat.

— Ăăă... nu.

El începu să-şi piardă răbdarea.

— Iisuse, drept cine te crezi?

— Eu? întrebă Bev. Eu sunt persoana care îţi spune că dacă ţii la pielea ta, ai să o ştergi de aici înainte să...

— AAUUU!

Un ţipăt pătrunzător din spatele salonului îi făcu pe toţi să tresară şi o întrerupse pe Bev. Toţi ochii se îndreptară spre cea care ţipase — o obişnuită a salonului, tânăra soţie răsfăţată a unui baron al presei.

— Nu pot *să cred*! Am spus cinci milimetri deasupra sprâncenelor, iar tu ai luat aproape zece! Ce eşti, IMBECILĂ?

Femeia era una dintre clientele lui Corinne. Dar Corinne era plecată şi Lucy o tundea pentru prima dată. Cum Lucy se făcuse roşie, femeia bătea cu tocurile ei înalte în pardoseala din marmură neagră şi ţipa:

— L-ai distrus, mi-ai distrus complet părul... îţi dai seama că acum trebuie să-mi anulez vacanţa, nu pot fi văzută cu un asemenea breton. Iisuse, mi-ai distrus *viaţa* — hei, tu! Întinse un deget înspre Miranda. Adu-mi poşeta, în clipa asta.

Miranda, care tăiase pătrăţele de staniol, se grăbi ascultătoare la garderobă şi localiză geanta — Hermès, normal. Întorcându-se şi întinzându-i-o femeii, care scoase imediat un flacon de Valium, îşi răsturnă şase tablete în palmă şi le înghiţi dintr-odată, îi spuse:

— Aveţi un păr grozav, vă stă foarte bine aşa. Vă face să păreţi mai tânără.

— Hai, nu veni cu chestii din astea! Cât de naivă mă crezi? Uită-te, uită-te şi tu, şi-a bătut joc de bretonul meu!

— Nu o spun doar ca să vă fac un compliment. Chiar vă stă bine, ăsta-i adevărul, spuse Miranda.

— Ei bine, dacă ţii aşa de mult la adevăr, nu te superi dacă-ţi spun că nici tu nu arăţi prea grozav. Ai o faţă lungă şi tristă, zise ironic blonda. Nu eşti chiar piticul cel vesel din alaiul lui Moş Crăciun, nu? Hristoase, am văzut şi ogari care arătau mai veseli. Ce s-a întâmplat — te-a părăsit iubitul, nu-i aşa? Nu pot să spun că sunt surprinsă de asta.

Toţi cei din salon îşi ţinură răsuflarea. Era genul ăla de tăcere apăsătoare care ar fi urmat dacă cineva ar fi tras un vânt de faţă cu regina. Toată lumea aştepta reacţia Mirandei şi se întreba cum se va manifesta. O să ţipe şi ea la femeie? O să izbucnească în plâns şi o să iasă în fugă din salon? Sau — să sperăm — o s-o trântească înapoi în scaun, o să înşface prima foarfecă la îndemână şi o s-o tundă de tot?

Ziaristul, cu fălcile încleştate de furie, se îndreptă spre ele. Venise rândul lui Bev să întindă o mână şi să şuiere:

— Să nu îndrăzneşti!

Miranda, spre surprinderea tuturor, doar îi puse femeii o mână pe umăr şi o strânse uşor, înţelegător.

Dintr-odată, femeia începu să plângă cu hohote şi îşi acoperi faţa cu palmele.

— Care e de fapt problema? întrebă Miranda.

— Oh, Doamne, nimic nu-mi merge bine! oftă femeia. Dădaca copiilor m-a anunţat în dimineaţa asta că pleacă... trebuie să-mi albesc dinţii şi dentistul meu e în afurisita de Florida pentru o lună... mi-a revenit celulita... simt că viaţa mi se duce de râpă.

— Haide, nu-i chiar aşa, zise Miranda cu blândeţe. Ai să treci peste asta, doar ştii şi tu. Vrei să-ţi chemăm un taxi?

Femeia încuviinţă din cap ca un copil mic.

— Îmi pare rău că am ţipat.

— Nu contează. Şi să ştii că bretonul chiar îţi stă bine.

Desprinzându-se din braţele femeii, care o prinseseră de mijloc, Miranda îi făcu semn lui Bev să oprească primul taxi pe care-l vede.

— Mulţumesc. Femeia îşi trase jalnic nasul. Şi chiar am vorbit serios când am spus că arăţi groaznic. Întotdeauna erai aşa de veselă.

— Facem şi noi ce putem.

Miranda o ajută să-şi îmbrace geaca.

— Ce s-a întâmplat, atunci? *Chiar* te-a părăsit iubitul?

În spatele recepţiei, Bev se crispă.

Miranda ezită, apoi încuviinţă din cap.

— Ceva de genul ăsta.

Fenn se întoarse chiar când Miranda o ajuta să se urce într-un taxi.

— E o fată bună. Să ai grijă de ea, îi spuse femeia lui Fenn.

— Eşti sigură că vorbim despre aceeaşi persoană? o întrebă el nedumerit.

Înapoi în salon, Bev o îmbrăţişă pe Miranda.

— Nenorocita aia răsfăţată şi egoistă — trebuia să-i bagi un furtun pe gât şi s-o îneci! Nu ştiu cum ai reuşit să rămâi atât de calmă.

Miranda ştia, dar era prea complicat să încerce să-i explice. Bev ar fi crezut doar că e cam ciudată dacă îi spunea că, de fapt, nu mai avea forţa să-şi piardă cumpătul, avea deja de ce să fie tristă. O serie de insulte debitate de o femeie matură, cuprinsă de un acces de furie copilărească, nu însemnau nimic în comparaţie cu suferinţa pe care deja o purta în suflet, ca pe o grea povară.

În plus, într-un fel destul de ciudat, era aproape o consolare să ştie că — dintr-un motiv oarecare — şi alţi oameni erau nefericiţi.

Chiar dacă, în acest caz, asta avea mai puţin de-a face cu suferinţa şi mai degrabă cu albirea dinţilor şi cu celulita.

— Ce a zis? întrebă Fenn. Ceva de tine şi Miles?

— Şşşt! Bev îi aruncă o privire gen „ai înnebunit?" şi-şi dădu ochii peste cap în direcţia intrusului de care nu reuşise să scape. Este *reporter*.

— Ba nu sunt, repetă plictisit intrusul. Miranda, vrei, te rog, să-i spui tu femeii ăsteia certăreţe că nu sunt reporter?

Miranda ridică privirea, abia acum văzându-l. Oh, ce uşurare...

— Johnnie.

Bev se uită năucită de la unul la celălalt. Johnnie? Cine era Johnnie? Şi cum îndrăznea să intre într-un salon select de îngrijire din Knightbridge purtând pantalonii ăia oribili de catifea reiată, un sveter găurit în coate şi pantofii plini de noroi?

— Fenn, crezi că pot să-mi iau acum pauza de prânz? întrebă Miranda, uitându-se la ceas.

Fenn deja îl recunoscuse pe Johnnie de la incidentul cu piscina din casa Tabithei Lester. Aprobă din cap, apoi, pentru a menţine o oarecare atmosferă de normalitate, adăugă:

— Să te întorci până la unu.

— Cine e? întrebă curioasă Bev când uşa se închise în spatele lor.

Din câte îşi dăduse ea seama, individul era nepoliticos, dezordonat şi ignorant, şi nu-şi putea imagina cum de Miranda îl cunoştea.

— Prietenul cel mai bun al lui Miles Harper, zise Fenn pe un ton laconic. Sparge pepeni cu capul în timpul liber.

— De ce nu mă miră lucrul ăsta? replică Bev, pufnind dispreţuitor.

51

Calmul aparent al Mirandei se spulberă de îndată ce ieşiră afară din salon.

— Oh, Johnnie. Se uită la el, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, iar el o cuprinse în braţe, într-o îmbrăţişare protectoare. Mă bucur aşa de mult să te văd. M-am simţit atât de... atât *de singură.*

Când Johnnie încuviinţă din cap, Miranda îşi dădu seama că el deja ghicise asta, şi din acest motiv venise s-o vadă. Aşa că putea să vorbească despre Miles cu altcineva care-l cunoscuse şi-l iubise şi se simţea la fel de nenorocit ca şi ea în acel moment.

Mai mult chiar decât ea, probabil, se gândi Miranda cu o strângere de inimă, pentru că ea nu-l ştia decât de câteva zile. Johnnie îi fusese cel mai apropiat prieten de ani de zile. Îşi spuseseră tot unul altuia, împărţiseră...

TII-TII! claxonă o dubă în trecere, iar de pe geamul coborât al pasagerului se auziră nişte fluierături asurzitoare, urmate de un urlet:

— Aşa te vreau, prietene, trage-i unul şi din partea mea!

De sub lacrimi răsări un zâmbet crispat şi Miranda îşi şterse cu palma ochii umezi. Erau chiar în centrul atenţiei, după cum se vedea. Oriunde îşi îndrepta privirile, oamenii se holbau la ei, probabil aşteptând ca ea să fie sărutată, după cum sugerase atât de inteligent omul din camionetă.

— Cum o cheamă? întrebă Johnnie, arătând din cap spre salon.

Miranda se uită atentă pe sub braţul lui. Bev, care până atunci se holbase la ei, întoarse repede privirea.

— Ea e Bev, recepţionera noastră.

— Mereu aşa prietenoasă?

— Încerca să mă protejeze. Hai să mergem undeva. Lumea încă se uita la ei. Acum ştiu ce înseamnă să fii un urs panda la grădina zoologică.

Johnnie o conduse pe o stradă lăturalnică îngustă şi intrară într-un bar liniştit, slab luminat. Au comandat cafea şi apoi s-au aşezat unul în faţa celuilalt la o masă într-un colţ. Johnnie oftă, trecându-şi degetele prin părul şi aşa ciufulit, înainte să se rezeme de spătarul scaunului şi să-şi aprindă o ţigară.

— Nu ştiam unde locuieşti. De aceea a trebuit să vin aici la salon. O terminase cu Daisy, rosti el încet. Asta în caz că ai văzut-o plângând în hohote pe la televizor şi ai început să-ţi pui întrebări.

Miranda încuviinţă din cap, cu un nod în gât.

— Mersi.

— El chiar te iubea, să ştii, zise Johnnie şi trase un fum adânc din ţigară. Vorbea despre tine uluitor de frumos. Vorbesc serios, era pentru prima oară că o făcea.

Mirandei, în încercarea de a se abţine din plâns, începu să-i curgă nasul. Pe furiş se folosi de un şervet de pe masă.

— Îmi pare rău. Bev chiar mi-a spus să nu mă încurc cu Miles. Că o să sfârşească totul în lacrimi.

Johnnie ridică din umeri şi clătină din cap.

— Ei bine, şi pentru mine e la fel. Uite, al doilea motiv pentru care trebuia să te văd e să te întreb dacă vrei să mergi la înmormântare. Pentru că dacă vrei, poţi veni cu mine.

— Nu vreau, mulţumesc, răspunse Miranda fără să stea pe gânduri.

Ştia că nu ar fi vrut să participe aşa, neştiută de nimeni, şi să o vadă pe Daisy Schofield azvârlindu-se asupra coşciugului şi jucând perfect rolul unei starlete îndoliate.

Johnnie încuviinţă din cap, înţelegător.

— Dacă te răzgândeşti, să mă anunţi, o mângâie el blând pe mână, apoi căută în buzunarul de la spate al pantalonilor săi ponosiţi. Ah, da, mai am ceva pentru tine.

Ea luă porcuşorul de aramă, cald încă de la buzunarul lui Johnnie, şi îl ţinu în palmă.

— Ce talisman norocos s-a dovedit a fi!

— Dar a câştigat cursa, nu?

Miranda simţi o gheară în stomac.

— Îl purta când a avut accidentul?

— Nu. Cureluşa de piele i s-a rupt imediat după cursă, când sărbătoream. O învălmăşeală totală, trebuie să recunosc. Miles mi l-a dat mie să am grijă de el, explică Johnnie. Deci vezi, chiar i-a purtat noroc.

Ochii lui cenuşii se umplură de lacrimi. Acum era rândul Mirandei să-l strângă de mână.

— Are să-ţi lipsească aşa de mult.

— La naiba, crezi că eşti mai pregătit pentru aşa ceva când prietenul tău e pilot de curse, oftă Johnnie. Dar asta nu e drept, să intre în tine un camion când mergi pe blestemata aia de autostradă M1. Cu siguranţă n-ar fi trebuit să se întâmple aşa ceva.

La unu fără cinci minute o conduse pe Miranda înapoi la salon.

— Supraveghetoarea ta e tot cu ochii pe noi, observă Johnnie în timp ce deschidea uşa fumurie, iar Bev — precum

Bufniţa în *Winnie the Pooh* — se răsuci la o sută optzeci de grade în scaunul ei rotativ din spatele recepţiei.

— Mulţumesc pentru tot.

Miranda îl îmbrăţişă din nou, cu nasul în sfârşit desfundat şi capabil să-i miroasă parfumul aftershave-ului Armani. Îi plăcea această combinaţie între hainele dezordonate şi apa de colonie scumpă.

— Ne mai auzim, îi spuse Johnnie. Apoi, privind hotărât pe deasupra părului albastru şi ţepos al Mirandei, spuse: Nu e un obicei bun, să ştii.

Bev, căreia îi era adresată această replică, se zbârli instantaneu.

— Ce?

— Să-ţi rozi unghiile.

Indignată era prea puţin spus. În timp ce-şi flutura mâinile, întinzându-şi degetele lungi să demonstreze că unghiile ei date cu ojă erau fără cusur, din urechile lui Bev păreau să ţâşnească aburi.

— Nu-mi rod niciodată unghiile, îl informă ea glacial pe Johnnie.

Deci nici un inel pe degetul cu pricina. Excelent.

— Asta pentru că nu sunt adevărate, îi zâmbi el lui Bev, descoperind ce îşi propusese să descopere. Dacă ai încerca, probabil că ţi-ai rupe dinţii.

— Oh, Doamne, am sentimentul ăla ciudat de déjà-vu, zise Miranda. Se pare că ori de câte ori se aude soneria de la intrare, apari tu să-mi mai adresezi câteva insulte. Privi suspicioasă la buchetul de trandafiri roz pal. Pentru cine e buchetul? Florence nu-i aici, Chloe nu a născut încă şi nu e ziua de naştere a nimănui.

— Pot să intru?

— De ce nu? De obicei tu intri.

— Am venit să-mi cer scuze, spuse Danny. Iar florile sunt pentru tine.

— Trandafiri roz? Prinsă cu garda jos de data asta, Miranda instinctiv ripostă. Ai văzut trandafiri roz pal şi te-ai gândit automat *la mine*?

— Da, ei bine, se vindeau chiar lângă cactuşi. Trecând cu paşi mari pe lângă ea, puse florile pe masa din hol, apoi spuse: Ascultă-mă puţin, te rog! Este vorba de Miles. Nu te-am crezut de la început, dar acum te cred. Şi îmi pare rău.

— Îţi pare rău că nu m-ai crezut, sau că a murit?

Miranda îşi băgă mâinile în buzunarele bluzei de lână albastru-închis. Vremea se răcise considerabil în ultimele zile şi, de când urmărise funeraliile la ştirile de la ora şase, nu se mai putea opri din tremurat.

— Pentru amândouă. Aş fi venit mai repede, dar m-am gândit că poate nu vrei să mă vezi. Se opri o clipă. Cred că am simţit că îţi făcusem deja destul rău.

Ia te uită, se minună Miranda. Danny Delancey are conştiinţă!

— Cum ai aflat?

— Am văzut interviul dinaintea cursei. Avea la gât porcuşorul tău de aramă... vorbea despre tine... mi-am dat seama că totul era adevărat.

— Oh, bine, nu-ţi mai face griji, îi spuse Miranda. Oricum n-ar fi mers. Aşa cum ai remarcat tu atât de amabil. Încă vreo două săptămâni şi m-ar fi părăsit, plecând în urmărirea altei cuceriri.

— Unde e Chloe?

— La cursurile prenatale. Să înveţe cum să respire.

— Şi Florence?

— Îşi trăieşte visul de iubire al tinereţii! E încă în Scoţia împreună cu Tom. Miranda zâmbi, amintindu-şi de privirea şocată a poştaşului când se uitase la ultima carte poştală trimisă de Florence. În vizită la nişte prieteni vechi din timpul armatei.

— Ai fost la înmormântare în după-amiaza asta?

— Nu.

— De ce?

— Ghici. Miranda făcu o pauză. A venit azi-dimineaţă la salon să-şi aranjeze părul.

— Daisy Schofield? întrebă Danny.

— Cine alta? Şi în plus, a adus cu ea un fotograf de la revista *Hi!*, rosti Miranda cu o voce caracteristică revistei *Hi!*. Să o fotografieze pe logodnica îndurerată, cum se pregăteşte să-l conducă pe ultimul drum pe bărbatul vieţii ei.

— Nu pot să cred, zise cu o figură consternată Danny. Şi Fenn i-a aranjat părul?

— Nu. I-a spus că avem foarte multe programări şi a trimis-o să-şi încerce norocul la Nicky Clarke.

— Ţi-e foame? o întrebă Danny. Lasă-mă să te scot la cină.

Era vineri seara. Exact la ora asta, cu o săptămână în urmă, îşi aduse aminte Miranda, ieşiseră la o băutură de hai-să-fim-din-nou-prieteni. Şi nu ieşise totul chiar bine.

— Nu ştiu.

Părea cam fără sens. Nici nu-i era foame.

— Hei, încerc să-ţi cer iertare, spuse Danny şi-şi desfăcu mâinile, cu palmele în sus. Fă-mi pe plac, vrei? Mergem unde vrei tu.

— Oriunde? Ei bine, răspunse Miranda, dacă aşa se pune problema...

Podul care trecea pe deasupra autostrăzii M1 era plin cu flori pe ambele părţi, cu ambalajele din celofan foşnind în briza puternică. Lumânări pâlpâiau în borcane de sticlă printre florile multicolore. Oamenii veniţi să-l plângă pe cel dispărut mergeau de-a lungul podului, priveau tăcuţi în jos spre banda de rulare unde se întâmplase accidentul şi plângeau unul pe umărul altuia.

Miranda nu plânse. Îşi îndesă mâinile mai adânc în jacheta ei de lână şi privi, fără să vorbească, la spectacolul care se desfăşura în faţa ochilor ei. Cum se putea ca pierderea cuiva pe care îl cunoscuse de abia câteva zile să o afecteze atât de mult?

Strânse cu putere porcuşorul de aramă în buzunar. În timp ce-i simţea contururile atât de familiare, Danny veni în spatele ei. După ce stătuse discret deoparte câteva minute, acum puse o mână pe umărul Mirandei.

— Eşti bine?

— Sunt bine.

— Am o batistă dacă ai nevoie.

— Nu, clătină ea din cap. N-am de gând să mai plâng. Am făcut-o destul.

— Bine.

— Apropo, săptămâna trecută te-am minţit. Miranda se întoarse cu faţa la el, cu ochii ei negri scânteind. Când m-ai întrebat dacă m-am culcat cu el, eu am spus că da. Tăcu o clipă. Ei bine, nu era adevărat. Nu m-am culcat cu el.

Uşurat să audă asta, Danny o strânse puţin de umăr.

— Nu mai contează.

— Ba contează, răspunse Miranda. Aş fi vrut să mă culc cu el.

52

Vara s-a terminat şi toamna şi-a intrat energic în drepturi. În a doua săptămână din septembrie, furtunile măturau toată ţara, vânturile, cu forţa unor uragane, smulgeau frunzele copacilor şi, odată cu scăderea bruscă a temperaturii, toată lumea îşi scotea din dulapuri hainele groase.

Partea bună a condusului Mirandei spre serviciu în dimineţile reci, descoperi Fenn, era că nu mai trebuia să îndure s-o vadă stând turceşte într-unul din scaunele rotative din salon, cu câte un foehn în fiecare mână, dezgheţându-şi tălpile.

— Ooo, cineva are să fie dat afară, croncăni Miranda, privind peste rezervările din ziua respectivă şi înghiontind-o pe Bev. Ăsta nu-i scrisul tău? Ai programat-o pe Tabitha la nouă jumătate şi ai uitat să scrii „La domiciliu". Iar Fenn are deja pe cineva la nouă şi pe cineva la zece, aşa că nu...

— De fapt, o întrerupse Fenn, eu am scris. Şi nu va mai fi „La domiciliu". Îşi scoase geaca maro din piele. De acum încolo, Tabitha are să vină aici pentru programările ei.

Miranda se holbă la el.

— Fantastic, cum ai reuşit?

Fenn îşi ridică mânecile cămăşii, gata să se apuce de treabă.

— Deja exagera cu pipăiala. Când i-am zis să înceteze, mi-a oferit cinci mii de lire să mă culc cu ea. Fenn vorbea

pe un ton detaşat. Şi atunci i-am zis că asta a fost, mi-a ajuns. Fără vizite la domiciliu. De acum înainte ori vine aici la salon, ori îşi găseşte alt coafor.

— Uau. Miranda era impresionată. A fost o lovitură de maestru, zău aşa. Sigur, cred că ştii ce înseamnă asta, nu?

— Ce? întrebă temător Fenn.

— Asta o s-o facă pe Tabitha mai insistentă ca oricând. Mai bine am instala cât mai repede un buton de alarmă în camera pentru VIP-uri. Miranda imită rânjetul lasciv, de pisicuţă în călduri, al Tabithei. Acum o să fie de neoprit.

La nouă jumătate fix Tabitha Lester şi-a făcut intrarea hollywoodiană, într-o haină de blană lungă până la pământ, cu ochelari fumurii, un trening argintiu şi papuci roz Manolo Blahnik. Bev se zbârli imediat când văzu cine o însoţea pe Tabitha.

Zărindu-l pe Johnnie, Miranda se repezi la el să-l îmbrăţişeze.

— Am cea mai jenantă naşă din lume, îi zise el. Instructorul ei personal, manichiurista, iar acum stilistul, refuză să mai vină la domiciliu. E o călugăriţă cu tocuri de cinşpe centimetri.

— Iar tu eşti cel care plăteşte preţul, răspunse înţelegător Miranda.

— Trebuie să o transport de la o programare la cealaltă, dădu din cap Johnnie într-o încuviinţare sumbră. Păi e corect?

— Nu-i nimic, îi zise blând Miranda, avem noi acum grijă de Tabitha. Tu aşază-te cât mai comod, iar Bev o să-ţi aducă o ceaşcă de cafea.

Johnnie se uită la Bev, care răsfoia cu o figură de gheaţă caietul cu programări şi asculta fiecare cuvânt.

— Doar dacă îmi promite că nu o să scuipe în ea.

Bev, căreia de obicei îi făcea plăcere să stea de vorbă cu oamenii care aşteptau pe canapeaua violet de lângă recepţia ei, îşi jură că n-o să scoată o vorbă. Cine naiba se credea finul Tabithei Lester?

Să-i scuipe în cafea? Ha, să fie mulţumit că nu face altceva în ea.

O jumătate de oră, promisese Tabitha, nu avea să dureze mult un spălat şi un uscat. Johnnie se aşeză cât mai comod pe canapea, încercă să nu mai audă vocea naşei sale şi apropourile ei din conversaţia cu Fenn Lomax, şi privi înspre Bev Recepţionista, care se comporta ca şi cum nu ar fi fost nimeni pe canapea aşteptând.

Bine. Luă de pe măsuţă o revistă pentru femei şi privi în treacăt un articol intitulat: „Greşelile fatale pe care le face un bărbat în pat"

Doamne, Dumnezeule, detaliile în care se intra erau năucitoare, revistele pentru femei din zilele noastre erau de-a dreptul porno. Cât despre ce considerau că trebuie să facă un bărbat — ei bine, era de-a dreptul scandalos.

Ridicând brusc privirea din revistă, o surprinse pe Bev spionându-l. Ea se întoarse imediat, apucă receptorul şi întrebă:

— Da, alo? cu o voce piţigăiată, deşi nici nu sunase telefonul.

Johnnie zâmbi în sinea lui şi mai dădu o pagină. Ah, asta era mai captivant, îi plăceau chestionarele. Acesta, intitulat: „Obţii întotdeauna ce doreşti?" suna pe placul lui.

Dacă vezi un individ care îţi place:

a) Îl inviţi în oraş?

b) Îţi pui secretara să aranjeze întâlnirea?
c) Zâmbeşti întruna şi speri ca el să priceapă?
d) Începi cu el o discuţie despre vreme, apoi brusc spui: „Ups, tocmai mi-am adus aminte că nu port chiloţei"?

Oricare dintre cele de mai sus ar merge foarte bine, se gândi Johnnie. Dar, din păcate, nici una dintre ele nu i se întâmplase vreodată. Ei bine, poate că varianta cu zâmbitul a existat în trecut, dar de cele mai multe ori zâmbetul era urmat de: „Eşti prietenul lui Miles Harper, nu-i aşa? Dacă m-ai putea prezenta, ar fi grozav!"

De această dată Johnnie era cel prins. Fără să-şi dea seama, rămăsese cu ochii la Bev. Când ea ridică privirea şi ochii li se întâlniră, un fior electrizant îl străbătu pe Johnnie.

Johnnie tuşi zgomotos să-şi mascheze emoţia, şi dădu în grabă altă pagină din revistă şi se holbă la o reclamă Tampax.

Oh, da, foarte curajos, un comportament foarte macho din partea unui adult. Haide, Tabitha, *haide*, oare cât îi trebuie unei foste starlete ahtiate după sex să-şi usuce părul?

Tabitha termină în cele din urmă. Fenn o conduse spre biroul de la recepţie şi ea luă o poză încântată de sine.

— Dragule, spune-mi cum arăt.

— Ca un travestit bătrân, zise Johnnie.

Pentru că era finul ei iubit, Johnnie era singurul om de pe lume căruia îi era permis să o tachineze. Rânjind, o ajută pe Tabitha să-şi îmbrace haina de blană. Şi în timp ce făcea acest lucru, observă că, din nou, Bev îl privea discret din spatele biroului ei.

— Ba nu-i aşa, arăt încântător, ţipă Tabitha. Nu-i aşa, dragă? zise ea, întorcându-se bosumflată înspre Bev.

— Sigur că da. Ignoraţi-l, rosti suav Bev. Ca toată lumea de altfel! murmură ea ca pentru sine.

Telefonul sună exact când Tabitha şi Johnnie se pregăteau să plece, dându-i lui Bev ocazia să pară extrem de ocupată şi să se prefacă neatentă la plecarea lor.

— Vrei să-ţi spun ceva nostim? întrebă Miranda la sfârşit, când Bev închise. De fiecare dată când mă uitam la voi, ori tu îl priveai discret pe Johnnie, ori el te privea discret pe tine.

— Ei, nu fi caraghioasă.

— Nu sunt! Nici unul dintre voi nu scotea o vorbă, dar era *ceva* ce plutea în aer.

— Ceva, repetă Bev neîncrezătoare.

— Ştii tu, zise Miranda, cu mişcări ciudate din mână. Acel ceva pe care nu-l poţi descrie.

Mişcă repede din degete, care semănară cu nişte viermişori.

— *Tu* cu siguranţă nu-l poţi descrie. Oricum, vorbeşti numai tâmpenii, ca întotdeauna, spuse Bev.

Simţind o nevoie disperată de siguranţa pe care i-o dădeau cosmeticele, Bev căută sub birou după rujul de buze. Îl ţinea mereu la îndemână; era un ruj Chanel roşu strălucitor, în nuanţa cutiilor poştale. Pentru că se dădea cu el de cel puţin zece ori pe zi — mai mult chiar, în momentele de stres —, era şi mijlocul ei de calmare. O privire scurtă în oglinda din spatele ei şi o aplicare, două erau de ajuns pentru ca Bev să-şi recapete încrederea în sine şi calmul interior.

— Prostii spui tu? întrebă veselă Miranda. Ei bine, nu te uita acum, dar cred că se întoarce.

Când uşa de la salon se deschise într-un mod hotărât, mâna lui Bev tresări şi rujul ei roşu intens trasă o linie de la

gură până în colţul nării drepte. Îngrozită, îşi acoperi faţa cu mâinile şi se ascunse sub masă.

Nu era nici un şerveţel acolo.

Nimic cu care să se şteargă, în afară de covor.

— Hei! zise Johnnie, lângă biroul ei. N-are nici un rost, ştiu că te-ai ascuns acolo.

Covorul arăta tentant, dar era cenuşiu-deschis, iar Fenn ar fi omorât-o.

Nu avea ce altceva să mai facă. Ghemuindu-se pe călcâie, încovrigată ca un melc, Bev se aplecă înainte şi îşi şterse rujul pe tivul fustei. Era o fustă albă Nicole Farhi şi economisise *luni de zile* să o poată cumpăra.

— Hei, hei?

În cele din urmă, mişcându-se încet, se ridică de jos. Johnnie era aplecat peste birou, urmărind-o plin de interes.

— Ce? se răsti ea sfidător, urându-l acum mai mult ca oricând, pentru că îi distrusese cea mai bună fustă.

Şi deşi reuşise să-şi şteargă cea mai mare parte din ruj, tot mai ţinea palma la gură, pe partea dreaptă a feţei, de parcă avea o durere de dinţi.

— Bine, uite care este treaba. Cred că mă placi. Johnnie îşi încleştă mâinile ca să nu mai tremure. Şi doar Dumnezeu ştie de ce, dar şi eu te plac pe tine. Ce părere ai de asta?

Bev se holbă la el. Ce obrăznicie, adevărată *impertinenţă*!

— Ce părere am de ce?

— Ei, haide acum, nu mă chinui. Ştiu că nu mă prea pricep la astfel de lucruri, recunoscu Johnnie, dar sunt foarte emoţionat. Şi tu ai fi speriată dacă ai fi în locul meu.

Respiră adânc, respiră adânc.

— Bine. Mai încearcă o dată, răspunse Bev.

Johnnie încuviinţă din cap şi îşi drese glasul.

— Bun. Mi-ar face mare plăcere dacă ai vrea să ieşim împreună. Poate chiar duminica asta, dacă n-ai nimic de făcut. E mai bine aşa?

Era mai bine, dar lui Bev încă nu-i trecuseră năbădăile.

— Cred că sunt ocupată atunci.

Johnnie pocni din degete.

— Miranda, ce face fata asta duminica?

Miranda, care trăgea cu urechea curioasă în spatele lor, prefăcându-se că împăturește prosoape care deja fuseseră împăturite, se opri din ceea ce făcea şi se prefăcu foarte surprinsă.

— Nimic. Mă rog, în afară de faptul că îşi aranjează cosmeticele în ordine alfabetică.

Îţi mulţumesc mult, zise în sinea ei Bev. Era ultima dată când îi mai spunea ceva Mirandei. Şi, la urma urmei, de ce li se părea tuturor ceva caraghios? Oamenii îşi aranjau colecţia de CD-uri în ordine alfabetică, nu? Şi de ce nu ar fi putut face şi ea acelaşi lucru cu fardurile?

— Atunci rămâne pe duminică, spuse Johnnie. Scoţând un pix din buzunarul interior al hainei, luă o carte de vizită pentru programări dintr-un teanc de pe birou. Ar fi mai bine să-mi spui de unde să te iau.

Ei haide, ce naiba. Chiar nu avea altceva important de făcut. Încă ţinându-şi palma pe obraz, Bev îi dădu fără tragere de inimă adresa, printre degetele răsfirate.

— Bine. Johnnie închise pixul într-o manieră de mare afacerist. Bine, uite, Tabitha mă aşteaptă în maşină. Atunci rămâne duminică. La şase.

— La şase.

El ridică din sprâncene.

— Crezi că te poţi descurca?

— Oh, cred că da, răspunse ironic Bev. Abia aştept.

— O.K., pa.

— Stai, ţipă ea când el se îndreptă către uşă. Nu mi-ai spus unde mergem! Nu ştiu cu ce să mă îmbrac — cu ceva elegant sau obişnuit?

Johnnie se gândi puţin, apoi ridică din umeri.

— Obişnuit.

— Bine.

În mintea lui Bev apăru conţinutul şifonierului ei. Obişnuit era în regulă, avea chestii obişnuite... asta şi asta... pantalonii de lână caramel, asortaţi cu bluza ei crem de mătase, pulovărul maro de caşmir, un singur şirag de perle, botine maro-închis, fard de pleoape Estée Lauder de culoarea scorţişoarei, ruj Lancôme în nuanţa dudelor coapte...

— Oh, şi nu-ţi face griji pentru micul dejun, adăugă Johnnie peste umăr pe când pleca. Oprim să ne luăm ceva pe drum.

53

— Faci cel mai bun piure de cartofi din lume, spuse Miranda. Lumânărelele pâlpâiau romantic în mijlocul mesei, făcând să-i scânteieze ochii. Vrei să te măriţi cu mine?

— Spală tu vasele şi mă mai gândesc, răspunse Chloe. O privi pe Miranda, cum se servea entuziasmată din vasul cu piure, cu foarte mult piper şi foarte mult unt, şi-şi punea o a treia porţie îndesată în farfurie. De fapt, voiam să-ţi cer o favoare.

— Nu-mi spune, îşi ridică Miranda mâna liberă. Lasă-mă să ghicesc. Fenn nu mai poate să-ţi taie părul ca să fie în siguranţă şi vrei să fac eu asta de-acum înainte.

— Ăăă, nu.

Din cealaltă parte a mesei, Florence interveni şi ea:

— Cu fiul meu nu poţi să lucrezi sub nici o formă şi ai vrea ca Miranda să intre mâine-dimineaţă în magazinul lui şi să-i tragă o săgeată otrăvită direct în gât.

— Nici asta nu vreau.

— Stai puţin că m-am prins, ţipă Miranda ascuţit, pe un ton triumfător. Vrei să-l întreb eu pe Danny dacă ar face un documentar cu camera ascunsă despre tine şi copilul tău! Vrei ca el să te filmeze cum naşti, ca să te vedem cu toţii cum stai cu picioarele în sus, gâfâind ca un animal, ţipând de

mama focului şi arătându-ţi fundul gol în faţa a milioane de oameni.

Florence râse aşa de tare, încât era să se înece cu o bucată de carne de vacă. Miranda se aplecă peste masă şi o bătu pe spate.

— Ei bine, te apropii, spuse Chloe zâmbindu-le.

Florence începu din nou să tuşească.

— Nu, serios, zise îngrozită Miranda. Nu poţi să vrei să fii filmată. Nu..., îşi flutură mâinile, cu repulsie, în dreptul bazinului. Oh, cu siguranţă nu!

— Normal că nu-mi doresc să fiu filmată. Chloe îşi aşeză pe masă cuţitul şi furculiţa. Dar aş dori ca tu să fii acolo cu mine.

— Să fiu unde?

— La spital. În timp ce execut tot gâfâitul şi ţipetele alea. Chloe privi plină de speranţă către Miranda. Trebuie să am un partener care să mă ajute la naştere. Mă tot întreabă de la spital dacă mi-am găsit unul până acum. Şi... ei bine, dacă vrei, chiar mi-ar plăcea să fii tu.

Miranda se holbă la ea năucită.

Cu tot sângele ăla.

Şi tot felul de *chestii* împrăştiindu-se peste tot.

În agonie, ţipând de durere.

Cu mirosul ăla scârbos de dezinfectant pe care îl au toate spitalele.

Să vezi ăcele şi, oh, Doamne, *forcepsul*...

Şi cu toată acea probabilitate foarte mare să leşini în acele momente înfiorătoare şi să te prăbuşeşti la pământ, să răstorni toate cărucioarele cu instrumente sterile şi mai mult ca sigur să-ţi spargi capul.

— Sigur că da. Chiar mi-ar plăcea să fiu partenerul tău la naştere, spuse Miranda.

— Chiar vrei? Zău? Aplecându-se spre ea, Chloe o strânse de mână încântată. Oh, mulţumesc! Mă bucur *atât* de mult.

— Şi eu, minţi Miranda.

Emoţionată şi flatată, poate. Gata să leşine, cu siguranţă. Dar bucuroasă de acest lucru? Nu prea.

În fine.

Florence ridică o sprânceană întrebătoare de îndată ce Chloe dispăru în bucătărie ca să aducă tarta cu mure.

— Mincinoaso.

— Dacă ea vrea să fiu acolo, o să fiu, îi şopti Miranda. Poate că n-o să fie aşa de rău până la urmă.

— Dar dacă are să fie *mai rău*? murmură Florence cu o încântare răutăcioasă.

Miranda ridică din umeri. Trebuia să fie curajoasă, nu putea să cedeze.

În fond, atunci când cineva îţi face onoarea să te întrebe dacă vrei să-i fii partener la naştere, cum ai putea să-l refuzi?

În ziua următoare, după ce a ieşit de la serviciu, Miranda stătea la fereastra unei cafenele de pe Montpelier Street, când îl zări pe Danny mergând pe trotuar înspre ea. Fără să se gândească prea mult, bătu în geam.

Când el intră în cafenea, Miranda îi admiră costumul închis la culoare şi cămaşa în nuanţa levănţicii.

— Uită-te la tine, eşti gătit din cap până-n picioare.

— Întâlnire de afaceri. Am fost reţinut toată după-amiaza la birourile din Rutland Gate. Tocmai am terminat acum cinci minute. Trăgându-şi un scaun, Danny comandă o cafea de la chelneriţa cea drăguţă, apoi se uită la ceas. Dar tu

ce faci aici? Credeam că te duce Fenn acasă de la serviciu zilele astea.

Miranda ridică din umeri.

— N-avea rost să mă mai duc acasă. Mă întâlnesc cu Chloe la spitalul Chelsea and Westminster peste o jumătate de oră. Participăm la un tur de cunoaştere a aripii maternităţii.

Danny se lăsă pe spate în scaun.

— Bine, înţeleg că pentru Chloe e folositor, dar tu de ce trebuie să mergi?

— Pentru că sunt partenerul ei de naştere, răspunse cu mândrie Miranda.

Ar fi trebuit să ştie că nu-l poate prosti pe Danny, nici măcar pentru o clipă.

— Vai, Doamne. Părea amuzat. Şi nici nu te poţi gândi la ceva mai rău de-atât.

Hotărârea Mirandei — să fie curajoasă şi optimistă şi să mintă vitejeşte cu jumătate de gură — dispăru instantaneu.

— Ei bine, *tu* poţi? întrebă ea indignată.

Danny izbucni în râs.

— Există o grămadă de lucruri mai rele decât asta, şi o ştii şi tu. Cafeaua lui espresso sosi, iar el începu să-şi pună o mulţime de zahăr în ceşcuţa de metal. Haide, naşterea este un lucru miraculos. Este cea mai emoţionantă experienţă din lume.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti aşa. Miranda se uită urât la el. Nu pe tine te-a rugat Chloe să fii acolo, nu?

— Dar dacă m-ar fi rugat pe mine, aş fi făcut-o, răspunse Danny, în mod surprinzător. Fără să stau pe gânduri. Îşi ridică mâna înainte ca Miranda să mai poată spune ceva. Şi nu, nici nu te gândi la asta. Chloe te vrea pe *tine* să-i fii partener la naştere, nu pe mine.

Miranda oftă şi îşi desenă cu arătătorul iniţialele în spuma ceştii cu cappuccino.

— Nu că n-aş vrea să-i fiu alături lui Chloe. Pur şi simplu mi-e frică să nu leşin, să nu mi se facă rău sau altceva. N-aş vrea să-i stric bucuria zilei.

Danny zâmbi şi clătină din cap.

— N-are să ţi se întâmple nimic. Când o să înceapă totul, nici măcar n-o să te mai gândeşti că ai să leşini. Zău, o asigură el cu o voce plină de încredere. Ai să te descurci de minune.

Spre surprinderea ei, Miranda *se simţi* îmbărbătată. Nu pe deplin. Doar puţin. Danny o încuraja precum un antrenor de box. Oh, da, acum putea face asta, putea, chiar putea...

— Vei fi o mătuşă onorifică, îi spuse rânjind Danny. Mătuşica Miranda.

— Mătuşa Miranda cea Nebună, răspunse ea strâmbându-se.

— Nu-ţi face nici o grijă! Mătuşile nebune sunt singurul fel de mătuşi pe care să ţi-l doreşti. Mult mai haioase decât cele cu judecată.

— Tu ai avut una? întrebă Miranda, interesată.

— Când eram mic? Normal. Mătuşa Pearl cea Nebună. Mă lua cu ea la vânătoare de pisici.

— În care...

— ...găseam o pisică şi o urmăream. Oriunde se ducea. Prin copaci, de-a lungul zidurilor, prin grădini...

— Şi prin uşiţe de pisici, zise Miranda.

— Mătuşa Pearl era mare cât un tanc. N-ar fi încăput printr-o uşiţă de pisici. Danny zâmbea, se vedea limpede că avea amintiri plăcute cu excentrica lui rudă, mare cât un tanc. Oh, dar era grozavă. Obişnuia să se deghizeze în pirat. Vecinii o credeau ţicnită.

Ciudata, scandaloasa şi, fără doar şi poate, deloc banala mătuşă Pearl îi aducea aminte Mirandei de cineva cunoscut. Aha, se gândi ea, *de aceea* se înţelege el aşa de bine cu Florence.

— O.K., o s-o fac. Când copilul lui Chloe mai creşte puţin, o să-l iau în expediţii de acest fel şi o să rămân înţepenită cu fundul în uşiţe de pisici... Miranda începea să se simtă bine. Şi o să mergem împreună la circ, şi la teatru pentru copii, oh, şi la patinoar... şi o să-i citesc toate poveştile care îmi plăceau mie când eram mică.

— Şi ce poveşti îţi plăceau ţie când erai mică?

— Doamne, erau multe. *Pădurea vrăjită*, îşi aminti Miranda. Toate cărţile Laurei Ingalls Wilder. Şi *Flambards*, când am mai crescut puţin. Oh, da, şi favorita mea se intitula *Urme pe zăpadă.*

— De asta nu am auzit niciodată, se încruntă Danny.

— Bunica mi-a dăruit-o când am împlinit şase ani. Era un exemplar pe care îl avea de când *ea* era de vârsta mea, aşa că trebuie să fi fost străvechi. Dar am tot citit cartea aia. Revăzând în minte coperta demodată şi cotorul lipit cu scotch, Miranda rosti visătoare: *Urme pe zăpadă,* de Racey Helps. S-a făcut bucăţi-bucăţele până la urmă, desigur. Îmi amintesc că am plâns când mama a hotărât să o aruncăm.

Ceştile erau goale. Danny zâmbea la amintirile ei din copilărie. Miranda îi zâmbi şi ea; era minunat, ar fi fost în stare să stea acolo până seara târziu amintindu-şi de copilă...

— Iisuse, cât e *ceasul*?

El se uită la ceas.

— Şapte fără douăzeci.

— Trebuie să fiu la spital la şapte!

Danny se ridică.

— Am maşina chiar aici aproape. Te duc eu.

— Tipic, spuse Miranda pe un ton sec, în timp ce goneau pe străzile prăfuite înspre Chelsea and Westminster. Sunt aşa preocupată să-ţi explic ce mătuşă grozavă o să fiu, încât întârzii chiar la primul curs prenatal.

— O să ajungem la timp.

— N-o să mai am timp să fac nici insignele.

Danny trecu pe galben la un semafor.

— Ce insigne?

— După cum a spus Chloe, toate celelalte femei au să vină împreună cu soţii lor, îi explică Miranda. Iar eu aveam de gând să confecţionez două insigne pe care să scrie *Nu suntem lesbiene.*

— Dacă urmează să devii mătuşa Miranda cea Nebună, nu ar trebui să-ţi pese de ce cred alţi oameni, zise Danny, ridicând din sprâncenele-i negre. Scopul tău în viaţă e să-i faci să te bârfească pe la spate.

Crede el că sunt ruşinoasă şi am mintea îngustă? Îşi bate joc de mine, se întrebă Miranda, sau vrea să spună ceva?

Bine.

— Aşa-i cum spui tu, replică ea inteligent, însă o fată nu trebuie să-şi facă alegerile în grabă. Şi dacă locul cu pricina este înţesat cu doctori arătoşi? Nu vreau să-i îndepărtez.

Întorcându-se de la muncă sâmbătă seară, Miranda deschise uşa de la intrare şi lovi cu piciorul un pacheţel care alunecă pe parchetul lucios. Aplecându-se să-l recupereze, constată că pachetul purta numai numele ei, nu şi adresa.

Nici Florence, nici Chloe nu erau acasă. Miranda îşi dădu jos geaca în bucătărie şi puse ceainicul la fiert. Apoi, foarte curioasă, începu să desfacă ambalajul.

Când termină în sfârşit de rupt şi ultimul strat de hârtie, i se puse un nod în gât.

Avea din nou şase ani.

Urme pe zăpadă de Racey Helps.

Era coperta pe care o ţinea atât de bine minte, cu Millicent şi Littlemouse şi Nubby Tope dându-se pe un derdeluş cu un coş plin ochi cu beţe.

Era *exact* aceeaşi copertă, cu acelaşi verde decolorat şi bej. Doar că de această dată cotorul era intact şi nu mai era lipit cu scotch.

Deschizând-o cu mâini tremurătoare, Miranda văzu data de pe coperta interioară, 1946. Apoi citi bileţelul pe care Danny îl băgase între primele pagini. Pe el scria:

Asta e cartea? Sper că da. Să o citeşti cu plăcere. D.

Miranda clipi din ochi emoţionată. Ce lucru minunat, *atât de* minunat făcuse pentru ea. Cum de reuşise el să facă rost de un exemplar dintr-o carte care probabil nici nu se mai tipărise în ultimii cincizeci de ani, nu putea să înţeleagă.

Râzând prosteşte în sinea ei, Miranda îşi turnă o ceaşcă de ceai şi duse cartea în living. Se gândise destul de mult la Danny în ultimele câteva zile. Fusese minunat să se întâlnească iar cu el. Nu se mai certaseră — ei bine, doar puţin. Danny nu pomenise nimic de Miles, şi nici ea nu scosese o vorbă despre blonda şic a lui Danny. Se simţiseră bine unul în compania celuilalt, în largul lor, într-un mod pe care ea nu şi l-ar fi imaginat înainte.

Uluitor, se gândi Miranda.

Uluitor, dar plăcut.

Ridică receptorul şi formă numărul lui Danny. El răspunse abia după al patrulea ţârâit.

Miranda zâmbi din nou. Era plăcut chiar şi doar să-i audă vocea.

— Cum? întrebă ea. Cum? Cum? Cum?

— Te-am impresionat?

— M-ai impresionat de-a binelea. Dar trebuie să-mi spui cum ai reuşit.

— N-a fost mare lucru, spuse cu modestie Danny. Doar am întrebat la fiecare anticariat din ţară. Aşa am găsit-o pe asta, în cele din urmă, pe o străduţă lăturalnică din Newcastle...

— Nu te cred! zise Miranda cu răsuflarea tăiată.

Danny izbucni în râs.

— Nu, bineînţeles că nu am făcut asta, răspunse el cu o voce plină de afecţiune. Vezi? Încă te mai pot păcăli.

— Oh, ha, ha, râse Miranda roşind, şi bucurându-se că el nu o putea vedea.

— Dacă vrei cu adevărat să ştii, există un magazin pe Charing Cross Road specializat în găsirea cărţilor care nu se mai tipăresc.

— Ei, a fost un gest foarte drăguţ din partea ta, spuse Miranda.

— A fost plăcerea mea. Ai să i-o poţi citi odraslei lui Chloe când are să mai crească. Cum a fost cursul prenatal, apropo?

— Ei, ştii şi tu. N-a fost rău. Cu siguranţă au crezut că suntem lesbiene. Vreau să-ţi mulţumesc cum se cuvine pentru carte, spuse ea brusc, pe negândite. Ce-ar fi să vii pe aici pentru prânz mâine? Gătesc eu.

Danny şovăi puţin. Apoi zise:

— Mi-ar fi făcut plăcere, dar trebuie să plec la Berlin mâine-dimineaţă.

Miranda ştia că nu gătea într-un mod excepţional, dar chiar *aşa de proastă* să fi fost mâncarea făcută de ea?

— Când te întorci?

— Nu sunt sigur. Poate peste două săptămâni. Nu ştiu exact, două sau trei.

Oh, Doamne. Auzise o schimbare în vocea lui. Dacă asta nu însemna un pas înapoi din partea lui, atunci chiar nu ştia ce era.

Miranda înţelese brusc şi simţi că îi îngheaţă sângele în vine. Danny era cât de poate de bine. Avea deja o prietenă cu care se înţelegea perfect. Iar acum uite-o *pe ea*, încercând să-şi facă loc cu forţa... Fusese doar cumsecade cu mine, atâta tot, îşi spuse repede Miranda. Ultimul lucru de care are acum nevoie e să încep să fiu o pacoste pe capul lui, să stau grămadă pe el ca un căţeluş disperat, fără stăpân.

— Oh, grozav! Două sau trei săptămâni în Berlin? E *fantastic*! Miranda se străduia să pară degajată şi *deloc* afectată. O să te distrezi grozav! Ei bine, mai bine te-ai pregăti acum, eu doar am sunat să-ţi mulţumesc pentru carte. Să ai o călătorie plăcută, bine? Pa-pa.

Acel *pa-pa* sună îngrozitor, ca un ţipăt ascuţit al lui Joyce Grenfell[1].

Moartă de ruşine, Miranda închise telefonul şi se privi în oglinda aurită de deasupra şemineului.

Oh, *bravo*, Miranda. Ce teatru ai jucat, nu-i aşa?

Cred că ţi-ai dat seama, nu, că ai părut de-a dreptul nebună?

Dumnezeu ştie ce crede acum Danny despre tine.

---

[1] Joyce Irene Grenfell (1910–1979), actriţă de film şi televiziune, scenaristă şi cântăreaţă britanică.

54

Trebuie să fiu nebună, îşi spunea Bev trei zile mai târziu. Complet ţăcănită. Sărită cu totul de pe fix.

— O notă, până la zece, zise vesel Johnnie. La cât crezi că am ajuns?

— Oh, grozav. Cel puţin şaisprezece. Uite-ne, gonind pe autostrada M4 duminică dimineaţa la şapte, şi tu nici măcar nu vrei să-mi spui unde mergem. Bev ridică a disperare mâinile ei frumos îngrijite. Vreau să spun, de ce trebuie să fie totul secret? Urmează să luăm prânzul la un fantastic hotel de la ţară? Mergem în vizită la nişte prieteni de-ai tăi? Sunt invitată să-ţi cunosc părinţii? Pentru că dacă e aşa, chiar aş vrea să ştiu dinainte.

Nici nu termină bine de rostit acele ultime cuvinte, că Bev le şi regretă. Râzând în sinea lui, Johnnie urmări indicatorul şi intră pe banda care ducea către staţia de benzină Membury. Îşi parcă Mecedesul alb, murdar, chiar în faţa intrării, opri motorul şi o bătu pe mână pe Bev.

— Este prima oră din prima noastră întâlnire. Putem să ne plăcem grozav de mult, dar încă nu ne cunoaştem grozav de bine. Până să te invit acasă la părinţii mei, ce-ar fi să vedem cum ne descurcăm cu micul dejun? Pentru că, te avertizez de pe acum, dacă mănânci cu gura deschisă şi sorbi din ceai, am să te părăsesc imediat. *Sau*, continuă el calm, ridicând o

mână când Bev scoase un ţipăt de protest, dacă mă vezi cum şterg ketchupul din farfurie cu o bucăţică de pâine prăjită, ai putea să mă părăseşti tu.

Restaurantul, la acea oră, era complet gol. Bev, cu buzele strânse de supărare şi cu braţele încrucişate, stătea rezemată de tejghea şi-l asculta pe Johnny cum râdea şi glumea cu femeia între două vârste care servea. Se întreba ce făcuse oare să merite o asemenea pedeapsă.

— Pentru mine doar cafea neagră.

— Prostii. Johnnie o îndemna pe femeie să-i umple farfuria cu cartofi prăjiţi, şuncă, ciuperci, cârnaţi — *bleah* — şi fasole. Trebuie să fii în formă. Urmează o zi grea, rânji el spre figura tristă a fetei. Hei, nu-ţi face griji! Ţi-am promis că-ţi cumpăr micul dejun, nu? Fac eu cinste.

Lui Bev îi ghiorăia stomacul atât de tare, cu un zgomot ca de vulcan în erupţie, că până şi femeia auzi.

— Porţie dublă şi pentru tine, iubito?

— Da, vă rog, răspunse Johnnie.

— Dar fără cârnaţi, ţipă Bev.

Noroc că Mercedesul era deja foarte murdar, altfel ar fi fost prea mult de îndurat.

Inima lui Bev ajunsese deja în botinele ei bine lustruite în timp ce se hurducăiau prin noroiul drumului forestier. Autostrada rămăsese acum departe în urmă. Acesta era Devonul, aşa cum îl cunoşteau cu adevărat doar vacile. Doar că, desigur, nici o vacă respectabilă nu ar fi pătruns nici moartă în acea pădure întunecoasă, părăsită de Dumnezeu, pentru că vacile au mai multă minte de-atât. Poţi găsi vaci doar în câmpuri, cu copitele cufundate în iarba presărată

cu pintenul-cocoşului şi margarete... cum oare se numesc câmpurile alea? Ah, da, pajişti, ce cuvânt drăguţ.

Nu era nimic verde şi plăcut pe acolo, se gândi nefericită Bev. Nici urmă de pajişte.

Doar milioane de copaci, reci şi umezi şi întunecaţi şi de pe care picură ploaia, o cărare îngustă, plină de pietre, băltoace de mărimea unor lacuri şi kilometri de noroi.

În cele din urmă, poteca ajunse într-un luminiş din pădure. Amorţită practic de drumul până aici, Bev privi curioasă către vehiculele ca de armată aliniate lângă un cort kaki uriaş. Oameni în uniforme de camuflaj ieşeau din cort cu arme în mâini. Alţii aveau alte ocupaţii, se mânjeau cu noroi pe faţă, îşi verificau armele, îşi aranjau plase de camuflaj pe cap sau studiau hărţi.

— Ei bine? întrebă Johnnie. Ce părere ai?

Părea de-a dreptul *încântat*. Bev, care nu putea să-i spună ce gândea în acel moment, îl întrebă:

— Eşti în trupele SAS[1], asta încerci să-mi spui?

El râse zgomotos.

— E paintball. N-ai mai făcut asta niciodată?

— În mod paradoxal, nu, răspunse Bev, uimită de tupeul lui. Şi n-am de gând nici acum să o fac.

— Haide, e distractiv!

— Ba nu este. Cum poate fi distractiv?

— Dar am bătut atâta drum!

— Ia aminte, Johnnie. Îţi mai spun încă o dată, NU.

El avea prieteni aici. Oamenii care recunoscuseră maşina îi făceau cu mâna. Bev îi ignoră.

— Te rog, stărui Johnnie. O să-ţi placă.

[1] *Special Air Service*, trupe de comando din armata britanică folosite în special împotriva grupărilor teroriste.

— Ba nu.

El clătină din cap.

— Miranda mi-a spus că-ţi plac provocările.

— Te-a minţit, răspunse Bev, adânc jignită. *Nu* îmi plac. Niciodată în viaţa mea nu mi-au plăcut.

— Sunt foarte dezamăgit.

— Ha, *tu* te crezi dezamăgit! M-am trezit la patru azi-dimineaţă să fac o baie, să-mi aranjez părul şi să mă fardez...

Un fluierat asurzitor răsună în poiană, făcând-o pe Bev să tresară. Mai mulţi oameni ieşiră din cort, alergară la prima maşină de teren şi săriră — ca nişte hamsteri pe arcuri — în spatele ei.

În momentul următor, omul cu fluierul apăru lângă portiera stângă a maşinii lui Johnnie. Un sergent-major de doi metri, cu un aspect înfiorător, se uită ucigător la Bev, apoi uşa se deschise brusc.

— Nu-mi spune, rânji el dispreţuitor, o virgină.

— E prima oară pentru ea, încuviinţă Johnnie.

— Nu fi prea sigur de asta, răspunse Bev, pentru că nici nu mă mişc de aici.

Se trase înapoi, ghemuindu-se în scaunul din piele în timp ce bărbatul băgă capul înăuntru. Fără nici un avertisment, smulse cheile din contact cu o dexteritate teribilă. În timp ce Bev ţipa îngrozită, el trase de elasticul din talie de la pantalonii lui de camuflaj şi — cu un clinchet vesel — cheile dispărură.

Ea clipi repede. Uau, ce muşchi abdominali!

— Nu poţi face asta!

— Pot să fac tot ce vreau. Îngrozitorul sergent-major îi zâmbi fioros. Eu sunt şeful aici. Iar acum, din moment ce

n-ai cum să mai pleci, poate că vrei să te duci în cort şi să te schimbi şi tu.

Bev îi aruncă o privire încăpăţânată.

— Sau poate preferi să te car eu?

Privirea ei se îndreptă către Johnnie.

— N-am să uit niciodată că mi-ai făcut aşa ceva. Eşti conştient de asta, nu?

— Îmi pare rău, ridică el din umeri. Miranda e de vină. Mi-a spus că o să-ţi placă la nebunie.

— Şi n-am de gând să mai vorbesc cu afurisita aia de Miranda cât trăiesc.

Ăsta e un coşmar, se gândea Bev, zdruncinată în spatele maşinii de teren, pe când se afundau din ce în ce mai mult în pădure. Să se schimbe într-o uniformă militară în spatele unei despărţituri dintr-un cort comun fusese doar începutul. Nu exista nici o oglindă acolo. Murdăria pe care toţi şi-o întindeau pe faţă nu era machiaj, era noroi adevărat, scos din băltoace adevărate. Mai mult, căştile de protecţie nu erau deloc şic, ghetele erau prea mari, iar când a încercat să se urce în spatele maşinii de teren, a alunecat şi a căzut pe spate într-o mare de noroi.

De ce toţi ceilalţi păreau grozav de veseli, Bev nu putea înţelege. Era ciudat — chiar păreau să se distreze de minune, pălăvrăgind tare unul cu altul, trecând în revistă toate bârfele şi vorbind plini de entuziasm despre ce aveau să facă.

— Eşti nouă, nu-i aşa?

Surprinsă, Bev realiză că fata din stânga ei îi vorbea.

— Cam aşa.

— Are să-ţi placă foarte mult.

— De fapt, recunoscu Bev, nu prea cred. Toate astea... — arătă în jurul maşinii — chiar nu mă reprezintă deloc.

— Aşa e, nici pe mine, exclamă fata, care sigur nu înţelesese ce voia ea să spună. Nu-i grozav?

Dar ce era mai rău abia urma. Când în sfârşit camioneta opri şi toţi săriră jos, organizatorul întinse instrucţiunile către doi indivizi corpolenţi şi anunţă:

— În regulă, ei sunt şefii voştri. Acum aliniaţi-vă şi treceţi într-o parte, pe măsură ce sunteţi aleşi.

Bev se înfioră. Anii de suferinţă înăbuşită îi reveniră în minte când îşi aminti orele de sport din timpul şcolii, când era aleasă pentru diverse echipe — sau mai degrabă, când stătea în picioare ca o momâie, pe când toţi ceilalţi erau aleşi înaintea ei.

Iar acum, după zece ani, se întâmpla din nou. Oh, nu, asta era prea de tot.

— Tu! strigă liderul echipei roşii.

Şi, până când cineva nu o împinse, ea nu-şi dădu seama că bărbatul arăta spre ea. Motivul pentru care nu fusese atentă era că ochii îi înotau în lacrimi, dar acum nu mai avea de ce să plângă pentru că — mulţumesc, Doamne, *mulţumesc* — nu fusese aleasă ultima dintre toţi. Nu mai era găgăuţa, lăsată la urmă. Fusese aleasă chiar înaintea unor bărbaţi.

— Tu! strigă liderul echipei galbene înspre Johnnie.

El rânji către Bev şi păşi în cealaltă parte.

Perfect, se gândi Bev, şi adrenalina începu să-i zvâcnească prin venele îngheţate. Acum pot să te omor.

— Aoleu! Ajutaţi-mă — vin de pe deal!

Auzind vocea, Bev ţâşni printre copaci într-acolo. Se aruncă pe burtă când doi membri din echipa adversă trecură în

fugă pe lângă ea, urmărind pe altcineva. O frunză udă de ferigă o gâdilă pe Bev pe la nas. Aşteptă până ce drumul deveni liber, apoi merse, ba alunecând, ba fugind, în josul râului, acolo unde Stuart — un coechipier roşu — îşi căuta disperat pistolul prin apă.

— Mi-a scăpat, şuieră el, şi Bev plonjă în apa rece ca gheaţa, mişcând din picioare până când simţi ceva metalic.

— Eşti fantastică, exclamă Stuart, reîncărcându-şi arma recăpătată cu bile de vopsea dintr-o cartuşieră prinsă în jurul mijlocului.

— Jos! strigă Bev şi se aruncă pe malul noroios când auzi un foşnet venind dinspre tufişuri şi o fulgerare galbenă anunţă prezenţa inamicului.

Pleosc, o bilă cu vopsea se sparse de o piatră, trecând la două degete de urechea ei stângă.

În momentul următor, Stuart se răsuci şi trase şi el.

— Ticălosule! zbieră un inamic când pieptul i se umplu cu vopsea roşie.

— Repede, uite altul!

Rostogolindu-se pe spate, Bev îndepărtă melcul care i se lipise pe mânecă şi căută să-şi reîncarce arma.

— Se îndreaptă spre pod, şopti Stuart. Eu o să mă caţăr pe stâncile alea, iar tu ia-o la vale prin râu. O să-l încolţim la...

PLEOSC! făcu bila galbenă când se sparse pe ochelarii de plexiglas ai lui Stuart.

— Ah, la dracu', m-a nimerit!

— Eşti mort, zise Bev. Ne vedem în jocul următor.

— Fă-mi o favoare. Împuşcă-l pe nenorocit, bine?

Bev îl urmări cu privirea pe Stuart cum îşi târşâia picioarele printre copaci, ca un om mort, temporar cel puţin.

Îşi scoase părul ud din ochi şi se ridică, pândind şi ascultând după inamic. Era greu să te mişti fără zgomot când din bocanci ţi se scurgea jumătate de râu. Era greu să stai şi în picioare când nămolul bolborosea în jurul gleznelor, parcă vrând cu tot dinadinsul să te tragă în adâncurile sale întunecoase.

Dintr-odată, zărind o mişcare imperceptibilă printre copacii din faţă, Bev încremeni şi îşi ridică arma. Aţintind-o drept în faţă, îşi ţinu răsuflarea.

La naiba, era doar o veveriţă. Răsuflă uşurată.

— Nu mişca, şopti o voce îndărătul ei, şi simţi ţeava unei arme înfiptă în spate.

Ah, la dracu', se gândi Bev, enervată pe ea însăşi. Acum sunt şi eu moartă.

— Închide ochii, şuieră vocea.

Bev îşi închise ochii şi aşteptă să fie împroşcată.

— Întoarce-te încet.

Se întoarse, cu bocancii plescăind fără eleganţă în nămol, respirând repede şi fără suflare.

— Ţine ochii închişi. Nu scoate o vorbă.

Inima începu să-i bată năvalnic lui Bev. Simţi o respiraţie caldă pe faţă, apoi o gură atingând-o uşor pe a ei. Întreg corpul i se înfioră drept răspuns — aşa cum nu se mai înfiorase niciodată — şi se aplecă înainte, disperată de mai mult.

Doamne, deci la asta se gândeau când spuneau că războiul e un afrodiziac...

— Uşuratico, zise Johnnie, desprinzându-se de ea rânjind. Putea fi oricine altcineva.

Bev îi zâmbi.

— Te-am recunoscut după aftershave.

— Pot să-ţi mărturisesc ceva?

— Ce?

— Este prima dată când te văd zâmbind.

— Pot să te întreb şi eu ceva? replică Bev.

— Ce?

— Chestia aia pe care tocmai ai făcut-o aducea vag cu un sărut. Asta a fost tot, sau mai urmează?

— Oh, mai urmează, promise Johnnie. Îi dădu la o parte părul ud de pe faţă şi se gândi cât de frumoasă era. Asta dacă nu te deranjează să fraternizezi cu duşmanul.

Tremurând, Bev îl cuprinse cu braţele şi îşi înălţă gura spre a lui.

De această dată sărutul era unul deplin. Johnnie îşi strecură limba în gura ei, iar ea răspunse cât de bine ştia. Oh, Doamne, săruta grozav, chiar aşa era, iar felul în care îşi trecea mâinile peste trupul ei, ei bine, era o ocazie prea bună pentru a o rata...

PLEOSC! PLEOSC!

— Ce dra...? izbucni Johnnie cu răsuflarea tăiată, smucindu-se şi răsucindu-se să vadă petele de vopsea roşie scurgându-i-se pe spate.

Se uită uluit la pistolul din mâna lui Bev.

— Pac, pac, eşti mort, spuse ea.

55

Undeva în faţa lor, la capătul drumului şerpuit acoperit cu pietriş, Hotelul Manor House se ivea din ceaţă ca un miraj în deşert. Doar că acum avea un efect invers mirajului din deşert. De apă nu mai aveau nevoie în acea seară umedă, mohorâtă şi din ce în ce mai îngheţată. Dar imaginea luminii îmbietoare care pâlpâia ca un bun-venit în ferestre, combinată cu perspectiva de a lenevi în faţa unui foc de lemne, sorbind dintr-un coniac şi savurând o masă copioasă, era mult prea mult pentru a-i rezista.

— Ce crezi? întrebă Johnnie, ţinând motorul pornit.

De parcă ea ar fi putut spune nu.

— Da da *da*, spuse dintr-o răsuflare Bev. Tihnă, căldură, mâncare, băutură, toate acele minunăţii inimaginabile, în cele mai pitoreşti împrejurimi. Un gând înfiorător o străbătu. Oh, *nu*...

— Ce-i?

— Uită-te cum arătăm. Se trase cu disperare de păr şi se uită la sveterul mototolit şi blugii lui Johnnie. În nici un caz n-au să ne lase să intrăm.

Johnnie chibzui câteva secunde; la asta nu se gândise. Apoi opri motorul, se aplecă spre scaunul lui Bev şi îi cuprinse afectuos faţa cu mâinile.

Faţa ei stropită cu noroi, acum eliberată de orice urmă de fond de ten şi fard de obraz şi pudră şi Dumnezeu mai ştie ce. Ochii aceia strălucitori, fără toate fardurile şi rimel. Acea gură dulce, pe care nu te puteai abţine să nu o săruţi. Şi părul de culoarea porumbului copt, care nu mai era prins într-un coc sobru ci i se răsfira pe umeri.

Doamne, îi plăcea părul care *cădea* aşa.

— Arăţi extraordinar. *Eşti* cu adevărat frumoasă, spuse Johnnie. Ştiam eu cum ai să fii.

Era atât de ridicol, că Bev nu mai comentă nimic. Omul era cu siguranţă sărit de pe fix.

— Dar tot n-or să ne lase să intrăm în restaurant, răspunse ea cu tristeţe.

— Poate că nu. Johnnie deschise portiera de pe partea lui. Dar or să ne lase să închiriem o cameră.

— E mai bine acum? întrebă el patruzeci de minute mai târziu, când Bev ieşi din baie înfăşurată într-unul din acele halate albe de catifea oferite de orice hotel.

— E divin.

Cu pielea trandafirie, parfumată şi încă aburind, Bev se prăbuşi pe canapea şi luă paharul cu vin pe care i-l oferise el. Doamne, este extraordinar cât de mult preţuieşti o baie fierbinte atunci când chiar ai făcut ceva să o meriţi.

— Acum e rândul meu. Johnnie îi aruncă în poală meniul. Alege ce vrei să mănânci, apoi sună jos şi comandă. Până ies eu de la duş, cina o să fie deja aici. Ah, şi mai comandă încă o sticlă de vin.

Era încântător. Plin de noroi, dar încântător, realiză acum Bev. Cum oare de-l crezuse un adevărat ticălos?

Pe la nouă jumătate, resturile cinei fuseseră luate şi era timpul să plece.

— Două ore până acasă, murmură Bev. Mâine la muncă. Pun pariu că o să am febră musculară. Nimeni n-o să mă creadă când o să le povestesc ce am făcut astăzi.

— Ai fost o vedetă, spuse Johnnie, strângând-o uşor de braţ.

Oh, oh, ceva mai mult contact fizic. Bev îşi simţi inima luând-o razna.

— Nu pot să cred că mi-a plăcut până la urmă. Nu te-ai supărat, atunci, că te-am omorât?

— Te-am iertat.

Johnnie zâmbi, privind-o ca şi cum se gândea la ceva anume.

— Ce e? întrebă Bev.

Tica-tic, tica-tic.

— Nimic. Flutură din mână stânjenit. Dacă ţi-aş spune, cu siguranţă ar părea prostesc.

— Am vorbit încontinuu în ultimele trei ore. Vrei să-mi ascunzi ceva tocmai acum!

Bev se răsuci şi îşi trase picioarele sub ea, acoperindu-le cu halatul de baie.

— Ăăă..., arătă discret Johnnie înspre halatul ei de baie care nu era prea bine strâns.

— Oh, îmi pare rău. Realizând într-un târziu că nu se acoperise bine, Bev îşi înfăşură halatul în jurul ei. Oricum, continuă. Ce spuneai?

— Ei bine... câteodată întâlneşti pe cineva şi îţi dai seama că este chiar persoana cu care ai putea... ştii tu...

— Nu, nu ştiu, spuse Bev, simţindu-se groaznic de frustrată. Ai putea ce? Ai putea *ce*?

Johnnie închise ochii, simţind că îi vine să renunţe de frică. Doamne, aşteptase *atâţia ani* acest moment, iar acum era gata să rateze ocazia. Cât de caracteristic îi era asta lui?

— Ce voiam să spun este că se întâmplă uneori să întâlneşti pe cineva şi îţi poţi imagina cum o să arate peste douăzeci de ani.

Parcă aşa suna mai bine, deviind puţin de la subiectul pe care îl avea în minte, dar nu schimbând de tot discuţia. Asta îi era permis s-o spună, nu? Mai bine decât să înceapă să vorbească despre vreme.

— Şi? Bev îl privi cu nerăbdare, cu buzele uşor întredeschise. Pe mine mă poţi imagina?

Johnnie zâmbi.

— Oh, da. Plimbându-te de colo-colo cu un Range Rover plin de labradori şi de fii bine făcuţi, zgomotoşi, care joacă rugbi.

Dintr-odată, Bev izbucni în plâns. Oare cum putea el să ştie? Ăsta era visul ei, să aibă patru copii fusese mereu visul ei, dar nu dezvăluise asta nimănui.

— Câţi?

Lacrimile încetară la fel de brusc pe cât apăruseră.

— Trei băieţi. Şi o fetiţă, răspunse Johnnie, zâmbetul lărgindu-i-se în timp ce şi-i închipuia. O vor alinta şi ea va fi obraznică, desigur.

— Nu cred în presimţiri de genul ăsta, răspunse prudent Bev.

— Nu e presimţire. E ceea ce mi-am dorit eu întotdeauna. Doar că bărbaţii se presupune că nu visează cu ochii deschişi la astfel de lucruri. Să vrei să te căsătoreşti şi să ai copii nu este chiar cel mai macho lucru din lume. Johnnie se strâmbă. Tot ceea ce ar trebui să visăm noi este să ieşim în oraş, să ne

facem pulbere şi să sfâşiem chiloţeii cât mai multor păsărici. Se opri o clipă. Preferabil cu dinţii.

Nu port nici un fel de chiloţei, se gândi Bev, deci pe-ai mei nu i-ai putea sfâşia.

Apoi zâmbi puţin şovăitor, pentru că acesta putea fi unul dintre cele mai fericite momente din întreaga ei viaţă.

— Deci ce vrei să spui?

El o privi lung.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun.

Ah! La revedere, veche Bev! Bine ai venit, timp al extazului!

— Totuşi este cam devreme, se simţi obligată Bev să-i reamintească.

De fapt, nu trecuse decât o singură zi. De parcă îi păsa.

— Ştiu asta. Eu doar îţi spun ce simt pentru tine. Johnnie ridică din umeri. Dacă întâmplător şi tu simţi acelaşi lucru, te rog, dă-mi de veste şi mie. Iar dacă, dimpotrivă, încă mă socoteşti groaznic de nesuferit, ei bine, poţi să-mi spui şi asta.

Bev îl sărută încet.

— Nu te socotesc groaznic de nesuferit.

— E bine, atunci, răspunse Johnnie. Uf, se prefăcu el uşurat, e un început.

Bev privi la dormitorul opulent, cu lambriuri de stejar, cu tavanul căptuşit cu grinzi, şemineul antic şi patul cu baldachin de catifea.

— Spui că ai închiriat camera pentru toată noaptea?

— Trebuia. Nu le închiriază cu ora, explică el. Nu e un hotel de felul ăla.

— Ar fi păcat atunci să fi dat banii degeaba.

Bev îl sărută iar, strângându-se mai aproape de el şi strecurându-şi mâna printre reverele halatului lui de baie. Tremurând de plăcere, în timp ce îşi trecea degetele printre firele de păr întunecate şi mătăsoase de pe pieptul lui, ea şopti:

— Ce mă bucur că ai păr pe piept.

— Ce mă bucur că tu n-ai, răspunse grav Johnnie.

56

Miranda ştia că se întâmpla ceva ciudat când îşi trase pe ea pantalonii kaki largi, se ridică în picioare, şi imediat căzu.

— Ţi-ai băgat ambele picioare pe un singur crac, o atenţionă Chloe. Nu eşti deloc atentă.

Nu, nu era atentă. În schimb, se tot gândise la Danny, care putea sosi acum în orice clipă, asculta atentă să audă soneria şi se întreba dacă ar fi avut timp să se spele repede pe cap ca să-şi înlăture gelul şi să-şi arate părul natural.

Mă rog, natural aşa cum poate fi un păr albastru ca miezul nopţii cu şuviţe purpurii.

Trăgându-şi piciorul stâng din cracul drept, Miranda realiză cu o strângere de inimă că lucrul pe care-l dorea cel mai puţin să i se întâmple începuse să se întâmple iarăşi. Devenise din ce în ce mai intens de-a lungul săptămânii trecute, învăluind-o implacabil ca o fantomă răutăcioasă, şi nu mai avea cum să scape de el.

Pasiunea revenise.

Concentrându-se de această dată, îşi introduse cu grijă piciorul stâng în cracul stâng al pantalonilor, se ridică în picioare şi se încheie la fermoar.

— Uită-te la tine, ce talie. Pe când Chloe o împungea cu ciudă în stomacul plat, se auzi soneria. Oh, cred că este Danny. Încântată?

Miranda îşi privi în oglindă imaginea îmbujorată. La naiba, da, aşa era, dar nu pentru motivul pe care şi-l închipuia Chloe. Mai mult, chiar nu şi-ar fi dorit să fie prea încântată, pentru că să ai o pasiune copleşitoare pentru cineva care nu are nici o pasiune pentru tine nu este cel mai confortabil lucru din lume.

Întoarcerea Marii Pasiuni, se gândi Miranda, muşcându-şi buzele. Oh, Doamne, şi ea care crezuse că nu avea să mai simtă asta niciodată atunci când Miles năvălise în viaţa ei. Fusese o vindecare, oh, da, fusese exact lucrul de care avusese nevoie ca să-l uite pe Danny Delancey.

Aşa că era cel puţin enervant să-l vadă făcându-şi o reapariţie neaşteptată în viaţa ei. La fel ca o enervantă prietenă din şcoală pe care speri să n-o mai vezi niciodată, apărând lângă gardul grădinii şi strigând: „Hei, colega, tocmai am cumpărat casa de alături!"

Este ciudat cum toată viaţa ai intrat fără efort într-o cameră, apoi dintr-odată asta devine o procedură complicată, plină de obstacole.

Florence şi cu Tom erau în living, de vorbă cu Danny, care se instalase confortabil la un capăt al canapelei. Miranda, şovăind în pragul uşii, se întreba unde s-ar fi putut aşeza ca să nu trezească cine ştie ce suspiciuni. Pe podea, lângă scaunul lui Florence? Sau — dublă cacialma — pe canapea, lângă Danny?

Oare să mă uit la el, să-i zâmbesc şi să-i spun „bună", sau doar să nu-l bag în seamă? Care variantă ar fi cea mai normală? Ajutor, am uitat ce să fac, am uitat cum e să te comporţi normal, oh, e groaznic...

— Repede, stai jos, că începe, spuse Florence, arătând cu mâna spre televizor şi dând sonorul mai tare, în timp ce începea să fie prezentat următorul program.

Chloe, strecurându-se pe lângă Tom şi Florence, se instală în ultimul fotoliu rămas liber. Miranda se aşează cu picioarele încrucişate pe covor.

— Dar e destul loc lângă Danny, protestă Florence.

— Stau bine, prefer aici pe podea.

De îndată ce rosti aceste vorbe, le şi regretă. Florence şi Tom chicotiră ca nişte adolescenţi. Danny ridică o sprânceană. Florence îi zise:

— Notează asta în jurnalul tău.

— Şşşt, şopti Miranda îmbufnată. Credeam că urmărim asta în linişte.

— Iar acum, spuse prezentatorul, un nou documentar de la echipa premiată, Delancey şi Vale.

— Nu ştiam că ai câştigat premii, spuse impresionată Chloe.

— Mă rog, răspunse Danny, mai mult insigna Blue Peter[1].

— Să ne aşezăm acum, îşi coborî vocea prezentatorul, pentru o oră captivantă de... *Viaţă de stradă.*

— A fost nemaipomenit, recunoscu Tom o oră mai târziu. Derulă caseta până la unul dintre interviurile cu Florence. Şi nici ea nu se prezintă rău.

— Şi când te gândeşti că am visat că un milionar texan cu afaceri cu petrol a pus ochii pe mine, spuse Florence cu un

[1] Premiu pe care îl primesc spectatorii emisiunii BBC pentru copii *Blue Peter*, cel mai longeviv serial pentru copii din lume (50 de ani şi peste 4000 de episoade).

oftat. Cu ce m-am ales în schimb? Cu un pervers bătrân, căruia îi place să se îmbrace în preot.

— Doar o singură dată, spuse Chloe, luându-i apărarea lui Tom.

— Ha, asta ştii tu, bolborosi Florence. Încă nu şi-a dus sutana înapoi la magazinul de unde a închiriat-o.

Lui Danny nu-i scăpase faptul că Miranda nu prea era în apele ei. Fusese mai liniştită în ultimele zile, nu se simţea în largul ei alături de alţii, îi lipseau veselia şi glumele ei obişnuite.

O încolţi în bucătărie după emisiune, unde ea făcea cafea.

— Miranda, te simţi bine?

Miranda tresări şi aruncă o privire chinuită înspre uşă. Nu voia cineva să o salveze din această situaţie? *Vă rog!*

— Sunt bine.

— Te-ai purtat cam ciudat în ultimul timp.

— Da? Mie nu mi se pare.

Lui Danny îi părea rău pentru ea. Abia dacă îl privea.

— E vorba de Miles?

Miranda înghiţi în sec. Deci la asta se gândea el, da? Că era încă răvăşită de durere.

Nu mai era. Era sfârşitul lui septembrie, se împliniseră zece săptămâni de la accident. Trecuse peste acest lucru. Şi, chiar dacă asta suna cam urât, la urma urmei fusese cu Miles doar câteva zile.

Totuşi, Danny nu trebuia să afle nimic din toate astea, nu-i aşa?

Miranda simţi cum o furnică toată pielea de ruşine. Părea un lucru groaznic să-l folosească pe Miles drept scuză pentru purtarea ei ciudată. Totuşi, nu tot atât de groaznic cum s-ar simţi dacă Danny ar şti adevăratul motiv pentru care se

poartă ciudat. Şi nici Miles nu s-ar supăra, nu-i aşa? Dacă m-ar vedea acum, se gândi Miranda, ar râde în hohote de situaţia asta încurcată în care am reuşit să mă bag singură.

Danny încă aştepta un răspuns. Ea ridică din umeri şi clătină din cap, punând cu grijă cafeaua în cafetieră.

— Da, e vorba de Miles, dar chiar nu vreau să vorbesc despre asta.

Îngrozită la gândul că Danny ar putea să o compătimească, simţi că se înroşeşte iarăşi; putea să se eschiveze, dar nu chiar atât de mult.

— Te rog să nu fii amabil cu mine, O.K.? adăugă ea repede. Mai bine să schimbăm subiectul. Cum mai merge treaba cu blonda? Încă te mai vezi cu ea?

Danny se sprijini de frigider şi îşi încrucişă mâinile la piept. O privi gânditor pentru o clipă, apoi zâmbi uşor şi în ochii lui negri apăru o lumină blândă.

— Oh, da. De fapt, chiar am luat cina împreună aseară.

Ah! Ticălosul! Era foarte bine să schimbe subiectul, dar nu se aşteptase la răspunsul ăsta. În subconştientul ei, realiză Miranda, speranţele ei fuseseră mai degrabă de genul: „Blonda? Care blondă?" Plus o încruntare nedumerită.

— Cina! Grozav! Reuşi să zâmbească larg. Undeva drăguţ?

— La ea acasă, de fapt.

Aşa-mi trebuie dacă întreb, se gândi Miranda. Îşi adună curajul şi spuse:

— Găteşte bine?

Danny se gândi puţin înainte să răspundă.

— Destul de bine. Mă rog, a făcut nişte cursuri de bucătar acum câţiva ani.

Ei bine, nu le-am făcut toţi?

Iar în pat cum se descurcă? Nu, nu, asta nu trebuie să-l întreb, îşi spuse Miranda, simţind că începe să transpire. Uf, slavă Domnului că nu rostise acele cuvinte cu voce tare. Asta însemna chiar să se trădeze — există unele întrebări pe care i le adresezi unui bărbat doar dacă eşti înnebunită după el, în secret sau nu, iar asta era una dintre ele. Cealaltă întrebare total interzisă ar fi fost: „Deci, probabil că ai să te însori cu ea, nu?"

Rostită, inutil să o mai spunem, cu dinţii încleştaţi.

Cu siguranţă nu trebuie să-l întrebe asta.

— Bine. Cafea, zise Miranda.

Simţindu-se uşurată că scăpase de cele două întrebări, se aplecă spre cafetieră, apucă mai multe ceşti de cafea şi le aşeză cu zgomot pe o tavă. Se întreba dacă nu cumva Danny o făcuse şi pe blondă să-i spună titlul cărţii preferate din copilărie şi o surprinsese şi pe ea cu un exemplar. Era probabil un şiretlic standard al lui, pentru a le câştiga încrederea fetelor şi a le convinge de cât este el de minunat.

Urme pe zăpadă, se gândi Miranda, *bleah.*

Tăntălăul se întoarce, mai degrabă.

— Aşteaptă doar până mâine, spuse Danny.

— De ce? Ce se-ntâmplă mâine? îl întrebă ea uimită.

— Ai să fii recunoscută. Toţi oamenii care au văzut emisiunea au să vină la tine şi au să-ţi spună cât eşti de minunată, rânji el. Ai încredere în mine, aşa se va întâmpla.

Ah, şi la ce-mi foloseşte? se gândi Miranda. Dacă toţi ceilalţi cred că sunt atât de minunată, de ce nu crezi şi tu la fel?

Muşcându-şi buzele, ea scormoni în sertarul cu tacâmuri după linguriţe de ceai.

— Atunci, cu atât mai bine că nu mai ies aşa des în oraş.

Cinci linguriţe de ceai. Zahăr. Ce mai lipseşte? Ah, frişca...

— Uite ce e. Danny ezită şi îşi dădu părul din ochi. Ai trecut prin multe, şi ştiu că îţi trebuie timp să uiţi, tocmai de aceea nu te presez în nici un fel. Dar dacă vreodată vrei să ieşi în oraş, sună-mă. Vorbesc serios. Oricând, okay?

Miranda se crispă. Oh, Doamne, acele două cuvinţele care sunt o altă mărturisire involuntară. *Toată lumea* ştie că atunci când un bărbat spune că vorbeşte serios, de fapt spune exact contrariul.

Totuşi, a fost politicos, trebuia să recunoască asta.

Chiar dacă suna de parcă i-ar fi mulţumit unei mătuşi ţicnite pentru minunata vestă croşetată de ea, pe care i-o oferise în dar de Crăciun.

— Bine, sigur. Trântind vasul cu frişcă peste farfurioare şi ridicând tava, Miranda spuse pe un ton vesel: Ar fi grozav.

Eu, tu şi domnişoara Cordon Bleu. Oh, da, ce poate fi mai plăcut decât asta?

Au trecut câteva săptămâni. Într-o zi de marţi, pe la sfârşitul lui octombrie, Chloe lucra la magazin când deodată se auzi clopoţelul de deasupra uşii de la intrare.

— Bună, zise Greg.

Chiar dacă îl aştepta, stomacul i se strânse. La fel făcu şi copilul. Probabil se întreabă cine este străinul ăsta care a intrat pe uşă, se gândi Chloe. Nu-ţi face griji, puiule, nimeni important, doar tatăl tău.

— Bună, Greg, răspunse ea, lăsând jos formularele de comandă pe care le completa, şi se uită mai întâi la ceas, apoi la Bruce. E-n regulă dacă-mi iau acum pauza de prânz?

— Ia-o, ia-o, aprobă hotărât din cap Bruce, iar fălcile-i urmară aceeaşi mişcare.

Ca proprietar al unui magazin plin cu porţelanuri şi sticlărie, prefera ca angajaţii lui să-şi rezolve la distanţă disputele conjugale.

— Mă întorc până la unu, zise Chloe îmbrăcându-şi haina, conştientă de privirea lui Greg îndreptată spre trupul ei uriaş.

— Să nu întârzii. Am o întâlnire importantă în după-amiaza asta, adăugă Bruce.

— Vrea să spună, o partidă importantă de golf, îl lămuri Chloe pe Greg de îndată ce închiseră uşa în urma lor.

Maşina era parcată neregulamentar în faţa magazinului. Greg descuie uşile.

— Ce mai face Miranda?

— Îţi duce dorul grozav. Suferă după tine. De fapt, glumesc, spuse Chloe, aranjându-şi centura de siguranţă peste burtă. Este bine şi nici nu se mai gândeşte la tine.

— Voi două mi-aţi jucat o farsă mârşavă.

— Oh, n-am fost numai noi două implicate.

Greg se uită la ea cu acea privire plină de suferinţă care în mod obişnuit era rezervată pentru enervanţii tineri de la birou care uitau câte bucăţele de zahăr să-i pună în ceai.

— Nu meritam să-mi faceţi asta, sincer.

Crede că e umilitor să fii păcălit în felul ăsta, se miră Chloe, dar emisiunea nici nu a fost încă difuzată. Stai să-l vadă toţi prietenii lui în *Dulce răzbunare*!

— Ei, hai să nu ne certăm acum pentru asta, zise ea vesel. Să ne certăm pentru altceva. Ştiu: de pildă, ce spui despre divorţ?

— Eşti într-o dispoziţie tare ciudată, observă Greg. Îi privi prudent burta. Cât mai ai?

— Încă vreo trei săptămâni. Nu-ţi face griji, scaunele din maşina asta par destul de sigure. Chloe se miră cât de uşor era să glumeşti când nu-ţi păsa absolut deloc. De fapt, mi-e cam foame, spuse ea. Putem merge la Sadler's?

Greg o privi iritat. Sadler's era foarte scump.

— Am crezut că m-ai sunat pentru că vrei să divorţezi.

— Chiar vreau. De fapt, spuse Chloe, bănuiesc că amândoi vrem. Dar nu putem lua şi prânzul?

57

Era ciudat să-l vadă din nou pe Greg după atâtea luni. În timpul prânzului de la Sadler's, Chloe se puse la curent cu ultimele veşti, află că îşi găsise o nouă prietenă — o chiropracticiană pe nume Antonia — iar de data asta, da, aflase totul despre soţia însărcinată şi părăsită.

— Şi tu? întrebă el, privind dinţii albi ai lui Chloe în timp ce muşcau dintr-o bucată de sparanghel.

— Eu? Eu prefer o viaţă liniştită. M-am lăsat de alpinism şi parapantă. Îmi petrec timpul jucând Scrabble, bând cantităţi imense de cacao, chestii din astea...

Bravează, se gândi Greg.

— O să întâlneşti şi tu pe cineva, să ştii. Într-o bună zi.

Dintr-un anume motiv — vină, probabil — se simţea obligat să spună asta.

— Crezi tu? Cine ştie? ridică din umeri Chloe şi ridică jucăuş dintr-o sprânceană. Nu sunt o partidă aşa bună ca tine.

Îl tachina, observă uluit Greg. Ceea ce era şi mai ciudat era că nu-şi putea dezlipi ochii de la ea. Era chiar înspăimântător, Chloe avea burta asta imensă, dar într-un fel nu părea însărcinată. Mergea clătinându-se uşor, îşi masa spatele din când în când, dar nu părea defel însărcinată. Părul ei blond era mai lucios ca niciodată, ochii îi străluceau, râdea şi

glumea... Era ceva nefiresc, se gândi Greg, năucit. De unde avea atâta încredere în sine? Pentru că, în mod categoric, înainte nu se comporta aşa.

De fapt, era chiar sexy.

— O.K., divorţul, zise Chloe, aducându-l cu picioarele pe pământ cu o bufnitură. Ieftin şi prieteneşte, ne-am înţeles? Ah, da, te rog, aş mai vrea un suc de portocale.

Îi aruncă un zâmbet orbitor chelnerului care zăbovea lângă ea, iar Greg văzu cu o strângere de inimă că şi chelnerul observase. Nu o privea pe Chloe ca pe o femeie însărcinată — îi făcea ochi dulci fără menajamente.

Iisuse, se gândi Greg, ce se petrece aici? Fosta lui soţie deborda de sexualitate ca o starletă din anii cincizeci, şi reuşea să facă asta îmbrăcată în pantaloni albi de bumbac de gravidă şi într-o cămaşă bărbătească în dungi alb şi roz.

— Greg? Mai vrei ceva de băut?

Încă nedumerit, Greg clătină din cap.

— N-ar trebui să te mai închei la nişte nasturi?

— Ce spui? Chloe privi în jos. Nu mi se vede sutienul, nu?

— Ai un decolteu cam adânc.

El se uita încruntat la pieptul ei. Chloe se abţinu să nu izbucnească în râs.

— Greg, nu-ţi face tu griji pentru decolteul meu. Asta e problema mea, nu a ta.

Dar eşti încă soţia mea, voia să strige Greg. Dintr-odată îşi dădu seama cât de excitat era. Dumnezeule, niciodată nu-şi dorise să facă dragoste cu o femeie însărcinată — doar acest gând aproape că îi stârnise repulsie.

Dar cât de mult voia în clipa asta să facă dragoste cu Chloe!

— Ce-i cu tine? îl mustră Chloe, întinzându-se peste masă şi luând una din ciupercile lui fripte. Abia te-ai atins de mâncare.

În mintea lui, Greg trecea disperat în revistă variantele pe care le avea. Era douăsprezece jumătate — în mod evident nu ar fi avut timp să o ducă acum pe Chloe acasă la el. Iar Antonia venea diseară la opt, fir-ar să fie.

— Mă bucur că încă mai suntem prieteni, vorbi Greg. Aşa, civilizat. E mult mai bine. Arăţi minunat, apropo. Sincer.

Chole se rezemă de spătar, privindu-l amuzată. Ce-l apucase pe Greg de face atâtea complimente, aşa dintr-odată?

— Mersi. Acum să-ţi dau adresa avocatului meu...

— Pot să trec să te iau după serviciu, dacă vrei. Vorbim atunci. Nici nu mi-ai văzut apartamentul, nu-i aşa?

Şi ridică din umeri, iar asta îl trădă. Ridicatul din umeri, atât de inocent, de nevinovat, însoţit de un zâmbet de băieţel. Cu o senzaţie de gol în stomac, Chloe îşi aminti când mai văzuse ea asemenea semnale. Oh, da, acum aproape patru ani, chiar după ce îl cunoscuse pe Greg. Când el se străduia din răsputeri să o convingă să ajungă în patul lui.

Iar acum, incredibil, iată-l din nou, neschimbat în nici un detaliu, ritualul de împerechere al marelui prostănac.

Ei, cine s-ar fi gândit la asta? Unii bărbaţi, se minună Chloe, chiar formau o specie aparte.

Abţinându-se să nu izbucnească în râs, îl fixă cu o privire pasională — mă rog, cât de pasională reuşi să şi-o facă — şi-şi coborî vocea într-o şoaptă fierbinte.

— Şi după ce vedem apartamentul, ce facem? Sau, zâmbi ea încet şi complice, să ghicesc eu?

Greg rânji. Normal, ea nu mai făcuse dragoste de... cât timp? Şapte luni? Grozav, e ca o pisică pe un acoperiş fierbinte, trebuie să fie de-a dreptul disperată.

— Nu văd de ce nu ne putem distra şi noi puţin, ridică el jucăuş dintr-o sprânceană. De dragul vremurilor trecute.

Ridicând o altă bucată de sparanghel, Chloe o trecu încet prin sosul de ou şi lămâie de pe farfuria ei.

— Te referi la tipul de distracţie dintr-un pat?

— De ce nu?

Greg o privea vrăjit cum muşcă din asparagus. Iisuse, face asta intenţionat?

— Doar pentru că vom divorţa, asta nu ne împiedică deloc să ne bucurăm unul de compania celuilalt când şi când, spuse el.

De fapt, era chiar un gând tentant — să faci sex interzis era întotdeauna mai palpitant decât cel obişnuit.

— Ştiu şi eu? se încruntă Chloe şi îşi împreună degetele. Sunt puţin îngrijorată...

— Pentru că i-ar putea dăuna copilului? Stai liniştită! Greg, care aflase totul despre această temă de la o intervenţie în direct la o emisiune la radio, interveni hotărât. Îţi spun eu, nu are ce să i se întâmple copilului, absolut nimic.

— Nu mă gândeam la copil, îl lămuri Chloe.

— Nici pe tine n-o să te doară — o să mă port cu blândeţe, jur că aşa voi face!

— Uite, să-ţi spun ce mă deranjează pe mine, rosti răbdătoare Chloe. Aminteşte-ţi de vremea când aveai şase sau şapte ani, O.K.? Dinţii din faţă ţi se mişcau şi tu tot trăgeai de ei, dar nu voiau deloc să iasă. Ţi-aduci aminte?

Ea făcu o pauză. Greg aprobă din cap nedumerit.

— Mă rog, da.

— Bine. Şi întotdeauna se găsea un băiat mai mare de pe strada ta, care te sfătuia că tot ce trebuie să faci este să-ţi legi o bucată de sfoară de dintele care se clătina şi cealaltă parte de clanţa unei uşi. Iar apoi cineva trage de uşă şi dintele iese afară şi sângele ţâşneşte *peste tot*... îţi aminteşti şi asta, nu?

— Ăăă, da, cred că da, ridică din umeri Greg, dezorientat.

— Bine. Uite, treaba este că sunt doar uşor îngrijorată că, atunci când voi face acelaşi lucru cu tot ce ai pe acolo — privirea lui Chloe se îndreptă îndurerată spre partea de jos a pântecului lui — s-ar putea să te doară.

Greg avu nevoie de câteva secunde pentru a înţelege. Faţa i se lungi. În cele din urmă, pentru a fi sigur că înţelesese corect, spuse:

— Deci vrei să spui că refuzi una mică, doar de-a naibii?

— Te referi la una fără nici un fel de legături, nici măcar o sforicică? nu rezistă Chloe jocului de cuvinte. Nu prea cred, mulţumesc oricum. De fapt, dacă vrei adevărul, mai degrabă mi-aş înfige ace încinse sub unghii şi aş sări legată la ochi într-o groapă cu şerpi decât să mă culc cu tine.

— M-am oferit doar pentru că mi s-a făcut milă de tine, răspunse şuierând Greg. Voiam să spun, Hristoase, cine altcineva ar mai vrea asta?

Chelnerul îşi făcu din nou apariţia, de această dată cu meniul pentru desert.

— Cafeaua şi prăjitura cu nucă sună grozav, îi zâmbi Chloe. Dar trebuie să mă întorc la lucru. Poţi să-mi împachetezi o bucată?

— Pot să o pun într-o cutie de patiserie. O protejează să nu fie strivită, răspunse tânărul chelner, îmbujorându-se stingherit.

Văzându-şi ruinată perspectiva unei nopţi de plăcere, Greg îşi împinse cu zgomot scaunul în spate.

— Dacă nici măcar nu te poţi purta civilizat, nu văd de ce ar trebui să-ţi plătesc eu masa. Îşi vârî mâna în buzunar şi scoase de acolo un pumn de bani pe care îi azvârli pe masă. Uite, asta cred că e partea mea. Eu plec.

— Credeam că mă duci înapoi cu maşina, spuse surprinsă Chloe.

Se uită furios la fosta soţie, apoi la chelnerul care se purtase ca un tembel.

— Întoarce-te singură. Sau chiar mai bine, răspunse ironic Greg, pune-l pe maimuţoiul tău de aici să te ducă el.

— Doamne, zise Chloe când el ieşi furtunos afară. Îmi pare rău de asta. Fostul soţ, adăugă ea drept explicaţie. Un pic cam ticălos. De fapt, un *mare* ticălos.

— Nu te pot duce cu maşina. Chelnerul părea îngrijorat. Am doar şaisprezece ani şi jumătate. Tot ce am e o bicicletă cu portbagaj.

Chloe încercă pentru o clipă să se imagineze suită pe ea, însărcinată în opt luni şi jumătate şi stând în spatele băiatului.

Mai bine nu.

— Nu-ţi face griji. Totuşi ar fi bine să renunţăm la desert.

Îşi răsturnă poşeta, rugându-se să aibă destui bani să acopere nota de plată. Aruncarea banilor pe masă de către Greg fusese un gest fără îndoială dramatic, dar acum că îi numărase, Chloe realiză că de fapt el îi lăsase doar o chitanţă de la benzinărie, un bilet de parcare şi fabuloasa sumă de trei lire şi douăzeci şi şapte de cenţi.

Hei, ce zgârcit.

Şi totuşi, nu era o mare surpriză. Întotdeauna avusese o înclinaţie spre asta. Chiar şi înainte de a recicla inelele de logodnă.

Când chelnerul a adus nota de plată, Chloe îşi dădu seama că, datorită faptului că Greg returnase în secret la bar un pahar mare de whisky cu ghimbir atunci când ea era la toaletă, îi rămăseseră destui bani să-şi plătească prânzul şi încă douăzeci şi patru de cenţi pentru bacşiş.

Pe trotuar, în faţa restaurantului, Chloe privi cum trece pe lângă ea autobuzul pe care nu şi-l mai permitea acum. Bătând înfrigurată din picioare şi acoperindu-şi mai bine burta cu haina ei mare — oh, da, deloc atrăgătoare — o porni pe jos încet-încet în direcţia magazinului. Mai bine de o milă în doar douăzeci şi cinci de minute. O putea face, dar ar fi fost mult mai uşor dacă n-ar fi durut-o aşa de tare spatele.

După aproape patru sute de metri de mers, Chloe se văzu nevoită să se oprească pentru puţină odihnă. Simţea un junghi supărător într-o parte, iar durerea de spate era din ce în ce mai puternică. Sprijinindu-se de o cabină telefonică, aşteptă ca junghiul să dispară. Iar apoi se întâmplă ceva groaznic...

Oh, Doamne Dumnezeule, se gândi Chloe, mi s-a rupt apa!

Pe picioare i se prelingea o dâră imposibil de oprit de lichid cald. Slavă Domnului, în cabină nu era nimeni. Strângându-şi genunchii, încordându-şi muşchii pelvieni cât de tare putea, Chloe se ghemui în cabină în poziţia pinguinului.

Pfui, aşa e mai bine, păcat că are geamuri laterale — deci nu exista prea multă intimitate aici — dar cel puţin nimeni nu putea vedea băltoaca ce i se forma la picioare, care era

problema principală. Foarte stânjenită — în special când privea în jos şi vedea aburii care se ridicau din băltoacă în aerul rece — Chloe îşi lipi pentru o clipă fruntea de geamul rece şi odihnitor, gândindu-se ce să facă.

Nu avea nici un ban, asta era prima piatră de încercare, nici măcar zece cenţi. Oh, Doamne, dacă mai continuă aşa, nu va trece mult şi apa aceea caldă îi va ajunge la genunchi, iar geamurile or să se aburească la fel ca într-o saună.

58

Răsuflând adânc de câteva ori — nu că asta i-ar fi uşurat în vreun fel junghiul dintr-o parte — Chloe formă numărul centralei.

— Aş dori o convorbire cu taxă inversă.

Îi comunică femeii numărul de telefon de la magazin şi aşteptă să se facă legătura. Era totul în regulă, nu trebuia să intre în panică, totul era sub control. Bruce va putea s-o ajute.

— Chloe, tu eşti? Ce naiba faci? se auzi vocea lui Bruce, care părea enervat peste măsură. Ai idee cât costă o convorbire cu taxă inversă?

— Îmi pare rău. Uite, sunt într-o cabină de telefon pe Dempsey Street. Chloe căuta un mod drăguţ să spună ce voia. Mi s-a... ăăă, rupt apa, sunt într-o situaţie cam neplăcută şi nu mai am nici un ban la mine

— Doamne Dumnezeule, fată! Dacă eşti în travaliu, spune-i soţului tău să te ducă la spital.

— Greg a plecat, răspunse Chloe, simţind un val de transpiraţie pe ceafă. Dar treaba e că nu cred că sunt încă în travaliu. Vreau să spun că n-am contracţii serioase încă...

— Deci vrei să-ţi iei liber după-amiaza asta? *Zău* aşa, Chloe, ţi-ai ales bine momentul! Doar ţi-am spus că am o întâlnire extrem de importantă...

— Bruce, te rog, am nevoie de puţin ajutor. Chloe vru să ţipe: „Nu fi un porc egoist toată viaţa ta", dar nu o făcu. În schimb zise: Nu-mi face nici o plăcere să te întreb asta, dar n-ai putea să vii să mă iei cu maşina?

— Ce, să nu mă mai duc la întâlnire *şi* să-mi distrug scaunele din piele de la maşină? Cred că glumeşti, Chloe.

— Vorbesc serios.

— Şi de magazin cine o să aibă grijă? întrebă răstit Bruce. Îmi pare rău, dar cineva trebuie să stea aici. Formează 999 şi cheamă-ţi o ambulanţă. Făcu o pauză şi pufni indignat. Nici n-ai *idee* cât de mult m-ai încurcat.

— Dar nu pot să chem o ambulanţă dacă nu sunt în travaliu! se străduia din răsputeri Chloe să-l facă să înţeleagă.

— Şi ce? Pretinde că eşti, se răsti Bruce. Apucă-te cu mâna de stomac şi urlă după un calmant, asta a făcut şi Verity tot timpul cât a fost în travaliu cu Jason. Pe urmă, când ajungi la spital, spune-le că au încetat contracţiile. Au să te cureţe şi-ţi dau şi bani de autobuz să te duci acasă.

— Dar

— Trebuie să plec, clienţii aşteaptă să fie serviţi, pa.

Auzi tonul. Se mută pe celălalt picior şi simţi un alt şuvoi de lichid amniotic cald prelingându-i-se pe picior.

În adâncul stomacului îi creştea în intensitate o crampă foarte dureroasă, făcând-o să suspine. Asta era? Chiar era o contracţie adevărată sau doar contracţiile alea false pe care le tot simţea de câteva săptămâni?

Era foarte bine să stai întinsă pe canapea şi să citeşti o carte, se gândi Chloe, total dezorientată, dar când chiar urmează să ţi se întâmple, cum îţi puteai da seama?

Aşteptă. Durerea dispăru.

Aşteptă iarăşi.

Nu se mai întâmplă nimic.

Dacă mai stau aici câteva ore, se gândi Chloe, mi s-ar putea usca şi pantalonii.

Totul depinde de câtă apă s-a scurs şi de câtă a mai rămas.

Oh, stai puţin...

O altă crampă începea să se formeze, crescând în intensitate ca un pumn care se strângea din ce în ce mai puternic...

Da, da, ăsta trebuie să fie travaliul. Ura, asta însemna că poate să sune liniştită după ambulanţă şi ei n-ar mai putea s-o dea în judecată pentru un apel mincinos.

Puţin uşurată şi gâfâind, căci pumnul se strângea şi mai tare, Chloe înşfăcă receptorul. Dar se opri cu arătătorul deasupra cifrei 9, încercând să-şi imagineze scena. O ambulanţă, cu luminile aprinse şi cu sirena urlând, frânând spectaculos chiar lângă cabina telefonică. Paramedicii ţâşnind afară, pregătiţi pentru orice şi purtând tărgile alea pe care încercau să resusciteze cadavrele...

Oh, la naiba, nu e chiar o urgenţă, se gândi Chloe, pierzându-şi curajul. Două contracţii şi o baltă, asta e tot ce mi s-a întâmplat.

Nici nu s-ar putea compara cu o ciocnire în lanţ de pe autostradă.

Uşurată, Chloe se gândi ce altceva ar mai putea face. Să o sune pe Miranda.

Da, asta era cu siguranţă o idee grozavă. Miranda, ca partener oficial desemnat pentru a o ajuta la naştere, trebuia să fie înştiinţată că toată tărăşenia era pe cale să se întâmple. Ar fi trebuit să termine serviciul la ora şase şi să plece direct spre spital. Chloe se simţi dintr-odată mai bine. Era bucuroasă că avea să fie şi Miranda acolo. Nu pentru sfaturi tehnice, sigur că da — „Vai, don'şoară Scarlett, nu prea ştiu nimic

despre cum se nasc copiii!" — dar să aibă o susţinere morală. Pentru că, trebuie să recunoaştem, dacă lucrurile se înrăutăţesc şi ai nevoie de cineva care să-ţi distragă atenţia şi să te înveselească, ei bine, Miranda era categoric persoana potrivită.

Dacă lucrezi în salonul de coafură al lui Fenn Lomax, ajungi să te obişnuieşti să vezi celebrităţi, dar chiar şi pentru standardele lui Fenn, să o tunzi şi să o aranjezi pe Magdalena Rosetti era o chestie nemaipomenită.

În prezent una dintre cele mai premiate actriţe de pe scena mondială, recompensată cu Oscaruri la ceremonia de anul ăsta şi preţuită atât pentru frumuseţea ei cât şi pentru uimitorul ei talent, se afla în Londra, unde urma să apară la gala transmisă în direct la televizor în acea seară de la Hotelul Grosvenor.

— Stilistul meu personal era programat să vină cu mine, îi explică Magdalena lui Fenn. Dar a căzut de pe pogo stick în Central Park şi, în timp ce zăcea pe jos, un puşti de şase ani a trecut cu rolele peste degetele lui. Trei degete zdrobite, şi l-a dat în judecată pentru două milioane de dolari.

— Îl dă în judecată pe copilul de şase ani? întrebă nedumerit Fenn.

— Nu, pe fabricantul de pogo stick, pentru că nu era specificat în prospect că, dacă umblă cu un pogo stick, ar putea cădea.

— E uluitoare şi când o vezi în realitate, îi spuse Bev lui Johnnie când acesta o sună la o oră după sosirea Magdalenei. Atât de strălucitoare, chiar şi cu capul într-o chiuvetă, şi cel mai neted gât pe care mi-a fost dat să-l văd *vreodată* — la naiba, mai sună cineva, deci la cât vii diseară?

— La şapte jumătate. Mai sunt şase ore, rânji Johnnie, neputându-se abţine; zilele astea era atât de fericit,

ajunsese să numere orele ca un adolescent. N-ar trebui să răspunzi la telefon?

— Lasă-i să aştepte. Prefer să vorbesc cu tine.

— Vezi să nu afle şeful tău.

Cum asta nu putea să se întâmple, Bev nu-şi făcea probleme.

— Fenn este închis în camera VIP împreună cu Magdalena Rosetti. Făcând Dumnezeu ştie ce.

— Norocosul Fenn, râse Johnnie, apoi adăugă: Dar eu aş prefera să fiu închis în camera VIP împreună cu tine făcând Dumnezeu ştie ce.

Într-un final, după ce se mai tachinară vreo două minute, Bev şopti:

— Hai că închid acum... te iubesc... pa, şi preluă apelul, care, în mod supărător, *încă* aştepta să fie preluat.

Dacă este să o spunem pe aia dreaptă, asta era egoism. Chiar era o programare pentru ajustarea bretonului un lucru atât de vital?

Nu au auzit niciodată de dragoste adevărată?

— Daaa, salonul Fenn Lomax, cu ce vă pot ajuta? spuse Bev hotărâtă, pe cel mai bun ton al ei de nu-te-certa-cu-mine-eu-sunt-recepţionista.

— Ei, ei, în sfârşit, rosti tărăgănat o femeie, folosind un ton similar de nu-mă-lua-de-sus-eu-sunt-centralista. Acceptaţi o convorbire telefonică cu taxă inversă de la o domnişoară Chloe Malone? Vrea să vorbească cu domnişoara Miranda Carlisle.

— Domnişoara Carlisle nu e aici, e în pauza de prânz. Telefon cu taxă inversă? Oare ce se întâmplase? Fenn avea să fie foarte supărat dacă accept o astfel de convorbire. Bev se gândi rapid, apoi răspunse binevoitor: Dar accept convorbirea.

— Aveţi legătura, spuse centralista şi oftă, cu o voce plictisită şi deloc plăcută.

— Chloe?

— Bev?

— Chloe, ce s-a întâmplat? Miranda nu s-a întors încă din pauza de prânz, dar spune-mi mie şi îi transmit eu mesajul.

— Oh. Bine. O.K. Vocea lui Chloe era ascuţită şi părea clar agitată. Poţi să-i spui că eu cred că sunt în travaliu şi că dacă poate să vină la spital după serviciu, ne întâlnim acolo?

— C*rezi* că eşti în travaliu? întrebă uimită Bev. Dumnezeule, nu *ştii* dacă eşti în travaliu?

— Probabil că sunt. E greu să-ţi explic... oh, Doamne, şi pe aici sunt copii cu skateboarduri care ciocănesc în geam...

Fenn ieşi din camera pentru VIP-uri, o bătu pe Bev pe umăr şi spuse:

— Cafea pentru clienta mea, te rog. Neagră, două bucăţi de zahăr.

Fără să-l audă, Bev se încruntă în telefon — ciocănesc în *geam*? — şi întrebă:

— Stai puţin, unde eşti?

— Într-o cabină telefonică pe Demspey Street, în Barnes. Uite, îmi pare foarte rău că am sunat cu taxă inversă, dar...

— Într-o cabină telefonică? repetă Bev, îngrozită. Doamne, dar nu poţi să naşti într-o cabină telefonică — nu e deloc igienic!

Fenn, care se pregătea să o bată din nou pe umăr pe Bev, se opri şi o privi lung, apoi întrebă:

— Cu cine vorbeşti?

— Şi miroase a pipi, continuă Bev, strâmbând din nas a dezgust. Chloe, dacă eşti în travaliu, trebuie să ajungi la un spital, au cearşafuri curate acolo, şi restul — oh, stai puţin. Dându-şi seama că Fenn o privea insistent, Bev puse o mână

pe receptor, cu un aer vinovat. Este Chloe, şopti ea. O ştii, prietena Mirandei. Voia să-i comunice Mirandei — auuu!

Fenn îi smulse receptorul din mână înainte să termine de rostit fraza.

— Chloe, ce dracu' se petrece? spuse scrâşnind, cu fălcile încleştate.

Foarte frumos, se gândi Bev, să-mi suceşti şi degetul, de ce nu? Şi nici nu te *gândi* să-mi ceri scuze, oh, nu, bagă-i un pic de rupere de oase şi apoi dă buzna într-o conversaţie la telefon care nu are nici o legătură cu tine...

— Spune-mi unde eşti, îi ordonă Fenn, făcând-o pe Bev să tresară. Da, ştiu unde e Dempsey Street. O.K., tu stai acolo, nu te mişca, am plecat.

— D-dar, încercă să protesteze Bev, când el trânti telefonul şi se îndreptă către uşă, nu poţi să pleci — Fenn, doar n-ai să...

Uşa se trânti în urma lui.

Prea târziu, deja plecase.

— Doamne, ce-a păţit Fenn? A trecut pe lângă mine în Lotusul lui cu o sută de mile la oră în jos pe Fulham Street.

Uimită, Miranda îşi desfăcu eşarfa roşie din jurul gâtului şi îşi aruncă bereta spre cuier, în stilul lui James Bond. Mă rog, James Bond probabil că avea mult mai mult exerciţiu.

— A sunat prietena ta Chloe. Fenn aleargă să o salveze dintr-o cabină de telefon. Bev făcu o grimasă dispreţuitoare — oricât de mult i-ar fi plăcut să aibă copiii ei, şi mai mult i-ar fi plăcut să-i ia de pe un raft de la supermarket, gata născuţi şi împachetaţi. Chloe crede că a intrat în travaliu. Vreau să spun, totul pare extrem de revoltător. Felul perfect de a te face complet de râs — înconjurată de băieţi pe role care o încurajează.

— Ah! Chestia cu încurajatul trebuia să fie partea mea.

Miranda era dezamăgită, dar nu chiar atât de dezamăgită. Când Chloe o rugase să-i fie partener la naştere, îşi imaginase, evident, că evenimentul avea să se petreacă într-un spital, de preferat unul dotat cu morfină, moaşe, şi tot felul de echipament medical de ultimă generaţie.

Să stai ghemuită pe podeaua unei cabine telefonice mizerabile nu era deloc acelaşi lucru, iar dacă Fenn luase iniţiativa, din partea ei nu era nici o problemă.

— Deci am ratat-o pe Magdalena Rosetti, nu-i aşa? întrebă resemnată Miranda. Cred că a plecat până acum.

— Uf, asta e altă problemă, răspunse exasperată Bev. Fenn a fost atât de dornic să facă pe doctorul zburător, încât a uitat cu desăvârşire de ea. Este încă acolo, arătă cu capul în direcţia camerei VIP, tunsă pe jumătate.

Miranda rămase cu gura căscată.

— Vrei să spui că...?

— Vorbesc serios. Pe jumătate tunsă. Bev mimă cu un gest nişte foarfeci clămpănind. I-am dus o ceaşcă de cafea şi m-a întrebat unde este Fenn. I-am spus că se întoarce într-un minut. Bev ridică din umeri neajutorată. Vreau să te întreb, ce pot face eu acum? Lucy este complet ocupată pentru următoarele patruzeci de minute, James este în pauza de prânz... Corinne are să se ocupe de ea de îndată ce e liberă, dar asta mai durează cel puţin o jumătate de oră. Clătină din cap indignată. Nu se întâmplă asta, chiar nu e adevărat. Fenn nu poate să lase aşa o clientă şi să spere că va scăpa basma curată — îţi dai seama ce reclamă negativă dacă se află asta?

— Ai absolută dreptate, spuse Miranda.

Da, da, *da*!

59

— Ei, bună! Chiar începeam să mă întreb dacă nu cumva deodorantul meu e prost, zise Magdalena, zâmbi cu bine-cunoscutul ei zâmbet până la urechi şi îşi puse ceaşca goală de cafea pe masă.

— Unde e Fenn?

Nu are nici un rost să se fofileze. E timpul să-i spună adevărul.

— Bine, uite cum stau lucrurile, începu Miranda. Dacă aţi fi fost una dintre acele actriţe cu capsa mereu pusă şi nesuferite, aş fi inventat o minciună bună. Dar pentru că sunteţi atât de drăguţă, am de gând să vă spun adevărul.

Magdalena ridică o sprânceană.

— Cu linguşirile obţii tot ce vrei. Acum mi-e îngrozitor de ruşine să recunosc că de fapt sunt extrem de nesuferită şi o adevărată scorpie.

Miranda îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa ei.

— Fenn nu mai este aici, îi spuse ea simplu. A trebuit să plece şi ştiu că asta sună îngrozitor, dar chiar a fost o urgenţă.

Magdalena îşi puse cu grijă un picior peste celălalt.

— Înţeleg. Şi cine are să continue să mă tundă?

— Asta depinde de dumneavoastră. Dacă puteţi aştepta treizeci de minute, Corinne are să poată să vă tundă. Ea este cea mai experimentată. Altfel, pot să vă tund chiar eu.

— Şi tu eşti...

— Eu sunt mai puţin experimentată decât Corinne, recunoscu sincer Miranda.

— Sau există şi a treia variantă, pot să plec de aici şi să merg la alt salon, spuse calmă Magdalena. Vreau să spun, îmi pare rău, dar cred că eşti un fel de ucenică.

— Pot şi eu să tai părul.

— Şi un cimpanzeu poate să taie părul, zise cu înţelepciune Magdalena. De unde ştiu eu că n-o să mă ciopârţeşti?

Miranda clipi din ochi.

— N-o să fac asta, vă garantez. Iar dacă nu sunteţi mulţumită atunci când termin, puteţi să mă radeţi în cap.

Magdalena zâmbi uşor în colţul gurii. Nu trecuse atât de mult de când era vedetă ca să nu-şi aducă aminte de zilele când era o studentă săracă, când îşi permitea doar să se lase tunsă de o ucenică fără a plăti. Şi niciodată nu se alesese cu o tunsoare nepotrivită, nu-i aşa?

— E o ofertă pe care nu o pot refuza, îi răspunse Mirandei. Mi-ai reaprins simţul aventurii. Bine, facem târgul.

— Nu veţi regreta, zise ea, rugându-se cu ardoare ca aşa să fie, apoi se ridică şi se îndreptă spre pieptene şi foarfecă. Dar cum v-aţi dat seama că sunt ucenică?

— Te-am recunoscut de la televizor. Ultima oară când am fost în Londra te-am văzut în emisiunea aia când îi dădeai sendviciurile tale tipului fără adăpost. Complet relaxată, Magdalena se aşeză confortabil, urmărind în oglindă cum Miranda se apucă de lucru cu sârguinţă. Salonul lui Fenn Lomax... fata cu părul verde-albastru... spune-i intuiţie dacă vrei, dar eu doar am pus lucrurile cap la cap. Pot să te întreb acum ceva ?

— Sigur.

Miranda prinsese cu o clamă partea din spate a părului blond cu şuviţe întunecate al Magdalenei, iar acum, cu limba între dinţi, începu să taie.

— Care era urgenţa aceea?

Miranda îşi ridică privirea.

— Vreţi să spuneţi urgenţa lui Fenn?

— Sunt o persoană curioasă, se scuză Magdalena. Mă înnebuneşte să nu ştiu ceva. Acasă sunt membră a grupului Curioşii Anonimi.

— A telefonat colega mea de apartament care este însărcinată. Să-mi spună că e în travaliu într-o cabină telefonică la câteva mile distanţă de aici. Eu eram în pauza de masă, aşa că Fenn a plecat să o ia şi să o ducă la un spital. Înainte să-şi facă acolo apariţia copilul — îi ţin pumnii pentru asta.

— Deci el este tatăl? spuse Magdalena.

— Doamne, nu, rânji Miranda. Nici gând. Fenn doar... o ajută un pic.

Magdalena o privi cu îndoială.

— Eşti sigură?

— Da, bineînţeles că sunt sigură!

— Vreau să spun, nu vreau să fac pe grozava, dar să fugă aşa fără să mă anunţe... să mă abandoneze *pe mine* ca să ajute o prietenă oarecare a unei angajate... nu-ţi sună puţin cam ciudat?

— Mă rog, dacă e s-o luăm aşa, se încruntă Miranda, apoi clătină din cap. Dar nu e ce credeţi. Fenn nu e tatăl copilului, iar ei *în mod categoric* nu au nici o relaţie.

Magdalena era în acest moment total captivată de subiect.

— Şi atunci cine *este* tatăl?

— Ah. Acum devine şi mai complicat, răspunse Miranda. Fostul meu logodnic.

***

Era una dintre acele situaţii delicate, se gândi Chloe, în care nu prea îşi dădeai seama ce simţi.

Pe de o parte, niciodată nu fusese aşa de bucuroasă să vadă pe cineva.

Pe de cealaltă parte, nu putea să nu-i pară rău că Fenn o vede în halul ăsta, cu pantalonii uzi, lipiţi îmbietor de picioare şi cu pantofii care scoteau sunete caraghioase la fiecare pas. Nemaipunând la socoteală faptul că părea că merge ca John Wayne.

Era elegantă sau ce?

— Hai că am ajuns, îi zise Fenn, sprijinind-o cu ambele braţe să meargă spre Lotusul parcat paralel cu trotuarul.

— Pe ce să mă aşez? Chiar nu vreau să-ţi murdăresc scaunul.

Îi aruncă o privire exasperată.

— Puţin îmi pasă. Drept cine mă iei?

— Nu ştiu, Bruce poate, răspunse ea pufăind uşor, dar încercând să zâmbească.

Dar pentru a fi ea sigură, îşi scoase haina groasă şi o aşeză pe scaunul din stânga înainte să se urce în maşină.

Oh, Doamne, cu ea şi cu burta ei mare de-abia dacă mai era loc şi pentru Fenn.

— Când sora mea era disperată să intre în travaliu, a mâncat nişte pui foarte condimentat, spuse Fenn, vrând să converseze în timp ce intrau într-un coloană de maşini. După ea, asta îl declanşează.

— Luasem prânzul cu Greg, îi spuse Chloe. Mai bun ca orice condiment. Îşi şterse transpiraţia de pe buza de sus şi se afundă în scaun, vizibil uşurată. E aşa de drăguţ din partea

ta. Trebuia să mă fi lăsat să chem o ambulanţă. Sper că n-ai plecat în grabă şi ai lăsat vreo clientă cu capul în chiuvetă.

Chloe glumea. Rugându-se ca — spre deosebire de stilistul ei din New York — Magdalena Rosetti să nu fie genul care să dea imediat în judecată, Fenn spuse:

— Eram destul de liniştiţi.

— Tot nu-mi vine să cred că se întâmplă asta. Chiar o să am un copil, spuse Chloe şi-şi cuprinse cu mâinile burta atunci când simţi o altă contracţie.

— Te-a supărat să-l vezi pe Greg?

— Ooo... nu.

— Dar ce voia?

Inspiră, expiră... Pfu.

— Doar să facem sex, gâfâi Chloe.

Fenn era gata să intre în camionul din faţă. Doamne, nu-mi spune că ai făcut-o!

— Nu, *nu* am făcut-o, zise Chloe şi râse văzându-i expresia de pe faţă.

Uşurarea se risipi prin venele lui Fenn ca nicotina.

— Urmează să divorţăm.

— E bine.

— Îmi pare foarte rău, trebuia să mă fi pus pe o găleată. Ţi-am murdărit tot pe aici, spuse Chloe, răsucindu-se în scaun.

Fenn se uită la Chloe şi-i văzu obrajii îmbujoraţi şi şuviţele umede care i se lipiseră de frunte. Nu putea să înceapă să descrie ce simţea pentru ea.

— Ei, bine, atunci poţi să cobori şi să o iei pe jos, spuse el cu voce tare.

Până să ajungă ei la maternitatea spitalului Chelsea and Westminster, Chloe începuse să pufăie ca o pompă de bicicletă.

Direcţionată spre sala de aşteptare de către recepţionistă în timp ce i se căuta fişa medicală, se sprijini de Fenn, înainte să se aşeze cu recunoştinţă pe un scaun incomod din plastic portocaliu. Într-un colţ un televizor era pornit, cu un episod din Oprah. Mai erau acolo încă trei cupluri, femeile gâfâind ca şi ea, în timp ce bărbaţii — părând extrem de agitaţi — masau spatele partenerelor lor.

Chloe realiză că îi strângea mâna lui Fenn. Cum Dumnezeu începuse toată povestea asta?

— Vrei să-ţi fac şi eu aşa? întrebă în şoaptă Fenn, arătând din cap înspre bărbaţii aceia.

— Stai liniştit, mi-e bine, şopti Chloe stânjenită — deoarece chiar ar fi vrut asta.

Situaţia deveni tot mai suprarealistă în următoarele câteva minute. Chloe urmărea cum asistentele treceau încolo şi încoace prin faţa uşii. În afară de gemetele ocazionale, singurul sunet din încăpere provenea de la televizorul din colţ, acolo unde Oprah găzduia o discuţie pe tema „Copiii mi-au distrus viaţa"

Nimeni nu avea curajul să schimbe canalul. Femeile se ţineau cu mâna de burtă şi se concentrau pe respiraţie. Doi dintre bărbaţi priveau în tăcere cum un adolescent de la televizor arăta cu un deget în direcţia mamei sale înlăcrimate şi-i striga: „Oh, mamă, ce n-aş da să nu mă fi născut vreodată!" Celălalt bărbat o freca pe spate pe soţia lui, fără prea mult entuziasm, cu o mână, în timp ce cu cealaltă întorcea nervos paginile unei reviste *Caravanning Today.*

În clipa următoare, fără să spună nimic, soţia alunecă uşor de pe scaun şi se aşeză în patru labe pe podea. Se ghemui acolo, gâfâind ca un câine, apoi privi peste umăr, smulse *Caravanning Today* din mâna soţului ei şi mârâi enervată:

— Robert, ţi-am *spus* eu că poţi să te opreşti din masaj?

Chloe îşi înăbuşi un impuls teribil de a chicoti. Găsi un şerveţel curat într-unul din buzunare şi şi-l îndesă în gură.

— Ei bine, şi eu te urăsc, scârnăvie mică ce eşti, răspunse zbierând mama din televizor.

Scaunul lui Fenn se zguduia. Şi el se abţinea la fel de mult să nu râdă. Aplecându-se spre el, Chloe îi şopti:

— Nu trebuie să mai rămâi.

De cum rosti acestea, una dintre celelalte femei — să nu rămână mai prejos — scoase un urlet ca un lup de munte şi se dădu jos de pe scaun să se aşeze ghemuită pe rezistentul — cu o textură de burete de vase — covor bej. Începu să îngâne ceva, apoi să intoneze o mantra:

— *Omi matani..., omi matani...*

Femeia ţinea ochii închişi. Se legăna uşor dintr-o parte în alta, în pantalonii ei de stambă înfloraţi. Soţul ei, mai jenat ca niciodată, bolborosea:

— Aşa, dragă, te descurci grozav, înoţi cu delfinii... închipuie-ţi că înoţi cu delfinii ăia...

Chloe fornăi şi îşi ascunse faţa în cămaşa lui Fenn. El se scutura atât de tare, că nu putea scoate un sunet.

— Mai bine ai pleca, gâfâi ea.

— Cred că glumeşti. N-aş rata asta pentru nimic în lume.

— Doamna Malone? Chloe Malone?

Cu ochii plini de lacrimi de cât se abţinuse să nu izbucnească în râs, Chloe ridică privirea către asistenta din faţa ei. Ura, îi găsiseră în sfârşit fişa, acum putea merge să se întindă undeva şi să primească o mulţime de pastile.

— Eu sunt.

Asistenta consultă însemnările din fişa lui Chloe, apoi privi către Fenn.

— Iar tu eşti partenerul de naştere? se încruntă ea, parcă recunoscându-l de undeva. Scrie aici M. Carlisle.

Fenn se uită la Chloe. Să o scoată din cabina telefonică şi să o aducă la spital fusese prima lui grijă. Odată rezolvată această treabă, presupunea că rolul său s-a încheiat. Tot ce trebuia să mai facă acum era să-i ureze succes lui Chloe, să se întoarcă la salon şi să o lase pe Miranda să-i ia locul.

Dar acesta era ultimul lucru pe care voia să-l facă.

— Sunteţi M. Carlisle? întrebă asistenta neîncrezătoare.

Chloe, care se oprise din râs, iscodi chipul lui Fenn. Oare de ce nu aleargă spre uşă, spre libertate? Cu siguranţă ar face orice să scape din această casă a ororilor.

— Stai puţin, te-am văzut la televizor, îşi aminti asistenta. Eşti Fenn Lomax.

Fenn o apucă de mână pe Chloe.

— Dacă vrei să rămân, o să rămân.

— Dar... Oh, Doamne, îşi dădu seama Chloe, brusc copleşită, *chiar vreau* să rămâi, mai mult decât orice. Dar nu-ţi va face plăcere, spuse ea. Uite, e drăguţ din partea ta, dar nu trebuie să fii politicos... deja m-ai ajutat foarte mult.

— Asta nu înseamnă politeţe şi o să-mi facă plăcere. Fenn abia îndrăznea să vorbească, atât era de îngrozit ca nu cumva să spună ceva nepotrivit. Nu vreau să plec, bine? Vreau să rămân. Te rog.

Se uitau unul la celălalt, neîndrăznind să se mişte. Asistenta, privindu-i pe amândoi, ţăcăni de câteva ori din pix, apoi se uită ostentativ la ceas.

— Atâta timp cât nu începi să înoţi cu delfinii, adăugă Fenn după ce se gândi o clipă.

Femeia care se bălăngănea dintr-o parte într-alta pe podea în pantalonii ei de stambă ridică privirea indignată:

— Te-am auzit.

60

— AAAAHH! gemu Chloe, simţind să o ustură ochii de la transpiraţie şi strângându-l cu putere de mână pe Fenn. Clipi şi îşi aţinti privirea asupra unghiilor ei de la picioare, unghii pe care Miranda i le dăduse săptămâna trecută cu o ojă de un turcoaz orbitor. Bine, O.K., uite că vine din nou...

— Împinge, Chloe, *împinge*, urlă moaşa, ghemuindu-se ca un portar de crichet la capătul patului.

Zău aşa, dar ce crede că încerc să fac — să-l trag înapoi?

— E aproape gata, îi murmură Fenn în ureche. Haide, poţi s-o faci.

Ultima moaşă îşi încheiase tura cu douăzeci de minute înainte. Aceasta nouă, care o înlocuise, era între două vârste, foarte energică şi purta o insignă cu *Iisus salvează* înfiptă în pieptul uniformei. Neavând timp să se uite prin fişa medicală a lui Chloe, era convinsă că Fenn este viitorul mândru tată.

Mă rog, Chloe trebuia să recunoască, în timp ce Fenn storcea buretele muiat în apă rece şi i-l apăsa pe frunte, că era genul de greşeală pe care oricine putea să o facă.

— Bun, acum fii pregătită pentru ultima împingere, o atenţionă moaşa, flexându-şi degetele ca să le pregătească pentru cea mai importantă captură.

Fără suflare, Chloe îşi adună ultimele puteri. Era ca şi cum ar fi fost un halterofil de la Olimpiadă, pregătindu-se sufleteşte... oh... doar că el putea alege să plece... au...

— Împinge acum, dragă, cât poţi de taaaare!

— Împiiiing.

Dar ce crezi că fac, vrăjitoare afurisită? Că tricotez o pălărie?

— Haide, Chloe, trebuie s-o faci, îi strigă Fenn în timp ce moaşa lua o poziţie de meleu cu o singură rugbistă la capul patului.

— Au! Chloe se strâmbă când îşi dădu seama că i-au amorţit degetele. Fenn... *eu* trebuie să te strâng de mână.

— Doamne, îmi pare rău! Nu mai vorbi! Împinge, Chloe, doar ÎMPINGE ÎMPINGE ÎMPINGE!

Împinse ascultătoare. Copilul alunecă afară. Chloe scoase un „Oh!" gâfâit şi izbucni în lacrimi.

— Este fată, spuse Fenn cu vocea răguşită.

Încă mai avea un braţ în jurul umerilor lui Chloe, sprijinind-o. Ea se întoarse şi îl privi fără a-şi găsi cuvintele.

— Lasă-mă să o curăţ puţin pe micuţa asta şi apoi ţi-o dau, zise moaşa, tăind cu un gest expert cordonul ombilical, după care aşeză rapid copilul pe un cărucior care aştepta.

Fenn strânse mâinile tremurătoare ale lui Chloe. Când, într-un sfârşit, reuşi să vorbească, spuse cu o voce răguşită:

— Te iubesc.

— Ştiu, îi răspunse Chloe şi-i zâmbi, îmbujorată de un amestec de epuizare şi euforie.

Spre marea ei surprindere, nu era deloc surprinsă. Era ca şi cum, în sinea ei, ştiuse asta de la bun început.

Fenn se aplecă şi o sărută, luni şi luni de iubire neîmpărtăşită comprimate într-un sărut de două secunde.

— Şi eu te iubesc, îi şopti Chloe, simţindu-i buzele sărate.

Apoi moaşa se întoarse, ţinând-o în sus pe micuţa înfăşată, ca pe un bilet câştigător la loterie.

— Ia uite, o fetiţă frumoasă, de aproape trei kilograme, anunţă ea mândră. Acum cine vrea să o ţină primul?

Chloe luă copilul în braţe şi o priviră atent amândoi.

— E extraordinară, grăi Fenn. Toată treaba este extraordinară. Acum un minut era o umflătură acolo, arătă el spre burta lui Chloe, iar acum este o persoană aici afară.

— Mă rog. Chloe se uită spre ceas. A durat ceva mai mult de-un minut.

— Vreau să mă însor cu tine, rosti Fenn dintr-odată. Ştiu că e prea devreme să spun asta, dar îmi doresc din tot sufletul. Vorbesc serios, vreau să devenim o familie în adevăratul sens al cuvântului. Iar asta presupune căsătorie.

În spatele figurii de stilist burlac al celebrităţilor din oraş, Chloe realiză, cu o tresărire de dragoste, că bătea inima unui tradiţionalist demodat. Surprinzător, dar adevărat.

Şi era o adevărată binecuvântare să descoperi asta.

— Doar un acuşor micuţ, o avertiză moaşa, făcându-i lui Chloe o injecţie subcutanată în coapsă.

— De fapt, spuse Fenn, nu e adevărat.

— În cazul ăsta, chiar mi-ar plăcea să mă mărit cu tine. Chloe îi căută privirea. Dacă asta e ceea ce vrei.

— N-am fost niciodată mai sigur de ceva ca acum.

Oare era posibil să existe fericire mai mare? Chloe se sprijini de Fenn, ţinându-şi fetiţa în braţe, şi plânse din nou de bucurie.

Căsătorie, excelent. Moaşa severă, care desconsidera cuplurile ce trăiau în păcat, se înduioşă şi o mângâie pe Chloe pe coapsa în care tocmai îi făcuse injecţia.

— Foarte înţelept, dragă. Mă bucur să aud asta. Fie ca bunul Dumnezeu să vă binecuvânteze unirea şi veţi fi şi mai

fericiţi. Le zâmbi plină de înţelegere. Trebuie să recunosc, mă înveseleşte nespus să aud un bărbat căindu-se pentru păcatele trecutului.

— Şi pe mine. Chloe îşi dădu capul pe spate şi îl privi drăgăstos pe Fenn. Şi el nici măcar nu este tatăl.

Sprâncenele stufoase ale moaşei ţâşniră în sus.

— Vrei să spui că...?

— Nu eu sunt tatăl, repetă Fenn, încercând să se facă înţeles.

— Dar tocmai ai cerut-o în căsătorie!

Fenn privi în jos la fetiţa pe care avea de gând să o crească întocmai ca şi cum ar fi fost a lui. Deja vrăjit cu totul, întinse arătătorul şi, imediat, patru degeţele minuscule, aproape translucide, îl înşfăcară. Fenn se minună de forţa strânsorii ei. Încercă să-şi dea seama cum de simţea aşa o dragoste instantanee pentru un copil, dar nu reuşi.

Nici nu-i mai dădea atenţie moaşei. Total nedumerită, aceasta se întoarse către Chloe.

— Tocmai te-a cerut de soţie!

— Ştiu, nu-i aşa că e extraordinar? îi răspunse Chloe cu un zâmbet orbitor. Nici măcar nu ştiu ce are să spună soţul meu când o să afle.

Tunsoarea era gata. Partea cu uscatul de asemenea. În timp ce Miranda era ocupată cu fixativul, un telefon începu să sune în cameră.

— Nu-i al meu, zise Magdalena, arătând spre geanta ei de unde nu se auzea nimic.

— E-al lui Fenn.

Recunoscând sunetul şi privind peste umăr, Miranda îl localiză pe suprafaţa de marmură din spatele ei, aproape

băgat sub un teanc de prosoape. În timp ce se îndrepta spre el, telefonul se opri din sunat.

— Oh, bine, cine era o să lase un mesaj.

— Ar putea să fie Fenn. A sunat să afle unde şi-a uitat telefonul, spuse Magdalena. Aşa fac şi eu când nu mai ştiu unde l-am pus pe-al meu.

— Uite, am terminat. Miranda termină cu fixativul şi se dădu doi paşi în spate, mulţumită de ceea ce făcuse. Acum recunoaşteţi, nu vă place?

— Ba da, îmi place chiar foarte mult, răspunse distrasă Magdalena. Dar dacă a fost Fenn şi suna să ne dea veşti despre copilul prietenei tale? Nu arzi de nerăbdare să afli?

Uşa se deschise cu putere şi Bev năvăli înăuntru.

— Fenn tocmai a sunat de la spital. Chloe a născut! O privi surprinsă pe Magdalena. Uau, părul vă stă *extraordinar*.

— Pe bune? A născut deja? zise Miranda cu gura căscată.

— Mama şi copilul sunt bine, zise Bev plină de importanţă.

— Băiat sau fată? întrebă Magdalena.

— Fată.

— Cum o cheamă? întrebară Miranda şi Magdalena în cor.

— Nu mi-a spus. Dar poţi să te duci şi să-i vezi chiar acum. Bev îi întinse Mirandei o bancnotă de zece lire. Iar Fenn trebuie să fie într-o dispoziţie foarte bună, continuă ea. Mi-a spus să iau din banii din sertar să-ţi dau pentru taxi.

— Hai, ce mai aşteptaţi? îi porunci Magdalena, văzând-o pe Miranda şovăind. Ai terminat aici, nu-i aşa? Du-te la spital şi spune-i prietenei tale felicitări şi din partea mea.

— A născut. Miranda îşi dădea seama că rânjea într-un mod idiot. Nu-i *incredibil*?

— Uite aici. Magdalena îi luă mobilul lui Fenn şi i-l aruncă. Nu uita să-i dai telefonul.

61

— La o parte, la o parte! Miranda năvăli în salon, aproape izbind de perete o infirmieră. E-n regulă, nu intra în panică, sunt aici acum, faceţi loc pentru partenerul oficial de naştere. Şi uite, poţi să crezi asta? A venit şi a născut fără ajutorul meu. Pentru numele lui Dumnezeu, Chloe, nu puteai să mă aştepţi şi pe mine?

— Am făcut tot ce-am putut, răspunse Chloe, în timp ce Miranda o îmbrăţişă strâns. Mi-am ţinut picioarele încrucişate şi restul. Îmi pare rău.

— În cazul ăsta te iert. *Deci.* Miranda îşi îndreptă atenţia spre fetiţă, care dormea în pătuţul ei de plexiglas. Ai reuşit de una singură, atunci. Uite-te la ea, ce îngeraş! Pfiu, pun pariu că te bucuri că seamănă cu tine şi nu cu Greg.

— Ei bine...

— Fenn a văzut-o? Trebuie să-ţi spun că am fost cu toţii surprinşi când l-am văzut în ce goană a plecat de la salon.

— De fapt, el...

— Ca un cavaler într-o armură strălucitoare. N-o să-ţi vină să crezi ce a spus clienta mea când a auzit despre ce era vorba! A crezut că Fenn era *tatăl*...

— Aha. Şi despre ce clientă era vorba?

Auzind vocea lui Fenn, Miranda se răsuci. Uite-l acolo, sprijinit de uşă, de parcă ar fi fost *cu adevărat* tatăl copilului.

— Ăăă, Magdalena Rosetti.

Fenn o privi înmărmurit.

— Vrei să spui că ai tuns-o *tu*?

— A trebuit, răspunse ea zâmbind. Nu avea cine.

— Iisuse, ce i-ai făcut?

— Doar o frizură asimetrică de ştrengar şi am vopsit-o într-un verde oliv. Miranda ridică din umeri. A spus că vrea ceva deosebit.

— Glumeşti, nu? întrebă Fenn încet, căci copilul începuse să se mişte în pătuţ.

— Sigur că glumesc. Nu ţi-am spus dintotdeauna ce nemaipomenită sunt? Oh, şi ţi-ai uitat şi telefonul, zise Miranda şi i-l aruncă din cealaltă parte a camerei. Ai primit şi un mesaj, ceva. Zău, nici n-ai crede cât de curioasă e Magdalena — chiar voia să-l *asculte*, mai spuse ea, apoi se întoarse spre Chloe în timp ce Fenn asculta mesajul. Hai, spune-mi *totul*. Cum a fost?

În timp ce stătea aşezată pe marginea patului şi asculta toate acele detalii sângeroase, Miranda se simţi uşurată că nu ea fusese, până la urmă, cea care îndeplinise toate atribuţiile unui partener la naştere. Chloe nu părea să fie deranjată de asta, şi totul se încheiase cu bine. Pfiu.

Doar că... doar că de ce avea impresia că se mai petrecuse ceva, iar ea nu ştia despre ce era vorba?

Ce putea fi, pentru numele lui Dumnezeu? Chloe era entuziasmată — mă rog, era de înţeles, ţinând cont de circumstanţe — dar nu părea şi puţin neliniştită? Şi de ce, se întreba Miranda, îl tot priveşte aşa pe Fenn, de parcă abia aştepta să termine el cu telefonul ăla ca să spună ceva ce era evident că îşi făcea curaj să spună?

— Totul e în regulă? întrebă Miranda, când Fenn termină de ascultat mesajul.

— Da, răspunse cu răsuflarea tăiată Chloe.

— Eşti sigură?

— Ăăă, da...

Urmă o pauză foarte lungă. Miranda îl văzu pe Fenn uitându-se la Chloe şi zâmbind uşor. Chloe roşi, ca o actriţă pe scenă care îşi uitase replicile.

Tăcerea se prelungi.

— Îmi spune şi mie cineva ce naiba *se întâmplă*? întrebă curioasă Miranda.

Fenn îi întinse telefonul.

— Ascultă aici. Apăsă pe *Replay*, dădu volumul la maximum şi i-l înmână Mirandei. Poate că are să te ajute dacă asculţi asta.

Ea îl luă.

— Fenn, bună, sunt Tina! se auzi o voce de femeie care vorbea pe nas.

— E sora lui. Locuieşte în Noua Zeelandă, îi explică binevoitor Miranda lui Chloe, care asculta la fel de atentă.

— Ascultă, n-am mai vorbit cu tine de două săptămâni, continuă Tina, şi trebuie să ştiu ce se întâmplă acolo. Nu este corect, Fenn — nu poţi să-mi zici că te-ai îndrăgostit aşa pe nepusă masă de fata asta însărcinată Chloe...

— *Ce?* ţipă Miranda.

— ...şi pe urmă să nu-mi mai spui nimic. O.K., ştiu că n-am fost foarte încântată când mi-ai zis prima dată, dar dacă este atât de importantă pentru tine...

— CE? urlă Miranda.

— ...dacă înseamnă într-adevăr atât de mult pentru tine, atunci fă-o... Poate că şi eu am exagerat puţin. Ideea este că

dacă ai întâlnit pe cineva după care eşti complet înnebunit şi eşti sigur că ea e cea aleasă...

CEA ALEASĂ!!! rosti pe muteşte Miranda, arătând uimită cu degetul înspre Chloe.

— ...atunci mă bucur pentru tine. Şi când venim la Londra luna viitoare o să fiu încântată să o cunosc. Deci spune-i fetei ăsteia Chloe ce simţi pentru ea şi aranjaţi ceva, da? Abia aştept să o cunosc pe fata care l-a făcut pe frăţiorul meu mai mic să se îndrăgostească şi el în sfârşit...

Urmă un râs vesel, apoi se auzi un *clic* când mesajul se încheie.

Miranda o privi uluită pe Chloe.

— Nu-mi vine să cred. E... incredibil! Şi a făcut-o, nu-i aşa? Deja ţi-a mărturisit, şi amândoi păreţi atât de mulţumiţi, plini de voi şi dezgustător de fericiţi, încât este evident că şi tu ai aceleaşi sentimente.

Imaginează-ţi, toată *chestia* asta mergea înainte şi ei nu avuseseră bunul-simţ să facă măcar o *aluzie* la ea până acum. Scandalos! Miranda se strădui să pară într-adevăr scandalizată, dar nu prea îi reuşi. În inima ei nu se simţea deloc aşa. Era fericită pentru amândoi, la naiba.

Fenn şi Chloe, cine s-ar fi gândit?

Dar partea absurdă era că, atunci când chiar te *gândeai* la asta, era ceva absolut normal.

Copilul, bătând din picioare şi din pumnişori, deschise ochii cu gene lungi şi privi în sus la Miranda.

— Ei drăcie, chiar seamănă cu tine!

Cucerită într-o singură clipă, Miranda o luă din pătuţul ei şi o ridică în lumină pentru a o cerceta cu atenţie. Ochi solemni de un albastru marin, păr blonduţ precum o păpădie, gropiţe poziţionate strategic în obrăjori numai bune

pentru a flirta şi o guriţă drăgălaşă bosumflată, ca un boboc de trandafir, cu o şuviţă de salivă prelingându-i-se pe bărbie...

— E foarte nostim să vezi un copilaş că face asta, zise Miranda, ferindu-se din linia de foc, dar e neatrăgător la bărbaţii adulţi. Sărută pe rând ambii obrăjori cu gropiţe. Oh, uită-te la sprâncenele astea... nu-i aşa că e grozavă? Pot să mai fiu mătuşica ei cea nebună, nu-i aşa? Dacă am pierdut naşterea nu înseamnă că sunt descalificată. Un gând nu-i dădea pace, şi se întoarse către Fenn. Şi tu unde erai când s-au întâmplat toate astea? Păşind încolo şi-ncoace pe afară, fumând o ţigară imaginară?

— Am fost în sala de naştere, răspunse Fenn, neputându-şi ascunde mândria.

— A fost acolo tot timpul, completă Chloe, căutându-i mâna.

— Şi eu care am apărut când totul s-a terminat. Miranda făcu ochii mari. Asta *trebuie* să însemne iubire!

— Chiar este. Fenn îi strânse degetele lui Chloe. Am cerut-o pe Chloe în căsătorie.

Dumnezeule.

— Şi nici n-au făcut vreodată dragoste, îi explică Miranda copilului pe care-l ţinea în braţe. Pe bune, unii oameni fac lucrurile exact de-a-ndoaselea, nu-i aşa? Dintr-odată îşi ridică privirea: Nici nu mi-ai spus ce nume i-ai pus. Cum o cheamă?

Chloe clătină din cap.

— Nu ne-am hotărât încă.

Miranda se bucură pe ascuns la auzul pluralului.

— Oricum, ceva care se potriveşte cu Lomax, răspunse Fenn.

Miranda ciufuli puţin părul ca păpădia şi apoi le zâmbi amândurora.

— Gata, ştiu. Poţi s-o strigi L'Oréal!

— Nu aveţi nici un pic de simţ al aventurii, îi spuse Miranda lui Fenn, în timp ce o ridica pe zâmbăreaţa Mattie din scaunul maşinii şi o purta prin aer ca Superman. Tot mai cred că trebuia să-i spuneţi L'Oréal.

— Tocmai de-asta m-am măritat cu Chloe şi nu cu tine, răspunse Fenn. Acum, mai ai ceva să ne reproşezi sau ai terminat?

Florence şi cu Tom plecau în călătoria vieţii lor, zburând de pe Heathrow la Miami, înainte să se îmbarce pe un vas de croazieră şi să-şi petreacă următoarele treizeci de zile navigând într-un lux indecent prin regiunea Caraibilor. Fenn şi Chloe veniseră în Tredegar Gardens să-i conducă la aeroport. Mattie, acum în vârstă de şapte săptămâni, zâmbea cu guriţa fără dinţişori la oricine îi apărea în faţă, cucerindu-l şi pe şoferul taxiului care încărca valizele în portbagaj.

Miranda o ţinea rezemată de umăr pe Mattie, care era înfăşurată într-un costum de fâş stacojiu. Ţinându-i capul şi respirând parfumul unui copilaş proaspăt spălat, îl privi pe Fenn cum o ajuta pe Florence să se dea jos din scaun şi să urce în taxi. În mai puţin de două luni câştigase o iubită şi o fetiţă pe care le adora peste măsură. Aşa îi stătea şi bine; niciodată nu păruse mai fericit.

Câteodată, începea Miranda să descopere, dacă faci lucruri greşite în viaţă, până la urmă ajungi — într-un mod misterios — la ce e mai bun.

— Cum se descurcă Bruce cu magazinul? voi să afle Chloe.

Bruce nu fusese în stare să-şi ascundă bucuria când îl sunase imediat după naştere.

„Deci vrei să-mi spui că nu te întorci nici după-amiaza asta? E deja prea mult, Chloe, asta a umplut paharul. Îmi pare rău, dar eşti concediată."

„Bine", răspunsese Chloe, dând din umeri veselă şi uitându-se la Fenn. „O.K. din partea mea."

— Bruce? întrebă Miranda. Ah, are o nouă asistentă, pe nume Petunia. Se pare că are vreo sută de kilograme şi arată ca un buldog care molfăie o viespe.

— Doamne, zise alarmată Chloe. Bietul Bruce.

— Oh, nu, să nu-ţi pară rău de el. Ea e tot ce îşi dorea el. Pe cineva atât de urât încât *nimeni* nu ar fi vrut să facă sex cu ea, explică Miranda. Aşa, nu are cum să rămână însărcinată.

Tom veni lângă ei şi o mângâie afectuos pe umăr pe Miranda.

— Suntem gata de plecare. Să ai grijă de tine, scumpo.

— Şi tu de Florence. Dacă are să te lase.

Miranda îşi dădu ochii peste cap — era o perspectivă îndrăzneaţă — dar dacă cineva ar putea s-o facă, acela ar fi Tom. De când erau împreună, se vedea o schimbare în comportamentul autoritar al lui Florence.

— Poartă-te frumos acum, îi ordonă Florence de pe scaunul din spate. Începu să râdă când Mattie scoase un sughiţ elegant şi vomă cu multă graţie o gură de lapte pe umărul Mirandei, îmbrăcată cu un jerseu negru. Să nu faci prostii. Florence mişca din sprâncene în timp ce vorbea. Doar dacă ştii că aş fi de acord cu ele.

— A trecut aşa mult, nu-mi amintesc ce înseamnă prostii, răspunse glumind Miranda, dar era oribil de aproape de adevăr.

Toată lumea, se pare, avea parte de o viaţă sexuală entuziasmată zilele astea, cu excepţia ei. Chiar şi Chloe, pentru numele lui Dumnezeu, căreia doar săptămâna trecută îi dăduse voie doctorul neştiutor să „reînceapă relaţiile sexuale cu soţul ei"

Dacă îşi dorea.

Chloe îşi dorise cu siguranţă. Şi după cum se spovedise ruşinoasă mai târziu Mirandei, totul decursese Foarte Bine. Mai mult chiar, culcându-se la viaţa ei cu doar un singur bărbat, acum înţelegea că, exact contrariul a ceea ce îi spusese el întotdeauna, Greg nu era prea strălucit în pat. De fapt, comparativ cu Fenn, fusese absolut *banal*...

— Să-mi trimiţi vederi, îi strigă Miranda lui Florence, alungându-şi gândurile negre din minte.

Nu că ar fi vrut să facă sex cu Fenn — Doamne Dumnezeule, nu! — dar verdictul lui Chloe venise ca un proiectil. Dacă Greg făcea dragoste doar într-un mod banal, atunci...

Trebuie să ies mai mult, se gândi Miranda. Poate că ratez cine ştie ce minunăţie.

Problema era că *singura* persoană cu care ar fi vrut să iasă mai mult plecase cu altcineva şi nu mai era prin preajmă.

— Suntem gata? întrebă Tom, în timp ce Chloe era aplecată prin geamul deschis să o sărute de rămas-bun pe Florence.

— Mi-am luat sticluţa favorită. Florence îşi pipăi buzunarul. Sticluţa şi un paşaport, asta e tot ce-mi trebuie.

— Ai grijă şi tu cum te comporţi, spuse Miranda când îi veni şi ei rândul la geamul maşinii.

— Avem voie să ne căsătorim?

— Doar între voi.

— Eu, să mă mărit cu un preot aşa pervers? Ha, cred că glumeşti.

Florence schimbă o privire fals îngrozită cu Tom. Dar pe sub cutele elegantei cape negre a lui Florence, Miranda îşi dădu seama că cei doi se ţineau de mână.

Chiar, cum ar arăta ei?

— Dacă ar avea acnee, ar trece foarte uşor drept un cuplu de adolescenţi, spuse ea când taxiul dispăru după colţ.

— Doar că nişte adolescenţi nu şi-ar permite să meargă în croazieră prin Caraibi, puse Chloe punctul pe i. Aoleu, Mattie iar a vomat pe umărul tău. Nu vrei să mi-o dai mie?

— Intraţi puţin, le spuse Miranda, simţindu-se dintr-odată singură.

O lună întreagă petrecută într-o casă goală. Dacă înnebunea şi începea să vorbească de una singură?

Dar Chloe încă ţinea mâinile întinse, gata să o ia pe Mattie.

— Nu putem. Mergem la mama, e o mare petrecere de familie. Oh, dar poţi să vii şi tu dacă îţi face plăcere, adăugă, văzând dezamăgirea pe faţa Mirandei.

Miranda se înfioră şi clătină din cap, amintindu-şi de ultima întâlnire a ei cu mama lui Chloe, în faţa casei lui Adrian din Milligan Road.

— Sunt în regulă, sunt bine. Am o groază de chestii de făcut, zău.

— Ca de pildă să-ţi pui o bluză curată, zise Fenn, luând-o pe Mattie din braţele ei.

— Mereu e aşa autoritar? îşi dădu ochii peste cap Miranda. Pentru că dacă simţi vreodată că nu mai suporţi, poţi oricând să fugi, să ştii, şi să vii să locuieşti aici cu mine.

Fenn o aşează cu grijă pe Mattie pe scaunul ei din noul Volvo. Zilele Lotusului negru apuseseră. Chloe zâmbi.

— Mersi, dar cred că o să rămân acolo unde sunt acum.

Invidiindu-i pentru cât erau de fericiţi, Miranda rămase făcându-le cu mâna, până când maşina dispăru în depărtare. Se întoarse şi se îndreptă spre casă, simţind un miros de vomă de copil ridicându-se din pulover.

Bun, şi acum?

În afara faptului că trebuia să-şi scoată puloverul, ceea ce părea să fie absolut necesar.

62

Din experienţa ei, atunci când eroinele din filmele siropoase se simţeau deprimate şi cu prea mult timp la dispoziţie, păreau că găsesc întotdeauna o oarecare uşurare şi alinare în treburile gospodăreşti. Miranda, care nu avea nici o urmă de eroism, observase asta şi le credea sărite de pe fix. Dacă te simţi mizerabil, să faci ceva atât de îngrozitor ca spălatul pardoselii în bucătărie cu siguranţă te va face să te simţi *mult* mai rău. Orice prost şi-ar putea da seama de asta.

Oricum, ce rost avea să facă ea curăţenie în casă, când Florence tocmai şi-a luat zborul pentru o lună şi nimeni nu ar vedea strădania ei?

Miranda bătu iritată cu degetele pe telefon, apoi formă numărul lui Bev. Cât de des o sunase Bev duminica pentru a ieşi împreună într-un loc frumos — adică undeva unde erau mulţi bărbaţi — să ia prânzul?

Dar telefonul sună şi sună. Bev nu era acolo. Bineînţeles că nu era, se gândi Miranda, era la Johnnie, fericiţi amândoi ca nişte porumbei şi atât de iubăreţi că ţi se făcea greaţă.

Asta chiar e nerecunoştinţă. Te chinui să le aranjezi prietenilor tăi viaţa fără de speranţă, le găseşti partenerii perfecţi... şi în clipa următoare ei îşi iau zborul pe tărâmul-fericirii-până-la-adânci-bătrâneţi, fără să-ţi ceară voie. Hm, eşti norocoasă dacă or să-ţi trimită vreo vedere.

Dacă nu eram eu, se gândi Miranda, Bev nu l-ar fi întâlnit pe Johnnie. Iar Fenn nu ar fi întâlnit-o pe Chloe. Indignată, îşi trase puloverul peste cap, îl făcu ghem şi îl aruncă înspre scări.

Normal, atâta timp cât ei sunt în regulă, asta e tot ce contează.

Nu vă faceţi griji pentru *mine*.

Când o oră mai târziu se auzi soneria de la uşă, Miranda ştia că oricine ar fi fost la uşă, nu prea avea nici un chef să-l vadă.

Să stai întinsă pe canapea în faţa televizorului, să-ţi pensezi sprâncenele şi să te uiţi la *Căsuţa din preerie* era probabil cea mai eficientă metodă dacă eşti disperat să ai privirea aceea a iepurelui-alb-care-se-străduieşte-să-şi-pună-lentilele-de-contact.

Oh, da, ce încântător, se gândi Miranda, studiind rezultatul în oglinda ei cosmetică şi făcând regretabila descoperire că ochii ei se potriveau exact vestei sale roz fosforescent. *Normal* că o să deschid uşa şi o să-l sperii de moarte pe individul care e acolo.

Soneria se auzi iarăşi.

O ignoră.

Se auzi şi a treia oară.

Miranda se târî de-a lungul podelei din sufragerie şi se înălţă spre o fereastră, privind pe deasupra pervazului, precum un lunetist într-o pădure...

Şi dădu nas în nas prin geam cu Danny Delancey.

Groaznic de stânjenită, imaginându-şi cât de caraghios arată, Miranda se trase imediat în jos.

— Prea târziu, Miranda, se auzi limpede vocea lui Danny prin geam, fără să-şi ascundă amuzamentul. M-am uitat

adineauri şi te-am văzut cu fundul tău mare în aer, legănându-te pe covor.

— Nu am *deloc* fundul mare, spuse Miranda indignată, deschizând uşa de la intrare cu o smucitură şi strângându-şi haina pe lângă ea. Şi chiar dacă aşa ar fi fost, nu ar fi contat, adăugă ea după ce se gândi puţin. Nu e nimic în neregulă cu un fund mare.

Nu că ar fi vrut ea să-l aibă mai mare — nu, mersi, sunt bine aşa — dar era bine să-i atragă atenţia într-un mod prietenesc. La urma urmei, nici fundul lui Chloe nu era un lucru minuscul, dar lui Fenn părea să-i placă la nebunie.

— Ai vrea să spun că ţi-am observat funduleţul tău adorabil legănându-se pe covor? rânji Danny, nederanjat de această izbucnire a ei. Aşa zic dacă vrei tu. M-am gândit doar că asta te-ar putea alarma, pentru că nu sunt genul de tip care face complimente galante.

Asta aşa era, Miranda nu putea nega. Totuşi, era absolut sigură că în vorbele lui se strecura un compliment. Bine ascuns.

Undeva.

— N-am vrut să deschid uşa ca nu cumva să fie vreun Martor al lui Iehova, răspunse ea. Se dădu puţin înapoi fără tragere de inimă, dorindu-şi din tot sufletul să nu fi fost atât de energică cu penseta. Şi nu am plâns, să ştii. Tocmai mi-am pensat sprâncenele.

— Eu te cred, alţi o mie nu te-ar crede. Ochii lui negri se uitară la hainele ei. De ce porţi o vestă groasă şi o haină?

— A trebuit să-mi scot puloverul, era vomă pe el. Nu de la mine, adăugă Miranda apărându-se. De la Mattie.

— Mă bucur să aud asta. Florence şi Tom au plecat la timp?

— Cum ai...?

Miranda se holbă la el, întrebându-se de unde ştia el că ei plecau azi. Apoi se întrebă de ce se sinchisea să se întrebe asta, probabil că Florence însăşi îl sunase şi îi spusese.

— Doar m-a pus la curent cu ultimele veşti. S-a gândit că poate mă interesează, răspunse Danny pe un ton neutru.

— Dacă ţi-a spus că mă simt singură şi am nevoie să fiu înveselită..., începu înfuriată Miranda, dar el o opri.

— N-a spus asta. De fapt, eu sunt cel care are nevoie de puţin ajutor.

Ei da, asta era lesne de înţeles, arăta *peste măsură* de neajutorat, stând acolo în sveterul lui albastru-închis şi jeanşii Levis decoloraţi, cu geaca lui de piele tocită atârnându-i pe un umăr şi cu ochii scânteindu-i într-un mod total nedrept.

— Hai, spune, murmură Miranda, întrebându-se dacă va reuşi vreodată să-l privească fără să simtă în adâncul stomacului acea senzaţie de prăbuşire — ca nişte delfini care sar.

— Am un zmeu nou în maşină, îi mărturisi Danny. Trebuie să exersez puţin, pentru ca să-l uimesc pe nepotul meu cu marea mea îndemânare. Şi am nevoie de cineva să mă descurce din sfori dacă lucrurile merg îngrozitor de prost. Făcu o pauză. Ţi-ar plăcea o escapadă pe Dealul Parlamentului?

— Să-l uimeşti cu îndemânarea ta? repetă Miranda. Păi ia şi un cort cu noi atunci. Asta ar putea să necesite ani de zile.

Danny începu să zâmbească uşor.

— Ăsta este modul tău încântător de a spune da?

— De fapt, este modul meu încântător de a spune: la naiba, nu mi-ar strica o porţie zdravănă de râs, răspunse Miranda, hotărâtă să nu-l lase să vadă cât de bucuroasă era.

Când a urcat ultima dată aici, atunci cu Florence? Trebuie să fi fost în aprilie, își dădu seama în cele din urmă Miranda. Iar acum era octombrie, dar zmeiele încă erau înălțate în număr mare.

Soarele strălucea și el, pe un cer fără nori, de culoarea zambilelor albastre, dar era mai frig ca atunci, un vânt rece venind dinspre nord-est îi zburlea părul Mirandei și îi amorțea vârfurile urechilor.

Pe deal, copii îmbrăcați gros se străduiau să dirijeze zmeiele jucăușe și milele de sfori de nailon sfârtecau aerul. Adulții, care își convingeau cu îndemânare zmeiele să facă figuri demne de o gimnastă de la Olimpiadă, stăteau hotărâți și abia dacă se mișcau.

Să alergi în jur ca un lunatic și să fii strangulat de propriul zmeu era în mod evident un lucru total imatur.

Pentru a-l impresiona pe nepotul său, Danny cumpărase un zmeu mare cât un monstru, stacojiu și cu două aripi și la fel de nestăpânit ca un rinocer întărâtat. De fiecare dată când Miranda îl arunca în aer, se ridica în văzduh pentru câteva secunde, oferindu-le amândurora o falsă certitudine a zborului, apoi se prăbușea la pământ în dușmănie. De două ori, trecuse la un milimetru pe lângă capul ei și trebuise să învețe cum să se ferească. Când veni rândul Mirandei să încerce să-l înalțe, el se înfipse imediat în cel mai apropiat copac.

Danny își făcu cu greu loc spre ramura înaltă unde se înfășurase sfoara.

Trup frumos. Foarte frumos, nu se putu abține Miranda să nu remarce. Pentru a suta oară în ultima oră.

— Nu ştiu de ce te mai chinui, îi strigă ea. Zmeul ăla e un psihopat. Nu merită să fie salvat. Ar trebui să-i dai o lecţie şi să-l laşi acolo să putrezească.

Zmeul a fost desprins de acolo într-un final, printr-o ploaie de frunze uscate. Danny se legănă pe creangă, apoi sări şi ateriză lângă Miranda. O privi scurt, apoi începu să-şi cureţe bucăţile de scoarţă care i se lipiseră de blugi.

— Chestia e că unele zmeie sunt uşor de manevrat, te înţelegi cu ele de la primul cuvânt. Cu altele e nevoie de mai multă muncă. Poţi să renunţi, sau poţi persevera. Dar dacă reuşeşti în final... ei bine, merită toată strădania.

Miranda avea nasul şi obrajii îmbujoraţi de la frig. Îşi trăsese mânecile puloverului gros peste degete şi îşi ţinea mâinile încrucişate la piept, dar tot mai tremura din când în când. Privi cum zmeul îi alunecă peste iarbă, apoi începe să salte în aer, trăgând de sfoară ca un Rottweiler furios.

— Du-l la veterinar. Fă-i o injecţie. Dacă vrei să-ţi impresionezi nepotul, mai bine i-ai lua o pereche de role.

— Ai îngheţat. Uite, pune-ţi geaca mea.

Danny îşi scoase jacheta şi i-o aşeză pe umeri.

— Nu ştiam că are să fie atât de fr-frig. Pe furiş, Miranda mirosi gulerul gecii, inspirând mirosul atât de familiar de aftershave. Cred că ai încercat să-ţi convingi prietena să vină aici cu tine, dar ea a fost mai cu capul pe umeri.

Gata, până la urmă a reuşit! Strecurase acest subiect în dialogul lor într-un mod atât de subtil şi abil, încât el nu ar fi ghicit de când voia ea să aducă vorba.

— Prietena, spuse gânditor Danny, trăgând zmeul către el.

— Ştii tu. Blondă. Foarte şic. Îţi făcea aşa cu mâna — şi Miranda mişcă din degete ca unui prieten apropiat, imitând-o pe fata pe care o văzuse în maşina lui.

Avu grijă să nu pară prea afurisită. Nu se cuvenea.

— Cred că vorbeşti de sora mea, răspunse Danny. Caroline, mama lui Eddie. Ridică mâna cu palma spre pământ, arătând cu aproximaţie înălţimea nepotului său, ca să o ajute. Ţi-aduci aminte de Eddie.

— Sora ta. Miranda respiră încet. M-ai făcut să cred că era prietena ta.

— Da? Danny se încruntă, nu prea convins. Oh, nu, e cu siguranţă sora mea. Deşi îşi doreşte foarte tare ca eu *să am* o prietenă. De fapt, este atât de disperată să mă vadă aşezat la casa mea, încât îşi petrece tot timpul încercând să mă combine cu prietenele ei singure.

Nu prea părea încântat. Cu precauţie — şi puţină gelozie — Miranda întrebă:

— Şi n-ai găsit încă una care să-ţi placă?

Zmeul, tras înapoi, ateriză la picioarele lui Danny. Se zbătea nesupus printre frunzele uscate ca un adolescent agresiv.

— Nu poate să ne scape dacă ne aşezăm pe el. Danny puse un picior încălţat cu o gheată Timberland pe o aripă, până ce Miranda se aşeză pe cealaltă, apoi se lăsă şi el jos lângă ea. Oh, da, cu siguranţă am găsit una care îmi place.

Genunchiul lui, în denim decolorat, se apropiase la câţiva centimetri de al ei, iar el vorbea pe un ton uluitor de detaşat. Aproape ca şi cum i-ar fi povestit despre o maşină pe care o văzuse şi se gândea să o cumpere.

Miranda înghiţi în sec şi încercă să se concentreze asupra panoramei ce se întindea în faţa lor. Aceasta era Londra,

unde trăiau atâtea milioane de oameni. Dar în acest moment, era oare vreunul dintre ei atât de confuz ca şi ea?

În cele din urmă, întrebă, pe un ton neconvingător:

— Bine. Şi cum e fata asta?

— Dificilă. Danny clătină din cap şi bătu uşor în materialul stacojiu de sub ei. Ca şi zmeul ăsta. Niciodată nu face ce te aştepţi. Coteşte în toate direcţiile greşite... şi se tot încurcă cu alte zmeie.

Inima Mirandei începu să bată ca o fanfară. În stomacul ei ţopăiau delfini.

— Are pe cineva acum?

— Nu. Am stat la distanţă în ultimele două luni să-i dau răgaz să uite ceva tragic ce s-a întâmplat. Se opri. Nu mi-a fost uşor, dar ştiam că trebuia să fac asta.

Bum, bum, bum — inima ei bătea să-i spargă pieptul.

— Cum arată? întrebă Miranda, cu privirile pierdute în zare.

— Oh, urâtă. Nu, am glumit, se repezi Danny când umerii ei se înţepeniră. Nu e deloc urâtă. Nişte ochi căprui incredibili. O gură numai bună de sărutat. Păr verde-închis cu tente aurii.

— Cu şuviţe, murmură Miranda. Nu cu *tente*.

— Şi, desigur, are un poponeţ al naibii de frumos. Dar chiar dacă l-ar fi avut mai mare tot nu m-ar fi deranjat, completă Danny. Şi cele mari sunt drăguţe.

Panorama se înceţoşa, observă Miranda. Se şterse repede la ochi cu palma.

— De ce acum, Danny? După tot acest timp, ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Nu m-am răzgândit deloc. El ridică din umeri. Mă hotărâsem cu luni înainte.

— Dar...

— Alte zmeie, răspunse simplu Danny. După cum spuneam adineauri, se tot agăţa de alte zmeie. Se opri, iar ochii îi deveniră serioşi. Ai trecut peste întâmplarea cu Miles?

Miranda dădu aprobator din cap, incapabilă să zică ceva. Pe deasupra lor, un zmeu mare, galben cu maro, plutea ca un vultur. Douăzeci de metri mai încolo, o fetiţă ţopăia şi ţipa:

— Nu-l lăsa să se prăbuşească, tati, nu-l lăsa să cadă peste oamenii ăia!

— O lovitură la cap, oftă Danny. Exact asta ne mai trebuia. Ai idee de câte ori am repetat momentul ăsta? Trebuia să fie foarte romantic.

— Dar este, îşi desfăcu mâinile Miranda. Să stai aici cu mine, să rişti o comoţie cerebrală doar ca să fii cu mine... aş zice că asta e nebunesc de romantic.

Danny zâmbi şi îi atinse obrajii îngheţaţi.

— Nebun, cu siguranţă.

— Haide, şopti Miranda, sărută-mă, te provoc. Şi prima persoană care se uită în sus la zmeu e un laş.

— Tati, tati, ce fac oamenii ăia?

— Se dau în spectacol, Rachel!

— Tati, de ce unul dintre ei are părul verde?

— Pentru că este un exhibiţionist, dragă. Nu te mai uita la ei.

Miranda începu să chicotească şi sărutul se dezintegră. Se lăsă pe spate şi privi zmeul galben cu maro cum dispărea, pe când era tras în jos pe deal.

— Cred că a sosit timpul să-mi las părul să crească.

— Cred că a sosit timpul să mergem acasă, răspunse Danny. Până să devin cu adevărat exhibiţionist. O privi lung. Te iubesc! Mai mult decât orice. Ştii asta, nu-i aşa?

— Păi, da, acum ştiu, zise Miranda. Dar data viitoare, vrei să nu mai aştepţi atât de mult până să o spui?

— Încă de prima dată de când te-am văzut.

Danny clătină din cap, amintindu-şi.

— Dragoste la primul sendvici, murmură Miranda, simţindu-se ridicol de fericită.

El se ridică, apoi o trase şi pe ea în picioare. În secunda următoare, o rafală puternică de vânt luă zmeul pe care fuseseră aşezaţi. Miranda ţipă speriată şi se repezi să-l prindă, în timp ce, cu o mişcare sfidătoare din coadă, zmeul se înălţă vesel în văzduh.

— Lasă-l, zise Danny şi o luă de mâinile îngheţate. Un singur zmeu dificil mi-e de-ajuns.

Au coborât dealul şi s-au îndreptat spre maşină.

— Florence are să fie foarte supărată când o să afle ce a pierdut, spuse Miranda.

— Va afla destul de curând.

— Sunt plecaţi pentru o lună de zile.

— Când m-a sunat ieri, mi-a lăsat numărul ei de telefon, numărul de fax *şi* adresa de e-mail a hotelului lor din Miami, explică Danny. Vrea să-i fie comunicată fiecare milisecundă dintr-o eventuală idilă.

— Zău aşa!

Miranda încercă din răsputeri să pară indignată.

— Şi mai e ceva ce vrea să ştii, rosti încântat de sine Danny.

— Ce?

— Că este total de acord.

JILL MANSELL, una dintre cele mai cunoscute scriitoare britanice contemporane, este iubită de femei din întreaga lume pentru cărţile ei amuzante, care vorbesc despre dragoste, sex şi relaţii între oameni. A publicat 22 titluri, unele dintre ele ajungând pe listele de bestselleruri ale marilor cotidiene, şi a vândut peste 3 milioane de exemplare.

Cărţile ei sunt genul care să-ţi înseninеze o zi ploioasă, cu o intrigă alertă şi cu multe întorsături neaşteptate, cu personaje complexe şi sexy, şi — în primul rând — cu un umor poznaş şi obraznic. Numită şi „regina chick lit" (revista *Heat*), Jill Mansell scrie o literatură care te face să te simţi bine şi care te înveseleşte; pentru că, aşa cum spune ea, „Chick lit e precum ciocolata. E delicioasă."

Miranda este încântată când îl cunoaşte pe Greg.
Atrăgător, inteligent şi amuzant,
pare perfecţiunea întruchipată!

Greg e înnebunit după Miranda. Dar bineînţeles că nu i-a mărturisit chiar totul despre el — până şi cea mai dulce fată s-ar putea purta ciudat cu un bărbat care tocmai şi-a părăsit soţia însărcinată.
Dar ea nu are cum să descopere asta — sau are?

Din fericire pentru Miranda,
bărbaţii sunt precum autobuzele — nu apar mult timp, iar apoi se ivesc trei deodată.
Ea trebuie doar să facă alegerea potrivită...

APRECIERI CRITICE PENTRU ROMANELE LUI

Jill Mansell

Alerte, năvalnice şi teribil de amuzante, a le citi înseamnă a le devora – COMPANY

Poveşti ingenioase, nostime şi sexy. – DAILY TELEGRAPH

Un umor spumos. – BELLA

Sexy şi poznaş. – TODAY

JOY

LEDA, *imprint al*
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Imaginea copertei: 123rf.com
Designul copertei: Andreea Apostol